

БАРБАРА БРЕДФОРД

ГЛАСЪТ НА СЪРЦЕТО

ЧАСТ ПЪРВА

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД
ГЛАСЪТ НА СЪРЦЕТО
ЧАСТ ПЪРВА

Превод: Елена Ваташка, Анжела Лазарова

chitanka.info

Барбара Брадфорд е авторка на прочутата трилогия за Ема Харт („Изключителна жена“, „Запази мечтата“ и „Да останеш на върха“), превърнали се в телевизионни поредици, излъчени и по Българската телевизия.

Книгата, която държите в ръцете си е една увлекателна история за живота на най-богатите — аристократи, артисти, интелектуалци. Авторката пренася читателя в атмосферата на скандалните холивудски среди, развежда го из модните курорти на френската Ривиера, из странни замъци в Англия и Германия. Всичките тези красиви и скъпи места са фон на драматична и продължителна любовна интрига.

Разказ за една фатална жена, опустошила душите на тримата си най-добри приятели.

ГЛАВА I

„Върнах се, защото исках, направих го по свое собствено желание. Никой не ме е карал насила. Но сега, когато вече съм тук, ми се иска да избягам, да потъна отново в неизвестност, иска ми се този огромен океан отново да застане между мен и това място. Тук не ме чака нищо добро.“

Тези мисли, които часове наред се появяваха разхвърляни и неясни, накрая придобиха форма и дори застрашителни размери, блъскайки се в съзнанието ѝ, а красивите ръце на тази жена, отпуснати в скута, изведнъж се вкопчиха една в друга така силно, че кокалчетата изпъкнаха рязко под прозрачната кожа.

Нищо друго във външността ѝ обаче не издаваше нейните чувства, макар че вътрешното ѝ напрежение растеше. Тя продължаваше да седи на мястото си с каменна безизразност. Лицето ѝ — бледо и някак си изпито в сутрешния здрач — беше безжизнено като маска, а погледът ѝ се впиваше неவிждащо във водите на Тихия океан.

Океанът имаше цвят на буреносен облак и изглеждаше заплашително в този сив и мрачен ден, който беше необичайно хладен за Южна Калифорния, въпреки че беше декември, а тогава времето често ставаше доста сурово. По гърба ѝ полазиха тръпки. През шлифера се просмукваше влага чак до костите ѝ. Стана ѝ леденостудено, но колкото и да беше странно, гъсти капчици пот покриваха челото и врата ѝ и се стичаха между гърдите ѝ. Съвсем внезапно тя се изправи, с резки движения пхна ръце в джобовете, тръгна срещу вятъра и прекоси целия кей на Санта Моника, който беше толкова безлюден, че изглеждаше изоставен и ужасяващо пуст.

Когато достигна до самия край на кея, където бурното море се разпенваше от вятъра и яростно плющеше върху голите дървени подпори, тя се спря и се облегна на перилата. Отново погледът ѝ доби сурова съсредоточеност и тя се втренчи в бушуващите вълни, които се губеха в далечния хоризонт. Там някъде в далечината, където небе и

море се сливаха в безкрайна сивота, върху вълните се люшкаше един параход, който изглеждаше като детска играчка, като нещо дребно и незначително на фона на тази морска необятност.

Всички ние сме като този кораб — разсъждаваше тя наум — безпомощни и незначителни същества в голямото движение на природата. Но дали всички действително осъзнаваме това, заслепени от заблудата, че сме единствени и ненадминати? Лека иронична усмивка се плъзна по устните ѝ и тя си помисли: „С цялата си самонадеяност ние си въобразяваме, че сме уникални, непобедими и вечни, че стоим по-високо от законите на природата. Но не, не сме — в крайна сметка природата остава най-висшият закон — неумолим и неизбежен.“

Тя примигна стреснато, сякаш за да се отърси от тези мисли, повдигна глава и се огледа. Зимното небе, надвиснало застрашително, беше гъсто покрито с безформени облаци, чийто пепеляв цвят постепенно тъмнееше и поглъщаше крехката светлина, която се процеждаше по краищата им. Наближаваше буря. Беше време да се връща в колата, която я чакаше, и да потегли обратно за хотел „Бел Еър“, преди да е завалил дъждът. Но за свое изумление тя откри, че не можеше да помръдне. Всъщност тя и не искаше да тръгва, защото ѝ се струваше, че само тук, на този пуст кей, беше в състояние да разсъждава що-годе нормално, да събере разпилените си и тревожни мисли, да проумее хаоса в душата си.

Тя въздъхна, отегчена и потисната. Още когато за първи път взе решението да се върне, осъзна, че би било безразсъдна, дори опасна постъпка. Това я излагаше на прекалено големи рискове — нещо, което винаги беше избягвала. Но в онзи момент — та нима беше само преди няколко седмици, помисли си тя с учудване — това изглеждаше единственото разрешение, въпреки очевидните опасности, в които щеше да я ввлече. Ето така взе своето решение, подготви всичко старателно и замина за Америка, изпълнена със самочувствие и силна вяра в собствените си сили.

Предприех пътуване към неизвестното, мислеше тя. Чувствуваше се все по-напрегната и някакво предчувствие за миг се отрази в погледа ѝ. Нима отново същото? Нима онази неизвестност отново бе причина за нейната тревога? Но нали именно неизвестното винаги я беше мамело и привличало, бе я тласкало напред с вълненията и

предизвикателствата, които то неизменно предлагаше. Но всичко това остана в миналото, мислеше тя. Сега вече съм друг човек.

Неочаквано в нея се надигна вълна от остро безпокойство, сякаш мощен прилив я повлече към дъното, и тя сграбчи още по-здраво перилата, а после с мъка си пое въздух, защото я осени една нова истина: Ако реши да остане, тя рискуваше прекалено много. Ще изложи на опасност всичко онова, което беше постигнала през последните няколко години. Най-доброто навярно беше да замине. И ако ще замине, то най-добре веднага, още днес — преди да е променила решението си. Всъщност всичко беше толкова просто. Трябваше само да резервира самолетен билет до първото ѝ хрумнало място и да потегли натам. Тя потърси с поглед парахода, който вече беше толкова далече, че приличаше на малка точица. Накъде ли пътуваше? Дали към Йокохама или Сидни, а може би към Хонконг или Казабланка? А защо не към Кайро, Истанбул или Марсилия? А тя самата накъде да тръгне? Нямаше значение, пък и никой не се интересуваше от това. Ако заминеше днес, докато все още всичко беше наред, това би било най-мъдрото решение — нямаше да навреди на никого, най-малко пък на себе си.

Идеята да потъне в неизвестност, сякаш никога не беше стъпвала в тази страна, изведнъж разбуди нейните първични инстинкти, нейното вродено чувство за драма, но пък... Тя се поколеба отново, разкъсвана от своята собствена нерешителност, объркана и разпъната пред необходимостта да направи избор. Нямаше ли да бъде истинска детинщина, ако избяга, питаше се тя. Защото със сигурност нещата щяха да изглеждат така. „Ти самата ще осъзнаеш, че си постъпила страхливо, и ти самата цял живот ще съжеляваш за това“ упорито се обаждаше някакъв вътрешен глас.

Гърдите ѝ се повдигнаха в поредната въздишка и тя притвори очи. Мислите ѝ препускаха, докато обмисляше всичките възможности, които имаше, и претегляше последствията от своите евентуални действия, каквито и да бяха те. Гръм изтрещя зад почернелите облаци и отекна в пространството, след което се усети силният порив на морския вятър. Но тя беше толкова погълната от своите вътрешни противоречия, така силно съсредоточена в желанието си да вземе окончателно решение, че бе забравила колко е часът, бе забравила за бурята и всичко около нея. Накрая се пребори със себе си и осъзна

една основна истина — не можеше да си позволи да отлага повече. Животът все пак е кратък. Внезапно тя взе своето решение. Ще остане тук, въпреки съмненията и лошите предчувствия. Трябва да го стори, каквото и да ѝ коства. Пък и всъщност нямаше друга възможност. Само това би я спасило. Напрегнатите ѝ устни се отпуснаха, скованото ѝ тяло се раздвижи и на нея постепенно ѝ олекваше, след като вече беше преодоляла терзанията от последните часове.

Заваля на едри капки, които обливаха лицето и ръцете ѝ. Тя отвори очи и погледна надолу към пръстите си, които все още здраво стискаха перилата, а водата се стичаше по тях. Така се стичат и сълзите ми — каза си тя, а след това внезапно избухна в смях. Смееше се звънливо и от сърце. Никога повече нямаше да плаче. Беше се наплакала достатъчно през живота си. Ама че си глупава, Кейти, промърмори тя на себе си, като си припомни как някога галено я наричаше Ник, който свързваше това обръщение с някаква стара уелска дума и винаги твърдеше, че има нещо келтско в душата ѝ с тази странна смесица от поетичност, загадъчност и страст.

Тя се изпъна, отхвърли глава назад гордо и предизвикателно, а нейните неповторими очи — нито сини, нито зелени, със странен тюркоазен отблясък — вече не бяха замислени и мрачни от несигурност и страх. Те радостно искряха от обзелата я решителност. Не след дълго, само след няколко дни, когато ще възвърне окончателно смелостта си и ще я превърне в своя защитна броня, тя ще потегли за Равенсуд.

Това ще бъде първата ѝ стъпка към неизвестното, начало на нейния нов живот. И най-сетне ще открие покоя, който винаги е търсила.

ГЛАВА II

„Вглеждай се дълго в това, което те радва, а още по-дълго — в онова, от което те боли.“

Колет

Франческа Ейвъри отдавна беше престанала да съжالياва за действията си, защото още преди години беше стигнала до извода, че щом покаянието не може да поправи вече стореното, значи то е безсмислено и изтощително занимание, а в крайна сметка — и губене на време.

Но в момента, когато тя превъртя ключа на входната врата на своя апартамент и влезе в тихия и тъмен коридор, усети такова непреодолимо чувство на съжаление задето се върна в Ню Йорк без съпруга си, че чак се стресна. Тежката врата се затвори с трясък зад нея, но тя за миг се поколеба дали да продължи навътре, разтревожена от това особено чувство — така нетипично за нея, че настроението ѝ съвсем се развали. Съпругът ѝ Харисън не искаше да тръгва от Вирджиния преди него, а тя го бе направила само от едното чувство на отговорност към благотворителното дружество, на което бе станала председателка отскоро. Десет дни по-рано секретарката на дружеството ѝ бе телефонира в Вирджиния, за да ѝ съобщи, че се свиква спешно организационно заседание поради непредвидените трудности по организирането на летния концерт, който трябваше да се състои в зала „Ейвъри Фишер“. Секретарката успя да я убеди, че с нейните връзки тя единствена бе в състояние да спаси нещата, че само тя би могла да осигури необходимата подкрепа за начинанието. С две думи, присъствието ѝ беше неотложно.

Франческа знаеше, че Харисън бе на друго мнение по въпроса, въпреки че не изрази открито несъгласието си. Дългогодишната практика във Външното министерство беше усъвършенствувала

вродената му способност да изразява мнението си чрез деликатни намеци, така както подобава на един дипломат. Той дискретно отбеляза, че според него членовете на дружеството излишно драматизират нещата, като любезно напомни, че телефонът в Манхатън ще ѝ свърши точно толкова работа, колкото и телефонът във Вирджиния. Франческа беше на път да се съгласи със съпруга си и да не замине, защото и според нея те действуваха прибързано, макар и само от добри намерения. По-късно обаче ѝ съобщиха и за интервюто, което трябваше да даде, и тя реши, че няма правото да откаже.

Франческа въздъхна. Чувството за отговорност ѝ беше така силно внушено още от ранно детство, че бе станало част от характера ѝ, за нея бе чуждо и немислимо да пренебрегва задълженията си. Но все пак, по някаква необяснима причина, изведнъж ѝ се прииска да бъде отново в разхвърляната стара къща с Хари и с неговите палави и своенравни внучки, да бъде отново заобиколена от спонтанната обич и привързаност на това интересно, макар и непредвидимо и странно семейство. Все пак тя успя да надвие непреодолимото си желание да направи кръгом, да се върне на аерогарата и да вземе първия самолет за Вашингтон.

Объркана и ядосана на себе си, Франческа напипа в тъмното електрическия ключ и нетърпеливо светна лампата. Тя присви очи от ярката светлина, която внезапно заля стаята. Огромен античен френски полилей — един водопад от кръгли и продълговати кристални висулки — заливаше с ослепителна светлина черно-белия мраморен под. Всички предмети в стаята придобиха релефни очертания — огромният гоблен, заел една от стените, бюстовете на Роден и вазите от севърски порцелан, поставени в специални ниши, раклата от епохата на Луи XV, която е била притежание на мадам Помпадур, а върху раклата стоеше китайска ваза от династията Минг, в която красиво бяха подредени жълти рози, чийто сладък аромат напомняше за лятна градина, въпреки че беше студен зимен ден.

Тя отново обходи с поглед великолепната стая с безценни произведения на изкуството, която впечатляваше всички със своята изисканост и непреходна красота, но в същия момент неволно потрепери, въпреки че вътре беше топло. Някой ми мисли злото, каза си тя, като си спомни, че още когато те с брат ѝ Ким бяха съвсем малки, Мели суеверно им обясняваше какво значи да те разтrese в

горещ летен ден. Ама че глупости ѝ идваха наум, но не можеше да отрече, че се чувства странно самотна и объркана без Харисън, а от това се ядоса още повече на себе си. Често идваше до Ню Йорк сама. Тези пътувания бяха съвсем обичайни за нея, но точно днес тя се чувствуваше странно самотна и несигурна, обзета от неясни тревожни мисли. Е, навярно това беше просто следколедно настроение, а и съм изморена — реши тя. В желанието си да разсее потискащото настроение, което все повече я плашеше, тя побърза да влезе в стаята, остави за момент чантата и куфара си върху стола от епохата на Луи XV, който стоеше до раклата, отметна самуреното си палто, окачи го в гардероба и отново взе чантата и куфара.

После тя се запъти към библиотеката, като прекоси стаята с решителни и отмерени крачки, а високите токове на ботушите ѝ отекваха върху студения мрамор с остър металически звук, който пронизваше пълната тишина наоколо. Тя внезапно се закова на място. Ето значи каква беше причината за нейното странно настроение — безлюдното и тишината тук в сравнение с шумните преживявания в къщата във Вирджиния, където някой постоянно сновеше насам-натам — слугите, децата, гостите. Апартаментът изглеждаше толкова пуст, празен и безжизнен. Ама разбира се, че това обясняваше всичко. На нея просто ѝ липсваха момичетата, с техните радостни изблици, лудории, непрекъснат смях и шушукане. Тя реши малко по-късно да звънне на Харисън да дойде в града за няколко дни заедно с децата. Тази мисъл я ободри ѝ тя влезе в библиотеката с просветнало лице. Там обстановката беше почти толкова внушителна, колкото и в голямата приемна, но все пак атмосферата бе по-уютна. Светлата ламперия на стените, старинните английски предмети, удобните канапета и столове с тапицерия в ярки фигури на цветя предразполагаха към спокойствие и уют. В камината весело гореше огън и няколко лампи бяха запалени, а съчетанието от толкова много светлина, която хвърляше меките си отблясъци наоколо, ѝ възвърна настроението и самочувствието.

Франческа седна на едно старинно английско писалище и прочете бележката, оставена от икономката Вал, която очевидно беше отишла на пазар и щеше да се върне след около час. Тя изчете набързо многото телефонни съобщения от сутринта и после се зае с пощата, прегледа пликовете и захвърли настрана няколко покани, сметки и

банкови известия, без дори да ги отвори. Последният плик носеше щемпел от Харогейт. Тя позна почерка на брат си. Взе позлатения нож за разрязване на писма, разтвори плика, облегна се назад и с интерес зачете писмото от Ким. Пишеше ѝ преди всичко за децата и коледните празненства, а тук-там е имало и по нещо за техните общи приятели. На няколко места се оплакваше, че грижите около имението ставаха непосилни за него, но тя знаеше, че той не преувеличава. Ким не беше човек, който се оплаква за щяло и нещяло, но Бог бе свидетел, че да управляваш наследствените имоти на рода Лангли, както и да докараш някакъв доход от това, беше почти подвиг в тези времена. Той завършваше писмото, като ѝ напомняше, че очаква да я види сега, когато са отминали грижите по коледните празници. Имаше и послепис: „Честита нова година, скъпа моя! Да се надяваме, че 1979 ще бъде по-добра и за двама ни.“

Кичур коса падна върху лицето ѝ и тя бързо го прибра зад ухото с нейния обичаен жест. Замислено прочете писмото отново, опитвайки се да вникне между редовете, за да усети истинското настроение на Ким и действителното положение на нещата. Стори ѝ се, че имаше някаква угриженост — но не, това беше даже тъга, която издаваше, че се чувства нещастен въпреки бодрия тон, с който пишеше в явното си желание да не я тревожи. Франческа остави писмото, което ѝ донесе едно ново безпокойство, и се втренчи пред себе си с мрачно изражение. Очите ѝ с мек и нежен цвят на лешници изведнъж помръкнаха замислено.

Ким беше две години по-голям от нея и въпреки това тя винаги го приемаше като нейното малко братче, защото го беше закриляла и се грижила за него през цялото им детство, а после и през юношеските им години, тъй като майка им почина още когато бяха съвсем малки. Напоследък тя го мислеше повече от всякога, загрижена за неговото благополучие и душевните му терзания. Откакто го напусна Пандора, той просто вече не беше същият, а Франческа добре разбираше причината за всичко това. Самата тя беше останала смаяна от странната постъпка на Пандора, защото за нея бракът на брат ѝ беше самото съвършенство, по-безупречно семейство тя не познаваше. Изживяваше не по-малко тежко от Ким драмата на раздялата, неизлечимата болка в ранената му душа.

Нима никога нямаше да надмогне този неочакван удар? Отново и отново се питаше и усещаше как в съзнанието ѝ тежко отеква едно „не“. Горда и все още млада, тя беше далеч по-прагматична от своя брат и отдавна бе разбрала, че разбити души има само в романтичните илюзии, но в реалността не съществува нищо подобно. Взимаш се в ръце, събираш това, което ти е останало, и продължаваш да живееш както можеш, докато болката заглъхне. Именно така тя беше постъпвала години наред и беше напълно убедена, че незаменими хора няма. Колкото и да бяха верни тези житейски истини, родени от нейната изключителна интелигентност и проникателност, тя осъзнаваше, че Ким е по-различен от нея, интуицията ѝ подсказваше, че той безкрайно ще скърби по своята Пандора и няма да я замени с никоя друга, както всъщност правят повечето мъже.

Тя мислеше за Ким и тъжно поклащаше глава. Йоркшир беше толкова далече и той сигурно се чувствуваше самотен, а пък и двете му деца бяха вече големи и учеха някъде в пансион. Искаше ѝ се той да прекарва повече време в Лондон със своите приятели, но после си даде сметка, че това невинаги беше възможно. През по-голямата част от годината неговите ангажименти го принуждаваха да остава в имението Лангли. От друга страна, ако тя беше в Англия, щеше да може да му оказва значително влияние и да го убеди да води по-активен светски живот, отколкото беше навикнал.

Франческа реши, че трябва да се върне у дома в края на месеца. Тя беше напълно сигурна, че Харисън не би имал нищо против и дори можеше да дойде с нея, освен ако не се окаже претрупан с работа във Вашингтон. Тя присви устни и отново стана мрачна. Откакто преди години нейният съпруг напусна Външното министерство, той сякаш имаше повече работа от времето, когато беше посланик. Той беше най-важната фигура сред бившите висши държавници, следователно към него постоянно се обръщаха важни политически особи, сенатори и членове на правителството. А към всичко това се прибавяше ролята му на съветник на президента по въпросите на външната политика, което също му отнемаше време и сили. Въпреки че се възстанови напълно от двата инфаркта, които прекара, и сега се радваше на добро здраве, Франческа бдеше над него като орлица и постоянно настояваше да не се претоварва и да приема по-спокойно нещата. Той винаги се съгласяваше с нея, а после си правеше каквото си знае, увлечен от

сложните машинации в политическия живот, които за него бяха особен вид удоволствие и той не пропускаше нито минута от тях. Пътуването до Англия ще бъде както добро разтоварване, така и принудителна почивка за Хари. Тя твърдо реши, че той трябва да дойде с нея, а беше и убедена, че няма да позволи никаква съпротива от негова страна.

Франческа извади бележника си и го разтвори. Заседанието на благотворителното дружество беше насрочено за един часа, а пък в четири часа трябваше да даде интервю пред журналистката Естел Морган от сп. „Ню Магазин“. Тя се намръщи при мисълта за това. Имаше толкова много други, далеч по-важни за нея ангажименти, но Естел беше проявила особена настоятелност и Франческа си спомни от предишни случаи целия инат и неотстъпчивост на тази жена. Затова тя веднага се съгласи — това ѝ спестяваше много нерви и време.

Когато се зае с благотворителна дейност, Франческа и без друго мъдро беше приела факта, че ще ѝ се налага да дава интервюта. Тя не си въобразяваше, че дружеството се нуждаеше от нея само заради нейната предприемчивост и организационни способности. Те я търсеха, защото усещаха, че тя притежава немалко светски блясък — нещо, което ненавиждаше — и в техните очи тя беше идеалният човек за реклама на дейността им.

Тя се беше посветила на благотворителната дейност и приемаше задълженията си съвсем сериозно. Ако беше отказала да се срещне с Естел, щеше да бъде недостойна постъпка спрямо дружеството, а и проява на лош вкус. Но какво пък, правеше го в името на една благородна цел, а срещата така или иначе вече беше насрочена. Най-простото разрешение на нещата беше да приключи по-бързо с Естел, и то по възможно най-любезния начин.

Мисълта ѝ се прехвърли към ангажиментите през останалата част от седмицата. Тя погледна в бележника отново, за да си припомни какво точно ѝ предстоеше, после се обади на хората, които бяха оставили сутринта съобщения за нея на икономката, а след това продължи да разглежда останалата част от пощата. След като приключи, Франческа рязко се изправи от мястото си, прекоси стаята и стигна до прозореца, като отново потъна в мисли за своя брат. Тя дръпна завесите и се загледа към Пето авеню и Централ парк, а върху чертите на изящно оформеното ѝ лице се четеше някаква странна самовглъбеност.

Беше много студен януарски ден. Части от прозореца бяха покрити с лед и скрежът образуваше странни квадратчета, звездички и кръгчета по стъклото, които на места бяха толкова гъсти, че почти забулваха гледката ѝ към парка. Тези фигурки и булото от скреж създаваха особена оптическа илюзия — тъй както насън предметите имаха размити и неясни очертания. Снегът беше валял непрекъснато през последните няколко дни и огромни купчини сняг бяха навети върху пейки, огради, алеи, като променяха до неузнаваемост познатия за нея пейзаж с тази ослепителна белота, заляла всичко наоколо — един океан от огромни вълни, внезапно замръзнали в своето движение. А черните голи дървета бяха обкичени със замръзнали снежинки, сякаш върху клоните имаше настръхнала бяла перушина.

Зад тях се забелязваха небостъргачите на Уест Сайд под формата на неясна сива маса от гранит, която се врязваше като назъбена планинска верига в изцъкления зимен небосвод, и проблясваха с бледа светлина. В съзнанието ѝ изплуваха множество образи. Вместо снежния пейзаж на града пред себе си тя вече виждаше високите девствени склонове на Баварските Алпи... появиха се и остри скалисти върхове на Йоркшир, които си спомняше от детството... тези познати места се редяха в съзнанието ѝ, докато гледаше втрещено през заледените плетеници на стъклото. После тя бавно присви очи и във въображението ѝ израсна известният пейзаж на Моне, който той бе нарисувал по време на едно пътуване до Норвегия около 1895 г. Тази картина се наричаше „Маунт Калсаас“ и тя добре я познаваше, защото Харисън винаги беше искал да я притежава. Но картината бе собственост на друг колекционер и едва ли някога щеше да стане негова. Този факт обаче не му пречеше да продължава да копнее за нея. Това, което е отвъд нашите възможности, мислеше тя, става за нас още по-желано именно защото е недостижимо. Така както след раздялата с Пандора Ким я желаше още по-страстно.

Франческа докосна заскрежения прозорец с лакираните си в розово нокти и разсеяно взе да драска по него, а мислите отново се върнаха към брат ѝ. Тя не беше успяла да измисли никакъв изход за него, или поне някакъв цяр за душевните му терзания.

А може би няма цяр за Ким — размишляваше тя мрачно, освен, разбира се, най-простият — времето. Но дали това, че времето лекува, не е само една фалшива и изтъркана фраза? В нейния живот времето

чудотворно беше изличило много рани, но тя не бе сигурна дали и за Ким ще бъде същото. Едва тогава осъзна, че заминаването ѝ за Англия с нищо не би помогнало на Ким да реши проблемите си. Нямаше ли да бъде далеч по-добре, ако той дойде в Ню Йорк? Колкото повече обмисляше тази идея, толкова повече Франческа се убеждаваше, че това е по-удачно и разумно решение. Тя ще го откъсне от обичайната му среда и ще го накара да се включи в разнообразния светски живот от тази страна на Атлантика. Франческа реши да изпълни решението си докрай. Изтича до бюрото, вдигна телефонната слушалка и звънна в дома си във Вирджиния.

— Здравей, Харисън. Аз съм — каза тя, когато чу гласа на съпруга си.

— А, скъпа, ето те и тебе! Тъкмо мислех да ти телефонирам. Защо не ме събуди, преди да тръгнеш? Знаеш, че не обичам да се разделяме, без да сме си казали довиждане. Никак не беше честно от твоя страна да се измъкнеш така. Даже ще ти призная, че ми развали настроението за целия ден.

Докато той говореше, Франческа както винаги беше очарована от богатия тембър, от топлотата и любовта в гласа му. Той беше прекрасен човек. Истински шанс беше, че го срещна. Тя се усмихна, преди да отговори:

— Но мили, ти спеше толкова сладко, че ми беше жал да те събудя.

— Как пътува? Всичко наред ли е в апартамента? — попита той.

— Пътувах добре, а тук всичко е наред.

— Снощи забравих да те помоля да се отбиеш в галерията и да подгониш Леклерк за онази картина на Утрило, ако нямаш нищо против. Ще ти бъда много благодарен, защото съм сигурен, че ако отидеш лично, работата ще се уреди много по-бързо, отколкото с телефонен разговор. Който и ден от седмицата успееш да отидеш, все ще го намериш.

— Разбира се, че ще ида, мили. Всъщност обаждам ти се не само да те чуя, но и да те питам нещо. Искаше ми се да знам дали ти се идва тук за няколко дни? Да речем — от сряда. Защо да не вземеш и децата? На тях ще им хареса, на мене също, а в петък всички заедно ще хванем самолета за Вирджиния.

— С удоволствие, Франческа, но не мога. Имам няколко важни срещи във Вашингтон, на които трябва да присъствувам, а освен това и делова вечеря с членове на Демократическата партия. Наистина съжалявам. Защо не другата седмица. Ако, разбира се, тогава пак си в Ню Йорк — каза той с искрено съжаление в гласа си.

— Е, добре — отговори тя, като се опита да скрие своето собствено разочарование. — Хари, миличък, искам още нещо да споделя с тебе. Получих доста тревожно писмо от Ким. — И тя му разказа за съдържанието на писмото и за нейното недоумение от продължителната депресия на брат ѝ. — Та затова си помислих, Хари, че няма да е лошо да го поканим тук. Можем да организираме у дома няколко чудесни вечери в негова чест, да гледаме няколко представления на Бродуей и да си изкараме няколко действително приятни уикенда в нашата къща във Вирджиния. А си мислех, че после ние всички можем да идем до имението в Барбадос за около седмица, преди Ким да се върне в Йоркшир. Това ще бъде далеч по-добре за тебе, скъпи, отколкото да идем до Англия, което всъщност беше първоначалната ми идея. Аз и без друго знам, че там само ще се спречкваш с твоите стари политически „любимци“ от британския парламент, а това няма да бъде никаква почивка за тебе.

Харисън Ейвърн се захили. Как добре го познаваше тя.

— Тука си абсолютно права, мое мило момиче. А пък и идеята ми харесва. Хич не искам да си представям какво е в Лондон през зимата. Дяволски студено и влажно за старите ми кокали. И наистина присърце приемам идеята за Ким. Да, Франческа, мисля, че незабавно трябва да го поканиш тук. Аз самият малко се тревожех за него. Защо не му звънеш веднага? — предложи ѝ той.

— Най-лесно се отказва по телефона, Хари, и той сигурно ще направи точно това, без изобщо да помисли върху предложението. Предпочитам първо да му пиша и да му се обадя чак другата седмица, когато вече ще е прочел писмото. Ако се наложи и ще го убеждавам.

— Ти си знаеш най-добре, скъпа. Надявам се обаче, че той ще дойде веднага, ако успее да се освободи от задълженията си в Лангли. Знаеш, че винаги съм имал слабост към този твой брат и мисля, че точно сега той има нужда и от двама ни.

— Да, така е. Благодаря ти, че така добре ме разбираш и ме подкрепяш, Хари, миличък. Хайде да привършваме, че трябва да

напиша писмото, а и ме чака доста тежък ден. Ще ти се обадя някой друг път през седмицата.

— Добре тогава, мила. Дочуване.

Тъй като идеята за идването на Ким беше най-важната ѝ мисъл в момента, онова чувство на съжаление, което Франческа усети при влизането в апартамента, бе напълно изчезнало. Но само след няколко седмици тя щеше отново да си спомни за него и в момент на внезапно просветление да се запита дали това изобщо бе съжаление, а не някакво предчувствие за настъпваща опасност. Но колкото и да беше абсурдно, тя даже щеше да си въобрази, че събитията щяха да се развият по друг начин, а и последствията щяха да бъдат различни, ако се бе подчинила на първоначалния си подтик да се завърне във Вирджиния. Но закъснелите съжаления щяха да бъдат излишни. Тогава щеше вече да е твърде късно. Нейният живот и животът на другите хора около нея щеше да е толкова дълбоко и безвъзвратно променен, че никога вече те нямаше да бъдат същите.

Но точно сега, тази сутрин, тя беше толкова погълната от мисълта за брат си, че разсъжденията ѝ за бъдещето се въртяха единствено около него. Взе химикалка и започна да пише писмото. Когато свърши, тя го залепи бързо, надписа плика и извади марка за въздушна поща от чекмеджето на бюрото. Така, вече беше готово! Тя се отпусна назад и се загледа в писмото, подпряно върху книги в скъпи подвързии. Писмото беше ясно и убедително, написано с толкова обич, че Ким нямаше да може да отклони поканата ѝ — поне за това тя беше абсолютно сигурна. Тогава се сети и за милите думи в послеписа на неговото писмо и тържествено обеща пред себе си, че 1979 година ще бъде по-добра година за нейния брат, каквото и да донесе, каквито и усилия да ѝ коства постигането на тази цел.

Франческа се изправи и бутна стола назад, изпълнена с решителност и прилив на енергия. Тя се усмихваше щастливо на себе си, докато бързаше нагоре по стълбите към своята стая, за да се преоблече и освежи грима си в очакване на предстоящите за деня ангажменти. Ким щеше да пристигне в Ню Йорк и тя ще му помогне да превъзмогне своята болка, страдание и меланхолия. Ще му помогне отново да се почувствува щастлив. Всичко щеше да бъде наред.

ГЛАВА III

Естел Морган беше подранила доста за срещата си с Франческа Ейвъри и докато таксито прекосяваше с бърза скорост авеню Медисън, тя реши да слезе няколко пресечки преди жилището ѝ и да измине пеша останалия път. Освободи таксито на ъгъла на Седемдесет и четвърта улица и Медисън, а когато слезе от колата, навън я обгърна хладният въздух на зимния следобед. По обяд беше спряло да вали, но небето приличаше на лицето на болнав човек — подпухнало и посърнало от липса на светлина, върху което като колеблива усмивка се опитваше да се появи слънцето.

Когато зави по Пето авеню и наближи великолепната внушителна сграда, в която живееха сем. Ейвъри, самодоволна усмивка се плъзна по устните ѝ, издавайки нейното вътрешно удовлетворение. Колко правилно беше постъпила, че си облече палтото от визон. Портиерите на тези жилищни сгради за особено богати хора бяха несравнимо по-високомерни от самите обитатели, а облечена така, тя нямаше да позволи на нито един от тях да я погледне с пренебрежение или да се отнесе с нея снизходително.

В началото Естел се беше поколебала дали да облече това палто, защото в осем сутринта валеше силен сняг и тя не искаше да си го намокри. Но в него изглеждаше далеч по-добре отколкото в шлифера си, затова тя реши да иде с такси до службата. Нищо че похарчи малко повече пари, все пак си заслужаваше. Палтото я караше да се чувствава шик и повдигаше нейната самоувереност, но не само това — то я правеше някак си истински горда и радостна. За да завърши тоалета си, тя бе подбрала червена рокля, черни лачени ботуши и голяма червена лачена чанта за през рамо, която беше имитация на нашумял италиански модел. Рано тази сутрин, докато се разглеждаше в огледалото, тя поклащаше глава с нескрито задоволство при вида на собственото си отражение.

Тя си въобразяваше, че беше олицетворение на бляскава и преуспяваща журналистка с международна известност. За жалост

Естел Морган разсъждаваше винаги повърхностно и никога не ѝ беше идвало наум, че облеклото не може да я превърне във всичко онова, което ѝ се искаше да бъде.

Тя си погледна часовника, докато чакаше на светофара на Седемдесет и девета улица. Оставаха няколко секунди до четири, но вече беше съвсем наблизо и щеше да пристигне точно навреме. Точността не ѝ бе много присъща, но тя си припомни, че Франческа Ейвъри — тая високомерна кучка — цепеше секундата на две и за да не ѝ тръгне на зле от самото начало, Естел направи всичко възможно да не закъснява. След като каза името си на портиера и той съобщи за нея, тя получи позволение да влезе в грандиозната сграда на Осемдесет и първа улица.

В апартамента на Ейвъри я посрещна жена на средна възраст, облечена в черно, очевидно икономката, която ѝ взе палтото, положи го внимателно на един стол и я поведе през огромната гостна. Естел беше посещавала много изискани домове по време на своята работа, но никога не бе виждала по-внушителна приемна от тази на сем. Ейвъри, или поне в Ню Йорк нямаше друга такава. Мили Боже, та тя изглежда като пренесена от Версай с всичките му там чудесии, мислеше си Естел, докато следваше икономката мълчаливо, с ококорени очи.

След като я покани в библиотеката, икономката се усмихна хладно и каза:

— Ще уведомя господарката, че сте тук.

Естел измърмори нещо като благодарност, докато жената излизаше от стаята.

Тя прекоси помещението и отиде до камината, а токовете на ботушите ѝ потъваха в копринения старинен китайски килим. Очите ѝ отново загледаха ококорено, изпълнени с безкрайно любопитство. Те поглъщаха жадно античните предмети, а после шареха учудено и по картините, които украсяваха облицованите в ламперия стени. Естел не знаеше кой знае колко за изкуството, но оттук-оттам беше придобила повърхностни познания за какво ли не. Така че на нея съвсем не ѝ беше трудно да разбере, че всички тези картини не са просто добри копия — в апартамент като този копията едва ли щяха да имат някаква стойност. Те бяха оригинали, и при това достатъчно известни, за да ги разпознае всеки — колекция от шедьоври на великите импресионисти. Ето например онова отсреща несъмнено е платно на Ван Гог —

помисли тя, докато вървеше към него, за да го разгледа, а после с удоволствие откри, че бе познала, защото там видя подписа на самия художник. Тя светкавично обходи с поглед и останалите картини — имаше платна на Соре, на Сезан, на Гоген.

В следващия момент вратата се отвори и на прага застана Франческа Ейвъри, ясните ѝ очи искряха от енергия, а на лицето ѝ беше изписана любезна усмивка.

— О, Естел! — възкликна тя и приближи към нея с обичайната си изисканост и вродена грация, като стъпваше леко с невероятно високите си обувки, които привличаха погледа към изящните ѝ глезени и дългите стройни крака.

Докато Франческа приближаваше, Естел забеляза, че нежната ѝ кожа на английска аристократка бе все така свежа, а и лъскавата ѝ кехлибарена коса беше останала непроменена — мека и пищна като коприна. Тя падаше по раменете ѝ на буйни вълни и привидно небрежната прическа ѝ придаваше нещо младежко и невинно. Ама че тя съвсем не се е променила, помисли Естел изумена и я прониза истинска завист.

— Прости ми, че те накарах да чакаш! — извини се Франческа с нейното красиво и ясно произношение. — Но ето, вече съм тук. И толкова се радвам да те видя отново.

Щом се спря, тя веднага подаде ръка на Естел, която стоеше като вкаменена.

Журналистката бързо дойде на себе си, разтегна мила усмивка и непохватно сграбчи изящната и студена длан на Франческа.

— Тук съм само от няколко минути, скъпа моя. Но не скучах, докато те чаках. Пък и как може човек да скучае в такава великолепна стая. С какъв вкус само си наредила всичко!

Франческа издърпа ръката си и вътрешно потръпна от неприязън. Естел винаги се държеше сервилно, а с времето тази черта ставаше все по-неприятна. Въпреки че това я отвращаваше, Франческа все пак го приемаше като нещо безобидно. Тя се отдалечи и каза между другото:

— Приятно ми е да го чуя. Мисля, че ако седнем тук, ще се чувствуваме удобно.

Тя се спря до канапето и столовете, подредени до стената, на която висеше картина на Гоген с таитянско момиче. Естел се съгласи с

домакинята и припна към къта за сядане. Тя се настани удобно, а после погледна Франческа, усмихна ѝ се с лицемерна сърдечност и каза:

— Аз също трябва да ти призная, скъпа моя, че е удоволствие за мен да те видя отново след толкова много време. Имам чувството, че е минала цяла вечност от последната ни среща.

— Е, не чак толкова — отговори Франческа, като се засмя сухо. — Минали са около пет години. Мисля, че последният път, когато се видяхме, и то случайно, беше в Монте Карло, нали?

— А, да, на приема у принцеса Грейс. Тя е толкова прекрасен човек, а и Рение е голям чаровник. Обожавам ги и двамата — започна да се превзема тя.

Франческа беше поразена от нелепото ѝ перчене, че е близка приятелка на сем. Грималди, тъй като знаеше, че в това няма нищо вярно. Естел беше близка приятелка с принца и принцесата на Монако толкова, колкото и тя самата — с английската кралица. Само за да не постави Естел в неудобно положение, тя се въздържа да подхване разговора в тази посока и бързо попита:

— Какво мога да ти предложа? Чай, кафе, или пък нещо за пиене?

Естел се почувствува много разочарована, дори обидена, но бързо се съвзе и отговори:

— С удоволствие бих пила чай. — А след това, опитвайки се да прикрие раздражението си, че я лишиха от възможността да се покаже, тя допълни: — Ако може с лимон, а бих помолила и за захарин. Нали разбираш, трябва да поддържам фигурата си.

— Да, разбира се — отговори Франческа. — Отивам да помоля Вал да приготви чая, а после може би трябва да почнем с интервюто, за да свършим навреме. Извини ме за момент.

Тя се забърза към вратата и с изумление се запита как ще изтърпи Естел още цял час.

Естел проследи с присвити очи Франческа, докато тя се носеше напред с бърза и грациозна походка. Как все така се получава, че когато върви, сякаш не докосва земята, чудеше се завистливо Естел. И как успяваше да поддържа външния си вид? Сега трябва да е поне на 42, а изглежда с десет години по-млада.

Франческа се върна почти веднага и прекъсна мислите на Естел:

— Трябваше да се досетя, че Вал вече е приготвила чая — усмихна се тя, докато поставяше върху малката масичка комплекта от сребърна грузинска табла и грузински сервиз за чай. После седна срещу Естел, наля чай и допълни: — Струва ми се, че последният път, когато те видях, ти работеше в един вестник. Кога отиде в списанието „Ню Магазин“?

— О, вече три години съм там. Всъщност завеждам цяла редакция — заяви Естел със самодоволна усмивка.

— Но това е чудесно, Естел! Трябва да е много отговорна работа, въпреки че мога да си представя колко напрегната е понякога.

— Така е, наистина. Но пък е интересна. Нали знаеш, пътувам по цял свят, водя много вълнуващ живот, отсядам в най-добрите хотели, гостувам у прочути хора, взимам прочувствени интервюта от известни личности. — Преливайки от самочувствие, тя продължи. — А освен това имам и доста подчинени. Но се старая да взимам най-добрите интервюта лично, особено тези в чужбина.

Франческа си помисли: „Е, поне е искрена“. После гласно добави:

— Колко досетливо от твоя страна!

— Ами, само една от тънкостите на професията — отговори Естел и се пресегна да вземе чантата си. Тя извади един малък касетофон и го постави на масичката между тях. — Нали нямаш нищо против да включа това?

— Не, разбира се, щом така предпочиташ. Искам да ти разкажа някои неща за нашата благотворителна дейност. Предполагам, че ще споменеш нещо за нея, тъй като ти уреди интервюто чрез самото дружество, и знаеш, естествено е хората да очакват да напишеш нещо за това. Ще започна със...

— Ще стигнем до това по-късно. — Естел я прекъсна толкова рязко, че Франческа се стъписа. Без да спира, журналистката добави: — Първо искам да ми разкажеш за теб самата, за твоя живот — личен и обществен, за твоята кариера. Нали разбираш какво имам предвид. В края на краищата статията ще бъде за теб, не за твоята благотворителност. Читателите на списанието се интересуват от известни личности и от техния начин на живот, а не от организации и дружества.

Тя погледна Франческа почти предизвикателно.

— Да, разбирам — отговори тихо Франческа и в същото време се питаше защо ѝ трябваше така глупаво да се забърква с тази особа, пък макар и водена от най-добри намерения. Резкият отговор ѝ се стори доста невъзпитана проява, но после реши, че се дължи просто на нетактичност или навярно на прекален професионален ентузиазъм. Естел си беше грубовата по природа и едва ли искаше да обиди някого умишлено.

Франческа елегантно се наведе напред и си взе цигара от златната табакера на масата. Тя запали и се облегна назад, докато търпеливо изчакваше Естел да нагласи касетофона, и започна сама да се притеснява от нелепия външен вид на Естел. Очевидно журналистката се беше облякла по начин, който тя считаше за елегантен, а може би подходящ за случая. Но червената вълнена рокля, макар и скъпа, бе възможно най-неудачният избор. Цветът изглеждаше ужасяващо в комбинация с червендалестото ѝ лице и яркочервена коса. Франческа знаеше, че това е естественият ѝ вид, но по всичко личеше, че Естел пиеше повечко напоследък. Това се виждаше най-вече от нейната твърде зачервена и загрубяла кожа.

Докато пушеше, Франческа отмести поглед встрани и се упрекна за своята прекалена критичност и липса на състрадание, а после внезапно изпита съжаление към Естел. За първи път те се запознаха в Лондон още когато бяха момичета, но годините, които изминаха оттогава, не бяха никак леки за нейната събеседничка. Франческа неочаквано се натъжи. Горката Естел. В нейния действителен живот едва ли имаше и половината от блясъка, с който тя парадираше. Дори е възможно да е една жестока борба за оцеляване. И все пак Естел имаше доста талант, пишеше добре и в онези години тя изглеждаше човек с бъдеще. Къде останаха мечтите ѝ да пише романи? Очевидно, че някъде ги беше изоставила. Но изведнъж тя се запита — коя съм всъщност аз, че да критикувам Естел. Всеки човек прави онова, което може, и се надява, че ще постигне нещо. Тя не можеше да понася тези, които се правеха на всевишни и отправяха тежки присъди над всички останали. Винаги се беше старала да не пилее времето си в такива безсмислени занимания.

— Ето, вече всичко е готово — радостно съобщи Естел и се облегна назад удобно.

И така интервюто започна. Посипаха се безброй въпроси. Откъде купува дрехите си? Кои моделиери предпочита — американските или френските? Кое е любимото ѝ забавление? Големи или малки вечери обича да устройва в дома си? Или може би предпочита коктейлите? Как се справя с толкова много жилища — и в Ню Йорк, и във Вирджиния, и в Барбадос? Многобройна ли е прислугата ѝ? Сама ли поддържа жилищата си? Има ли някакво хоби? Какво е да си съпруга на посланик? Доволен ли е Харисън от новата си длъжност на президентски съветник? Какво е здравословното му състояние? Тя самата често ли посещава Белия дом? Какви хора кани у дома си? Добре ли се разбира с внучките на Харисън? Америка ли предпочита пред Англия, или може би предпочита да живее в някоя друга страна? И ако е така, защо? Харисън има ли си някакво хоби? Какво прави сем. Ейвъри, когато си почива? Какво правят през свободното си време?

На Франческа ѝ се струваше, че тези въпроси нямат край. Тя отговаряше искрено и доброжелателно с присъщата си изисканост, като само от време на време прекъсваше, за да долее чай или за да си запали цигара. Но въпросите на Естел ставаха все по-любопитни и нетактични и Франческа усети, че отегчението ѝ расте и у нея се появява леко раздразнение от този кръстосан разпит за личния ѝ живот. Тя започна да възприема интервюто като вмешателство в личния ѝ живот, а съвсем не с тази цел беше направила компромиса да се срещне с Естел. А освен това раздразнението на Франческа нарастваше и от факта, че Естел все още не беше споменала и дума за благотворителната ѝ дейност. Тя тъкмо щеше тактично да напомни за тази тема, когато въпросите на журналистката взеха нова посока.

— Мислиш ли, че Еди Кенеди ще се кандидатира за президент през 1980 година?

В погледа на Франческа проблесна учудване и тя отговори:

— По принцип не обичам да обсъждам политиката. Това е работа на Харисън.

— Но ти не можеш да нямаш свое мнение и аз питам теб, а не съпруга ти. Хайде, Франческа, ти си съвременна и еманципирана жена. Кажи ми все пак какво мислиш? Ще се кандидатира ли или не?

— Естел, опитай се наистина да се съобразяваш с моите принципи. Не желая да обсъждам каквото и да било в политиката.

— Ами добре тогава, да минем на следващия въпрос. Хайде да поговорим за твоята професионална кариера. Не си писала никакви книги в последно време. Причината за това не е ли фактът, че книгата ти за Едуард IV и Войната на розите нямаше особен успех? Искрено ти съчувствах, когато прочетох отрицателните рецензии. Аз самата не считам, че е чак толкова скучна, обстоятелствена и разтеглена.

Франческа едва не зяпна от изумление. С изострено внимание тя се втренчи в Естел. За миг се усъмни, че това е някакъв коварен ход, но лицето на журналистката не изразяваше нищо друго, освен угодническа любезност. Може би тя самата не осъзнава колко безобразно се държи, помисли си Франческа и вътрешно се усмихна, разбирайки колко са остарели нейните представи за добро поведение. Предизвикателството — това беше модерен подход в журналистиката. За да напишеш любопитна история, задължително трябва да провокираш събеседника, да го ядосаш и да го накараш да даде необмислени отговори. Тя обаче нямаше да се хване на тази въдица. Франческа добре разбираше, че когато седат да напишат интервюто, журналистите подбират репликите от записа по свой вкус, затова реши да не показва, че е засегната и да не си позволява да излиза от рамките на добрия тон.

— Не всички рецензии бяха лоши. Всъщност имаше и доста възторжени отзиви — отговори тя с леко променен, но не рязък тон. — И противно на твоите впечатления, Естел, книгата наистина се продаваше добре — не само евтиното, но и луксозното издание. И все пак си права, че не беше такъв блестящ бестселър, както книгите ми за Чайниз Гордън и Ричард III. — Тя примирително повдигна рамене и допълни: — В едно губиш, в друго печелиш, такъв е животът. И все пак, ако трябва да отговоря на въпроса ти, истинската причина, поради която в последните няколко години не съм писала нова книга, е просто защото не съм намерила интересна за мене историческа личност, на която да се спра. Но предполагам, че скоро ще започна да работя върху нещо ново.

— Обожавам историческите ти четива и понякога ми се струва, че ти по нищо не отстъпваш на Антония Фрейзър, макар че тя е име от по-голяма величина. И знаеш ли, скъпа моя, поне по мое мнение ти не си никак лоша писателка всъщност.

Въпреки че тези думи бяха произнесени любезно, в тях се усещаше нещо наставническо, което не убягна на Франческа. Изведнъж тя осъзна с особена острота: „Злобата е вродена черта в характера на тази жена. Тя самата едва ли го осъзнава, но пък за мене е ясно, че направо ме мрази.“ Ето защо Франческа застана нащрек.

Естел, която не признаваше нищо друго, освен себе си и изобщо не забелязваше реакциите на хората около нея, продължи невъзмутимо:

— Ама че работа, касетата свърши. Трябва да я обърна.

По всичко личеше, че Естел нямаше никакво намерение да привършват скоро.

Вече беше почти шест и се бе стъмнило, а темата за целта на благотворителния концерт не беше даже и зачекната в разговора им. Франческа беше аристократка до мозъка на костите си и за нея беше абсурдно да се държи неучтиво и негостоприемно към гостенин в нейния дом. Въпреки това търпението ѝ да понася целия този разговор вече се изчерпваше. Тя решително стисна устни и си каза, че ще трябва да понесе присъствието на Естел поне докато обсъдят темата за благотворителността. В противен случай целият следобед щеше да се окаже едно напразно пропиляно време за нея.

Знаеше, че не бива да го прави, но реши да се държи като добра домакиня и попита Естел:

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо, Естел? Аз с удоволствие бих изпила чаша бяло вино, но ако ти предпочиташ нещо друго, кажи — изборът е богат.

Тя посочи барчето, което стоеше в другия край на стаята. То беше отрупано с най-невероятни шишета, бутилки и кристални чаши.

— Охо-о! Това е прекрасна идея, мила моя. И аз с удоволствие бих пийнала бяло вино.

Франческа кимна с глава, взе таблата и побърза да излезе от стаята. След няколко минути се върна и донесе бутилка бяло вино, поставена в сребърна кофичка с лед. Тя отиде с бутилката до барчето, наля две чаши и отново седна до Естел. Толкова беше ядосана, че ѝ идеше да закреши.

— Наздраве — каза Естел. — Много си падам по хубави вина. Пък и с тия мои чести пътувания до Франция трябва да съм станала доста претенциозна. Какво вино е това? Страхотно е.

— „Пюи Фюиз“ — отговори Франческа и се помъчи да се усмихне, като вътрешно се учудваше на огромното си търпение. Но и то вече се изчерпваше. В кухнята Франческа беше взела твърдо решение да овладее положението и да приключи интервюто колкото се може по-бързо и по-дипломатично. Ето защо тя първа заговори, а гласът ѝ вече звучеше съвсем делово: — Сега, Естел, нека да поговорим за благотворителната дейност. Времето напредна, а и днес съм канена на вечеря. Сигурно и ти имаш други ангажменти.

— Но ние още не сме си поговорили за...

— Естел, нека да бъда откровена с теб — решително я прекъсна Франческа. — Отделих ти вече два часа. Аз се съгласих на това интервю само защото считах, че твоята статия ще бъде от полза за нашата благородна цел и ще послужи като добра реклама на благотворителния концерт. Още от самото начало ти си знаела, че условията са тези. Аз рядко се съгласявам на интервюта от подобен род. Ненавиждам личният ми живот да става публично достояние и се крия от това любопитство като от чума.

Естел тъкмо възнамеряваше да отпие от чашата си, но рязко я върна на масата и погледна Франческа опулено:

— Какво! Не обичаш да ставаш център на общественото внимание? Та твоето име не слиза от светските хроники!

— Нищо не мога да направя срещу това, че по вестниците непрекъснато се пише за мене. Аз самата нямам никаква вина, можеш да си убедена в това. Но хайде да не се отвлечаме отново. — Тя умишлено погледна часовника си и добави: — Страхувам се, че съвсем скоро ще трябва да привършим.

— Да, да, разбира се — любезно се съгласи Естел. — Наистина, мила Франческа, разкажи ми. С най-голямо удоволствие ще чуя разказа ти за твоята благотворителна дейност.

Доволна, че обърна разговора в желаната от нея посока, Франческа се впусна да разказва за най-важните моменти по организацията на този внушителен концерт, в който щяха да участвуват много звезди. Близко петнадесет минути тя говори бързо, но с отчетлив тон. А накрая завърши с думите:

— Това беше всичко. Но нека пак да повторя, че това се прави с една наистина благородна цел, и разбира се, ние ще сме ти благодарни, ако я популяризираш.

— О, нямаш проблеми. Ще изтипосам тази тема в самото начало на статията, за да изглежда като най-важната в разговора ни. — Естел се прокашля и бързо добави: — Ще ми се да доведе фотограф следващата седмица, за да ти направи няколко снимки в естествена обстановка, в ден, удобен за тебе, разбира се. Хайде да ми кажеш някакъв ден и час.

— Боже господи! — Франческа започна да си играе с гердана от перли, докато се чудеше как да отговори. — Не съм и помисляла, че ще искаш да правиш и снимки към статията — отвърна тя и продължи да обмисля решението си. — Удобно ли ще ти бъде следващата сряда в два часа? Само тогава ще имам малко свободно време.

Тя не беше особено очарована от това ново развитие на нещата, но знаеше, че няма начин да ѝ откаже.

— Чудесно. Най-добрият ни фотограф ще бъде доведен. — Естел се пресегна и изключи касетофона.

Франческа бавно се облегна назад и най-сетне си отдъхна. Чувствуваше се изтощена и мечтаеше да остане сама, но Естел беше решила да допие виното си, без да бърза.

— Имам една новина за тебе — каза Естел, като се пресегна за чашата си и заинтригуващо погледна Франческа, преди да отпие. За да има по-голям ефект, тя дори направи кратка пауза и едва тогава обяви: — Катрин се завръща в Ню Йорк.

Франческа изведнъж се наведе напред и я погледна с гримаса на изумление.

— Катрин ли каза? — попита тя, без да може да продължи.

— Да, точно така. Катрин Темпест. Нашата единствена и неповторима Катрин. — После Естел добави с усмивка: — Само не ми казвай, че не знаеш за кого ти говоря!

— Естествено, че знам. Просто леко се изненадах, това е всичко. Всъщност от години не съм я виждала. Защо изобщо ми го казваш? Това въобще не ме интересува.

— Но Катрин иска да се срещне с тебе.

Франческа цялата се изопна. Тя усети как лицето ѝ се опъна, а очите ѝ се разтвориха широко с нескрито стъписване. Отначало не повярва на Естел, но когато се вгледа по-внимателно в лицето ѝ и видя нейното злорадо изражение, тя осъзна, че това беше самата истина. За миг дори не беше в състояние да проговори, но успя да промълви:

— Че за какво? Защо изобщо съм ѝ притрябвала?

— Нямам представа — отвърна Естел злобничко. — Но тя ме помоли да ти кажа, че иска да те види. Дали на обяд, на вечеря, на чашка кафе — както предпочиташ. Само ми кажи кога. Пристига след около десетина дни и сигурно разчита, че вече съм уредила срещата. Кога ще можеш да я видиш?

Буря от гняв се надигаше у Франческа. Тя, която никога не си позволяваше да бъде груба, внезапно произнесе на висок глас, с нетипична за нея ярост:

— Хич и не искам да я виждам! Нямам никакво намерение да се срещам с нея! Мисля, че ти вече мина всякаква...

— Добре знам, че вие с нея сте открити врагове — прекъсна я безцеремонно Естел. — И затова ѝ се чудя на Катрин. Според мене постъпва много глупаво, че иска да се...

— Щях да кажа, но ти ме прекъсна, че твоето поведение мина всякаква граница на благоприличието! — Франческа вече крещеше. — Как смееш да се намъкваш в дома ми под претекста, че ще взимаш интервю, когато е повече от ясно, че истинската причина за твоето идване е да се правиш на посредник на Катрин Темпест. — После гневният глас на Франческа стана студен и зъл. Тя прониза с поглед Естел и продължи: — Колко мръсно и подло от твоя страна! Ти си позор за всички журналисти! Но и аз трябваше да се досетя, че не мога да очаквам нищо по-добро от тебе, Естел! Ти винаги си била нейният пръв лакей! Най-добре напусни този дом веднага!

Естел обаче не помръдна. Гневът на Франческа ѝ доставяше истинско удоволствие. Без изобщо да се смути, тя се усмихна подигравателно, а в малките ѝ кафяви очички проблясваше победоносно злорадство:

— Гледай ти, гледай ти! Не съм и помисляла, че ще доживея деня да видя как именно ти губиш равновесие!

Буца от гняв и възмущение бе заседнала на гърлото на Франческа, но тя успя да се овладее. След като възвърна част от самообладанието си, каза с равен, но твърд глас:

— Можеш да предадеш на Катрин Темпест, че нямам никакво желание да я видя — до края на живота си! Нямам какво да ѝ кажа.

— Каквото и да кажеш, ми е все едно — макар че не разбирам защо Катрин иска да те види, аз просто се съгласих да ѝ помогна. —

Естел кръстоса крака и се излегна назад с присмехулен поглед. Тя заклати глава с демонстративно учудване. — Ти наистина ме изненадваш, Франческа. Защо не се поотпуснеш малко, поне веднъж в живота си, и не забравиш висотата на своето положение. Било каквото било. Доста време мина оттогава, всички вече поостаряхме, помъдрыхме. Мисля, че Катрин има право да очаква от тебе малко повече разбиране, отколкото от всички останали.

— Повече разбиране значи! — Франческа не вярваше на ушите си и почти се задъхваше. — След всичко онова, което тя ми причини! Явно, че и ти си се побъркала като нея. Категорично отказвам да продължаваме този абсурден разговор! Ще ти бъда много благодарна, ако напуснеш дома ми. Ти не само злоупотреби с моето гостоприемство, но се подигра с търпението ми и подло се възползува от моята добронамереност.

Естел примирително вдигна рамене, взе касетофона и го пусна в чантата си. Тя обаче не се сдържа да не направи един последен опит да постигне целта си, затова на тръгване каза:

— Тя просто иска да се сдобри отново със старите си приятели. Затова ме помоли да се свържа с теб и с останалите. Хайде, опитай се да бъдеш по-великодушна и се виж с нея.

— Няма да го направя. Никога, никога повече. Останалите да постъпят както намерят за добре, аз обаче няма да се срещна с нея. — Лицето на Франческа беше преbledняло, но очите ѝ пламтяха. Тя продължи: — Не искам да имам нищо общо с нея. Няма никакъв смисъл да... да... започваме всичко отначало. — Франческа си пое бързо въздух, за да допълни: — А от теб, Естел, аз действително съм разочарована! Защо ѝ позволяваш да те използвава по този начин?

— Кой? Мене да ме използвава? Бога ми, ей това вече е истински майтап! Ако тя някога някого е използвала, това си ти и никой друг! — Още докато го произнасяше, Естел съжали за думите си. Катрин я беше предупредила да не издава омразата си към Франческа нито за миг, а тя направи тъкмо това, и то в най-неподходящия момент.

Смразяваща студенина се излъчваше от Франческа. Погледът ѝ беше каменно студен и толкова непроницаем, колкото и самото ѝ лице. Тя поклати глава и каза, като натъртваше на всяка дума:

— Ти си абсолютно права, Естел. Затова нямам намерение да позволя да ме използват отново. Никога вече. — Тя произнесе

последните думи с толкова решителност и непреклонност, че журналистката се сви сразена. А Франческа продължи със същия леден тон: — Ще те придружа до входната врата. — После тя се изправи и без изобщо да погледне Естел, се насочи към вратата, отвори я и застана отстриани: — Моля те, напусни.

Естел се прокашля и промърмори:

— Тогава ще се видим другата сряда, когато дойда с фотографа.

Франческа беше слисана и се ядоса още повече:

— Не мисля, че ще има нужда от снимки, тъй като ти няма да пишеш никаква статия. Защо не си признаеш, Естел, че интервюто беше само уловка, за да се съглася на среща с теб — говореше тя с рязък, укорителен тон. — Можеше да ме попиташ направо по телефона, вместо да ми губиш толкова време с това измислено интервю.

Червендалестото лице на Естел стана направо тъмнорвено. Тя се помъчи да отговори.

— Аз наистина искам да напиша тази статия, затова разбери, снимките действително ми трябват.

— Излишно е да ти го казвам, че няма да приема.

Колкото и да беше тъпа по рождение, Естел не можеше да не разбере, че завинаги се бе компрометирала пред Франческа. Съзнавайки, че няма какво повече да губи, тя внезапно се ожесточи:

— Какво излиза — значи не си толкова голяма благодетелка, колкото се пишеш?

Тя излезе с трясък от стаята, грабна палтото си от стола и го метна през рамо. Рязко се обърна назад и погледна Франческа, която стоеше до вратата на библиотеката и я наблюдаваше с истинска погнуса.

Цялата завист и злоба, породили антипатията на Естел към Франческа, изведнъж изплуваха на повърхността. Всякакъв здрав разум и самоконтрол я напуснаха и тя необуздано избълва:

— Ти винаги си била една стисната, гнусна снобка! — тя вече крещеше. — Каквото и да ти е сторила Катрин, то не може и да се сравнява с всичко онова, което ти й причини, и то когато тя имаше най-голяма нужда от тебе! Само и единствено заради тебе всички я отбягват вече толкова време! А с начина, по който постъпваш сега, ще

й причиниш още страдания. Най-малкото, което можеше да направиш за нея, е поне да се срещнете, ти, гадна, безчувствена кучко!

Маската ѝ на любезност се беше смъкнала и откри разтрепераното ѝ от злоба лице. Естел се запъти към външната врата. Когато стигна до нея, тя се завъртя и злобно се ухили:

— Сигурно имаш причина да се страхуваш от срещата си с нея! — вече беше стигнала до истерия.

Естел завърши с тази остра реплика, изскочи навън и затръшна зад себе си вратата толкова яростно, че Франческа подскочи. Тя се облегна на стената и затвори очи. Всичко в главата ѝ се въртеше и чак ѝ прималяваше от възмущение. Като в просъница тя дочу стъпките на Вал в коридора, с известно усилие се съвзе и тръгна нагоре по стълбите.

— Но какво за Бога беше това! — попита икономката.

— Нищо особено. Госпожица Морган си тръгна малко сърдита — обърна се Франческа да ѝ отговори.

— Имах чувството, че покривът ще се срути — възкликна Вал и се заоглежда да не би нещо от чупливите антики да е пострадало. Тя клатеше глава, а стиснатите ѝ устни показваха огромното ѝ възмущение от подобни недостойни прояви. — Боже, боже, какви викове, какви крясъци само — все едно слушаш кръчмарка! Ама че простотия, милейди. — Вал беше най-малката сестра на Мели, бавачката на Франческа, и я познаваше още от дете. Икономката винаги беше майчински загрижена за Франческа, затова сега се вгледа в нея и попита: — Надявам се, че онази особа не ви е разстроила твърде много, милейди. Изглеждате малко пребледняла.

— Не, Вал, не. Не се безпокой, всичко е наред. Но май ще закъснея за вечерята у господин Нелсън. — Тя направи опит да се усмихне. — Най-добре да побързам, ако искам да се приготвя навреме.

— Ще дойда да ви помогна, милейди.

— Не, Вал, няма нужда — каза набързо Франческа, защото единственото ѝ желание в момента беше да остане сама. — Благодаря ти, но ще се оправя сама.

Тя отново се усмихна и продължи нагоре по стълбите.

ГЛАВА IV

Спалнята на сем. Ейвъри се намираше на втория етаж и гледаше към Пето авеню и парка. Тя беше голяма, просторна и светла — един оазис от бледозелено и много бяло. Тиха и хладна, стаята се освежаваше от цветни акценти в жълто, розово и синьо — все светли, ярки цветове като букет от пъстра английска градина.

Стените бяха облепени с копринени тапети в ябълковозелено, а богато набрани копринени завеси в същия цвят се спускаха около двата прозореца. Същата коприна застилаше спалнята, покриваше таблата над възглавниците, а многобройните ѝ дипли се спускаха чак до пода, застлан в същия ябълковозелен цвят. Имаше едно канапе и няколко кресла в стил „Луи XVI“, които бяха подредени в полукръг пред бялата мраморна камина. Тапицерията на всички тези мебели беше от бяла коприна, в бяло бяха и старинните лампи с красиво драпирани копринени абажури.

По стените висяха ярки и живописни картини на цветя от английски майстори и неусетно цветовете им оживяваха в множество букети от живи цветя, подредени изискано в кристални вази. Вази имаше върху малките старинни масички от скъпа дървесина, върху писалището в стил „Луи XVI“, също и върху етажерката между двата прозореца. Копринени възглавнички бяха пръснати по канапето и столовете, а цветовете им бяха в тоновете на великолепен викториански натюрморт с цветя, нарисуван в богата гама от жълто, розово и синьо. Съчетанието на тези ярки цветове на фона на общия бледозелен цвят, картините с цветя, а също и ароматните живи цветя създаваха неповторимото усещане за китна лятна градина.

Свежестта и ведрината на стаята отразяваха слънчевия характер на Франческа, нейната сърдечност и оптимизъм, а също и изискания ѝ вкус. Но видът ѝ показваше, че тя не беше в обичайното за нея ведро състояние на духа — когато влезе, рязко затвори вратата и с бързи крачки прекоси стаята. Франческа се отпусна с облекчение в едно от креслата до камината, облегна се назад и зачака да се успокои

разтрепераното ѝ тяло. Тя не беше свикнала с подобно невъздържано поведение, не търпеше нито у себе си, нито у другите такива яростни изблици. Истински ненавиждаше бурните сцени, защото ги считаше за проява на лош вкус и липса на достойнство. Тя беше не само отвратена от двуличието на Естел и от яростната ѝ тирада, но се ужасяваше и от собствената си невъздържаност, която считаше за незряла и унижителна. Тя затвори очи и се опита да събере разхвърляните си мисли, да възвърне душевното си равновесие и спокойствие, защото я очакваше едно приятно задължение. Тъкмо бе започнала да се отпуска, когато телефонът на нощното шкафче иззвъня, и тя се стресна. Звънът прекъсна нейния унес и тя с неохота отиде да вдигне телефона:

— Ало?

— Скъпа моя, аз съм, Нелсън. Времето е ужасно тази вечер. Вали такъв отвратителен сняг. Затова изпратих да те вземат с колата. Дейсън ще бъде при тебе след малко.

— О, Нелсън, колко мило от твоя страна, че си се сетил! — Тя несъзнателно посегна към перлите си и нервно започна да ги премята. — Боя се, че доста ще закъснея. Още не съм се приготвила. Имах един ангажимент, който доста ме забави. Извинявай много. Ще се постарая бързо да се...

— Франческа, какво се е случило? — прекъсна я той.

Години наред те бяха добри приятели, преди тя да се омъжи за Харисън, който беше негов по-голям брат, затова той винаги усещаше и най-малката промяна в настроението ѝ така, както никой друг.

— Нищо. Наистина нищо, Нелсън. Е, изкарах един малко изморителен следобед с някаква досадна журналистка, която дойде да ме интервюира.

Тя седна на спалнята, събу небрежно обувките си и започна да раздвижва пръстите на краката си.

— О, така ли? И коя беше тя?

— Работи в сп. „Ню Магазин“. Държа се малко враждебно към мен, но не считам, че има за какво да се тревожа. Честна дума, наистина всичко е наред.

— То не беше ли собственост на компанията „Евърет Комюникейшън“? Нейният президент, Томи Евърет, е един от най-добрите ми приятели. Прекарвали сме толкова лета заедно, когато бяхме малки. Томи освен това е и клиент на моята банка. А по

случайно стечение на обстоятелствата аз държа основен пакет акции от тази компания. — Той се изкикоти, но после бързо продължи с обичайния си самоуверен тон. — Както виждаш, нямаш никакви проблеми. Веднага ще се обадя на Томи. Направо ще му звънна вкъщи. Ще го накарам да спре материала и незабавно да уволни журналистката. Няма да позволя да те безпокоят и преследват по такъв начин тъкмо пък от това списание. Истинско безобразие от тяхна страна. Кажете ми името на журналистката?

Франческа се поколеба, но вместо да отговори на въпроса, каза:

— Не, Нелсън, недей да правиш нищо. Много те моля. Или поне засега недей да правиш нищо. Тази статия не ме притеснява чак толкова. Ще ти разкажа за нея, като се видим, и тогава ще решим.

Нелсън въздъхна и се съгласи, защото я познаваше добре и знаеше, че няма смисъл да настоява:

— Както кажеш, скъпа. Но не ми е приятно да знам, че си разстроена. Не отричай, защото го усещам по гласа ти.

Тя пое дълбоко дъх и каза:

— Нелсън, има още нещо, което... — тя направи кратка пауза, преди да продължи. — Катран Темпест иска да се срещнем.

В момента, в който произнесе името ѝ, Франческа осъзна, че това беше действителната причина за нейната нервност.

Нелсън дълго мълча от другата страна на телефона, а после каза:

— Знаех си, че ще се появи някой ден. Тя е цяла напаст — няма отърване от нея. Тя само ще те забърка в нещо неприятно, Франческа. Искрено се надявам, че ти няма да приемеш тази среща.

— Така съм и решила.

— Много правилно, скъпа. А ако побързаш и успееш да пристигнеш преди останалите гости, ще можем да си поговорим за всичко това. Ако няма задръствания, Дейсън скоро ще бъде у вас. Когато се прибирах следобед от Уолстрийт, движението беше натоварено, а и вече ти казах, че вали силен сняг. Така че, облечи се по-топло. Хайде, чакам те. — И преди да затвори, той тихо добави: — Пък недей да мислиш толкова за Катрин Темпест. Тя не го заслужава. Пропъди я от мислите си.

— Да, така ще направя. Благодаря ти, Нелсън.

Нямаше време за губене, ако искаше да бъде готова, когато колата пристигне, затова Франческа послуша съвета на Нелсън и се

постара да мисли за други неща, докато се приготвяше в стаята си. Тя разбираше, че да умува за Катрин и за предстоящото ѝ пристигане щеше само да я разстройва, а и нямаше никакъв смисъл, тъй като не възнамеряваше да се среща с нея. Тя бързо свали дрехите си, наметна хавлиен халат и седна пред тоалетката, за да оправи грима и прическата си, които веднага погълнаха вниманието ѝ изцяло.

За момент обаче се замисли за Естел и за свое огромно учудване откри, че гневът ѝ почти беше стихнал. Мислите ѝ се върнаха към интервюто и тя се почуди какво ли ще излезе от тази работа. Естел се беше опитала да я убеди, че не е дошла със зъл умисъл, че действително е дошла заради интервюто. Франческа обаче не беше напълно убедена в искреността на това твърдение, все още вярваше, че не такава е била целта на журналистката и интервюто бе само един фалшив претекст. От друга страна, беше възможно Естел да иска да напише статията. Изведнъж тя проумя нещо, което сериозно я разтревожи — нищо не пречеше на Естел да поизопачи думите ѝ и да я представи като разглежена, мързелива и високомерна съпруга на много богат и влиятелен човек, която се занимава с благотворителност единствено, за да убива скуката. Естел би могла да я направи за посмешище, а нямаше нищо по-ужасно от това да ти се присмеят пред хиляди читатели. Чак сега разбра значението на всички онези нетактични въпроси за облеклото ѝ, за дома ѝ, за прислугата ѝ, за нейния начин на живот изобщо.

Очите на Франческа помръкнаха от тревога. Безспорно Естел не притежаваше особена интелигентност за ред неща и изглежда си живееше в някакъв собствен измислен свят. И все пак тя имаше журналистически талант и дар слово, особено когато трябва да очерни някого. От чиста злоба Естел би могла да излее върху Франческа потоци от кал и жлъч, а това вече щеше да подрони авторитета на Харисън и напълно да провали благотворителното им начинание. Тя прехапа устни и отново се опита да предвиди възможните действия на Естел, но после се отказа, защото знаеше, че е безполезно. В крайна сметка, ако се наложи, щеше да потърси помощта на Нелсън, за да се справи с положението.

С годините Франческа беше осъзнала цялата ирония на живота, затова сега си помисли: „Горката Естел, тя дори не подозира, че с тази патетична сцена си подритва залъка. И понятие си няма, че конците в

този град се дърпат от шепа влиятелни хора. А един от най-силните сред тях е Нелсън, и то не само в Ню Йорк, но и в цяла Америка. Той можеше да я провали завинаги само с един телефонен разговор.“ Но беше далеч под достойнството на Франческа да бъде отмъстителна и тя нямаше желание да лишава когото и да било от хляба му, най-малко пък такава нещастница като Естел. Именно поради тези причини тя взе решение да прояви благоразумие и да не разказва всичко на Нелсън, ако той реши да я разпитва за интервюто. Нелсън я обичаше прекалено много, за да се примири с нанесената ѝ обида и щеше да реагира незабавно, като употреби цялата си власт да смаже Естел. Може би беше глупаво и малодушно, че тя самата се примирява с недопустимото държане на Естел, но за момента ѝ се стори по-разумно, ако премълчи. Искаше ѝ се да анализира по-добре случилото се, преди да предприеме някакви по-решителни стъпки и да прибегне до помощта на Нелсън. Но ако все пак се обърне към него, тя щеше да поиска неговата дума, че единственото, което ще направи, е да спре статията.

Франческа отново съсредоточи вниманието, си върху гримовете пред нея. Тя взе кутийка със сребристи сенки и съвсем лекичко оцвети клепачите си, после мина миглите си няколко пъти с кафява спирала, накрая постави бледорозово червило върху устните си. Тя се облегна назад и критично огледа изражението си. Вал беше права — наистина изглеждаше малко бледа. Тя коригира бледността си с малко руж върху изящните скули, после взе сребърната четка и разреса старателно косата си, а накрая си сложи и няколко капки скъп парфюм. Тъкмо се изправи и домофонът звънна. Чу се гласът на Вал, която ѝ съобщи, че колата е пристигнала.

— Благодаря ти, Вал. Кажи на Дейсън, че слизам след малко. Остава ми още малко да се приготвя.

Тъй като още сутринта беше подбрала вечерния си тоалет, Франческа успя да се облече за секунди и отново си сложи двата дълги наниза от перли, които неизменно носеше, но към тях добави и няколко бижута, подбрани предварително за случая. Както и огърлицата, нито едно от тези бижута не беше претрупано и крещящо — семпли перлени клипсове за ушите, нежна перлена гривна със закопчалка от корал и пръстен с перли и корал, който постави до своята платинена халка. Бледорозова копринена чантичка в тон с

бледорозови високи лачени обувки стояха на тоалетката. Тя постави в чантичката връзка ключове, и няколко необходими дреболии, взе я под ръка, обу обувките си и се запъти към вратата.

Нещо я накара да се върне и да иде до другия край на стаята. Там помещението леко се разширяваше, а в стените бяха вградени високи до тавана гардероби, по чиито врати имаше огромни огледала. Те изливаха потоци от светлина, които рисуваха странни отражения по тавана.

Франческа спря пред огледалата, за да се погледне в цял ръст. След като се разгледа, тя се намръщи и неодобрително поклати глава, тъй като не остана доволна от вида си, без сама да знае защо. А може би причината бе в новата рокля, с която още не беше свикнала. Както всичките ѝ тоалети и тази рокля бе семпла и изчистена — бледорозово копринено кадифе свободно падаше чак до петите ѝ като римска туника. Дългите и широки ръкави смекчаваха строгия силует, квадратното деколте красиво подчертаваше изящната ѝ шия, а една странична цепка отпред откриваше дясното ѝ бедро, като дискретно подчертаваше нейната женственост. Тя не се и съмняваше, че роклята ѝ бе елегантна и напълно подходяща за вечерята в тесен кръг, която я очакваше у Нелсън. И въпреки това имаше нещо, което не можеше да определи, нещо, което я дразнеше, и тя се почуди дали да не смени тоалета си, макар че вече закъсняваше.

Тя се въртеше ту насам, ту натам, оглеждайки се критично от всички страни, а накрая бавно се завъртя в кръг. И едва тогава тя видя образа си, умножен във всички огледала наоколо. Десетки образи от десетки огледала се натрапваха в очите ѝ и срещу нея застанаха зашеметяващо много Франчески — всички като едноцветни отливки от меко, бледорозово кадифе. От глава до пети само в розово. Ах да, този бледорозов цвят! Дъхът ѝ секна, тя се приближи към огледалото пред себе си с напрегнато изражение — първо гледаше неразбиращо, но изведнъж в съзнанието ѝ просветна. Не моделът на роклята я притесняваше, а цветът, цветът ѝ напомняше нещо. Как не се досети веднага, че това е причината. Не беше носила бледорозово от години, всъщност — повече от двадесет години.

Франческа стоеше с присвити и втренчени в огледалото очи. И докато се взираше в образа си, хипнотизирана от бледорозовото отражение, тя започна постепенно да изравя от най-отдалечените

кътчета на съзнанието си един спомен, една случка, която беше така дълбоко заровена, с толкова умишлено старание, че почти я бе забравила.

Сцена, която се беше разиграла преди двадесет години, изведнъж изплува в съзнанието ѝ и тя сякаш се разигра в огледалото като на екран, толкова ясно и правдоподобно, че Франческа цялата се пренесе в онзи отминал момент. И сякаш се видя отстрани — такава, каквато е била тогава.

Нощно небе. Гладко като кадифе. Тишина. Безброй ярки звезди. Великолепно средиземноморско небе. Свежестта на бриза. Соленият дъх на морето, който се смесва с аромата на цъфнал жасмин и евкалиптови дървета. Мека светлина от запалени свещи. Франческа седи на дълга бяла мраморна тераса във вила „Замир“. Тя плаче. Край нея обикаля Катрин и я утешава. Катрин я обсипва с непрекъснати извинения за своята несръчност. Катрин, която никога не е способна да помогне, но, ах, как добре умее да утешава. Франческа дори не я чува. Франческа гледа с тъп ужас виното, което Катрин е разляла върху нея. Гледа петното, заляло цялата ѝ рокля, от горе до долу, с ужасен червен цвят като прясна кръв върху бледорозовата ѝ вечерна рокля. Една фантастична, богата, нежна рокля, за която баща ѝ е отделил от залька си, съсипана още преди началото на вечерта. Брат ѝ Ким, красив в своя смокинг, бърза към нея със сол и сода в ръка. В този момент се появява и Ник Латимър. Той бърше сълзите на Франческа и се опитва да я развесели с някаква глупава шега за женската саможертва. Баща ѝ. Мил, нежен и загрижен, но напълно безпомощен. Дорис Астернан. С лице, изопнато от гняв. Дорис се опитва да скрие петното с набързо сплетено венче от рози и жасмин. Цветята. Не могат да прикрият нищо, защото бързо увяхват. Сълзите на Франческа. Те падат върху роклята ѝ и се смесват с петното. Франческа плаче неутешимо, защото иска да бъде красива за Виктор. Тя го очаква. Очаква Вик цяла вечер, но него го няма. Кънтящ звук на кристал, разбит в мрамор. Сърцето на Франческа се къса от болка...

Франческа стисна здраво очи, за да прогони това видение — тя не искаше никога повече да се връща в миналото. Миналото си беше минало, то вече нямаше значение за нея. Миг по-късно отвори очи, бързо се отдръпна назад и отново видя в огледалото пред себе си една четиридесет и две годишна жена — жената, в която се беше

превърнала. Очарователна, елегантна и изискана. И далеч по-мъдра, отколкото бе тогава.

Тя се завъртя на токчета и най-сетне тръгна за дома на Нелсън.

* * *

Сън не я хващаше.

Откакто се върна от вечерята преди няколко часа, тя не престана да се върти в леглото — не можеше да се успокои и да се унесе в сън, с широко отворени очи се взираше в полумрака. Влудяващи мисли непрекъснато се гонеха в съзнанието ѝ и някаква тревога упорито се надигаше у нея. Накрая тя не издържа, седна в леглото, запали лампата и стана. Наметна халата си и слезе долу в кухнята. Направи си чаша горещо мляко и го занесе в спалнята да го изпие — там се сгуши на един стол до камината, потъна в спомени, забрави за времето, за мястото, не усещаше дори студа в стаята.

Бавно и последователно Франческа си припомни всичко, което се беше случило този ден, като внимателно претегляше и преценяваше всяка дума, всеки жест. Но за каквото и да мислеше, тя отново се връщаше към Катрин Темпест, защото след толкова безсънни часове осъзна, че прекалено много се разстрои от новината за предстоящото пристигане на Катрин в Ню Йорк и желанието ѝ за среща.

Франческа добре разбираше и причините за своята реакция. Тя не искаше нищо да смуцава или заплашва нейния добре уреден и приятен живот. Животът, който тя си беше създала с толкова усилия заедно с Харисън и неговото семейство. Този живот, който ѝ беше приятен и уютен, този свой живот тя щеше да брани с всички средства. Истина бе онова, което каза Нелсън за нейната бивша приятелка. Където и да се появи, Катрин донася след себе си само неприятности. Но този път тя няма да я допусне в живота си.

Дълбока и тъжна въздишка се изтръгна от гърдите на Франческа и прозвуча самотно в тишината и мрака на стаята. Някога тя и Катрин бяха толкова близки, години наред бяха неразделни, и тогава дойде грозната развързка и всичко се разби с трясък, а от нежното приятелство изведнъж остана само горчилка. От мига, в който се разделиха, бяха изминали повече от десет години — през цялото това

време Франческа се приучваше да не мисли за Катрин и накрая почти успя. Тя отдавна беше простила на Катрин, всичко ѝ беше простила, защото с годините сама бе станала по-различна и по-мъдра. Но чак сега разбра, че не всичко беше забравила. Едва тази нощ го осъзна.

Все така замислена, Франческа се размърда само за да се свие на кълбо, а очите ѝ оставаха втренчени в пространството — сляпа за всичко останало, тя продължаваше да размишлява. Сякаш от много далече до нея достигаха ту лекото тиктакане на часовника върху камината, ту удрянето на тежкия, мокър сняг в стъклата, ту глухият вой на вятъра в Сентрал парк. В угасналата камина един изгорял пън се разтроши и се превърна в пепел. Тя погледна разсеяно натам, но после погледът ѝ отново се втренчи невиждащо, а в съзнанието ѝ изплуваха все по-стари и по-стари спомени.

Миналото я обсеби изцяло — завладяха я спомени за друго време, за други места, за други хора. Тя се опита да ги пропъди, защото човек винаги се разчувствува, когато се връща към младостта си. Не можеше спокойно и безстрастно да си спомня за Катрин, която беше свързана в съзнанието ѝ с толкова бурни преживявания, и тя отново усети болка, старата болка от коварството и предателството на Катрин. Но тя познаваше и добрите страни на Катрин. Поне в началото беше така. Тогава Катрин изглеждаше съвсем различна. Там някъде, преди двадесет години, те всички изглеждаха различни.

Там някъде, преди двадесет години. Франческа повтаряше наум тази фраза и си мислеше: „Не съществува нито минало, нито настояще, нито бъдеще. Времето е безгранично. Алберт Айнщайн доказва, че времето е измерение. Четвъртото измерение. Ето защо времето съществува единствено в настоящето.“

Границата между нея и миналото се стопи. Времето постепенно тръгна назад и пред очите ѝ се заредиха картини като в забавени кадри от филм. Върху тези кадри от нейните спомени всички участници бяха в едър план — такива, каквито ги познаваше тогава. Годината отново беше 1956 и Франческа отново изживяваше всичко онова, което се бе случило преди двадесет и три години.

Миналото стана за нея настояще.

ГЛАВА V

*„Най-важните решения в живота...
обмисляме най-малко.“*

Андре Жид

— Стига си се инатила като магаре на мост — говореше Ким с дружелюбна усмивка, докато се поклащаше, опрян небрежно на вратата. — Нали току-що ми каза, че си свободна тази вечер. Хайде, Франческа, бъди мъжко момиче.

Франческа седеше зад голямото, отрупано с книги бюро в кабинета на баща ѝ в къщата им в Лондон. Тя остави химикалката, която държеше и се облегна назад, като наблюдаваше брат си със симпатия и обмисляше какво да му отговори. За свое най-голямо учудване установи, че за първи път в живота си няма желание да се държи като мъжко момиче, та дори за това да я молеше нейния любим брат Ким. Беше работила през целия ден и сега, в късния следобед, се чувствуваше вече изтощена, но въпреки всичко бе решила да свърши заплануваното от сутринта. Тя се сепна от неочакваното пристигане на брат си, защото бе напълно погълната от това, което пишеше, но се стресна още по-силно от собственото си нежелание да изпълни молбата му. А тя винаги се бе старала да му угажда.

Франческа виждаше, че той седи и чака отговор, затова тя поклати глава и каза с отпаднал глас, който обаче звучеше категорично:

— Влизам ти в положението, Ким, но наистина не мога да ти помогна. Трябва да довърша все някога тази книга. Повярвай ми. Страшно съжалявам.

— И ти с твоите вечни досадни писания! — възкликна ядосано, но незлобливо Ким. — Колкото пъти те видя напоследък, все си бодеш очите с тия тухли, като че ли животът ти зависи от тях! На кого изобщо му е притрябвало да знае кой е Чайниз Гордън? Ако той стар дядка не

беше умрял преди хиляда години, щях да си помисля, че си лапнала въдицата по него. Не виждам какъв смисъл има да...

— Гордън съвсем не е умрял преди хиляда години — прекъсна го тя почти любезно, но в очите и вече проблясваше раздражение. — А само преди седемдесет и една, ако трябва да бъда точна? — После добави, — пък и много добре знаеш, че биографията, която пиша за него, един ден ще бъде публикувана.

— Само си губиш времето, момичето ми. Никой няма да си я купи.

— Не е вярно, ще я купуват! — отвърна яростно Франческа и умората ѝ в миг се стопи. — Много са хората, които се интересуват от английската история и от такива велики хора и воители като Чайниз Гордън. Аз искам да приложа по-различен подход, да се потопя в психологията на този човек. Това ще бъде едно съвременно изследване и аз ще го напиша по такъв начин, че да се превърне в общодостъпно и интересно четиво. И татко е съгласен с мен. Той мисли, че нещата ще потръгнат и книгата може да донесе дори добра печалба. Ясно ли ти е, Ким Кънингам! А сега — марш оттука! Разкарай се и ме остави на мира.

Ким беше направо смаян от нейния изблик на гняв и едва сега осъзна, че тя е взела много присърце написването на тази книга, за която от месеци насам говореше. Вътрешно той се упрекна за думите, които изпусна така бързо и необмислено. С язвителните си забележки той не само я подразни, но ѝ причини и болка, а това беше последното нещо на света, което би направил умишлено. Франческа бе най-добрият му приятел, с нея споделяше всичко и те са били винаги неразделни.

Тя изглеждаше така съкрушена, като че ли е готова да заплаче. Той се опита да каже нещо утешително:

— Миличка Франческа, извинявай. Недей да мислиш, че подценявам работата ти. Сигурно татко е напълно прав. — Той ѝ се усмихна широко и се опита да се самоиронизира: — Пък и какво ли разбирам аз от книги? Аз нямам чак толкова много акъл, колкото имате ти и Стария. Ти си гордостта на цялото ни семейство, сладка моя. Колко разбира един прост земеделец като мене? — Той сбърчи лице, като каза последното, но после продължи: — Единственото ми извинение, че се държах така, е просто защото не знаех колко

присърце всъщност си взела написването на книгата. Имаш вече и моята подкрепа, честна дума! Да сключим примирие, а?

Франческа се усмихна едва-едва и кимна в знак на съгласие, но не беше в състояние да проговори. Тя зарови глава в книгата, за да скрие напиралите сълзи.

Ким усещаше, че тя е прекалено разстроена, затова реши да не подхваща веднага разговора. Той се разходи из стаята и застана пред камината разкрячен, с ръце в джобовете на вълненото си сако, за да постопли гърба си. Елегантното му сако от фин вълнен плат беше вече протрито и пораздърпано, защото бе видяло много носене. Но той го носеше с такова самочувствие, а и от вида на Ким се излъчваше толкова достолепие, че едва ли някой забелязваше неугледния вид на дрехата.

Ейдриън Чарлз Кънингам, наричан на галено Ким — четиринадесетият виконт Ингълтън, който един ден щеше да стане дванадесетият граф Лангли — не беше красавец в общоприетия смисъл, но при все това притежаваше ред забележителни качества, които го правеха неповторим и го издигаха над останалите. Той беше симпатичен младеж с гладка и свежа кожа, със светлокестенява мека и права коса и с изтънчени черти на лицето, които подчертаваха още повече неговото вродено благородство. Характерът му личеше най-ясно от чувствените устни — по тях винаги играеше жизнерадостна усмивка, а също и от влажните сиви очи, които най-често бяха озарени от топлота, сърдечност и добронамереност. В тези очи рядко проблясваше гняв или нетърпимост, защото Ким беше слънчев и спокоен човек.

По наследство той беше висок и източен, но под деликатната му външност всъщност се криеха здрави като скала мускули и невероятна физическа издръжливост, която бе отличителна черта на рицарите воители от рода Лангли, а тяхната слава се носеше още от времето на Войната на розите. Надарен с изключителна елегантност и изящество, той се държеше с особена самоувереност, която издаваше неговото изискано обкръжение и древно аристократично потекло. Но като всеки истински аристократ той не беше сноб и се държеше еднакво любезно и внимателно към всеки. С две думи, макар и само на двадесет и една години, Ким беше толкова привлекателен, толкова сърдечен и

добронамерен, че всички около него, особено представителките на нежния пол, го намираха за очарователен събеседник и приятел.

Докато стоеше замислено, гледаше върховете на обувките си и изчакваше Франческа да се успокои, Ким мислеше за една конкретна млада жена и се чудеше как да убеди сестра си да се съгласи с плановете му за вечерта. Не след дълго той се обади:

— Е, ако наистина трябва да работиш, значи трябва. Но все пак е събота вечер, пък и да ти призная, мислех си, че и за теб ще бъде интересно да видиш това момиче. Винаги си ми казвала, че обичаш да готвиш и че дори си почиваш по този начин.

Франческа, която си даваше вид, че подрежда разпръснатите по бюрото книжа, рязко вдигна глава и възкликна:

— Искаш да кажеш, че трябва да бъда не само домакиня на твоите гости, но и да сготвя вечеря! Ей богу, ти наистина ставаш нагъл! — тя чак запелтечи от възмущение, а очите ѝ се ококориха. — И би ли ми обяснил какво да сготвя? Този месец едва я скърпваме с парите. Купила съм само малко зеленчуци за неделята, а те може и да не стигнат даже за нас двамата. Мислех, че си приел поканата на леля Мейбъл да я посетиш в Глостършир и да останеш там и утре. Надявах се, че ще бъда сама тези два дни. Ето защо толкова се изненадах, когато ти нахълта като господар на имението и започна да се разпореждаш.

Ким се направи, че не е чул нейното приятелско заяждане. Той само вдигна глава назад и изсумтя с примирение. После кротко ѝ обясни:

— Не проумявам защо си си внушила, че ще ходя в Глостършир. Във всеки случай вината не е моя. Ама да, това може да е само работа на старата изкуфяла леля Мейбъл. Обаче без мене, сладка моя. — Той се усмихна подкупващо, преди да продължи отново: — Хайде, моля те, кажи едно „да“! Толкова време вече само работиш. Това ще те разнообрази малко, Франки.

— Хич не си въобразявай, че ще ме размекнеш, като ме наричаш Франки. Вече не го обичам това галено име.

— Това е нещо ново за мен. Та ти толкова настояваше да те наричам Франки.

— Да, но тогава бях малка и исках да бъда момче като теб. Защото аз, горкото глупаво дете, още те обожавах. И ако искаш да

знаеш, вече не те обожавам така както преди. А пък днес — изобщо.

Ким се ухили и отговори:

— О, не, тъкмо напротив. Обичаш ме тъй, както аз те обичам и винаги ще те обичам.

Той отиде до бюрото с големи крачки, подпря се на ръба му и погледна надолу към нея, а погледът му преливаше от нежност. Стори му се, че Франческа изглежда по-нежна от всякога — класическото ѝ английско лице с изящно оформени черти изглеждаше смалено, отслабнало и бледо. След като се вгледа в нея по-внимателно, той установи, че всъщност огромният ѝ моряшки пуловер и странната прическа ѝ придаваха този излинял вид. Тя беше повдигнала плитките си в голям, небрежен кок, прихванат леко с костени гребенчета, който обаче изглеждаше прекалено обемист и несъразмерен с крехката ѝ издължена шия. Това беше старомодна прическа още от викторианската епоха, но въпреки това ѝ отиваше невероятно много. Един кичур коса бе паднал над очите ѝ и той се наведе и лекичко го пъхна на място. После възкликна:

— Ето така, така е по-добре! — Ким я целуна по бузата. — Имаш мастило чак на шията. — Той щипна закачливо ухото ѝ и продължи: — Чудя се, Франки, как мога да те подкупя?

— Никак — отговори тя с малко по-бодър тон, а след това нарочно взе химикалката. — Ким, трябва да приключа на всяка цена този материал днес, а и нямам никакво намерение да готвя каквото и да било. Така че престани да бъдеш такъв нетърпим досадник.

Ким прецени, че може да продължи да настоява:

— Слушай, Франческа, ако онова момиче не беше нещо по-специално за мен самия, нямаше изобщо да те моля за тези неща, повярвай ми, честна дума. Но тя е страхотно момиче. Ще ти хареса, ще видиш. И татко ще я хареса, надявам се. Скоро мисля да я отведа в Йоркшир. Тъкмо затова исках ти да я видиш първо. Да я видиш тази вечер.

Франческа се сепна от това негово изявление и изражението на лицето ѝ се промени. Тя погледна брат си с огромен интерес и се втренчи право в очите му. За първи път той възнамеряваше да удостои с честта да гостува в Лангли някоя от многобройните си приятелки. Подобно драстично отклонение от неговите принципи вече показваше нещата в съвсем друга светлина.

— Да не искаш да ми кажеш, че имаш сериозни намерения към нея? — попита тя, опитвайки се да прикрие изненадата си.

— Е, още не съм сигурен дали е така — отговори Ким и на свой ред се втренчи право в очите ѝ. За миг той замислено докосна брадичката си и заключи: — Но съм се увлякъл по нея. Даже доста. Всъщност не е изключено да стигна и до сериозни намерения.

Само за няколко минути Ким успя да привлече изцяло вниманието на сестра си. В прекалената си загриженост за него Франческа за малко да му каже, че още е твърде млад, за да има сериозни намерения към която и да било жена, но бързо промени решението си. С това би могла да го отчужди от себе си, но което беше по-важното в случая — така тя можеше да го тласне към още по-прибързани решения за тази връзка. Ким имаше склонността понякога да действа импулсивно и Франческа не искаше неволно да предизвика някоя ситуация с непредвидими последствия. Ето защо тя реши първо да го поразпита:

— Кое е това момиче? Как се казва?

Блажена усмивка се разля по ведрото и младо лице на Ким и той леко се изчерви:

— Името ѝ е Катрин. Катрин Темпест — каза той и изчака реакцията на Франческа. Но когато видя, че в погледа ѝ не се четеше нищо, той добави многозначително: — Да, точно така, самата Катрин Темпест.

Франческа се намръщи:

— Съжалявам, Ким, но се боя, че това име нищо не ми говори. А ти ми го казваш така, сякаш непременно трябва да я познавам. А, чакай малко, да не би да има нещо общо с лорд Лондондери. Преди време ходех на уроци по танци с лейди Ан от тяхната фамилия. Нали се сещаш — в онази школа с побърканата рускиня, която преподаваше балет.

Ким отметна глава назад и се разсмя:

— Не, няма нищо общо с лорд Лондондери. Едва ли даже е чувала за него. Трябваше да се сетя, че е малко вероятно ти да знаеш коя е тя. Като забиеш нос в тия твои исторически книги, забравяш за всичко около себе си. Божичко, Франки, какво ще те правя? — запита той с престорен ужас. — Катрин Темпест е прочута млада актриса, която ги побърква навсякъде по големите сцени на Лондон. Тя е млада,

красива, талантива, очарователна, интелигентна, сърдечна и духовита. С две думи, тя е направо...

— Е, чак пък толкова, никак не ми се вярва — прекъсна го сухо Франческа, прикривайки насмешливата си усмивка.

Ким ѝ се поусмихна гузно:

— Знам, че ти е прозвучало страшно идиотски, но срещнеш ли се с нея, сама ще се убедиш. Тя наистина е необикновена.

— Вярвам ти. Не съм убедена обаче, че татко ще я приеме с отворени обятия. Да беше нещо друго, а то — артистка! Пълен ужас! Нали го знаеш какъв става понякога... — Тя замълча за момент, а после добави: — Май ще е по-добре за тебе първо да я представиш като роднина на лорд Лондондери — или поне в началото, за да бъде приета по-лесно. Но да си дойдем на думата. Щом казваш, че играе в момента, как така ще успее да дойде за вечерята?

— Тя ще дойде след представлението.

— Значи ли това, че ще вечеряме в единадесет часа, ако не и посред нощ? Ох, Ким, все ги измисляш едни такива...

— Какво толкова? И ние като ходим на театър със Стария, вечеряме след това. Не е ли така?

Франческа изпъшка:

— Слушай, наистина съм уморена. Няма да имам сили да се правя на домакиня. Но хайде, ще направя компромис, защото наистина искам да я видя. Ще ви приготвя нещо леко за хапване и само ще пийна с вас, когато тя пристигне. После изчезвам в стаята си. А и на вас така ще ви е по-приятно. Ще ви оставя на една романтична „вечеря за двама“.

— Боя се обаче, че ще бъде романтична „вечеря за трима“ — отговори Ким с нотка на недоволство. — Тя ще си доведе някакъв познат. Това беше другата причина да те помоля да бъдеш с нас довечера, поне и дамите да бъдат две.

— И от какво да я скалъпя тая вечеря за четирима? Като не съм предвиждала никого за вечеря. Освен себе си, разбира се — простена безпомощно Франческа. — А би ли ми казал кой е тоя тип, дето си няма друга работа, та тя ще го мъкне със себе си? На кого си решил, че ще трябва да правя компания посред нощите? Пък и защо изобщо тя ще води някого със себе си?

— Защото той не е оттук и не познава никого в Лондон, та тя му е нещо като покровителка. — Преди да продължи, той я погледна съсредоточено в очите и заинтригуващо се усмихна: — А като чуеш кой е той, направо ще паднеш. Затова се хвани за нещо — посъветва я той с лукав поглед.

— Глупости, не ставай смешен. — Тя пренебрежително отхвърли подобна идея. Въпреки това го погледна изпитателно с вече възбудено любопитство. — И кой ти е казал, че ще трябва да припадна от изумление?

— На твое място повечето жени биха реагирали така. Оня тип, както ти сама се изрази, е не друг, а Виктор Мейсън. Аз съм сигурен, че дори и ти знаеш кой е той.

Франческа не остана особено впечатлена:

— Естествено, че знам. Всички го познават, или по-точно — всички са чували за него. Трябва да призная, че доста си променил средата, в която се движиш, не мислиш ли? Разни артистки, кинозвезди, все от света на... — Франческа млъкна внезапно и се втренчи в Ким, защото една друга мисъл я сепна. — Само не ми казвай, че си го поканил вече?

— Боя се, че е така.

— Господи, Ким, ти си невъзможен!

Тя с ужас се замисли за оскъдните запаси в кухнята.

Ким тъкмо щеше да изтърси нещо духовито, но забеляза, че лицето на Франческа стана угрижено. Изведнъж той стана сериозен и с един скок се озова до нея. Той я прегърна с ръце и я притисна до себе си.

— Ех, глупавото ми пате, не се впрягай чак толкова! Няма за какво да се притесняваш. Не е чак толкова важно. Просто не прецених добре нещата. Поканих Катрин на вечеря тъкмо днес, защото нямам търпение да ви запозная. Тя предложи да доведе Виктор не само защото си е гуляйджия, но за да бъдем две към две в компанията. И двамата с Катрин си мислехме, че ще ти е приятно да се запознаеш с него, идеята ни се стори доста добра. Сега разбирам, че моментът не е най-подходящият. Нека да го направим друг път. Хайде, ще им звънна, че се отлага.

— Не бива да постъпваш така. Прекалено невъзпитано ще бъде, още повече в последния момент. — Франческа внимателно се

освободи от прегръдката му и седна на стола. — Ким, скъпи, съжалявам, че ти провалям всичко. Сигурно ти лазя по нервите с тия мои оплаквания, че парите не стигат. Но понякога всичко в живота е толкова, така... всъщност една борба за съществуване. Татко не знае нищо друго, освен Лангли. Средствата, които ни дава за поддръжката на тая къща, са нищожни. Често пъти ми се налага да прибягвам до парите от наследството на мама, за да пазарувам, за да плащам сметките, но даже и това не ми...

— Недей да правиш това! — прекъсна я Ким ядосано. — Парите от наследството са за твои лични нужди. Нещо като джобни пари. А аз отлично знам, че тази рента е, меко казано, скромна. Стария знае ли, че правиш така?

— Не знае, и в никакъв случай не му казвай! Той си има достатъчно грижи, нали се занимава с имението и всичко останало. Ако научи, може да даде тази къща под наем, за да спести разходите ни тук. И тогава ще ми се наложи да се пренеса в Лангли при тебе и татко. Не че не ви обичам — побърза да добави тя, — даже много ви обичам, но не искам да се погребвам в онзи пущинак в Йоркшир и зиме, и лете, а знаеш, че трябва да съм близо до Британския музей, за да събирам материал за тази книга. Всъщност аз нямам нищо против да давам от своите собствени средства, повярвай ми. Просто ти казах всичко това, за да знаеш как стоят нещата.

— Разбирам. Пък за вечерята, хайде повече да не говорим. — Той примирено повдигна рамене. — Може би ще ги заведе на ресторант. В момента дори се сещам за едно приятно заведение.

— За това също ще трябва доста пари. Но, знаеш ли, може и да измисля нещо.

Ким отиде до канапето и се тръшна върху него, а по лицето му нямаше и следа от предишното въодушевление.

— Така й се пада на нафуканата английска аристокрация! — каза той с неприязън. — Или поне на обеднялата част от нея. — Той прекара ръка през косата си и промърмори: — Дяволски неприятно е да не можеш да поканиш няколко приятелчета на вечеря. — После лицето му внезапно просветна. — С малко повече късмет, нищо чудно и Виктор Мейсън да плати сметката.

— Ким, това звучи направо ужасно. Може и да сме бедни, но не разчитаме на подаяния. Не забравяй, че ти си ги поканил.

— Отделил съм малко пари да си купя нови ботуши за езда. — Той се усмихна тъжно. — Но ще ги прежаля и тях.

— Да не си посмял! Знаеш ли, сигурно все пак ще успея да приготвя нещичко за хапване. Пък и ще минем с по-малко щом ще вечеряме толкова късно. Бих могла да приготвя някакъв аламинут или пък, да речем, ориз с някакъв сос към него. Как ти звучи това? И двете неща могат да свършат работа, нали?

Ким направи недоволна физиономия и тя разбра:

— Прав си. Не става.

— Как мислиш, дали Стария ще се разсърди, ако отида до магазина на неговия познат и ги помоля да ми впишат покупките на сметката на татко.

— Не той, а аз ще се разсърдя, особено като получа сметката. — Съвсем неочаквано широка усмивка озари лицето ѝ и тя скочи от стола. — Сетих се за нещо!

Тя хукна към вратата и се втурна надолу по стълбите, като прескачаше по няколко стъпала наведнъж.

— Чакай, какво стана! Казваш го така, като че ли те е осенила гениална идея! — извика Ким объркано, докато се опитваше да я догони.

Франческа спря на края на стълбите и се обърна към него:

— Наистина е гениална. Последвай ме, Макбет, там долу в тъмните зандани. И благодари на Бога, че си имаме Дорис. — Тя замахна с театрален жест към избата. Ким я последва, макар че още беше стреснат и объркан. Видя, че стои между килера с провизии и рафтовете с вино и се рови в една голяма кошница.

— Какво, за бога, има там, Франки?

Тя продължаваше да рови из нея:

— Това е една кошница, пълна с вкуснотии. Без да искаш ме подсети за нея. Дорис ни я прати за Коледа. Не си ли спомняш? Знам, че ни останаха някои неща в нея. Татко ми я даде да си я донеса тук след коледните празници. Но преди да си тръгна, поогледах и избата в Лангли и си взех няколко от компотите на Мели. Съвсем бях забравила за тези продукти.

— Добрата стара Дорис. Тя винаги ще се сети за всичко.

— Виж само какво открих! — извика Франческа въодушевено и със светнал поглед. — Представяш ли си, черен хайвер! Не е много, но

затова пък е от най-добрия! Имаме и една кутия със страсбургски пастет от черен дроб, също и стомна с пикантно сирене, бутилка портвайн и три консерви със супа от костенурка. — Тя разгледа етикетите върху кутиите. — А трябва да ти кажа, че супата е превъзходна. Направена е с шери. — Франческа затвори капака на кошницата и я потупа доволно. — Качвам това горе в кухнята. Поне част от вечерята е осигурена. А ти защо не попрегледаш бутилките с вино? Сигурно са останали няколко бутилки шампанско от рождения ти ден, а то добре ще върви с хайвера.

След няколко минути Ким също влезе в кухнята с победоносна усмивка, а във всяка ръка държеше по една бутилка шампанско:

— Ти излезе права. Наистина беше останало, и то от хубавото.

Той гордо показва етикетите им и ги постави на плота до мивката. Поседна на един стол до Франческа, която вадеше продуктите и ги подреждаше на масата. Той я попита с нотка на съмнение:

— Как мислиш? Дали ще ни стигне?

— Като за начало не е лошо. Мислех си да започнем с по чаша шампанско, преди да вечеряме. Хайвера ще го сервирам със салата от лук и варени яйца, ще поднеса и няколко вида препечени филийки, а към тях ще прибавя и пастета. Супата от костенурки ще ни бъде като първо ястие, а сиренето ще го комбинирам със зелена салата. А накрая ще завършим с плодове от компот, гарнирани със сметана.

— А какво ще ни предложиш между супата и десерта? — попита я Ким заядливо. — Забрави май основното ястие. Или това е всичко?

— Не, глупчо, разбира се, че не е — отговори Франческа с усмивка. — Имам малко кайма в хладилника. Щях да си направя едно-две кюфтета за вечеря. Ако купя още малко кайма, мога да направя кюфтета за всички. Мислиш ли, че Виктор Мейсън е ял някога най-обикновени кюфтета? — Тя се ухили на брат си. — Е, все някога трябва да прояде. Може пък да ги приеме като екзотично ястие от английската кухня.

— Сигурен съм, че твоите кюфтета ще му направят много по-силно впечатление от черния хайвер. Та нали филмовите звезди все хайвер си закусват. Това добре, но аз ще направя и друго — ще ида да донеса няколко бутилки наистина добро вино. Нашият дядо, деветият граф Лангли, може и да е бил прахосник, но пък ни е оставил една от

най-добрите изби в Лондон? Какво ще кажеш за бутилка „Мутон Ротшилд“?

— Идеята ти е великолепна, Ким. Но защо преди това не вземеш да идеш до магазина, докато още не са затворили?

— Разбира се, че ще отида и аз сам ще платя продуктите. Останала ми е някоя и друга лира в джоба. — Той забеляза въпросителния ѝ поглед, засмя се и поклати глава. — Не, не си мисли, че са от парите за новите ми ботуши.

Франческа се зае да му напише списък за необходимите продукти, а Ким замислено се загледа в нещата върху масата. Той запали цигара и я изпуши, без да продума. После изведнъж я попита:

— Напоследък татко да ти е споменавал нещо за Дорис?

— Не, защо питаш? — каза Франческа, без да вдига глава.

— Доста време вече не се е появявала в Лангли. Чудех се дали не са скарани, или пък да не са се разделили.

Сестра му повдигна глава и го погледна със сбърчени вежди:

— Аз не знам нищо подобно. Всъщност не съм чувала Дорис от миналата седмица. Тя ми каза, че отива в Южна Франция.

— В Южна Франция? В средата на февруари? И за какъв дявол?

— Искане да потърси вила за през лятото. Каза ми, че иска да наеме голяма къща, където да можем всички да ѝ погостуваме. Така че съм сигурна, всичко между тях е наред.

— Питам се дали татко ще се ожени за нея?

Франческа не побърза да отговори. Често пъти и тя беше мислила за тази възможност, защото ѝ се струваше, че Дорис Астернан вече се бе превърнала в неотменна част от живота на баща ѝ. Тя се замисли за Дорис, тази симпатична овдовяла американка, към която те двамата с Ким се бяха привързали толкова много. Тя се питаше дали и Дорис имаше някакви надежди за предложение за брак, после се усмихна на себе си заради старомодния начин, по който си представяше нещата. Естествено е да поиска да се омъжи. Баща ѝ беше привлекателен, чаровен и сърдечен, също както Ким, а и благородническата му титла е съблазнително нещо за жените, още повече — за американките. Баща ѝ си беше страхотна партия. Но какво лошо имаше в това? След като почина майка ѝ, той беше живял съвсем самотно години наред, а после изведнъж се заредиха множество

приятелки, към всяка от които обаче той бързо губеше интерес, докато не се появи Дорис. Тя продължи да размишлява.

— Ти какво ще кажеш, Франки? Дали Стария ще застане с Дорис пред олтара? — продължи да разпитва Ким.

Франческа вдигна рамене.

— Честно казано, не знам. Татко нищо не е споделял с мене, нито пък Дорис ми е споменавала нещо по този въпрос.

— Тя със сигурност е за предпочитане пред много други, които се увъртат около татко. Дорис поне има купища пари. Милиони сладки доларчета.

Франческа не се сдържа и се разсмя:

— Точно пък за нашия баща това няма никакво значение. Той и до днес си е останал голям романтик. Не ти ли е известно, че търси голямата любов?

— О, Небеса! На неговата възраст? Е, нищо чудно да има още мерак у тоя стар пес.

— Ким, та той е само на четиридесет и седем години. А ти говориш за него, като че е станал на сто. — Тя пхна в ръката му списъка с продуктите. — Хайде, стари мързеланко, раздвижи се. Помогни ми с пазаруването, а остави Дорис на татко. По-добре да се залавям за работа, вместо да си бърборя с тебе. — Тя погледна към очукания будилник върху хладилника. — Наближава пет. Ще затворят месарницата, ако не побързаш. А аз ще се захвана с подреждането на масата в трапезарията и ще прибера туй-онуй. След като така ловко успя да ме изнудиш за тази вечеря, имам правото и аз да те пришпоря малко.

Ким натъпка в джоба си листа с продуктите и се изправи:

— Франки, чудесно е, че все пак се съгласи. Наистина съм ти благодарен. — Той тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна и се ухили: — Пък, знаеш ли, с вкусотиите на Дорис и с това отбрано старо вино няма да изглеждаме от най-обеднелите аристократи.

* * *

Къщата на улица Честърфийлд, в която Франческа прекарваше по-голямата част от годината, е била лондонската резиденция на

графовете Лангли вече повече от шестдесет и шест години. Прадядото на Франческа, деветият граф Лангли, я беше закупил през 1890 година. Преди това тя е била на един негов приятел, който бил много запален по конни надбягвания и често залагал неразумно големи суми, и не само че нямал късмет, но стигнал почти до банкрут. Със своята склонност към благородни жестове деветият граф Лангли закупил от своя приятел тази къща на безбожна цена, за да го спаси от съдия-изпълнителя. От тогава всички в рода започнали да го наричат „глупавия Теди“, заради неразумната му постъпка. Но се оказало, че Теди съвсем не е бил глупав. С течение на времето къщата станала ценно недвижимо имущество, а цената ѝ многократно се увеличила.

Сградата беше от стария тип богати лондонски къщи — не заемаше много място на ширина, но беше висока, със семпла и изчистена фасада. Скромната ѝ външност подвеждаше — отвътре къщата бе с красиви, просторни стаи с великолепно разпределение, за които човек не можеше и да предположи, ако я гледа само отвън. Това се отнасяше най-вече за елегантните стаи на първия етаж — с високи тавани, широки прозорци и красиви мраморни камини с дъбова дърворезба. На всеки следващ етаж стаите ставаха по-малки по размер, а на четвъртия, последен етаж, те бяха съвсем мънички, но пак си имаха своето очарование и уют.

На първия етаж имаше просторна гостна стая, красива библиотека с лавици от книги до тавана и трапезария, от която се излизаше на красива стълба от старо гравирано дърво, отвеждаща към горните етажи. До трапезарията имаше една малко старомодна кухня, която обаче беше станала доста удобна и практична, откакто Франческа я обзаведе с нова електрическа печка и хладилник. Когато баща ѝ видя за първи път новите лъскави електроуреди, деликатно я запита:

— Не ти ли се струва, че изглеждат малко странно и неуместно в тази стара викторианска кухня?

Франческа огледа с гордост своите нововъведения, учудено повдигна вежди и каза:

— Но, татко, те все пак ми вършат работа, за разлика от останалите старини тук.

По категоричния ѝ тон той разбра, че няма смисъл да спори, затова смотолеве набързо:

— Сигурно си права, дъще, — а после се оттегли в библиотеката, за да покаже, че се признава за победен. На следващия ден пък побърза да си се прибере в Йоркшир. Осъвременяването на кухнята беше само малка част от целия план за преобзавеждане на къщата, с които се бе заела Франческа, въпреки откритото неодобрение на баща си. Той се противопоставяше на почти всичките ѝ идеи, защото ги намираше за прекалено скъпи и трудноизпълними.

Целият си съзнателен живот бащата на Франческа — Дейвид Кънингам, единадесетият граф Лангли — беше прекарал в героични усилия да свърже двата края. Още съвсем млад той бе стигнал до тъжния извод, че никога няма да е в състояние да си възвърне огромното състояние, което неговият дядо, деветият граф Лангли, беше пропилял по любовници, забавления и разточителства, които са били задължителни за всички благородници — подражатели на принц Едуард. Не една аристократична фамилия в Англия е била разорена от стремежа да се имитира начинът на живот и привичките на Едуард Албърт, принц на Уелс. Ако деветият граф Лангли не успя да разори напълно семейството си със своето безразсъдно харчене, той със сигурност нанесе тежки поражения на огромната някога родова собственост, преди да почине на петдесет и пет години в прелестните ръчички на двадесетгодишната си любовница, и то в разгара на едно от „интимните“ им приключения.

Бащата на Дейвид, десетият граф Лангли, се зае със задачата да възстанови пропиляното родово имущество, като влагаше в това огромен ентузиазъм, но не успя да постигне кой знае какво. Той сложи край на празното пилеене на пари в рода, но така те не станаха по-богати. Иначе казано, той успя само да запуши дупките на коритото, от които изтичаше водата. Но в края на живота си внезапно предприе една финансова авантюра, чрез която той вярваше, че ще си възвърне богатствата, така безразсъдно пропиляни от баща му. Провалът на това начинание го отрезви от илюзиите и попари ентузиазма му за всякакви по-нататъшни крупни търговски сделки, които поставяха на карта съдбата на цялото му семейство. Той закле Дейвид, настоящия граф Лангли, никога да не се захваща с подобни неща:

— Опази това, което ни е останало.

Дейвид, който никога не беше имал желание да се впуска в опасните лабиринти на финансовите игри, считайки ги прекалено

рисковани, с лекота прие повелята на баща си, защото тя подкрепяше неговите собствени убеждения.

Разходите по погребения, стопанисването на огромното имение в Йоркшир, даването на добро образование на Ким и Франческа, поддържането на начин на живот, какъвто неговата титла изискваше, често опразваха джоба му до шушка. Но въпреки че понякога Дейвид Кънингам оставаше дори и без джобни пари, той запази огромната си поземлена собственост. Имението в Йоркшир се простираше върху стотици мили плодородни земи, гори и пасбища. В много отношения тази ситуация беше абсурдна, но Дейвид нямаше моралното право да продаде и метър от тази земя. Воден от същото чувство за отговорност, той не беше посегнал и на останалите наследствени имоти, които включваха замъка Лангли и многобройните фермерски стопанства. Не беше посегнал дори на ценните старинни мебели на фамилията, сребърните грузински съдове и колекцията картини от най-големи английски майстори. Колекцията в замъка включваше пасторални пейзажи на Констабъл, а също и редица известни акварели и морски пейзажи на Търнър, но онова, което я правеше прочута, бяха шедьоврите на такива прочути и ненадминати портретисти, като Сър Питър Лили, Сър Джошуа Рейнолдс, Томас Гейнсбъро и Джордж Ромни. Върху голяма част от тези картини се виждаха в цял ръст и в естествена големина предците на рода Лангли, майсторски изобразени в пълния блясък на тяхното великолепие. Всичките тези богатства — колекцията от картини и останалото движимо и недвижимо имущество — Дейвид беше наследил с ограничени юридически права над тях, тъй като бяха наследствена родова собственост. Но ако той беше съхранил всичко това, то се дължеше най-вече на вроденото му достойнство и чувство за отговорност. Наред с това искаше да остане верен на клетвата пред баща си, че ще успее да опази родовото имущество за бъдещите поколения Кънингам.

Именно тези бяха причините още от най-ранна възраст Ким и Франческа да бъдат приучени да осъзнават и да се съобразяват с отговорностите, които им налагаше тяхната титла и древно благородническо потекло. Икономииите и пестенето, чрез които все някак си скърпваха положението, се бяха превърнали в неотменна част от живота им. Те израснаха с думата „пестеливост“ и това им стана

втора природа — научиха се да изглеждат и да се държат като аристократи дори когато едвам свързваха двата края.

Ако имаше някакви налични пари, те отиваха най-вече за поддръжка на имението в Йоркшир, замъка и многобройните ферми. Почти никога не оставаха пари за излишни разходи. Ето защо ремонтът на лондонската къща беше за графа нещо напълно излишно и неоправдано, въпреки че Франческа се опитваше да го убеди в обратното. Всеки път, когато тя подхващаше тази тема, баща ѝ упорито отказваше да разговарят за това. Така с годините къщата все повече се рушеше и към 1955 беше стигнала до такова окаяно състояние, че спасяването ѝ изглеждаше почти невъзможно.

В началото на януари същата година, три месеца преди Ким да навърши двадесет и една години, баща им заяви, че възнамерява да даде прием по този повод в замъка Лангли. Освен това той твърдо беше решил да си позволи лукса да даде вечеря и в лондонската им къща, тъй като в тази знаменателна година неговият първороден син и наследник ставаше пълнолетен. С две думи, графът даде да се разбере, че колкото и да му струва, той е решил да представи Ким на светското общество в Лондон така, както подобава на тяхната аристократична титла. Когато разбра за неговите намерения, Франческа за пореден път загрижено му напомни за лондонската къща, за нейното неугледно състояние и окаян външен вид. Тя използва цялото си красноречие, за да го убеди в необходимостта от основен ремонт, но за нейна най-голяма изненада баща ѝ отново хладно и категорично отхвърли идеята ѝ. Тогава тя избухна и му каза, че това е не само пренебрежение, но и истинска несправедливост спрямо Ким. Той просто повдигна рамене невъзмутимо, без изобщо да се трогне от думите ѝ. Единственото, което ѝ каза, и то с доста рязък тон, беше никога повече да не повдига този въпрос. Именно тогава тя взе решение да се заеме с нещата сама, пък дори и да си навлече гнева на баща си.

Франческа притежаваше скъп диамантен пръстен, предаван поколения наред от майка на дъщеря. Тя също го беше наследила от майка си след смъртта ѝ и дълги години той стоеше на съхранение в банковия им сейф в Лондон заедно с други бижута и една диамантена диадема от XVII век, която са носили графините от рода Лангли по време на всички тържествени кралски церемонии. Тези скъпоценности също бяха част от неприкосновеното родово наследство. Франческа взе

своя пръстен, който единствено беше нейна лична собственост, и го занесе при известен бижутер, а той, без да се колебае, ѝ предложи да го купи за хиляда лири. Франческа беше очаквала да получи повече за него, но знаеше, че продавачът имаше славата на честен търговец, и тя се съгласи.

Когато чу за тази самонадеяна и безпрецедентна постъпка на дъщеря си, която тогава беше само на осемнадесет години, графът направо побесня, но тя бе подготвена за такава реакция. Тъй като все пак пръстенът си беше нейна лична вещ, баща ѝ можеше само да покрещи, но не и да предприеме никакви действия. В крайна сметка логичните доводи на Франческа, както и красноречието, което съвсем не ѝ липсваше, накараха баща ѝ да се съгласи, макар и с нежелание. Тъй като осъзнаваше, че постъпката ѝ беше прекалено дръзка и уязвяваше честолюбието на баща ѝ като глава на семейството, Франческа прояви достатъчно съобразителност да предложи тези пари на баща си за ремонта на къщата му в Лондон.

Макар и неохотно, графът даде съгласието си, но продължаваше да счита това за безразсъдно разточителство. Впоследствие той си призна, че е бил възхитен и трогнат от нейния жест. Ким беше очарован от нейната жертвоготовност и като познаваше добре непоправимия ѝ инат, той реши да не протестира излишно, още повече че Франческа ги беше поставила пред свършен факт. Той искрено ѝ благодари, за да покаже, че действително оценява жеста ѝ, Ким с много енергия и ентузиазъм се залови да ѝ помага в обновяването на къщата.

Парите едва ли щяха да им стигнат за всичко, което трябваше да се направи по къщата, затова Франческа ги разпредели по най-разумния начин, като се стараше да оползотвори всяко пени от наличната сума. Поправиха покрива и фасадата, боядисаха някои от стаите, смениха водопроводните тръби и електрическата инсталация. Остатъкът от парите тя употреби за така наречените от нея „козметични корекции“, което всъщност беше доста точно определение на направеното впоследствие. Захабеният паркет в трапезарията, в библиотеката и в гостната беше пренареден и лакиран. Огромните килими в спалнята и в кабинета на втория етаж бяха занесени на пране, а все още запазените пердета и калъфите за мебели бяха дадени на химическо чистене. Франческа изхвърли протрития

ориенталски килим, който стоеше на пода на трапезарията още от дните на „Теди-прахосника“, а не след дълго и калъфите на мебелите от гостната споделиха съдбата му. Но скъпият френски килим в гостната направо беше изпратен за реставрация и ръчно почистване при специален майстор. За радост на Франческа килимът ѝ бе върнат напълно обновен и той отново придоби блясъка на истинско произведение на изкуството, каквото всъщност си беше. Старинните и стилни мебели в двете гостни за специални случаи, които бяха особено ценна родова собственост, също отидоха за поправка и реставриране, което възвърна предишното им великолепие.

За да не дават излишни пари, Франческа и Ким сами се заеха с преобоядисването на стаите. Облякоха стари дрехи, надонесоха бояджийски стълби и кофи и с много смях и закачки се заловиха за работа, като оставиха по себе си толкова боя, колкото и по стените. Но те все пак се справиха доста успешно, започвайки със стаите на последния етаж и после надолу към гостната и трапезарията. Тя избра тъмнозелено за стените в трапезарията, за да бъдат в тон с кожената тапицерия на старинните столове, но боядиса в снежнобяло вратите, облегалките на столовете и корнизите, за да освежи преобладаващото зелено в стаята. Гостната, която тя и Ким винаги намираха за студена и неуютна, изведнъж придоби съвсем нов вид, когато олющените ѝ мръсно бежови стени бяха преобоядисани в тъмен коралов цвят, който почти наподобяваше цвета на теракота. Единствените ѝ покупки плюс боята бяха топовете мъхесто зелено кадифе за завеси и калъфи в гостната, бялата дамаска за пердетата в трапезарията, няколкото метра разноцветна коприна за възглавнички на канапетата и новите абажури за лампите.

Бащата на Франческа имаше силно развито чувство за справедливост. Когато видя крайния резултат, той с нескрито възхищение я поздрави за чудесата, които бе извършила в къщата, и истински започна да се гордее с нея. За първи път от много години старинните наследствени мебели откриха своето изящество отново и баща ѝ се видя принуден да признае, че ремонтът действително е бил необходим, за да възвърне старото великолепие на къщата. Графът заключи, че тя е станала по-ценна от когато и да било и лесно би могла да се продаде на добра цена, тъй като не е част от неприкосновеното наследство. Той остана поразен от предприемчивостта на Франческа и

твърдо реши да ѝ възстанови хилядата лири във възможно най-кратък срок. През май същата година, когато Франческа навърши деветнадесет години, той ѝ подари златна огърлица с филиграни и топази, която е била направена за шестата графиня Лангли през 1760. Тя обаче щеше да ѝ принадлежи само до неговата смърт, защото беше част от семейните скъпоценности, които по закон се полагаха на Ким.

* * *

Сега, година по-късно, Франческа стоеше на прага на гостната в зимния съботен следобед и щастливо се усмихваше. Стаята изглеждаше наистина прекрасно. Преди час Ким беше запалил огъня и дървата вече пукаха приятно в огромната камина с дъбова дърворезба, а искрите весело летяха нагоре към комина. Той беше спуснал пердетата, за да скрият потискащата, студена и мрачна зимна гледка, а също така бе запалил лампите от зелен китайски нефрит с бели копринени абажури.

Цялата обстановка беше приятна и уютна, а красивите старинни мебели меко отразяваха светлината на огъня. Стените в топъл коралов цвят бяха идеалният фон за стилните дървени масички, за големия махагонов шкаф за книги със стъклени вратички и инкрустации от дърво, както и за пасторалните английски пейзажи в преливащи се синьо-зелени тонове. Сега картините се открояваха още по-добре, защото Ким досетливо ги беше боядисал със златиста боя. Дипли от мъхесто зеленото кадифе се спускаха свободно над трите големи прозореца, покриваха широкото канапе и четирите кресла и този свеж зелен цвят правеше целия интериор още по-очарователен. Зеленото канапе беше освежено с бели, кафеникави и сини възглавнички, които Франческа сама бе направила от парчета коприна, а дървените повърхности добиваха лек цветен акцент от скъпи порцеланови статуетки, останали още от прабаба ѝ.

След като погледна още веднъж стаята с нескрито задоволство, Франческа прекоси огромния килим, за да стигне до камината, сложи малко дърва в нея, пооправи възглавничките на канапето, провери дали има цигари в кутиите по масичките и бързо се върна в трапезарията, за да довърши подреждането на масата. Тя извади четири бели ленени

салфетки от красивия дървен бюфет и постави по една до всеки прибор, донесе няколко сребърни пепелника и сребърна табличка с подправки, а също и чаши за вино и за вода, като се движеше сръчно около дългата овална маса. Тя застана отстрани, за да огледа наредената маса, и внезапно си помисли колко хубаво щеше да бъде, ако имаше и ваза с цветя в средата. Но по това време на годината цветята бяха много скъпи, пък и бързо увяхваха, така че двата големи свещника с високи бели свещи бяха достатъчно елегантен завършек на цялата подредба. Тя реши, че масата изглежда красива така, както е, и няма нужда от допълнителна украса.

Франческа тръгна към кухнята и точно тогава в стаята влезе Ким, като си тананикаше нещо тихичко. Той се спря и при вида на масата подсвирна от изненада, после сграбчи ръката на сестра си и се завъртя с нея из стаята, като продължаваше да издава радостни звуци на възклицание.

— Изглеждаш направо страхотно, гадино сладка — каза ѝ той със светнали от възхищение очи, когато се отдръпна, за да я огледа по-добре.

— Благодаря. Но не ти ли се струва, че съм прекалено официална за случая? — попита тя колебливо.

Той поклати отрицателно глава:

— Не, не си, а съм сигурен, че и Катрин ще се облече малко по-така. — Той я разглеждаше с леко наклонена глава, а в погледа му се четеше нескрито одобрение.

Франческа му се усмихна смутено, после се завъртя в кръг с елегантните си обувки. Беше обула любимите си официални обувки от черна коприна със силно заострени върхове и много високи, тънки токчета, направени по последна мода. Дорис ѝ ги беше донесла от Рим като коледен подарък и Франческа знаеше, че в момента те са идеалното допълнение към тоалета ѝ — блуза с дълъг ръкав от фина сива вълна и с широко деколте–лодка, което откриваше раменете ѝ, и сребристорсива тафтена пола, която сама си бе ушила. Полата ѝ беше бухнала като камбанка от колосаната фуста с кринолин, която пък ѝ беше подарък от Мели. Този вид колосани фусти бяха последният вик на модата и Франческа харесваше специфичната бухналост, която те създаваха, защото тя считаше, че така прикрива прекалено слабите си крака.

След като за последен път се завъртя и спря, Франческа погледна изпитателно брат си.

— Ти май се понамръщи, Ким. Да не би нещо от моя тоалет да не ти харесва все пак?

— Тоалетът е чудесен, ти също си прекрасна, но знаеш ли, така както си си вдигнала високо на кок косата, вратлето ти изглежда прекалено дълго. Не ти ли се намира някакво колие или пък нещо подобно?

Тя докосна с ръка шията си и отговори:

— Мисля, че нямам. Или поне — нищо подходящо. Освен да си сложа старинната огърлица на татко. Какво ще кажеш?

— Страхотна идея. Ще си дойде съвсем на място. — Той погледна часовника си. — Ей, че то станало време да тръгвам за Катрин.

Заедно излязоха в коридора, където Ким грабна стария си шлифер от закачалката и се забърза към изхода. Той отвори вратата, но после веднага я затръшна обратно.

— Ама че работа, навън вали като из ведро. Мислех си да отида пеша до театъра, но сега май ще трябва да взема колата. А и онова там. — Той посегна към закачалката и си взе чадъра, целуна бързо сестра си, ухили се и тръгна, като весело си свирукаше с уста.

Франческа изтича до спалнята си на горния етаж, отключи най-долното чекмедже на тоалетката и извади овехтялата и протритата черна кожена кутия, в която държеше огърлицата на своята пра-пра-прабаба. Тя я извади внимателно, защото беше толкова крехка, и я загледа с възхищение. В сложната плетеница от нежни златни верижки бяха поставени топази с мек отблясък, които пречупваха светлината на лампата под формата на хиляди златни призми. Беше толкова красива. Но за Франческа тя беше нещо много по-скъпо от един красив накит. Тя беше символ на древната родова приемственост във фамилията Кънингам, както и на нейното собствено място в тази традиция. Подобни мисли винаги пораждаха у Франческа дълбоки прозрения за смисъла на историята. Тя си постави огърлицата и се погледна в огледалото. Ким беше напълно прав. Наистина колието си идваше съвсем на място, сега вече тоалетът ѝ беше безупречен. Тя прихвана към кока си един кичур, който се беше отскубнал, и побърза да се върне в кухнята, за да довърши приготовленията.

Както си шеташе, Франческа изведнъж се спря и се втренчи през малкия кухненски прозорец, който гледаше към задния двор, като се опита да си представи как изглежда Катрин Темпест, но нищо не се получи. Когато преди час Ким се върна с покупките, той остана известно време при нея в кухнята, докато тя приготвяше кюфтетата и другите ястия. Франческа го беше поразпитала за Катрин, като се опитваше да задава въпросите си уж между другото. Ким не отбягваше въпросите ѝ, но пък не успя да ѝ даде и никакъв конкретен отговор. Ако изобщо е възможно един човек да се опознае изцяло, то Франческа познаваше брат си прекалено добре и беше убедена, че Ким толкова дълбоко се е увлякъл по Катрин и едва ли сам осъзнаваше сериозността на положението. Тя се сети за евентуалната реакция на баща си и изтръпна. Въпреки че понякога беше разсеян и небрежен, той все пак си оставаше дружелюбен и сърдечен човек, но винаги в живота си бе отдавал прекалено голямо значение на социалния престиж, семейната среда и доброто възпитание. Той винаги недвусмислено беше давал да се разбере, че очаква от Ким да се ожени за момиче, което притежава всички необходими качества за една бъдеща дванадесета графиня Лангли. Въпреки че баща ѝ не беше сноб по природа, той бе убеден, че Ким е длъжен да си избере съпруга от техния социален кръг — съпруга, която има сходен произход и семейно възпитание и която ще изпълнява задълженията си така добросъвестно и отговорно, както и Ким. Франческа тежко въздъхна. Една артистка едва ли беше най-подходящата кандидатка за тази нелека житейска роля и Франческа инстинктивно усещаше, че баща ѝ няма да даде благословията си за подобна връзка. Ако Ким действително имаше сериозни намерения към момичето, както Франческа подозираше, той щеше да се сблъска не само с много огорчения, но и с гнева на собствения си баща. Обхваната едновременно от непреодолимо любопитство за момичето и от безпокойство за брат си, Франческа отново се опита да си представи как точно изглеждаше Катрин Темпест. Но тя откри, че абсолютно никакъв образ не можеше да изникне в съзнанието ѝ.

ГЛАВА VI

Завесата се спусна под гръмки аплодисменти, за които се моли и мечтае всеки актьор и които са храна и смисъл на живота му. Буря от аплодисменти. Завесата бавно се вдигна и актьорите започнаха да излизат на сцената един по един — първо се появиха изпълнителите на епизодичните роли, после — актьорите с второстепенни роли, а най-накрая — изпълнителят на главната мъжка роля. Ръкоплясканията значително се усилиха при появата на главния герой, но сетне станаха почти оглушителни, когато Катрин Темпест грациозно се появи в средата на сцената и застана до своя партньор. Всички на сцената се хванаха за ръце и с усмихнати лица направиха няколко поклона на публиката.

Когато тежката завеса от червено кадифе се спусна, а после се вдигна за втори път, Катрин пристъпи напред под кънтящите възгласи, като отвсякъде отекваше едно непрекъснато „Браво! Браво! Браво!“ Лицето ѝ сияеше в безброй усмивки, тя се покланяше ниско и изпращаше към публиката въздушни целувки, като непрекъснато повтаряше „Благодаря! Благодаря!“.

На фона на огромните и внушителни декори, които изобразяваха сцена от древна Гърция, тя изглеждаше толкова малка и крехка, докато стоеше там, на самия край на сцената, и с изящество и достойнство приемаше възторжените овации на публиката. Но макар и сама на сцената, тя не се чувствуваше самотна, а като любимката на едно голямо семейство, в което всички я обожават. Публиката — това беше нейното семейство. Единственото ѝ семейство. Тя принадлежеше на тази публика, но и публиката ѝ принадлежеше — и това щеше да бъде нейната съдба.

Катрин беше в еуфория, сърцето ѝ преливаше от щастие, когато усещаше как я заливат вълните на всеобщия възторг, прииждащи от човешкото море в залата. Щастието ѝ беше примесено с онова неповторимо чувство на удовлетворение, когато си успял да докажеш своя собствен талант. А най-накрая обикновено я обхващаше сладкото

облекчение, че за пореден път беше успяла. Цялата всеотдайност и самодисциплина, упоритата работа и усилията да постигнеш съвършенството се възнаграждаха стократно с това опияняващо и възторжено чувство, което ѝ даваха въодушевените овации на публиката. Тя знаеше, че е успяла да развълнува и трогне тази публика, да я направи съпричастна по един неповторим начин. А такова възнаграждение си струваше всички усилия.

Копнееше този миг никога да не свършва, за да вкуси докрай триумфа на своя успех, за да продължи да се опива от неудържимия им възторг, но Катрин никога не забравяше, че това все пак е сцена и наоколо има и други актьори. Тя знаеше, че трябва да отстъпи място и на останалите, да им даде възможност да направят и те своите поклони, за да получат на свой ред възнаграждение от публиката за положения труд.

С великолепен театрален жест тя раздаде последни горещи целувки за публиката, усмихна се пленително за пореден път, а след това се обърна към Терънс Огдън — нейния партньор и изпълнител на главната роля — и му подаде ръка. Той пое дланта ѝ, приближи се и се поклони първо на Катрин, а после и на публиката, която вече бе изпаднала в състояние на див възторг. Катрин отново се обърна, този път наляво, за да подаде ръка на Джон Дейтън — другия главен изпълнител, който също се приближи и така те образуваха едно великолепно трио, подлудило зрителите със своето изпълнение. Още четири пъти ги извикваха на бис, преди да се поклонят за последен път и да се скрият зад червената кадифена завеса.

Катрин бързо си тръгна от сцената, без да размени и дума с колегите си, както правеше обикновено, но тя просто нямаше търпение да се прибере в гримьорната си. Беше ѝ непоносимо горещо, костюмът ѝ бе залепнал от пот по цялото ѝ тяло, а буйната червена перука ѝ се струваше по-тежка и по-тясна от всякога. Кожата на главата вече така я сърбеше, че едвам издържаше.

През последното действие тя се изпоти прекалено много, което не беше характерно за нея, затова с безпокойство се питаше дали не е настинала. Гърлото ѝ беше раздразнено и доста я болеше, но тя си даваше сметка, че се бе претоварила, защото имаше не само вечерни, но и дневни представления. Тя постоянно се стремеше да произнеса репликите си ясно и отчетливо, за да се чуват и до крайните редове в

огромната зала на театър „Сейнт Джеймс“, но ето че сега това ѝ донесе неприятни последствия. Този факт доста я тревожеше и тя реши да взема по-често уроци по дикция при Соня Модел — най-добрата лондонска специалистка в тази област. Също така трябваше да прави по-често и по-старателно упражненията си по дишане, защото, както я беше учила Соня, правилното дишане е разковничето за хубав глас. През последните четири години Катрин положи много усилия, за да усъвършенствува техниката на гласа си. С особено постоянство и много старание тя беше усъвършенствувала интонацията, тембъра, динамиката, обхвата и ритъма на своя глас до такава степен, че напълно успя да изличи американския си акцент, който така силно се усещаше в произношението ѝ, когато пристигна в Англия. Соня беше доволна и възхитена от бързия ѝ напредък, макар че тази уважавана преподавателка обикновено пестеше похвалите си — преди няколко седмици тя беше казала на Катрин, че е постигнала такава изключителна музикалност на дикцията си, каквато малцина от нейните ученички са постигали. Въпреки това Катрин считаше, че трябва да продължи да се упражнява, за да направи гласа си по-издръжлив. Тя винаги се стремеше към съвършенство.

Тери Огдън я настигна зад кулисите.

— Хей, коте, много си се разбързала тази вечер.

Катрин се спря и се обърна към него. Върху лицето ѝ беше изписано нещо средно между усмивка и гримаса.

— Направо съм труп, Тери. Обикновено хич не ме притеснява, като имаме по две представления на ден, но сега, кой знае защо, се чувствавам смазана.

Тери поклати глава с разбиране.

— Знам, познато ми е това усещане. Но пък представленията бяха страхотни, нали скъпа, — възкликна той възторжено със звучния си актьорски глас. — Само как улавяш настроенятията на публиката! Може и да го правиш инстинктивно, но аз не познавам друг, който така бързо и фино да влиза под кожата на публиката. Да знаеш, коте, рядък талант имаш, нищо че си толкова млада.

— О, благодаря ви, любезни господине — отвърна Катрин шеговито и направи реверанс. — Вас също си ви бива. — Тя го погледна в очите и се усмихна.

Тя се усмихна така неподправено и сърдечно, а в очите ѝ се появи такова невинно учудване, че нещо трепна в сърцето на Тери. Той винаги усещаше такъв трепет, когато тя го поглеждаше по този начин, защото в погледа ѝ имаше нещо неотразимо и специфично само за нея. Катрин изглеждаше някак си странно крехка и беззащитна и на него често с вълнение му се приискваше да я закриля като безпомощно дете, макар и да подозираше, че под тази привидна слабост се крие един твърд и силен характер.

Той усети върху себе си съсредоточения ѝ поглед и отвърна:

— Повечето пъти успявам да се справя, коте, но тази вечер бях доста под нивото си. Благодаря ти, че ме отърва по време на представлението. Не мога да повярвам, че взех да фъфля на оная реплика във второто действие. И то пък точно на тая важна реплика.

Самата Катрин се беше учудила на неговата засечка. Терънс Огдън бе един от най-големите драматични актьори на Англия — критиците го оценяваха като изключително талантлив актьор и често го сравняваха с младия Лорънс Оливие. Той имаше необикновена дикция, огромна дълбочина и обхват на гласа, а тези качества се съчетаваха и с големия му интелект и проникателност. Освен че бе на особена почит сред колегите си, този русокос красавец беше и идол на публиката, която трудно можеше да устои на младежкото му очарование. Той имаше специфична склонност към романтични авантюри с подчертано скандален ефект, но това не накърняваше ни най-малко професионалния му престиж. Тази склонност по-скоро допринасяше още повече за неговата популярност, като му създаваше ореола на голям любовник. Ако оставим настрана личния му живот, всички предвиждаха, че един ден и той — както Оливие — ще бъде удостоен с рицарска титла от кралицата. С две думи, по всичко личеше, че той ще бъде наследникът на некоронования крал в английския театър, пък и самият Лорънс най-доброжелателно го приемаше за такъв, като беше за него не само покровител и благодетел, но и близък приятел. Едва тридесет годишен Терънс Огдън — син на миньор от Шефилд — с лекота беше задминал повечето от своите съперници, включително и прочутия Ричард Бъртън, и понякога шеговито казваше на своя роден диалект: „Роди ме, мамо, с късмет, па ме фърли на смет!“.

Катрин се облегна на някакъв декор, присви очи и замислено се вгледа в него, докато си припомняше как той неочаквано засече на сцената и я стрелна с ужасен поглед, сякаш търсеше помощ от нея. Най-накрая тя проговори:

— Какво всъщност се случи? Не можах да те позная, Тери.

Той се намръщи и поклати глава, толкова ядосан на себе си, че в очите му святкаха гневни искри:

— Да пукна, ако знам, котенце! Не ми се е случвало откакто за първи път играх пред публика, още съвсем хлапак, но кълна се — това никога няма да се повтори. Във всеки случай ти спаси стария пес с оная реплика дето така на място я вмъкна. Цял живот ще съм ти благодарен. Трябва да ти призная, скъпа моя Катрин, че досега не съм имал щастието да работя с друга такава благородна актриса като тебе. Честна дума, казвам ти го съвсем искрено.

Тази неочаквана и щедра похвала, и то от такъв знаменит талант в театъра, накара Катрин да се изчерви от удоволствие и тя промърмори нещо като благодарност, но веднага след това се запромъкна към изхода, който водеше до гримьорните. Те бяха застанали на много неудобно място — край тях непрекъснато минаваха и ги побутваха актьори, запътили се към своите гримьорни, а сценичните работници сновяха насам-натам, преместваха декори и шумно се шегуваха помежду си. Целият този шум, дандания, задух я изнервяха и изведнъж ѝ се стори, че се задушава от нетърпимата миризма на спарено, която така добре познаваше всеки, работил в театъра. Това беше странна миризма, напоена с прахоляк и влага, с изпаренията от блажните бои и лакове по декорите, със смесица от тежки парфюми и лакове за коса, с неприятния дъх на пот от актьорите и сценичните работници. Още от времето, когато за първи път се качи на сцената, тази миризма, винаги предизвикваше тръпка на възбуда у Катрин. Но точно днес тя усети някакво гадене и това я озадачи. После съвсем внезапно започна да кашля.

Тери, който в момента ѝ говореше нещо за една от участничките в пиесата, се спря по средата на думата. Той погледна смутено как тя кашля, души се и се задавя, сложила ръка на устата си. Той я попита разтревожено:

— Ей, коте, какво ти става?

Катрин не беше в състояние да произнесе каквото и да било. Тя продължаваше да кашля и да се задавя. Тя поклати глава, за да му покаже, че не може да говори, после тръгна към изхода и бързо излезе в коридора. Тери ѝ помогна да слезе по стъпалата, които водеха към гримьорните. Когато стигнаха до първата стая, а това беше гримьорната на Тери, той безцеремонно ритна вратата и извика на помощника си:

— Бързо, Норман, подай чаша вода за Катрин, много те моля!

Норман изтича да напълни една чаша, а Тери накара Катрин да седна на канапето, вече доста разтревожен. Пристъпите постепенно стихнаха и тя се отпусна назад, с благодарност пое водата и започна бавно да пие, като си поемаше дълбоко въздух след всяка глътка. Тери ѝ подаде салфетка, за да избърше насълзените си очи.

Той продължаваше да я наблюдава с безпокойство и каза:

— За бога, коте, помислих си, че ще се задушиш! Какво ти стана така изведнъж? Сега вече по-добре ли се чувствуваш?

— Да, Тери, по-добре ми е. И аз не знам какво стана. Може и да е от прахоляка, а може и да е от гърлото ми, което беше пресъхнало. Сигурно това е причината, във всеки случай нещо не е наред. — Тя рязко се изправи. — Съвсем ще се оправя, когато си сваля костюма и тая гадна перука.

Той кимна с разбиране, но продължи да я гледа съсредоточено, сякаш за да се убеди, че напълно ѝ е минало, после я попита:

— Какво ще правиш тая вечер? Поканил съм няколко приятелчета на вечеря в клуб „Бъкстън“. Ти защо не дойдеш с нас, коте?

Катрин му отказа по възможно най-деликатен начин, като внимателно подбираше думите си, за да не го обиди. Тери рядко канеше, и ако изобщо някога го правеше, това се считаше за кралско благоволение, затова тя любезно му каза накрая:

— Но все пак много мило от твоя страна, че искаш да вземеш и мене. За жалост обаче имам отдавна уговорена вечеря с Ким Кънингам и неговата сестра.

— А сигурно и с Виктор Мейсън? — каза той и я погледна със странно изражение.

Въпреки че тази реплика доста я изненада, Катрин реши да не го показва и само кимна с глава:

— Да, и Виктор ще бъде с нас. Но какво те кара да мислиш, че непременно трябва да е там? Та ние с него не сме чак толкова близки.

Тери повдигна рамене и отговори, без да я гледа в очите:

— Чух, че се увъртал около теб. Знаеш, че в нашите среди всичко се разчува. Нищо не можеш да скриеш.

Катрин повдигна вежди с учудване:

— Аз и нямам какво да крия. Ние просто сме приятели, това е всичко. — Тя дружелюбно го погледна и тръгна към вратата, а после се усмихна и на Норман. — Благодаря ти, миличък, че помогна на една дама, изпаднала в беда.

— За мен е удоволствие, Катрин. Жалко, че беше само бистра лондонска водица, а не нещо „по-така“. — Норман се ухили и подаде халата на Тери.

— Ами добре тогава, приятно прекарване — каза Тери, после се намести на канапето, повдигна гръцката си туника и започна да развързва сандалите си.

Гласът му прозвуча студено и в този момент Катрин забеляза, че нещо го беше ядосало. Тя обаче не проумяваше каква може да бъде причината, затова каза тихо, преди да се измъкне от стаята:

— Благодаря. Приятна вечер и на теб, Тери.

С огромно облекчение Катрин влезе в гримьорната си и заключи вратата след себе си. Тя дълбоко въздъхна и за миг се отпусна на вратата. За разлика от шума и бъркотията, от които току-що беше избягала, тук цареше пълен ред и спокойствие. Всяко нещо си имаше точно определено място. Театралните й костюми висяха подредени на една метална закачалка за дрехи, която Катрин сама беше купила, защото считаше, че стандартният гардероб към всяка гримьорна не побира достатъчно. Многобройните обувки бяха грижливо подредени под закачалката, червените перуки бяха внимателно опънати върху специалните поставки на масичката, а сценичните гримове, кремове, лосиони, пудри и какви ли не други тоалетни принадлежности бяха наредени върху тоалетката с невероятна педантичност.

Стаята беше странно тиха, всъщност изглеждаше някак стерилна без обичайните реликви, талисмани и други чудати предмети, с които артистите пълнеха гримьорните си. Веднага се забелязваше и липсата на поздравителни телеграми, картички от роднини и приятели, които всички артисти обичат да лепят по огледалата си. Но така или иначе

Катрин беше получила само три телеграми преди премиерата на тази пиеса — от Тери, от Соня и от нейния импресарио. Нямахте си друг, който да се сети да ѝ пожелае успех.

Гримьорната ѝ беше не само копие на нейния малък, спретнат и уютен апартамент, но и отразяваше прословутата ѝ педантичност към всичко. Въпреки че тя самата не го осъзнаваше, нейната прекалена подреденост се превръщаше в мания. И в апартаментата ѝ, и в гримьорната чекмеджетата бяха пълни до горе с красиво бельо и тя винаги се преобличаше най-малко три пъти на ден. Един чифт бельо ѝ беше за сутринта, втори обличаше, преди да излезе на сцената, за да го смени само след два часа, когато се преобличаше в гримьорната. А ако имаше и дневно представление, тя сменяше бельото си и по четири пъти за най-голямо изумление на нейната гримьорка Меги. В другите чекмеджета имаше безброй много чифтове дамски чорапи, грижливо изпрани, сгънати и подредени заедно с чисти носни кърпички, повече от двайсетина чифта бели кожени ръкавици с различна дължина и цяла колекция от копринени шалчета, които бяха така чисти и запазени, сякаш изобщо не са носени. Тя слагаше дървени калъпи във всичките си обувки, за да не им се разваля формата, шапките си държеше на специални стойки, натъпкваше чантите си с хартия, когато не ги носи, поставяше всеки пуловер в отделна найлонова торбичка, пъхаше в калъфи почти всички дрехи, окачени в гардероба, било то всекидневни рокли или скъпи вечерни тоалети. След всяко едно обличане тя даваше дрехите на Меги да ги почисти и изглади или пък направо ги пращаше на химическо чистене.

Катрин беше не по-малко педантична и към самата себе си, затова се обливаше с парфюми и дезодоранти, като че ли се страхуваше, че естествената миризма на нейната женска кожа може да се стори неприятна за някого. Тя обилно използваше паста за зъби, дезодоранти и освежители за уста. Затова и не беше чудно, че Катрин изпитваше истинска погнуса от всичко мръсно, занемарено и неподдържано.

Влизането в спокойната, подредена и хладна гримьорна ѝ подействува като балсам след умората от ярките светлини, задуха на сцената, които действително я изтощиха тази вечер. Меги я беше помолила да си тръгне един час по-рано, за да отиде на някакво важно семейно тържество, и Катрин, която считаше за недопустимо да не

уважиш някого по такъв повод, веднага се съгласи да я пусне. Отсъствието на Меги в момента ѝ дойде добре дошло и тя беше щастлива, че може да остане сама със себе си. Тя бързо смъкна театралния си костюм и го положи внимателно на канапето.

Катрин седна пред огледалото и свали досадната перука. И в същия момент изпита невероятно облекчение. Тя свали всички фиби от косата си и я разпусна. Разреши я енергично, докато възвърна блясъка ѝ, а после я върза отново с една бяла панделка. Катрин взе тампон с тоалетно мляко и започна старателно да сваля тежкия сценичен грим, докато не остана и следа от него. Тя отиде зад паравана в ъгъла на стаята, където стоеше мивката, и енергично разтри цялото си тяло с мокра гъба, след това изми със сапун лицето си, изми си и зъбите, направи си гаргара, сложи талк под мишниците, напръска се с дезодорант, напарфюмира се със скъп парфюм и с това завърши един ритуал, който неизменно се повтаряше в същия ред след всяко представление.

Докато се обличаше, Катрин размишляваше за ангажимента ѝ по-късно и изведнъж ѝ се прииска да го беше насочила за някой друг ден, но не и за тази вечер. Двете представления днес я бяха изтозили съвсем и въпреки че обикновено по това време тя се чувствуваше бодра и свежа, сега усети желание да се пъхне направо в леглото си и да заспи. Но тя знаеше, че трябва да се стегне, да си придаде жизнерадостно изражение и да бъде весела и общителна с хората около себе си поне още няколко часа. Беше прекалено късно да отложи ангажимента си за вечерта, а и не се съмняваше, че Ким вече търпеливо я очаква пред входа на театъра, както се бяха уговорили. Пък и не можеше да остави сам Виктор, който щеше да отиде направо за вечерята в къщата на улица „Честърфийлд“. Тя уморено въздъхна. Дълго време бе преценявала всяка своя дума и постъпка, за да може тази вечер да се състои, но сега се чувствуваше като хваната в своя собствен капан. „Само да не ме болеше така гърлото“ — каза си тя, докато нахлузваше копринения си комбинезон с много дантели. „Господи, дано не ме е хванал някой бронхит.“

Тази мисъл така я разтревожи, че тя се втурна към тоалетката, откъдето извади шишенце със сироп за кашлица, който винаги ѝ беше подръка. Той съдържа много алкохол и тя пиеше от него по малко,

за да не ѝ замае главата, както се беше случило един-два пъти. Но този път тя отпи една доста голяма глътка и се намръщи.

Катрин седна на стола, доближи лицето си до огледалото и започна да го оглежда. Поне външно тя изглеждаше в цветущо здраве и тя реши, че ще направи всичко възможно, за да запази доброто си физическо състояние. В никакъв случай не трябваше да си позволи да се разболява. Следващите няколко седмици щяха да бъдат от изключително значение за целия ѝ живот. Нищо не биваше да попречи на нейните планове, които тя така старателно и упорито беше подготвила. Нямахше да позволи на нищо и на никого да застанат на пътя ѝ.

Тя разсеяно се протегна за пудриерата и напудри носа си, докато си мислеше за седмиците на изпитание, които ѝ предстояха. Колко усилия ѝ беше коствало да нареди нещата в нейна полза, да насочва събитията в желаната от нея посока, за да може да осъществи мечтите си. Мечтите ѝ трябваше да станат реалност. Просто трябваше! Младото и нежно лице изведнъж се опъна от напрежение и решителност и тя си представи скорошния си триумф, ако всичките ѝ планове се изпълнеха. Как така „ако“, възмути се тя от своя песимизъм, за нея трябваше да има само един въпрос — „кога“. Тя отказа да приеме, че изобщо е възможен някакъв провал.

Все още погълната от своите трескави мисли, Катрин разреши косата си и леко я прихвана с две гребенчета отстрани, за да се открие лицето ѝ, а после нанесе плътен слой червило по устните си. Без изобщо да се погледне повече, тя стана от стола и отиде при гардероба. Облече черната рокля, обу високи официални обувки от естествена кожа и сложи на шията си копринено шалче с цвят на тюркоаз, а най-отгоре — черно вълнено палто. Взе си от чекмеджето чифт бели ръкавици, грабна черна кожена чанта и бързо тръгна към вратата.

За момент се спря, преди да излезе. Тя се опита да се отпусне и няколко пъти дълбоко си пое въздух, като бавно вдишваше и издишваше. Тя събра цялата си решителност и всичката енергия, която все още ѝ беше останала, стегна тялото си, изправи гръб и гордо отметна глава назад. Големият актьорски талант на Катрин ѝ позволяваше да придава на лицето си всякакви изражения, да показва настроения, каквито тя пожелаеше. Затова само за миг лицето ѝ вече сияеше, в грациозната ѝ походка нямаше и следа от умора, когато

тръгна по коридора. Целият ѝ вид излъчваше самоуверена решителност, докато вървеше към изхода.

Ким, който обикаляше около входната врата, бързо прекъсна сладкото бърборене с портиера Чарли и се втурна да я посрещне, когато я видя.

— Катрин, скъпа, изглеждаш направо страхотно! — възкликна той с истински възторг в очите си. Той се приближи и я целуна по бузата.

— Благодаря — отговори Катрин с ослепителна усмивка. Тя мило се притисна в ръката му и го погледна със светнали очи. — Извинявай, че те накарах да чакаш.

— Това няма никакво значение — каза бързо Ким. — Важното е, че спря да вали. Докато идвах насам се лееше такъв проливен дъжд.

— Лека нощ, Чарли — бързо извика Катрин, защото Ким вече нямаше търпение да излязат.

— Лека да е, мис. И пр'ятно изкарване — каза Чарли и погледна Ким. — На вас също, ваша милост.

— Лека нощ, Чарли. Радвам се, че си побъбрихме.

Те затвориха тежката врата зад себе си и Ким хвана Катрин под ръка и забързаха надолу по алеята.

— Хайде по-скоро да се качим в колата, преди да плисне отново.

— Каж ми, Ким, какво толкова си побъбрихте със стария Чарли?

Ким се захла:

— Ами той реши да ме забавлява с любопитни историйки за разни „влюбени момчетии“ от едно време, които са тичали след хубавите актриси. Беше ужасно забавен, даже си позволи някои пикантности.

— Ха, да не би и теб да те е взел за такъв — попита Катрин. — А може би Чарли така си представя съвременните „влюбени момчетии“?

— Нищо чудно. — Той погледна към нея. — Но трябва да ти кажа, че старият Чарли е твой голям почитател. — Той сякаш за миг се поколеба, но после продължи. — А по всичко личи, че и Терънс Огдън е сред твоите почитатели. На излизане той се спря да размени няколко думи с мене. Явно, че доста си пада по теб. А и ми се стори, че любопитствуваше прекалено много за това, как ще прекараме тази

вечер. Каза ми, че му се искало да отидем с него в „Бъкстън“, даже ни бил поканил.

Катрин се сепна и си каза: „Да, да, искало му се е, най-вече да ме покани заедно с кавалера ми.“ Гласно обаче тя добави нехайно:

— Да, чух, че е поканил няколко приятелчета на вечеря.

— Значи все пак си съгласна, така ли?

— Съгласна с какво, Ким?

— Че Тери е твой голям почитател. — Ким се изкашля с ръка на уста и добави с леко дрезгав глас: — Даже си мисля, че е лапнал по тебе.

На Катрин ѝ стана толкова смешно от тази абсурдна идея, че не се сдържа и се разсмя на глас. Тя погледна весело Ким със закачливо присвити очи. На слабата светлина от уличната лампа Катрин обаче видя сериозното и изпитателно изражение на Ким и в миг разбра, че трябва веднага да разсее съмненията му.

— Не си измисляй, моля те! Той може би ме е попрехвалил тази вечер, защото му помогнах по време на второто действие. Внезапно засече на една от репликите си. Вярно е, че ме покани на вечеря, но какво пък, сигурно е искал да ми върне жеста. — Катрин сама не си вярваше на думите. Навярно Ким беше прав. Ако Тери наистина бе лапнал по нея, тогава тя лесно можеше да си обясни защо беше реагирал малко грубо при отказа ѝ, а и подмятането за Виктор ставаше съвсем разбираемо. Но тя изобщо и не мислеше да сподели с Ким тези свои подозрения. Тъкмо обратното, трябваше да ги разсее, и то незабавно. Затова добави: — А освен това Тери е влюбен в Алекса Гарет. Те са във вихъра на една романтична връзка, за която толкова се говори. Нима нищо не си чувал за това? — попита тя с подчертано учудване.

— Да, да — каза Ким, но хич не изглеждаше убеден, макар и да знаеше, че последното беше вярно. Той беше чел тук-там из вестниците по някоя и друга клюка за Тери и Алекса. Но пък, от друга страна, Тери му бе говорил за Катрин така, сякаш тя му е една от най-близките приятелки, а това го беше подразнило. — Защо обаче винаги те нарича „коте“? — попита Ким уж с небрежен тон, но си личеше, че е ядосан. — Не понасям някой да се държи толкова фамилиарно.

Този въпрос смути Катрин и тя тъкмо щеше да му обясни, че в театъра е напълно естествено за актьорите да се държат фамилиарно

помежду си, но после реши да го премълчи. Тя осъзнаваше, че Ким е напрегнат и разбираше, че въпросът му е по-скоро израз на някаква ревност, отколкото на неодобрение спрямо нея самата, затова му даде следния отговор:

— Още като студентка в Театралната академия, Тери ме гледа в ролята на Клеопатра. Той реши, че има нещо много котешко у мене, и оттогава до днес ме нарича „коте“.

— О, така ли — промърмори Ким, защото се чудеше какво да отговори. Той я погледна с ъгъла на очите си и каза: — Не съм знаел, че с Тери сте приятели от толкова много години. Мислех, че си се запознала с него в тази пиеса.

— Слушай, Ким, какво имаш предвид под „толкова много години“. Завършила съм Академията само преди две-три години. Ако те чуе някой, ще си помисли, че съм грохнала баба — засмя се тя.

Вече бяха стигнали до колата. Ким пусна ръката ѝ и отиде да отключи вратата. После отново се върна от нейната страна, помогна ѝ да влезе и се качи зад волана. Той беше подозрително мълчалив, докато караше нагоре, през центъра, към квартала „Мейфеър“, който беше в противоположната част на Лондон. Не след дълго Катрин докосна леко ръката му и гальовно каза:

— Тери ме приема просто като приятелка, Ким, не като жена. Повярвай ми.

— Щом казваш — съгласи се Ким неохотно. В края на краищата Катрин няма вина, че Огдън се беше държал така идиотски, а ето че той все пак ѝ се сърди. Той реши, че трябва да се постарее да заглади положението.

Най-лошото, което можеше да се случи в тази толкова важна за нея вечер, беше да предизвиква ревността у Ким. Тя трябваше да спечели неговото благоразположение. А и хич не ѝ се искаше той да се дразни от присъствието на Виктор и да се заяжда с него. Затова тя започна да говори бавно, като внимателно обмисляше думите:

— Пък даже и да ме харесва като жена, това няма никакво значение за мен. Поради простата причина, че Терънс Огдън изобщо не ме интересува. Ама съвсем, съвсем изобщо. — Тя се изсмя презрително. — Познавам прекалено добре артистите и тяхната страхотна самовлюбеност, за да създавам някакви по-близки взаимоотношения с тях, любов моя. Пък и ти трябва да си забелязал,

че не съм лекомислен човек. Как бих могла да обръщам внимание на Тери, когато съм толкова влюбена в теб!

Ким видимо се успокои и така широко се усмихна, че всичко около него сякаш засия. Единственото, което той успя да промълви в този момент, беше:

— Щастлив съм да го чуя, скъпа моя Катрин.

Ким знаеше, че за Катрин не бяха тайна неговите чувства към нея, затова той очакваше и тя да отговори на любовните му признания. Това бяха най-силните думи, които беше чувал от нея, откакто се познаваха, и засега те му стигаха. В миг той възвърна типичното си добро настроение и сърдечност и се впусна да ѝ разказва надълго и нашироко за дърветата, които щеше да засажда в имението Лангли. Катрин се облегна и си даде вид, че слуша с интерес.

Всъщност тя беше погълната от собствените си мисли и най-вече — от мисълта за Виктор Мейсън. Чудеше се дали той е гледал представлението тази вечер, но по-важното за нея беше дали е успял да изпълни обещанието си. Най-неочаквано Катрин усети, че за миг сърцето ѝ спря, а дъхът ѝ секна. За първи път тя проумя колко рисковано беше заложила всичките си планове на една-единствена карта. Тази единствена карта беше той — Виктор Мейсън. Ако Виктор я подведе, щеше да се окаже, че е изгубила напразно седмици ценно време, че всичките ѝ усилия са отишли на вятъра. Господи, ако се е излъгала в него, провалът ще бъде огромен. Тя притисна още по-здраво чантата към себе си, защото я прободеше мисълта, че макар и да бе преценила всички подробности в своите планове, не беше съобразила най-важния момент — че Виктор Мейсън можеше и да не удържи на думата си.

У Катрин имаше странната смесица от наивност и проникателност. От една страна, тя нямаше богат житейски опит, но от друга — притежаваше вродения усет да прониква в хората и често пъти достигаше до забележителни прозрения за техните характери. Макар и толкова млада, тя великолепно познаваше човешката природа и рядко правеше грешки в оценките си за хората. Катрин и сега се утеши с тази мисъл, тя разбра, че няма друг избор, освен да вярва, че инстинктът ѝ не я е излъгал. А усетът ѝ подсказваше — не може да се е излъгала във Виктор. Тя с облекчение отпусна чантата на коленете си, вече напълно убедена, че Виктор е удържал на думата си, която ѝ

даде преди няколко седмици. Сигурно не го беше направил от приятелски чувства или от прекалена симпатия към нея, а поради една твърде проста причина, която обаче беше достатъчно сериозна — неговата лична заинтересованост. Тя беше необходима на Виктор Мейсън и знаеше това безпогрешно още от първата им среща.

Тази мисъл беше цинична, но в нея имаше много истина. Катрин знаеше, че е права и това я поразвесели. Тя с облекчение усети, че вече и физически се чувства по-добре. Убийственото изтощение и умората, които я налегнаха след представлението, като по чудо бяха изчезнали. Кратката разходка от театъра до колата на свежия и влажен въздух я беше ободрила и сега тя дишаше по-леко. Даже гърлото вече не я болеше толкова много и тя доста се зачуди дали пък неприятните усещания след представлението не бяха плод на внушение. Кой знае, може би причината беше единствено в нервното напрежение през последните няколко седмици или пък в изтощението от двете изморителни неделни представления.

— Но така или иначе с тези дървета долният край на пасището ще стане съвсем друг. Татко действително е доволен, че се залових със засаждането на малка горичка. Само след години тя ще бъде неоценима — разказваше ѝ Ким.

— Това е чудесно. Радвам се, че е потръгнало така добре — отговори Катрин механично, въпреки че беше доволна от неговия ентузиазъм. Ким ставаше невероятно словоохотлив, когато започваше с разказите си за имението, и въпреки че Катрин ги знаеше вече почти наизуст, тя винаги се стараеше да демонстрира интерес. Още от началото на тяхната връзка тя беше осъзнала, че трябва да зачита любовта на Ким към земята, защото се коренеше дълбоко в душата му. Земеделският живот беше станал негова съдба. Имението и всичко свързано с него изпълваше цялото му съществуване.

— Ето че пристигнахме — весело съобщи Ким, когато спря на улица „Честърфийлд“.

Катрин се обади:

— Знаеш ли, Ким, не си ми казал почти нищо за сестра си, освен че е красива. Не мислиш ли, че щеше да е по-добре, ако аз...

— И на нея не съм ѝ казал почти нищо за теб — прекъсна я Ким със смях. — Мисля, че така е по-добре — да нямате предварителна представа една за друга.

— Но сигурно знае все пак, че съм артистка.

— Да, това знае.

— Тя работи ли нещо? С какво се занимава?

Катрин не се тревожеше, нито пък се притесняваше от срещата със сестрата на Ким, но тя се съмняваше, дори не вярваше, че някога изобщо ще се сприятелят. Лейди Франческа Кънингам, получила по рождение тази титла като дъщеря на граф, сигурно беше някоя от онези студени и високомерни млади дами, типични за висшето английско общество. Това, че Ким правеше изключение от общото правило и не парадираше със своята титла и произход, съвсем не означаваше, че неговата сестра е замесена от същото тесто. Ако истината беше тъкмо такава, тя и сестра му едва ли щяха да намерят общ език или пък основа за някакво приятелство. Катрин обаче си даде сметка, че и не беше чак толкова необходимо да стават големи приятелки. Стига да се появи някаква взаимна симпатия между тях, всичко ще бъде наред, а и за Катрин така ще е по-лесно да владее положението.

— От мълчанието ти мога да заключа, че сестра ти е дама, която не разчита на заплата — продължи Катрин, след като не получи никакъв отговор. Тя хвана дръжката на вратата и понечи да слезе.

Ким леко докосна ръката ѝ, за да покаже, че има да ѝ каже нещо. Той обясни:

— Тя наистина не ходи на работа, но работи страшно много. Всъщност тя е писателка. В момента прави биографични проучвания, за да напише една книга. Тя постоянно се рови в разни исторически книги и само дето не спи в Британския музей. Но, както и да е, по-важното е, че тя се интересува от изкуство, а това означава, че сигурно ще си допаднете. Не се притеснявай.

— О, хич и даже не се притеснявам — увери го Катрин с широка, самоуверена усмивка — и тя казваше самата истина, защото едва ли нещо на този свят можеше да я смути.

ГЛАВА VII

В мига, когато Катрин Темпест се появи на прага на гостната, очите на Франческа се приковаха върху нея. Тя почти се вцепени от удивление и си помисли: „Това момиче е толкова невероятно, сякаш не е от плът и кръв. Наистина невероятно.“ Само благодарение на доброто си възпитание Франческа успя да прикрие изумлението си, тя стана от стола край камината, за да посрещне своята гостенка.

Момичето вървеше към нея с лека и грациозна походка и сигурно беше на не повече от двайсетина години. Тя носеше прекалено претенциозна рокля и на Франческа ѝ заприлича на малко момиченце, натруфило се с дрехите на майка си. Роклята беше чисто черна, от изключително фин вълнен плат, с дължина под коленете и права кройка, с богат набор около врата и с широки ръкави тип кимоно. По нея нямаше никакви бижута, никакви цветни допълнения — само черно от горе до долу. Момичето беше толкова красиво, толкова впечатляващо със семплата си изисканост, че всеки аксесоар би бил напълно излишен. Това накара Франческа да осъзнае, че стилът ѝ на обличане беше възможно най-подходящият за нейната шокираща естествена красота.

Ким вървеше плътно до Катрин и целият сияеше. Когато приближиха камината, той пристъпи малко напред, за да ги представи една на друга.

Докато се ръкуваше и разменяше сърдечни поздравии, Франческа помисли, че това е най-необикновеното лице, което някога е виждала. Катрин Темпест беше толкова красива, че човек не можеше да не ахне, като я види. Очите ѝ — нито сини, нито зелени, а с един особен тюркоазен отънък — бяха първото нещо, което поразяваше със своята изразителност и необикновен цвят. Те бяха дълбоки и огромни, очертани от гъсти черни мигли, и сякаш озаряваха цялото ѝ лице.

Франческа си мислеше, че даже скулптор не би изваял по-съвършени черти. Овалното ѝ лице имаше абсолютно хармонични черти: гладко чело, малък правилен нос, високи и изящно очертани

скули, леко закръглена брадичка. Изписаните ѝ вежди имаха същия цвят като гъстата ѝ тъмнокестенява коса, която се спускаше на буйни, лъскави къдри чак до раменете. Кожата на лицето ѝ беше изключително нежна и бяла, без дори капка руменина, поради което големите ѝ чувствени устни, плътно очертани с ярко червило, се открояваха на лицето ѝ още по-контрастно. И все пак имаше нещо детско в устата ѝ, защото сега, когато се усмихваше, в ъгълчетата се появяваха трапчинки, които ѝ придаваха невинно изражение. Нейните бели и едри зъби също допринасяха за това впечатление. Имаше някаква необикновена благодат в цялото ѝ лице, която едновременно пронизваше и затрогваше. В тези първи моменти от тяхното запознанство Франческа стоеше занемяла и втрещена в стройната млада жена, която стоеше до брат ѝ.

Катрин първа подхвана разговор:

— Благодаря ви за поканата.

Думите ѝ звучаха меко и любезно. Очите ѝ бяха широко отворени и тя дружелюбно разглеждаше Франческа с нескрит интерес. Въпреки че тя осъзнаваше собствената си необикновена красота и впечатлението, което прави на околните, суетата ѝ все пак не я заслепяваше. Тя лесно надмогваше самолюбието си и винаги се стремеше да открива у другите неповторимото, особено у хората, които харесваше. Тя си помисли: „Ким подценява сестра си. Та тя е наистина много красива. Свежа и нежна като английска роза.“

— Радвам се, че дойдохте — отговори Франческа и се усмихна любезно на свой ред. — Катрин, чувствувате се като у дома си. А ти, Ким, защо не отвориш шампанското? Ето го там отсреща.

— Разбира се, идеята е чудесна — каза Ким. — Той ги погледна със светнали от радост очи и отиде да вземе сребърната кофичка с бутилката, а после се помъчи да я отвори. — Май ще ми трябва кърпа, за да хвана по-здраво шишето — каза той и тръгна към кухнята.

Освен физическа красота и безспорен талант Катрин притежаваше в изобилие онова рядко и най-ценно човешко качество — естественото очарование, а нейният чар беше толкова силен, че неудържимото му въздействие можеше да бъде дори опасно и разрушително. Тя се настани на канапето и погледна към Франческа, като реши да използва целия си чар, за да я спечели. Катрин ѝ се усмихна. Усмихна ѝ се с една от своите неотразими усмивки —

безкрайно пленителна, подкупваща и обезоръжаваща, а изразителните ѝ очи преливаха от сърдечност и топлота.

Тя проговори:

— Толкова мило от ваша страна, че ни поканихте на вечеря, и то в този късен час. Това е едно от неудобствата да бъдеш артистка — моят свят е обърнат с главата надолу. Хората вече си лягат, а аз едва тогава имам време да се срещна с приятелите си. — Тя се засмя с кръшен и звънлив смях. — Боя се, че за тях това е голямо изпитание — колко пъти само им се е налагало да вечерят с мене посред нощ. И то ако самите те го пожелаят, разбира се. Когато са уморени, не им се сърдя, че нямат време за мене. Не на всеки му е до развлечения в дванайсет през нощта, а понякога и по-късно.

— О, за мен специално това няма никакво значение — побърза да каже Франческа. — Пък и утре е неделя. Всички можем да си поспим до късно.

Катрин кимна с глава в знак на съгласие, но не каза нищо, а започна да разглежда стаята. Още при влизането си тя беше оценила изискания интериор — антиките с мек отблясък, предметите на изкуството и красивите картини. Мекият коралов цвят на стените, ярката светлина на лампите и червените отблясъци на огъня в камината създаваха особена атмосфера на всепроникваща топлина и уют. Катрин се сети за малкото си апартаментче, което в сравнение с тази стая изглеждаше толкова бедно и прозаично. Но не усети нито капка завист. Тя просто си спомни за една друга стая от времето на своето щастливо детство, преди да се разболеет майка ѝ, когато в живота ѝ имаше само радост, обич и нежност. Това беше толкова отдавна, че понякога ѝ се струваше, че е било сън, но тя добре знаеше, че е истина. И изведнъж си помисли, че в тази елегантна гостна стая в Лондон тя се чувства така спокойна и сигурна, както в стаята от детските си спомени. Тук тя беше защитена от суровия и жесток свят отвъд стените на този дом. Неочаквано усети някакъв странен копнеж в душата си. Някаква буца заседна на гърлото ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя примигна, но после се овладя и само след няколко секунди вече можеше да погледне спокойно Франческа в очите.

Тя нагласи една от най-очарователните си усмивки и отново заговори.

— Стаята е наистина прекрасна, Франческа. Тук е толкова приятно, а и обожавам да има камина със запален огън в такава отвратителна зимна вечер. — За миг върху лицето ѝ се появи някаква замисленост и тя направи кратка пауза, преди да добави с тих глас: — Тук усещам толкова топлина и гостоприемство.

— И спокойствие също — допълни Франческа, като гледаше Катрин с много разбиране.

Погледите им се срещнаха и те дълго и съсредоточено се гледаха очи в очи, като взаимно се преценяваха. Нито Катрин, нито Франческа го осъзнаха в този момент, но между тях се зараждаше нещо необикновено. В момента се полагаше началото на едно приятелство, приятелство, което щеше да бъде толкова силно и трайно, че да устои на всички външни влияния и удари в продължение на повече от десет години. И когато накрая щеше да настъпи разрыв, той щеше да има фатални последици и за двете.

Но сега, тази вечер, те нямаха никаква представа, дори капка предчувствие за онова, което ги очаква. Единственото, което усещаха, беше, че си допадат една на друга, но все още не си го признаваха. Въпреки че дълго време нито една от тях не проговори, мълчанието и взаимното съзерцаване не ги притесняваше.

Накрая Катрин беше тази, която широко се усмихна и първа заговори:

— А знаеш ли, Франческа? Аз обичам да има запален огън дори и през лятото. Това е толкова...

— Това е толкова необходимо в този студен и влажен климат — провикна се Ким, който в този момент се втурна в стаята и се запъти към бюфета. — А в Лангли е абсолютно задължително. Нищо чудно, че пращавците не са сваляли от гърба си техните гадни доспехи. Това сигурно е бил единственият им начин да се постопят.

Атмосферата на спокойното съзерцаване беше внезапно нарушена, а Катрин и Франческа се усмихнаха смутено. После Катрин каза:

— Между другото, много мило от твоя страна, Франческа, че си поканила и Виктор Мейсън. Сигурна съм, че той ще ти хареса. Той изобщо не е такъв, за какъвто го мислят. Той... той... — тя спря, за да намери подходяща дума, но накрая каза само: — Всъщност, просто е много различен.

— Никога не съм се запознавала с филмова звезда, затова и нищо конкретно не си мисля — призна си Франческа и се усмихна стеснително. — Честно казано, не съм гледала много негови филми. Най-много два или три, и то не от последните. Ужасно е наистина. Страхувам се, че ще се окажа в много неловко положение пред него.

— Боже мой, това изобщо не трябва да те притеснява! — веднага възкликна Катрин, защото усети смущението на Франческа. — Мисля, че на Виктор дори му доставя удоволствие, когато не го карат да говори за своите филми или кариера. А според мен той е един от малкото артисти, които не обичат да бъдат център на внимание. За щастие той не е безнадеждно влюбен в себе си както повечето звезди. Ние артистите сме ужасно досадно и самовлюбено племе. — Тя взе разсеяно да си играе с масивния си пръстен върху кутрето, като се чудеше какво може да се е случило с Виктор. Вече отдавна трябваше да е тук.

— Отдавна ли го познаваш? — попита Франческа.

Преди да отговори, Катрин се намести по-удобно на канапето, кръстоса крака и поприглади роклята си.

— Не, само от няколко месеца. Понякога ми се струва, че е доста самотен човек — отбеляза тя. После замлъкна и стана замислена. Втренчи се невиждащо в буйните пламъци на огъня и потъна в собствените си мисли.

Франческа веднага забеляза тази промяна в настроението на Катрин. Това я смути и я накара да си помисли: „Трябва да е преживяла нещо ужасно тъжно в живота си. Тя все още го носи в душата си“. Тази мисъл обаче се стори на Франческа толкова абсурдна, толкова пресилена, че тя веднага я отпъди. Но тя продължаваше да мисли за репликата на Катрин по отношение на Виктор Мейсън, защото ѝ се струваше несъвместима с неговата огромна популярност. Тя се чудеше какво да каже в отговор, когато Ким неочаквано ѝ спести затруднението.

— Шампанско, моля! — възвести той, като подаваше на всяка по една висока кристална чаша. Той взе и своята чаша, вдигна тост и заприпка около Катрин, поруменял и влюбен до уши, както Франческа подозираше. Той не изпускаше Катрин от очи и Франческа много добре го разбираше. Тя самата не можеше да откъсне поглед от нея, като се стараеше все пак да не си личи, че я зяпа, за да не изглежда

невъзпитана. Мисълта за това я накара да премести поглед върху Ким, който стоеше зад канапето, леко приведен над Катрин.

Щом забеляза, че сестра му го погледна, той ѝ каза:

— Реших да остана в Лондон и другата седмица. В събота ще се върна в Лондон заедно със Стария. И ще ти оставя наш'та таратайка, сестричке сладка.

— Значи ли това, че татко ще идва в Лондон? Странно наистина. Той нищо не каза вчера, когато говорих с него — отвърна Франческа.

Ким се захлади:

— Нали си го знаеш какъв е завеян. А няма да се учудя, ако съвсем е забравил, че трябва да идва. Но знам, че има важна среща с нашия адвокат — сигурно нещо по имотите. Така или иначе, трябва да пристигне утре късно вечерта.

— Тогава ще е хубаво да му звъннеш още утре сутринта, да не би да забрави — посъветва го наставнически Франческа. — А за таратайката ти благодаря, ще ми свърши добра работа. — Франческа погледна Катрин и каза с престорена сериозност: — Ким обича да казва, че татко е завеян, но те и двамата са от един дол дренки. Той понякога е точно толкова разсеян, колкото и татко. Тук е още от четвъртък, а даже не си е направил труда да ми каже, че татко ще идва. Боже, колко са небрежни мъжете.

— Всички са си такива по рождение — заяви Катрин дълбокомислено. Катрин беше от хората, които никога не пропускат възможността да кажат нещо на място така, че да извлекат полза за себе си. Затова тя не говореше много, а следеше внимателно разговора, докато реши, че е дошъл подходящ момент. Цялата ѝ замисленост изведнъж изчезна, тя се приведе леко напред и каза с подкупващ поглед:

— Истинско удоволствие ще е за мене, Франческа, да дойдете с баща си на някое от моите представления, докато той е в Лондон. Чувствайте се специално поканени. — Тя хвърли умолителен поглед и към Ким и побърза да довърши: — Ще ви взема места в ложите. Моля ви, не ми отказвайте! Толкова ще ми бъде приятно! А съм сигурна, че и на вас ще ви хареса. Ким ми каза, че ти специално се интересуваш от история.

— Да, така е наистина. Колко мило от твоя страна, че ни каниш — отговори Франческа, трогната, че Катрин се съобразяваше с нейния

интерес към историята. — Аз лично ще гледам пиесата с удоволствие. — В очите ѝ имаше много сърдечност, но гласът ѝ прозвуча леко предпазливо, когато добави: — Вярвам, че и татко ще се зарадва. Непременно ще му кажа за поканата.

Тя замълча и се замисли за евентуалната реакция на баща си. Нямаше начин Катрин да не му хареса. У нея имаше естествен чар и изискани маниери. Очевидно беше добре възпитана, пък и такава красавица. Но Франческа знаеше, че едно беше да му хареса, а съвсем друго — да я одобри като бъдеща съпруга на Ким. „Татко си е толкова старомоден с тези негови разбирания на стар аристократ — помисли си тя ядосано. — Може пък от Катрин да излезе идеална съпруга за Ким — да го направи щастлив за цял живот.“

Тя изведнъж се сети, че Катрин я наблюдаваше с очакване, затова каза бързо:

— Винаги съм обичала гръцката митология. Нали пиесата беше за Парис и Елена и Троянската война?

— Точно така! — Лицето на Катрин се оживи и тя започна да обяснява с нескрит ентузиазъм: — Пиесата е толкова драматична и вълнуваща — наистина си заслужава да се види. Всяка вечер играем при пълен салон, остават места само за правостоящи. Всички билети се разпродават седмици преди представленията. Това естествено много ни радва. Приятна е мисълта, че ни е осигурена работа за доста дълго време, да не говорим за удовлетворението от възторжената реакция на публиката.

Ким реши и той да каже нещо:

— Критиците направо се побъркаха по Катрин. Бих казал дори, че стигнаха до екстаз в хвалбите си, което всъщност тя заслужава. Страхотна е в тази роля и обира оваците на всички.

— Сигурно е страхотно да си хитът на представлението! — възкликна Франческа. Като каза това, тя си помисли, че Катрин е идеалната актриса за тази роля, че сигурно пресъздава съвършено образа на троянската Елена. Онази жена, заради която са пристигали и са воювали хиляди кораби. Колко добре се вписваше Катрин в представата за тази митологична героиня. Възхищение се четеше в светлите кафяви очи на Франческа и тя възторжено продължи: — Трябва да си много талантлива, за да постигнеш голям успех още при първото ти появяване на голямата лондонска сцена. Та това е истинско

чудо — да станеш мигновено звезда. За твоята възраст успехът ти е направо забележителен.

Който и друг да беше произнесъл подобна възторжена тирада за нейния талант, Катрин щеше да го приеме само като голо и евтино ласкателство. Но тя знаеше, че Франческа говореше съвсем искрено, защото по всичко личеше, че е много сърдечен и открит човек. Не беше чудно тогава, че Катрин изпита истинска наслада от тези пламенни похвали, още повече като се имаше предвид кой ги казва.

— Да, наистина е вълнуващо. Аз ти благодаря за твоите мили думи и искрена симпатия — отговори тя. — Огромно е удовлетворението за цялата група, когато се постигне такъв успех. Толкова много репетирахме и така си мечтаехме пиесата да успее. — По устните ѝ заигра усмивка. — Но нашите усилия и нашите мечти не са единственото, което прави успеха. Той зависи от толкова много други неща, пък и нервното напрежение и несигурността у актьорите се запазват чак до първото представление, до първата истинска реакция на публиката. Ние нищо не можем да постигнем, ако не усещаме интереса на зрителите, техните нескрити симпатии.

— Сигурно си права — отбеляза Франческа, а после продължи с известно стеснение. — Повечето хора си мислят, че е много лесно да си артистка, че животът в театъра е само блясък и слава. Но на мен ми се струва, че е изключително трудно да станеш добър актьор. — Тя замълча и погледна Катрин, която я слушаше с интерес. Окуражена от това, Франческа продължи с малко по-уверен тон. — Сигурно е много сложно да проумееш замисъла на автора, да изразиш емоциите, мислите и чувствата, които той е вложил. Убедена съм, че е необходима огромна доза интелигентност и проникателност, за да се справиш с всичко това. — Тя се понамръщи и каза самокритично: — За мен това би било непосилно. Нямам никакъв шанс да се справя, дори и да искам.

Катрин беше изненадана от верния усет и правилната представа за актьорската професия, и то от човек, който няма нищо общо с театъра, затова Франческа още повече се издигна в очите ѝ. Тя я удостои с мила ангелска усмивка.

— Как добре го каза само! Ти си проумяла самата истина. Действително блясъкът и славата не са единственото в театъра, въпреки онова, което си мислят хората. Зрителите виждат само

външността на нещата, външните ефекти. Актьорската професия е една от най-трудните — истински къртовски труд. Тя е тежка, изтощителна, често пъти носи разочарования, къса ти нервите, поднася ти всякакви изненади. Но за мен тя носи също много радост и удовлетворение. Не отричам, че ми е дала толкова незабравими моменти. — Тя цялата сияеше от някаква особена възбуда. Умората ѝ се бе стопила от приятната дружелюбност, сърдечност и гостоприемство на Франческа. — Но господи, сигурно ужасно отегчихме Ким с тия наши разговори.

— Не, съвсем не сте — отговори Ким. Той беше доволен, че Катрин и Франческа си допаднаха така бързо и спонтанно. Той погледна и двете с много обич и добави: — Много ми е интересно даже. Всъщност радвам се, че поведохте разговор без моя помощ. Представете си ужасното ми положение, ако трябваше да ви гледам как седите и мълчите и нямате какво да си кажете. — Той запали цигара и си помисли: „Дотук представянето на Катрин в семейството върви добре. Явно, че Франческа много я хареса и сигурно ще се застъпи за нея пред татко.“

Самата Катрин добре усещаше готовността на Франческа да станат приятелки и тя вътрешно се усмихна, като си припомни страховете и опасенията си, преди да се срещнат. Колко се е заблуждавала тогава — та Франческа беше такова симпатично създание и тя се чувствуваше толкова спокойна в нейната компания, защото Франческа открито показваше своето възхищение. А да бъде обект на възхищение беше най-важното нещо в живота на Катрин Темпест.

— Защо не дойдете на представлението в понеделник? — попита Катрин, за да уточни нещата със сигурност и да не даде възможност на Франческа да откаже. А в съзнанието си трескаво кроеше планове, как да ги заведе и на вечеря след това заедно с графа. — След като сме си починали събота и неделя, в понеделник винаги сме в отлична форма за представлението. — Тя замълча и се разсмя звънливо. — Аз хубаво го казвам това, но да не вземе за лош късмет да излезе най-слабото ни представяне.

Франческа отговори:

— О, сигурна съм, че всичко ще мине чудесно. Аз самата мога да дойда в понеделник вечерта, ако и татко е свободен тогава. А ти, Ким?

— Аз съм с две ръце „за“. С удоволствие бих го гледал втори път. А сега, момичета, какво ще кажете да ви сипя още шампанско?

— С удоволствие — каза Катрин и му подаде празната си чаша.

Франческа обаче отказа:

— Засега не искам повече, пък и да не ми се замае главата. Че ще трябва да сервирам вечерята, нали? — Тя отново се обърна към Катрин. — Сигурно е невероятно изживяване да работиш с Терънс Огдън. Винаги съм го считала за великолепен актьор. Но казват, че бил и женкар, вярно ли е? — Тя приседна малко по-напред на стола, наведе се към Катрин и поверително ѝ каза: — Всичките ми приятелки са луди по него. Наистина ли е така божествено красив, както изглежда на сцената?

Катрин насмалко не изпъшка при мисълта, че за втори път тази вечер ще ѝ се наложи да говори за Терънс Огдън. Хич не ѝ се искаше да се впуска в обяснения за достойнствата на Тери като ухажор, особено след като положи толкова усилия да успокои ревността на Ким. Но Франческа очакваше отговор с такъв жаден поглед, че Катрин реши все пак да ѝ отговори, за да не я разочарова или обиди. Ето защо тя също приседна по-близо до Франческа и сниши глас:

— Знам, че за него се говорят разни неща, но са доста преувеличени. Не че Тери сам не дава поводи за това. Той счита, че е добра реклама за него, когато вестниците публикуват името му редом с имената на известни красавици, въпреки че аз много не вярвам на техните клюки. Всъщност той е сериозен човек и е напълно отдаден на работата си. Обичам да работя с него. Тери е великолепен изпълнител и аз съм научила много от него.

Дори и да не беше доволна от краткия отговор, Франческа с нищо не го показа. За миг тя погледна замислено към Ким, който стоеше до бюфета и наливаше шампанско, а после отново се обърна към Катрин. Кимна бавно с глава, сякаш разбираше, че трябва да смени темата на разговор.

— Ким ми каза, че си родена в Америка, Катрин. Отдавна ли живееш тук в Англия?

За най-голямо облекчение на Катрин, Франческа ловко и съобразително подхвана разговора в друга посока.

— Не, само от няколко години — обясни тя. Катрин направи едва забележима пауза, преди да продължи. — Учих в Театралната

академия, а после известно време играх в провинцията.

Ким се приближи и подаде чашата на Катрин. Тя го погледна — великолепните ѝ очи преливаха от нежност към него. После потупа мястото до себе си и му каза:

— Хайде, мили Ким, седни малко. Нека да поговорим за нещо друго и тримата. Имам чувството, че само аз говоря, а и вече се отегчих от този разговор за театъра, нищо че на теб може и да ти е интересно.

— Сладка моя, прекрасният ти глас е музика за моите уши. Дори наставления да вземеш да ми четеш, те пак ще бъдат за мене като песен — пошегува се той и седна до нея.

— Е-е-е, чак пък толкова! — Катрин весело намигна на Франческа, която се усмихна дружелюбно, защото вече добре разбираше увлечението на Ким. Тя самата усещаше как все по-неудържимо попада в плен на очарователната Катрин. „Дано и татко да бъде очарован“ — помисли си тя и с учудване откри, че се надява на това не по-малко от Ким.

Катрин видя, че може да спечели лесно и Франческа, затова реши да насочи цялото си внимание към нея:

— Чух, че си писателка, че в момента събираш материали за някаква книга. А трябва да е страшно интересно да пишеш книги и съм сигурна, че не е по-малко трудно от това да си актьор, ако не е даже много по-трудно.

Изненада премина по лицето на Франческа и тя стрелна с въпросителен поглед Ким, който само се ухили и невинно подви опашка. За миг тя се почуди как да отговори, но после каза:

— Да, наистина събирам материали и се надявам един ден да напиша книга за Чайниз Гордън, но не бих казала, че съм писателка. Или поне засега не съм. Ърнест Хемингуей е казал, че за да си писател, трябва да имаш читатели. Затова не мога да твърдя подобно нещо за себе си, докато не видя книгата си публикувана. — Тя отпи малка глътка шампанско. Изпитваше неудобство, когато се говореше за нейната дарба, защото по природа беше стеснителна и сдържана, затова небрежно подметна: — Как мислите, дали Виктор Мейсън ще дойде?

Ким, който напълно беше забравил за Виктор, се сепна и се намръщи:

— Звъннах му тази вечер, преди да взема Катрин от театъра. Той каза, че веднага тръгва.

Погледна към позлатения часовник на камината и поклати глава в недоумение. — Боже мой, цял час е минал откакто сме тук. Може би ще е добре да му звънна пак в хотела.

— Мисля, че няма за какво да се безпокоиш. Доколкото знам, той е прочут със своите закъснения — послъга Катрин, за да замаже положението. — Сигурно ще се появи всеки момент.

Въпреки че го каза уверено, Катрин сама не вярваше на своите думи. Липсата на Виктор вече беше започнала да я безпокои, но тя се опитваше да си го обясни с неговата мудност. Сега обаче сериозно започна да се съмнява. Ако той не се появи, това ще я унищожи, защото причината щеше да бъде само една — не е изпълнил обещанието си и не иска да се срещне с нея.

Тя усети, че от напрежение някаква буца заседна на гърлото ѝ и въпреки че рядко пушеше, се пресегна да си вземе цигара от сребърната кутия на масата.

Ким ѝ подаде огънче и също запали цигара. Той направи кръгче от дим и настойчиво погледна сестра си:

— Слушай, надявам се, че не си забравила нищо във фурната.

— Не, не съм. Дори не съм я включила, Ким. Закъде си се разбързал толкова. Нека да изчакаме Виктор, и тогава. Катрин, ти да не би да си гладна?

— Не, благодаря, още не съм. Винаги ми трябва известно време, докато се настроя за хапване след представление. Нещо като приспособяване.

— Аз пък умирам от глад — заяви Ким. — Няма да ти се разсърдя, ако ми дадеш да опитам по малко от хайвера и пастета, мила Франческа, въпреки че се правиш на разсеяна.

Франческа сконфузено се усмихна и веднага се изправи. Въпреки безупречното си възпитание тя наистина беше забравила за храната, която мислеше да поднесе с напитките. Рядко ѝ се случваше подобно нещо. Беше толкова очарована и прехласната по Катрин, че всичко останало бе излетяло от главата ѝ.

— Колко съм несъобразителна — извини се тя. — Ще ви помоля да изчакате само за миг.

Тя направо излетя от гостната, а тафтената пола зашумоля от бързите ѝ крачки.

В мига, в който останаха сами, Катрин се обърна към Ким и в желанието си да не мисли за Виктор тя каза:

— Смятам, че сестра ти е страхотна.

— Сигурен съм, че и тя те хареса — промърмори Ким. Той седна по-близо до нея, прегърна я и започна да я целува по шията и по косите. — А от това аз мога да имам само полза — прошепна той и я притисна още по-силно. Усети как топлината на тялото ѝ го обгръща, а нежният аромат на копринената ѝ кожа го упояваше. Всеки път, когато я поемаше в обятията си, нещо затрептяваше у него и го обливаше сладка възбуда. — Катрин, скъпа моя Катрин, — шептеше той с глас, прегракнал от вълнение. — Аз просто те обожавам — промълви Ким и зарови глава в косите ѝ.

Катрин го погали по русата глава и отвърна на прегръдката му, но не каза нищо. Съзнанието ѝ беше обсебено от Виктор, една-единствена мисъл се въртеше в главата ѝ: „Как можа да ме измами?“ Тя самата винаги е изпълнявала обещанията си. Ах, тия мъже! Всичките са еднакви. Не може да се разчита на тях. И баща ѝ, мръсникът, беше същият. Тя стисна здраво очи, сякаш за да прогони натрапчивия образ на баща си, защото знаеше, че това ще я разстрои още повече.

Не след дълго Ким леко се отдръпна, за да я погледне, като не я изпускаше от прегръдката си. Сърцето му биеше лудо — той я желаше с цялото си същество. Искаше му се да погълне тези горещи устни и той се наведе да я целуне. Катрин внимателно го отблъсна от себе си и му се усмихна с най-нежната си усмивка, за да не го обиди.

Въпреки огромното си вътрешно напрежение тя успя да каже със спокоен глас:

— Ким, скъпи, хайде да оставим това сега. Франческа ще се върне всеки момент. Какво ли ще си каже, ако ни свари как сме се запрегръщали тука на дивана. — Тя лекичко се измъкна от прегръдките му, изправи се, поправи полата си и приглади косата си. Проговори тихо, но гласът ѝ звучеше почти укорително: — Изненадана съм от теб.

Тя погледна с престорено целомъдрие и поклати неодобрително глава. Ким безпомощно се свлече върху възглавничките и изстена:

— Ти си виновна. Знаеш ли каква голяма изкусителка си? Най-влюдяващата жена, която някога съм имал късмета да срещна. Какво да правя, като си такава?

— Поне в момента се опитай да не правиш нищо — отговори тя. — Но можеш да ми сипеш, да речем, една чаша шампанско.

Той ѝ се ухили добродушно и се надигна от канапето, за да донесе бутилката. Взе две изящни чаши с форма на лале и ги напълни, а после погледна бутилката, като я поклати многозначително:

— Тая вече свърши курса. Ще ида да донеса нова от кухнята, за да се изстудява тук в кофичката. Ще я отворим, когато дойде Виктор. — Малко преди да излезе, той се обърна и каза: — Ако изобщо дойде, в което дълбоко се съмнявам. Ей сегичка съм при тебе, сладка моя.

Катрин само кимна с глава, защото се страхуваше, че ако каже нещо, ще издаде гнева си. Последните думи на Ким потвърждаваха най-болезненото ѝ опасение в момента. Тя се обърна, подпря глава с длан и се загледа в камината с нещастен поглед. Катрин беше станала напълно самостоятелна още от дванадесетгодишна възраст. Никога не беше разчитала на никого и за нищо, защото подозрителността бе основна черта на характера ѝ, особено по отношение на мъжете. Тя хапеше нервно устни. Защо трябваше да нарушава основния си принцип, защо се довери на Виктор Мейсън? „По дяволите, по дяволите, по дяволите“ — повтаряше си тя наум.

В стаята влезе Франческа с голям сребърен поднос.

— Заповядай, Катрин, хапни си от тези неща — покани я тя, докато поставяше подноса на малка старинна масичка пред камината. — И аз вече поогладнях.

— Благодаря ти, но още не съм гладна — отвърна Катрин.

Франческа седна и взе един сребърен нож с перлена дръжка. После гребна малко хайвер от есетра, който изглеждаше така апетитно в кристалната чиния, размаза го върху филийка препечен хляб и изстиска няколко капки лимон отгоре. С усмивка предложи филийката на Катрин, но тя отказа, затова я подаде на Ким, който се беше върнал отново в стаята.

— Слушай, Франки, страшно вкусно е — възкликна той, след като глътна наведнъж цялата филийка. — Няма нужда да правиш кюфтета. На мен поне това ми стига.

Франческа отговори:

— Опитай и пастета. Той също е много... — Остро позвъняване прекъсна думите ѝ. Тя погледна първо Ким, после Катрин и повдигна вежди въпросително: — Да не би това да е нашият окъснен гост?

Катрин скочи от мястото си:

— По-добре аз да отворя вратата, Ким. Все пак ти изобщо не познаваш Виктор.

ГЛАВА VIII

— Къде по дяволите се губиш! — изсъска Катрин, а очите ѝ святкаха, когато отвори вратата на Виктор Мейсън.

— Няма що, хубаво посрещане! — отговори той, а после се ухили широко. — Какво сега — да влизам ли или да си хващам пътя обратно?

— Само да си посмял! — извика Катрин и страхувайки се, че той наистина може да си тръгне, го сграбчи за ръкава на шлифера, който беше наметнат небрежно върху раменете му, и го дръпна рязко към себе си.

Виктор се обърна към шофьора си, който пристъпваше наоколо с огромен черен чадър в ръка, и каза:

— Няма да се бавя повече от два-три часа, Гюс. Е, нищо чудно да ме изритат и преждевременно от тука — отбеляза той със самоирония. — Можеш да се поразмотаеш малко. После мини насам. И умната! — Накрая му каза заговорнически: — Хайде, ти си знаеш...

— Всичко ще бъде наред, господин Мейсън — отговори чинно Гюс със заучена безизразност на лицето, след което се върна в колата, а Виктор влезе в къщата.

— Е, слава богу, поне е спрял да ти казва „Началство“ — подметна Катрин подигравателно.

Виктор я погледна развеселено и се закиска лекичко, преди да отговори:

— Ами — само за пред хората. Останеме ли сами пак си ми вика „Н’чалство“. Аз обаче нямам нищо против. Даже ми харесва. — Той ѝ пхна в ръцете един пакет и закачливо намигна: — Пази се от подаръците на разни съмнителни италианци.

Катрин прие подаръка със стиснати зъби. Тя не беше човек, който се успокоява лесно — ядът ѝ все още я изгаряше отвътре. Беше много изнервена и едва се сдържаше да не избухне. Тя мълчеше студено и продължаваше да го гледа укорително, а накрая каза:

— Мислех, че няма да дойдеш. Много закъсня. Прекалено много. Случайно да си чувал за какво служи телефонът? Това е малък инструмент, чрез който хората си предават съобщения, когато са...

Той я прекъсна с гърлен смях:

— Я остави този сарказъм, сладурче. — Отметна шлифера си и се огледа. — Къде да сложа това?

Катрин кимна към закачалката и му отвърна троснато:

— Ей там. — Тя погледна пакета в ръката си. — И какво е това все пак?

— Предложение за сключване на примирие. Шампанско. И то розово шампанско — каза ѝ Виктор, докато окачваше шлифера си.

— Моля? Розово? Сега разбирам кое му е съмнителното на подаръка ти — сопна се тя.

— Майчице мила, така ли ще се държиш цяла вечер? — попита Виктор, докато се приближаваше до нея, а тя стоеше изопната на сред коридора с все същото гневно изражение. Той обаче съвсем не се беше засегнал от язвителните ѝ забележки и леденото държане. Даже изглеждаше весел и с невъзмутим глас ѝ каза:

— Слушай, сладурче, извинявай. Наистина съжалявам. Нямах начин да дойда навреме. Трябваше да ми се обадят от Щатите, и то по много важна работа. Хайде, Катрин, не се сърди на доброто момче.

Той ѝ говореше така умолително и с толкова искрен глас, че Катрин не се съдръжа и му се усмихна. Тя отлично знаеше, че ще бъде глупаво да ядоса Виктор и по този начин сама да навреди на своите планове и кроежи. Не че и той нямаше полза от нея, но беше по-благоразумно да не го дразни точно сега. Стигаше ѝ, че все пак се появи и тревожните съмнения отстъпваха място на ведрата увереност, че беше изпълнил обещанието си към нея. Със светкавична бързина и ловкост тя смени поведението си и пусна в пълен ход хамелеонската си способност да се представя в различни образи. Само за миг усмивката ѝ стана сияйна и примамоваща, а тюркоазените ѝ очи заблестяха ласкаво и сърдечно.

— Извинявай и ти, аз също съжалявам — каза тя с безкрайно прочувствен глас. — Не исках да се държа толкова грубо, но бях ядосана. Нали ги знаеш англичаните колко са придилични на тема точност, добро възпитание и тям подобни, за което изрично те предупредих. — Тя му подаде пакета и продължи със същия меден

глас: — Колко е мило, че си донесъл това. Трогната съм. Но мисля, че ще е по-подходящо да го поднесеш на нашата домакиня. Сигурна съм, че ще оцени жеста ти. Хайде, скъпи, да не се бавим повече. Нека да идем при тях.

Виктор наперено пъкна бутилката под мишница, погледна се в кристалното гледало, пооправи вратовръзката си и каза с цинична усмивчица:

— Целият съм твой, сладурче. Вече можеш да известиш за моето пристигане.

Ким и Франческа прекъснаха разговора си, когато Виктор и Катрин влязоха в гостната. Виктор усети как моментално два чифта очи се вторачиха в него с огромен интерес. Тъй като беше световноизвестна кинозвезда, и то вече толкова години, той беше свикнал да го зяпат с интерес и любопитство, защото всеки си имаше собствена представа за него, която рядко отговаряше на действителността.

Но сега той се сепна и погледна изумено към момичето в сиво, което седеше до камината и се изправи да го посрещне. Виктор усети как тя магнетично го привлича като някаква ярка звезда. Той почувствува непреодолимо желание да се втурне към нея, усети силния порив не просто да се запознае с нея, а да я познае като жена. Но се опомни веднага. Нямахше намерение да се държи невъздържано и хлапашки, т.е. да проявява „лош вкус“, както биха се изразили англичаните, пък и самата Катрин достатъчно го беше предупреждавала. Не искаше да ѝ дава повод отново да му изнася лекции по добро възпитание. А и младият мъж, който седеше до нея, вече се бе упътил към него с широка усмивка и с ясен сърдечен поглед, който изразяваше неподправено гостоприемство — очевидно това беше Ким, приятелят на Катрин.

Без да изчака Катрин да ги представи един на друг, той подаде дружелюбно ръка и каза:

— Аз съм Ким Кънингам. Много се радвам, че дойдохте.

— И на мен ми е приятно, че съм тук — отговори Виктор, като се ръкува с него енергично. Тъй като знаеше, че благоприличието го изисква, той се извини за закъснението си и обясни причините за това.

— О, моля ви, не се притеснявайте, всичко е наред — възкликна Ким и се ухили. — Докато ви чакахме, седяхме и си бърбахме,

пийнахме и по чаша шампанско. Но нека първо да ви запозная с моята сестра, а после ще ви донеса нещо за пийване. Какво предпочитате? Шампанско? Или пък нещо друго?

— С удоволствие бих пийнал едно уиски с много лед и с малко сода.

Ким леко го хвана под ръка и го поведе към камината.

— Запознайте се, това е Франческа — каза той, усмихна се любезно на двамата и се упъти към бюфета, за да налее уиски за Виктор.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Мейсън — усмихна се Франческа.

Те се ръкуваха, без да бързат да отдръпнат ръце. Взаимно приковаха погледи един в друг и се загледаха със странно вълнение. Докато гледаше нежното лице пред себе си, Виктор забеляза, че искрящите ѝ кехлибарени очи се разшириха и изпълниха с изумление, каквото и самият той усещаше. По устните ѝ само за миг трепна усмивка. „Никога не съм я срещал, но знам, че я познавам“ — помисли си той смаяно. „Наистина я познавам. Винаги съм я познавал някъде дълбоко в душата си.“ Това изненадващо прозрение го разтърси и за миг той се почувствува страшно объркан.

Но после бързо възвърна самообладанието си и отново стана учтив и любезен:

— И за мен е удоволствие да се запозная с вас, лейди Франческа — каза той усмихнато с провлачен американски акцент, но черните му очи станаха сериозни и продължиха да я гледат съсредоточено и изпитателно.

— О, моля ви, наричайте ме само Франческа — бързо отговори тя. Лека руменина изби по снежнобелите ѝ скули.

— И аз ще се радвам, ако ми казвате просто Виктор.

Тя кимна в знак на съгласие и леко измъкна дланта си от неговата, тъй като той все още не я пускаше. После направи крачка назад и отново седна. Виктор си спомни за пакета, който държеше под мишница, и с лек поклон ѝ го подаде. В същия момент му се прииска да може да ѝ подари нещо по-подходящо, нещо специално за нея — например един красив букет от бели майски люляци, откъснати след пролетен дъжд. Да, именно люляци — те щяха идеално да ѝ подхождат със своята нежност и свежест. Той каза:

— За малко да забравя. Това е за вас.

Франческа го погледна изненадана:

— О, благодаря, много мило от ваша страна.

Тя взе пакета на коленете си и започна да го разгъва с бавни движения, като се чудеше защо започна да трепери вътрешно, без да си дава сметка, че това вълнение беше израз на някакво загадъчно и мощно взаимодействие между тях. Виктор обаче добре разбираше причината за това, защото бе видял много нещо в живота и умееше да познава искрата между мъжа и жената. Поне за себе си той знаеше, че тази жена му оказа силно и мигновено въздействие, което събуди у него различни желания, включително и неудържимо сексуално влечение. Той я пронизваше със страстен поглед. Тя продължаваше да седи сериозна и невъзмутима. „Личи си, че знае как да се владее“ — помисли си той. Виктор си припомни изумлението, което се четеше в очите и на двамата само преди миг. Дали пък не си въобразяваше? Вече и той самият не знаеше. Може би привличането не е било взаимно. Може би единствено той бе усетил тръпката — усмихна се иронично на себе си.

Виктор не познаваше Франческа и нейната вродена сдържаност, нетипична за младостта ѝ, нито пък огромното ѝ чувство за самоконтрол, така характерно за английската аристокрация. Рядко ѝ се случваше да загуби самообладание. Ето защо, независимо че и тя беше усетила същото привличане към Виктор, което я смуги и обърка, тя не позволи нито мускул да трепне по лицето ѝ, нито един жест не я издаде. Вътрешно обаче беше действително развълнувана, и то не без основание. Нямаше никакъв опит с мъже, още по-малко пък — с хора от типа на Виктор Мейсън. Освен това мъжете, които познаваше, бяха най-вече приятели на Ким, негови връстници, и тя никога не ги взимаше на сериозно, не се беше влюбвала в нито един от тях, а изпитваше само приятелски симпатии. Макар и вече деветнадесетгодишна, тя все още нямаше сексуален опит и за разлика от своите връстнички, които бяха преживели по някоя любовна авантюра, тя си оставаше изключително непокварена млада жена, независимо от свободните нрави на изисканото общество, към което принадлежеше.

С две думи, Виктор Мейсън успя да наруши вътрешното равновесие на Франческа. Тя постепенно сама започна да осъзнава

този факт, прехапа долната си устна и взе да се самоупреква. Ама че безобразие от нейна страна — да се развълнува толкова заради един мъж. Все пак не можеше да отрече, че той беше невероятно мъжествен и влудяващо привлекателен. Затова тя си помисли: „Катрин Темпест може и да изглежда неземна със своята красота, чар и жизненост, но пък и той е направо невероятен. Чак да се смае човек.“

Внезапно Виктор отмести поглед от нея и без да каже нищо повече, се упъти с бавна и небрежна походка към бюфета. Там той поведе разговор с Ким, сякаш бяха стари приятели, а не напълно непознати хора, идващи от два свята — така различни един от друг, че едва ли имаше нещо помежду им, което да ги свързва. Франческа го наблюдаваше с крайчеца на околото си, но все още стоеше с наведена глава и се правеше, че разглежда бутилката. Стана ѝ неприятно, че той изведнъж придоби невъзмутимо изражение, сякаш тя изобщо не съществуваше, сякаш преди малко не ѝ беше отправял тези настойчиви и страстни погледи. Едва сега се запита дали пък това не беше обичайното му поведение при запознанство с жена, защото той беше прочута кинозвезда и жените именно така искаха да го видят. Въпреки че не беше запалена почитателка на киното, тя все пак имаше някаква обща представа за тези неща, за да знае, че Виктор Мейсън беше идол за хиляди жени по света. Малко актьори са обсипвани с толкова възторг и обожание от страна на жените. За нея нямаше никакво съмнение, че той би могъл да притежава, когато си пожелае, безброй жени, много по-хубави и по-интересни от нея самата, ето защо реши, че едва ли е могла да стане негова избраницка. Пък и защо ли ѝ трябваше?

Франческа насочи вниманието си към Катрин, чийто звънлив смях проехтя из стаята, и започна да ги наблюдава и тримата отстрани любопитно и съсредоточено. Виктор също се разсмя, обърна се леко към Катрин и нещо я подкачи. Катрин го погледна развеселено и отвърна на закачката.

Франческа взе смачканата опаковка и бутилката скъпо шампанско, стана от стола и се запъти към вратата. Без изобщо да поглежда Виктор, тя каза:

— Благодаря за шампанското. Великолепно е. Катрин, Ким, вижте какво ни е донесъл Виктор — тя им показва бутилката. Отивам да

го сложа в хладилника. А също и да пусна фурната. Иначе можем да останем без вечеря. — Тя излезе и тихо затвори вратата.

Когато се върна след няколко минути, Франческа с изненада забеляза, че Виктор стоеше в другия край на стаята и с нескрит интерес разглеждаше картините по стените. Той и Катрин бяха внимателно заслушани в изчерпателните обяснения на Ким за шедьоврите на Констабъл и Търнър в тази стая. Франческа реши да не отива при тях. Приблужи се към камината, взе чугунената маша, пъхна няколко дръвца в тлеещата жарава, седна си на стола и се пресегна към своята чаша. Докато отпиваше, тя погледна към Виктор. Изглежда, че помнеше някои от филмовите образи на Виктор, защото внезапно те ясно изплуваха в съзнанието ѝ. Това бяха образи на един изключително красив мъж, лустросан и зализан като някаква кукла, от която са отстранили и най-малкия дефект, а после са я полирали, лакирали и излъскали до степента на някакво безжизнено съвършенство. Тя скришом хвърли още един поглед към него и видя колко е различен той в действителност.

Че беше красив, нямаше и съмнение, но на живо имаше по-изсечени черти и беше някак по-грубоват като цяло. Лицето му беше по-едро и скулесто, изпълнено с толкова жизненост — за разлика от онова лице, което тя си спомняше от филмите. Чертите му бяха мъжествени и волеви, а край очите имаше безброй малки бръчици, които бяха най-доброто свидетелство, че живее пълноценно и не пропуска нищо от удоволствията на живота. Кожата му беше задебеляла и загоряла като на човек, който прекарва по-голямата част от времето си на открито. Чертите на лицето му бяха по-рязко очертани — като се почне от големия римски нос и гъстите черни вежди над проникателни черни очи и се стигне до чувствените и усмихнати устни и едрите бели зъби. Даже гъстата черна коса, гладко сресана назад над високото набраздено чело, излъчваше сила и жизненост. Той беше висок и силен, с едро телосложение, с широки рамене и голям гръден кош.

Всъщност дрехите на Виктор Мейсън бяха единственото лъскаво нещо у него. Те бяха много скъпи и от най-добро качество и по всичко личеше, че са подбрани с много вкус. „Само дете прекалено много напомнят за лъскавата му външност от филмите“, помисли си Франческа, докато го оглеждаше крадешком. Тя се загледа в безупречната линия на черното му сако от фин вълнен плат, в сивите

панталони с ръбове като бръснач, в бледосинята копринена риза, съчетана с тъмносиня копринена вратовръзка. В джобчето на сакото имаше сива копринена кърпичка, а кафявите обувки бяха от мека и скъпа естествена кожа. Докато тя го наблюдаваше, Виктор приближи ръка към устата си, за да запали цигара, а тя видя мекия блясък на сапфири в копчетата му за ръкавели, както и една златна верижка. „Горкият Ким — каза си тя — той изглежда направо като просяк в сравнение с Виктор, въпреки че си е облякъл най-новия вълнен костюм. Странно, но макар и нов, костюмът на брат ми изглежда поомачкан и износен.“ При тази мисъл Франческа не се сдържа и се усмихна. Поне в едно беше сигурна — Виктор Мейсън никога не би облякъл измачкани или износени дрехи.

Докато ги наблюдаваше, и по-точно докато наблюдаваше Виктор Мейсън, Франческа внезапно усети някакво тревожно чувство. Имаше нещо у Виктор, което я притесняваше — нещо, което не можеше да определи точно, но все пак се опита да си го изясни. Изведнъж тя започна да прозира истината. Разбра, че се страхува от него. Но защо наистина? Със своята способност да мисли логично и да анализира тя бързо успя да открие причините. Та значи, преценяваше тя, той беше изключително красив, световна знаменитост и много, много богат. А всички тези така наречени добродетели му осигуряваха най-важното — сила и власт. Да, той притежаваше огромна власт, макар и особена по своя характер. А присъствието на мъже с власт и сила, независимо от какво произтича тяхното влияние, криеше непредвидени опасности. Той беше и арогантен, а освен това толкова... толкова... сигурен в себе си и дори високомерен, че чак дразнеше. Тя неволно потрепери и усети как кожата на ръцете ѝ настръхна. „А в него има и нещо заплашително“ — продължаваше да разсъждава тя и реши постоянно да бъде нащрек.

Всъщност не Виктор Мейсън плашеше Франческа Кънингам. Плашеше я най-вече нейната собствена импулсивна реакция към него, но тя все още не искаше да проумее това. Защото преценката ѝ за Виктор беше доста погрешна. Вярно, че той беше човек с немалко власт и влияние, но нямаше истина в това, че е арогантен и високомерен. Даже изобщо не беше такъв. Но имаше едно неповторимо качество — силно духовно излъчване, което беше някаква странна и неповторима смесица от властни маниери и

сърдечно общуване в съчетание с естествения му чар — и именно с това той неудържимо печелеше симпатиите на хората. По този начин излъчваше някакъв уникален магнетизъм, който беше и тайната на успеха му в киното. Образът му превръщаше всеки филм в огромен касов успех. Виктор сам си даваше сметка, че именно на това си качество дължеше огромната си популярност, а не на професионални актьорски умения в традиционния смисъл на думата. Но не тази беше единствената причина, защото Виктор бе самодисциплиниран, стараяше се, непрекъснато усъвършенствуваше уменията си, а това го правеше един от най-ценните актьори в Холивуд. Особено го уважаваха онези, които бяха работили с него. Те виждаха как той се вживяваше в ролите си, как ловко и безпогрешно умее да се държи пред камерата, така че във всеки негов филм останалите актьори бледнееха пред него.

Освен това Виктор беше чувствителен и състрадателен човек, с откритата си душа той умееше да усеща хората около себе си, техните настроения и мисли. Дори сега, когато разговаряше с Ким и Катрин, не го напускаше остро му усещане за присъствието на Франческа в стаята — той беше сигурен, че тя внимателно го преценява и оглежда от главата до петите. Въпреки че не виждаше лицето ѝ, интуицията му подсказваше, че не ѝ е направил много добро впечатление, че е намерила у него достатъчно кусури и това го накара да се усмихне. Той пийна една-две глътки от уискито си, побъбри още малко с Ким и Катрин за изкуството, после се извини и се упъти към камината.

Когато го видя да се приближава към нея, Франческа почти скочи от мястото си и се забърза към вратата. Тя се опита да се усмихне учтиво, но хладно му каза:

— Надявам се, че няма да се обидите, ако ви оставя за малко сам, но трябва да погледна какво става с вечерята.

На него не му убягна хладният ѝ тон. Той кимна усмихнато в знак на съгласие, настани се на нейния стол, протегна дългите си крака и ги кръстоса. Излегна се удобно назад, а вътрешно му стана страшно смешно, въпреки че не знаеше на кого да се смее повече — на себе си или на Франческа. Тя беше подскочила като ужилена, когато го видя да се връща при нея, а той пък се беше държал като влюбен гимназист, докато се ръкуваше с нея. Тръпката вече бе преминала и сега не можеше да се начуди на собственото си глупаво държане. Без

съмнение Франческа беше много хубава, у нея имаше нещо толкова свежо, но все пак тя не беше точно неговият тип. В края на краищата красивите жени бяха неотменна част от живота му, а не изключение, или, както обичаше да казва неговият приятел Ники Латимър, даже всички красавици накуп не можеха да му стъпят на малкия пръст, като се има предвид внушителната му външност и световна известност. Но не това беше най-важното — само с парите си можеше да притежава всяка жена, която си пожелае. При мисълта за последното той въздъхна. Двата кратки брака само за няколко години, както и безбройните любовни авантюри го бяха направили предпазлив към женската красота и напоследък се чувствуваше преситен и изморен от хаоса, който жените неизбежно внасяха в живота му, щом веднъж ги допуснеше до себе си. Преди половин година той решително обърна гръб на рояците „девойчета“, както сам иронично ги наричаше, и дойде в Англия с твърдото намерение да се посвети на работата си. Не желаше да прави изключения. Пък било то и за Франческа Кънингам. Виктор не обичаше да се самозаблуждава и се стараше да приема истината такава, каквато е. Ето защо и сега си признаваше, че Франческа силно го привлече, че в първия момент тя направо го слиса. По всичко личеше, че за нея усещането не беше същото. „Какво пък — повдигна той примирено рамене — хич не съм настроен да тичам по някого.“

Изведнъж се сети и за още нещо, което насмалко не го разсмя. Той беше на тридесет и девет, почти четиридесет, а Франческа едва ли имаше повече от осемнадесет години. Истинско хлапе. Нима беше възможно вече да залита по малки момиченца? Може би с годините е започнал да се вдетинява? Неотдавна неговото добро приятелче Ники, тая стара врачка, му бе казал, че с напредването на възрастта го е подгонил донжуановият комплекс. Макар че в думите му имаше истина, Виктор беше избухнал в смях при тази саркастична забележка, защото я произнасяше не друг, а заклетият женкар Ники. След трагичната смърт на първата си съпруга Виктор почти се побърка от мъка. Когато превъзмогна скръбта си, години по-късно, се превърна в циничен похотливец и дори не си правеше труда да го крие. Сега обаче никак не му се нравеше мисълта да му излезе име на похотливо старче. Да стане за смях. Боже опази! С разни момичета, за които може да бъде и баща.

Катрин дойде при него и прекъсна разсъжденията му. Тя кокетно зае елегантна поза в единия край на канапето и го попита:

— Какво ще правиш в понеделник вечерта?

Виктор я изгледа въпросително:

— Нищо. Сама го знаеш. Нали ти изцяло си поела грижата за светските ми развлечения. Някъде да съм направил крачка без теб? Но кажи, защо питаш?

— Защото поканих Франческа, Ким и баща им на представлението в понеделник. Знам, че не ти се гледа втори път, но си помислих колко хубаво ще бъде, ако после ни заведеш всичките някъде на вечеря, така ще върнеш жеста от тази вечер.

— Ами добре, защо не — съгласи се той с готовност. После извади пакет ментолови цигари и си запали една, като дълбоко вдишваше дима.

Ким, който седеше до нея, я погледна малко намръщено:

— О, мила, слушай, това съвсем не е нужно. Виктор не ни дължи никакви жестове — обясни той разпалено. — Притрябвало му е да ни мъкне толкова хора на вечеря и да...

— Даже ще ми е много приятно — прекъсна го Виктор. — Мисля, че идеята е чудесна. Истинско удоволствие ще бъде за мен да отидем заедно на вечеря. Хайде, Катрин, дай някакво предложение — къде да отидем? Избери някой от най-шикозните ресторанти.

— О, Виктор, съвсем нямах предвид толкова скъпи ресторанти — възкликна тя, а всъщност ѝ се искаше да ги заведе именно на някое луксозно място, защото беше преценила, че ще е от изключителна полза за нейните планове да се появи с графското семейство в някой изискан ресторант.

Тя го погледна с широки и невинни очи и му се усмихна подкупващо:

— Но щом питаш за моето мнение, мисля, че ще бъде страхотно, ако ни заведеш в „Амбасадор“. Отдавна не съм ходила там, а това е едно от любимите ми заведения. Нали ще бъде чудесно, Ким?

Ким, който никога през живота си не беше стъпвал в „Амбасадор“, но знаеше по нещичко за него от светските хроники във вестниците, поклати глава замислено:

— Ще бъде ужасно мило от твоя страна, Виктор, — отговори той. После отпи от чашата си и се зачуди какво би си помислил баща

му, дали би одобрил тяхното появяване в елитен лондонски ресторант в компанията на някакви артисти. Но пък в края на краищата — защо не? Нали Стария обикаляше насам-натам с Дорис, която беше съвсем небезизвестна личност в светското общество, и то не само в Англия. През ума му премина и мисълта, че присъствието на Виктор може би щеше да разсее евентуалното напрежение при срещата на Катрин с баща му. Това повдигна настроението му и той спря да се сърди на Катрин за това, че изпроси поканата от Виктор. Може би тя самата имаше същите съображения.

Катрин попита:

— Виктор, миличък, да взема ли билет и за теб?

— Не, но все пак ти благодаря, сладурче. Боя се, че ще имам малко работа в понеделник вечерта. Трябва да звънна на някои хора в Калифорния и Ню Йорк, а поради разликата във времето не мога да звъня по-рано от пет или шест вечерта. Ще запазя места в ресторанта и към десет ще дойда да ви взема от театъра.

Франческа подаде глава през вратата и обяви:

— Ако нямате нищо против, можете да заповядате. Вечерята е готова.

Катрин остави чашата си и бързо последва Франческа. Те прекосиха коридора към трапезарията. С тих и поверителен глас Катрин ѝ разказа какво бяха решили за вечерта след представлението:

— Искрено се надявам, че баща ти ще дойде с нас. Сигурна съм, че ще изкараме чудесно.

Франческа почти хлъцна от изненада, но бързо се съвзе и отговори:

— О, предполагам, че ще дойде.

В този момент тя чу зад себе си гласа на Виктор и си помисли, че ще е по-хубаво, ако баща ѝ реши да не приема изобщо поканата за понеделник вечерта. Само преди около час тя изгаряше от любопитство да види Катрин в пиесата, но съвсем неочаквано цялата идея ѝ се стори неразумна и необмислена.

ГЛАВА ІХ

Трапезарията впечатляваше не само с размерите си, но и с интериора. Тя беше обзаведена изцяло със старинни махагонови мебели от втората половина на XVIII век. В класическия им дизайн имаше много изисканост и свежест, което придаваше на стаята някакъв особен стил и елегантност.

Тази вечер осветлението тук беше меко и приглушено и това правеше обстановката интимна и уютна. В двата края на бюфета и в средата на масата горяха високи бели свещи, поставени в масивни, гравирани сребърни свещници. На тази приятна жълта светлина махагоновата маса проблясваше с почти червеникави оттенъци, а безупречно полираната ѝ повърхност отразяваше като огледало. Върху нея се виждаха отраженията на лъскавите сребърни прибори, на ръчно изработените чаши за вино от оловен кристал, на прозрачнобелите чинии от костен порцелан със златния герб на рода Лангли.

Борово зеленият цвят на стените създаваше в стаята чувство на прохлада и покой като в някой горски кът, като същият този цвят беше и прекрасен фон за неповторимите маслени платна. Всяка картина бе окачена в изящно украсена златна рамка и всяка си имаше специално поставено осветление. Пламъкът на свещите и светлините над картините бяха единственото осветление в стаята и именно от него тя добиваше тази красива мекота, която очароваше и предразполагаше.

Франческа покани Катрин и Виктор на определените за тях места и отиде до бюфета, за да сипе от сребърния супник супата от костенурки в красиви зелени купички от изящен порцелан. Виктор съсредоточено наблюдаваше движенията ѝ, удивен от нейната грация, защото усещаше, че тя се дължи на вродената ѝ изтънченост, а не беше просто ефект от елегантните ѝ дрехи. После очите му зашариха с интерес из стаята. Той се възхищаваше от това, че имаше красота и стил във всичко. Всеки предмет тук излъчваше достолепие и традиция, а това с пари не се купуваше. Докато поглъщаше нещата наоколо, погледът му се спря върху един портрет в другия край на стаята. На

него в естествена големина и цял ръст беше нарисувана жена, облечена в пищна синя рокля от тафта. Светлорусата ѝ коса бе вдигната във висок кок, украсен с няколко сини пера. На ушите ѝ проблясваха обици с топази и топазена огърлица се спускаше над дълбокото ѝ деколте. „Разбира се, че това е Франческа“ — помисли си той. Това беше великолепен портрет, който предаваше и най-малките подробности. Толкова майсторски и реалистично беше изпипано всичко, че Виктор имаше усещането как, ако се пресегне и докосне дрехата, ще напипа истинска коприна.

След като сервира супата, Франческа се настани срещу Ким, който заемаше домакинското място на масата. В същия момент Виктор се обърна към нея и каза с много въодушевление:

— На този портрет сте направо като истинска. Картината действително е великолепна.

Тя го погледна в недоумение и проследи погледа му.

— О, това ли! Но това не съм аз! — отговори тя и посегна към лъжицата си. — Това е портрет на моята пра-пра-пра-баба, шестата графиня Лангли. При рисуването на портрети вече никой не използва класическата реалистичност от този тип. А напоследък подобни огромни портрети се рисуват само за кралското семейство.

— О! — беше единственото, което Виктор успя да каже. Почувствува се неудобно и сведе поглед. „Тя добре ме постави на място“ — помисли си той. Само англичаните умееха така любезно и в същото време така иронично да ти обяснят нещо, че да те направят да изглеждаш като пълен глупак и невежа. Той също посегна към лъжицата си, за да прикрие развеселената си усмивка. Много отдавна не беше получавал плесница, и то от жена, макар и в преносен смисъл. Е, унизително си беше, но пък бе ново и интересно преживяване.

Катрин, която нищо не изпускаше, остана смаяна и обърквана от начина, по който Франческа иронизира Виктор и го постави натясно. Ето защо побърза да се включи в разговора.

— Но не можеш да отречеш, Франческа, че приликата е поразителна. Аз самата бих се заблудила. Кой го е рисувал?

— Томас Гейнсбъро — с охота се включи Ким, без изобщо да е усетил иронията и високомерието в отговора на Франческа. Той започна да обяснява: — Рисувана е през 1770. Мисля, че и двамата сте прави. Жената от портрета наистина прилича на Франческа. В Лангли

има още един портрет на Шестата, както ние я наричаме. Той пък е рисуван от Джордж Омни. И на него приликата с Франческа е поразителна. — Той млъкна за момент, но без много да мисли, продължи: — Надявам се, че скоро и двамата ще дойдете в Лангли, тогава сами ще се убедите. Защо да не решим още сега, кога може да стане това. Сигурен съм, че татко много ще ви се зарадва. Нали така, Франческа?

Франческа почти замръзна на стола си, като чу какво каза брат й. Тя отговори тихо и кратко:

— Да.

Беше направо сащисана. Как можа Ким така прибързано да отпрати подобна покана. Не всеки можеше да бъде поканен в Лангли и той отлично знаеше това. Ако баща им не одобри Катрин, ще трябва да оттеглят поканата си. И тогава съвсем естествено Катрин щеше да се обиди. Но пък в края на краищата тя едва ли щеше да приеме, защото постоянно имаше представления.

— Но, Ким, това е направо чудесно! — възкликна Катрин с искрен възторг. Но после внезапно помръкна. — Но, боже мой, как ще успее да дойде, като имам представления и в събота. Освен ако... — Лицето й отново просветна и тя погледна към Виктор. — Освен ако Гюс ни закара до Йоркшир в събота вечерта след представлението и ни върне в понеделник следобед. Така става. Ще можем ли да го направим някоя събота, Виктор? Моля те.

Виктор само кимна с глава и продължи старателно да си яде супата от страх, че може пак да обърка нещо. Въпреки че пренебрежителното отношение на Франческа към него го беше поразвеселило в началото, в момента той изпитваше някакво неудобство. Тъй като не беше свикнал да изпада в подобни ситуации, това още повече го объркваше и притесняваше. Опита се да се отърси от неприятното си настроение, като си помисли: „Какво пък, Катрин заслужава да й помогна. Тя има такъв силен характер, такова самообладание, че да й завиди човек. И наистина изглеждаше съвсем на мястото си дори в компанията на английски аристократи.“ Той отново се зачуди за нейния произход — мисъл, която го беше занимавала още откакто се запознаха преди три месеца. Странно, но тя никога не говореше за хората, сред които е израснала. Единственото, което успя да изкопчи от нея, бе, че е родена в Чикаго, че е живяла в

Англия почти шест години и че е пълно сираче. „Да, но тя все отнякъде трябва да е усвоила тези си маниери — мислеше той с подозрение. — Тя си е направо родена аристократка.“

По всичко личеше, че Катрин се чувстваше много свойски в този дом. Сега, след като Виктор беше пристигнал, тя вече беше спокойна. А готовността, с която той прие молбата ѝ да отидат с неговата кола в Лангли, разсея всичките ѝ страхове, че на него не може да се разчита. Имаше все пак някакво напрежение, което тя все още усещаше у себе си, но ловко го прикриваше с постоянните си усмивки, с неуморимата си общителност и това я правеше очарователна и пленителна за нейните събеседници.

В разгара на вечерта Катрин надмина себе си. Тя стана център на вниманието, превърна се в истинска звезда на вечерта. Изпълняваше ролята си великолепно. Цялата сияеше, въодушевяваше се и всички я гледаха с нескрит възторг. Без да се натрапва, тя всъщност беше основната фигура в разговора и говореше интелигентно и очарователно за какво ли не — като се почне от театъра и филмовия бизнес и се стигне до британската политика и ловния спорт. Така тя умело успя да тушира конфузната ситуация от началото на вечерята и създаде приветлива и приятелска атмосфера между четиримата.

Самият Виктор усети как постепенно и той съвсем естествено се включи в разговора. Сръбваше си от великолепното вино, което Ким беше налял, наслаждаваше се на мекия му вкус и богат аромат и отново се почувствува приятно. Той откри някаква неподправена топлина и сърдечност у Ким, който умееше да изслушва събеседника си с искрен интерес и внимание. Въпреки че не обичаше да говори за себе си, усети как с удоволствие се впусна да му разказва за ранчото си в Южна Калифорния, за конете, за земята, което пък се оказа, че е любимата тема на Ким. Въпреки че разговорът му беше приятен, Виктор не изпускаше и Франческа от очи, не му убягваше нейната замисленост и самовглъбеност, които я напускаха само докато любезно им сервираше. Тя дори не си правеше труда да се включва поне от време на време в разговора и той считаше това за необяснима проява от страна на една безупречно възпитана млада дама.

Франческа знаеше, че не изпълнява добре задълженията си на домакиня, защото беше оставила Катрин сама да се справя с тежката задача да поддържа постоянно разговора. Тя не се държеше умишлено

резервирано и хладно, нито пък Виктор бе причина за нейното странно поведение. Просто усещаше, че не може да им каже нищо по-интересно, затова смяташе, че е по-добре да си мълчи. Пък и сервирането на вечерята поглъщаше голяма част от вниманието ѝ. Макар и да не беше много мила и общителна, не можеше да се каже, че се държи грубо, но това не ѝ пречеше да се упреква, че пренебрегва доброто възпитание. Тя винаги бе считала подобно нещо за недопустимо.

В желанието си все пак да се поправи Франческа реши да проговори и запита Виктор:

— Да не би причината за вашето идване в Англия да е някой нов филм?

Той така се изненада, когато чу гласа ѝ, че на свой ред занемя. После се прокашля и отговори:

— Ами да, да. Точно така. — Тя го гледаше с искрен интерес, а изражението ѝ беше доброжелателно. Това го окуражи и той продължи: — Аз не само ще изпълнявам главната роля, но и ще съм продуцент на филма. За първи път, така да се каже, ще застана от другата страна на камерата. Затова и го очаквам с нетърпение, макар че предизвикателството е сериозно.

Катрин веднага прикова поглед в него, като не смееше да си поеме въздух, да каже и дума в очакване той да продължи обяснението си. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Виктор тъкмо реши да продължи, когато Франческа отново се обади:

— Ще ни разкажете ли нещо за него? Или пък искате да го запазите в тайна?

— Ами не, защо, ще ви разкажа. Мисля да направя нова версия на най-великата любовна история, написана някога на английски. Надявам се, че филмът ще стане толкова добър, колкото и книгата, която безспорно си е класика.

Силно заинтригуван, Ким извика:

— Гледай ти, това сигурно ще стане нещо страшно интересно. И коя е книгата?

— Ще направя нова филмова версия на „Брулени хълмове“. Започваме снимките след два месеца. — Виктор се отпусна на стола си

със самодоволна усмивка. Сега се чувствуваше в свои води и с удоволствие беше готов да участвува в разговора.

— Какво каза! Любовна история! — избълва Франческа внезапно и погледна Виктор изумено. — Но, за бога, „Брулени хълмове“ не е никаква любовна история! Това е роман за натрапчивата идея за смъртта, която ражда отмъстителност, жестокост и насилие. Но най-вече — отмъстителност. Как, по дяволите, можеш да считаеш, че това е любовен роман. Това е най-идиотското нещо, което някога съм чувала!

Франческа изрече тези думи с такава ярост и невъздържаност, че всички останаха изумени. Ким гледаше като попарен. Виктор седеше занемял. Катрин беше пребледняла като платно и вътрешно кипеше от гняв. Виктор можеше да се повлияе от това мнение, още повече че го беше казала Франческа. Както повечето американци той благоговееше пред задълбоченото познание на всеки компетентен англичанин. А и Франческа прозвуча така категорично. Ами ако той наистина реши да се откаже от плановете си? „По дяволите“ — повтаряше си тя и за да не изрече и гласно нещо неприлично, се втренчи в чинията си и реши да каже една молитва.

Ким пръв се окопити:

— Наистина, Франческа, считам, че си прекалено рязка, не мислиш ли! Дори направо се държиш грубо, ако питаеш мене!

Всеки път, когато се заговореше за английска литература — нейното слабо място — Франческа ставаше нетърпимо разпалена и не допускаше ничие друго мнение. Ким и баща му имаха злата участ да познават тази й лоша черта. Ким я погледна остро, като се надяваше, че неговото раздражение ще я накара да се опомни.

Франческа се вгледа стреснато в брат си, а после бързо се обърна към Виктор:

— Моля те да ме извиниш. Съвсем не съм искала да бъда груба. Наистина не исках — поднесе извиненията си тя, но в погледа ѝ все още проблясваше нотка на предизвикателство. — Не търся обаче извинения за смисъла на това, което ти казах, защото считам, че моето разбиране е по-вярното в случая. Плюс всичко останало, не само аз тълкувам книгата по този начин, но и много английски литературоведи и известни критици. Няма спор, че книгата е гениална, но все пак тя си остава възхвала на смъртта. Сигурно знаеш, че Емили Бронте винаги е

живяла с натрапчивата мисъл за смъртта. Ако ли пък на мене не ми вярваш, с удоволствие ще ти дам някои книги за Емили Бронте и нейното творчество, а по-специално — критически разработки върху „Брулени хълмове“. Може би тогава все пак ще се убедиш, че това не е любовен роман. Виж, аз просто съм изучавала английската литература по време на следването си, даже писах дипломна работа за творчеството на сестрите Бронте, така че гарантирам за всичко, което ти казвам.

Катрин не вярваше на ушите си и отчаяно се молеше Франческа най-сетне да млъкне. В този момент, ако можеше, с радост би я удушила. Нима това момиченце не разбира, че се държи нетактично и дръзко? За първи път в живота си Катрин изгуби и ума, и дума. Но нейната бърза и гъвкава мисъл не преставаше да работи — тя трескаво търсеше начин да заглади отново положението, да разчупи надвисналата тягостна тишина. Кой знае защо обаче това не ѝ се удаде, затова взе чашата си и започна бавно да отпива, като се загледа с втренчен поглед и каменно лице в стената пред себе си. Ким също не знаеше какво да прави — той побутваше с вилицата плодовете от чинията си. Виктор седеше смръщен, потънал в дълбок размисъл. Единствено Франческа си оставаше невъзмутима, сякаш не забелязваше какъв ефект бяха предизвикали нейните думи.

Но макар да изглеждаше смръщен, Виктор съвсем не беше сърдит или разстроен. „Какво да ги правиш младите, такива са си — невъздържани и арогантни“ — мислеше той. „Толкова самоуверени, толкова безцеремонни. Мислят си, че знаят всичко.“ Беше достатъчно умен, за да разбере, че Франческа не е искала да го нагрubi или обиди. Чисто и просто тя беше прекалено прямо и откровено момиче и не можеше да скрие истинското си мнение за неща, които я вълнуваха. Беше казала всичко съвсем искрено и сериозно, без да осъзнава, че тонът ѝ е предизвикателен. Пък и беше толкова, толкова млада. Той остана замислен още няколко минути, а после се обърна към нея:

— Няма нужда да ми се извиняваш, защото аз уважавам твоето мнение. Всъщност може и да си права. Но първият филм по „Брулени хълмове“ беше направен като любовна история и именно по такъв начин възнамерявам да го направя и аз. Ще бъде глупаво да търся нещо друго в книгата, когато става дума за филм. Просто се надявам, че моят

филм ще стане по-добър от този на Сам Голдуин от 1939. — Той говореше с увереност, която не търпеше възражения.

— Убедена съм, че ще успеете — с готовност се съгласи Франческа. Най-сетне тя беше забелязала ужаса и недоумението в очите на Катрин, а и пронизителните погледи на Ким също я накараха да осъзнае положението. Изглежда, че съвсем неволно ги беше разстроила и двамата, но не можеше да си обясни защо. Но за нейно най-голямо учудване точно Виктор си оставаше напълно спокоен. Франческа вдигна чашата си: — Искам да се извиня на всички за прибързаните си и разгорещени приказки и ви предлагам да вдигнем тост. — Тя се усмихна виновно на Ким и Катрин, които също вдигнаха чашите си, но продължаваха да ѝ бъдат обидени. — Да прием за новата версия на „Брулени хълмове“ и за твоя успех, Виктор!

— Благодаря — каза Виктор и чашите на двамата иззвънтяха.

В желанието си да подчертае своята доброжелателност Франческа продължи, без да се замисля:

— И кой ще играе Катрин Ърншоу в твоя филм, Виктор?

— Ролята все още не е дадена на никого. Естествено тя е мечтата на много актриси. Но... — той умишлено направи пауза и се захили — се надявам, че ролята ще изпълни младата дама, която седи срещу мене. — Виктор погледна приятелски Катрин. — Уредил съм да участвуваш в пробните снимки, и то на цветно. Получаваш най-голямото парче от тортата, сладурче. И ако се справиш добре, сигурен съм, че моите съдружници ще се съгласят да ти възложим ролята.

Катрин не знаеше дали да плаче или да се смее. За миг тя остана безмълвна. От вълнение нещо заседна на гърлото ѝ и усети как сълзите напират в очите ѝ. Успя да сдържи сълзите си, но когато проговори, гласът ѝ трепереше:

— Благодаря ти! Благодаря ти! О, Виктор! — Лицето ѝ пламтеше и нейните несравними очи искряха от вълнение. Тя беше извън себе си от щастие. — Как бих могла да ти се отплатя!

— Като се представиш блестящо на пробните снимки, сладурче.

На Франческа вече всичко ѝ стана ясно и тя още веднъж се упрекна за прибързаната си реакция. Горката Катрин, нищо чудно, че така се беше притеснила. Затова Франческа се обърна към нея:

— Ти ще ги смаеш, Катрин! Това е идеалната роля за тебе. Ти просто си родена за нея — нали така, Ким!

— Няма спор — Ким целият сияеше. — Моите поздравления!

Катрин имаше чувството, че ще се пръсне от щастие и пронизителният ѝ смях изпълни стаята:

— Още е рано да ме поздравявате. Чак след пробните снимки ще се разбере дали ще имам късмета.

— Сигурен съм, че ще паднат, като те видят как играеш — каза Ким и я погледна с нескрита гордост и радост. — За такава новина се вдига наздравица. Хайде да отидем в гостната и да изпием по един коняк с кафето. Хайде, всички! — Той стана решително от стола си и ги поведе.

Докато вървеше през коридора, Катрин си мислеше: „Все пак Виктор удържа на думата си. Наистина удържа! Само той беше в състояние да го направи. Никой друг не би могъл така лесно и бързо да ми уреди пробни снимки.“ Тя усети огромен прилив на енергия, някаква приповдигнатост — не само душевна, но и физическа. Имаше чувството, че са ѝ поникнали крила, че не ходи, а лети, че е лека като перце и цялата тревога и безпокойство от последните няколко седмици се бяха изпарили. Тя забави крачка, за да изчака Виктор пред вратата на гостната. Той се изравни с нея и те влязоха заедно. Катрин леко му стисна ръката и го погледна в очите с нескрита благодарност.

— Наистина, Виктор. Кажи ми, какво мога да направя, за да ти се отблагодаря?

Той срещна погледа ѝ невъзмутимо. По устните му все още играеше весела усмивка, но черните му очи остро я пронизаха:

— Ти знаеш как, Катрин, — отговори той с тих и лукав глас.

Тя замълча за момент и каза само:

— Да. — И нейният глас беше тих, но от вълнение сърцето ѝ прескочи.

* * *

— Беше много мило, че остана да ми помогнеш да измия съдовете — каза Франческа, докато изплакваше последните чаши в мивката. — Но нямаше нужда. Щях да се оправя и сама.

— Това беше единственият начин да накарам Катрин да се прибере и да не остава да ти помага — отговори Виктор. — Нали я

виждах, че едва се държи на краката си от умора. Не е шега работа да имаш две представления на ден. В един момент имах чувството, че ще се разпадне от изтощение.

— Да, и аз го забелязах. Пък и стана много късно — отговори Франческа, когато му подаваше да избърше поредната чаша. — Съмнявам се обаче, че лесно ще заспи. Тя така се развълнува за тия пробни снимки.

— Така е, но се надявам, че всичко ще мине добре и няма да останем разочаровани от крайния резултат.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да се съмняваш? Та Катрин е такава красавица, пък и, доколкото разбирам, е много добра артистка.

— Права си и за двете неща. Но... — Виктор се поколеба и съжали, че е произнесъл тези думи. Той се беше изпуснал, без да иска и това щеше да предизвика множество въпроси, на които не му се отговаряше точно в момента. Внезапно му стана смешно от абсурдната ситуация — в ранни зори той стоеше в някаква си кухня в Лондон и миеше чинии с една хлапачка. Е, всъщност едва ли можеше да се каже, че е хлапачка.

— Моля те, продължи това, което започна да казваш — упорствуваше Франческа. — Гласът ти прозвуча толкова песимистично.

Виктор уморено въздъхна:

— Слушай, хайде да забравиш за това, а? Сигурен съм, че тя ще се представи отлично. Тази чаша последната ли е?

Франческа кимна утвърдително. Той спусна навитите си ръкави и бавно закопча сапфирените си копчета.

— Време е да потеглям — каза той и тръгна да излиза от кухнята.

Франческа тръгна след него намръщена:

— Не искам да ставам досадна, но пак ще те помоля да се доизкажеш. Много странно прозвуча това твое „но“. Защо изобщо си й уредил пробни снимки, ако се съмняваш, че тя няма да се справи?

Виктор се закова на място и рязко се обърна към нея:

— Никога не съм казвал подобно нещо — сопна й се той. — И не желая да обсъждам с теб надълго и нашироко особеностите на филмовата игра, още по-малко в такъв късен час. Скоро ще се съмне, а и не съм сигурен, че мога да ти обясня добре всичко. — Франческа не

отговори. Личеше, че е обидена, а очите ѝ го гледаха умолително. Той съжали за резкия си тон и се предаде: — Ох, по дяволите, така да бъде! Сипи по още едно преди тръгване, а пък аз ще се постарая да ти го обясня с думи прости.

— Аз пък ще се напъна да го разбера някак си — троснато отговори тя и го погледна ядосано. Повече го към гостната, но личеше, че е бясна. Докато си пиеха кафето преди няколко часа, Франческа престана да има резерви към него, даже ѝ стана симпатичен. Той се държа приятелски и сърдечно, разказа им чудесни анекдоти, и то с великолепно чувство за хумор. Но сега сбърка и я настъпи по опашката. Тя беше настръхнала враждебно.

Той наля две чаши с коняк и ги занесе до камината, където Франческа седна сковано с изопнат гръб. Лицето ѝ стана безизразно и тя ядно присви красивите си устни. Като я видя такава, на Виктор му стана смешно, но реши да не го показва и мълчаливо ѝ подаде чашата. Той постави своята на малката масичка и застана прав пред тлеещия огън. Разхлаби вратовръзката си и със замислен поглед взе да блуждае из стаята. Накрая седна срещу нея, взе коняка си в ръка и пак се замисли. После, без да я поглежда, той започна бавно договори:

— Катрин Темпест знае толкова много за тънкостите на актьорското майсторство, че аз не мога и на малкия пръст да ѝ стъпя, въпреки че съм отдавна в този бранш. Тя си го има вродено, тя играе с цялото си същество. Направо е неотразима. Но на сцената. Не от всяка талантива театрална актриса може да излезе голяма кинозвезда.

— А защо не? — възкликна Франческа, която го слушаше с огромен интерес. Беше се привела към него и напълно бе забравила за раздражението си.

— Защото на сцената всичко е по-приповдигнато, по-пресилено. Имам предвид маниери, движения, интонация. Във филмите е тъкмо обратното. Нещата трябва да са прости и естествени. Да не си личи, че играеш, така да се каже. Защото си пред камерата. А камерата не можеш да я излъжеш — той наблегна на последните си думи. — Наистина не можеш да я излъжеш. И обяснението за това е съвсем просто. Камерата улавя истинските ти мисли, а понякога дори разголява душата ти. Разбираш ли, филмовата игра се прави с много естествен усет и интелект, а не с патетична риторика, която е необходима за сцената. Актьори, които имат опит единствено в театъра, невинаги

схващат веднага тази разлика. — Той отпи голяма глътка коняк и продължи: — Ще ти дам един пример. Кларънс Браун беше великолепен режисьор, който е направил повечето от филмите на Грета Гарбо, включително и „Ана Каренина“. Когато снимал именно този филм, той непрекъснато имал усещането, че тя не постига онова, което искал от нея, затова заснемал една и съща сцена по много пъти. Когато обаче видял кадрите върху киноекрана, разбрал, че тя навсякъде изглежда точно така, както си я е представял във въображението. Разбираш ли сега, Гарбо е успяла да направи нещо, което убягва на човешкото око, но камерата го улавя и го запечатва. Върху лентата останали завинаги нейни най-съкровени мисли и да, точно така, дори част от душата ѝ. Постигне ли се този ефект, се получава истинската магия на киното. Един друг режисьор, Фред Зинеман казва: „Камерата трябва да те обича“. И е абсолютно прав. Но ако това не е така, ако между тебе и камерата не се получи тази загадъчна близост, всичко отива на вятъра. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да. Ти обясняваш много добре. Искаш да кажеш, че не си сигурен дали Катрин и камерата ще се... ще се заобичат.

— Именно. Разбира се, знам, че тя е голям талант, с големи заложби, че има чудесно обработен глас и че ще е много фотогенична на цветен кадър, но нещата не се изчерпват с това. Поведението пред камерата е нещо много специфично. Имал съм късмета винаги инстинктивно да постигам голяма близост с камерата, но въпреки това не съм убеден, че на театрална сцена мога да играя така добре както Катрин. По всяка вероятност трагично ще се проваля както повечето кинозвезди, дръзнали да направят подобна стъпка. Странно е, но човек просто не може да излъже камерата. А ако все пак успее, всичко фалшиво винаги излиза наяве във филма.

— Но Катрин сигурно е наясно с тези специфични особености. Та нали тя е професионалистка.

— Нямам представа дали е наясно или не. Честно казано, никога не съм обсъждал с нея същността на филмовата игра. Сигурно е трябвало да го направя досега, но исках първо да ѝ уредя пробните снимки.

— Но ти нали ще ѝ помогнеш, ще говориш с нея за всичко това.

— Разбира се. Мислех си да го направя някой ден другата седмица. Ще ѝ обясня някои тънкости, а и режисьорът, когото съм

избрал за пробите, ще я напътствува постоянно.

— А аз пък с две ръце ще стискам палци.

Виктор я изгледа някак учудено:

— Я ми кажи, Франческа, ти защо толкова се безпокоиш за кариерата на Катрин?

— Защото тя ми харесва и знам колко държи на тези пробни снимки. Не ми беше трудно да го забележа след нейната нервна реакция по време на вечерята. Ето защо се чувствавам толкова ужасно за глупостите, които изприказвах. За книгата имам предвид. Не беше моя работа, пък и никой не ми искаше мнението. Никак не се учудвам, че тя така се разстрои. А съм сигурна, че и на тебе ти идваше да ми извиеш врата.

— Нищо подобно — усмихна се той неловко. — Но ще трябва да те държа надалече от моя сценарист. Поне в неговата глава не искам да втълпяваш разни нестандартни идеи.

— Господи, не бих и дръзнала даже да сторя подобно нещо.

— Шегувам се. Аз добре си го познавам Ники и съм сигурен, че знае доста повече от мене за художествения подтекст на романа.

— Кой е този Ники?

— Николас Латимър.

— Да нямаш предвид известния писател?

— Точно за него говоря. За детето-чудо на американската литература. По изражението ти познавам, че се питаш защо ли използвам американец да ми пише сценария по класическо английско произведение. И сигурно не одобряваш това.

— Не, няма нищо такова — запротестира Франческа.

Виктор се ухили:

— Все пак Ник Латимър има доста добра школовка, освен че е дяволски добър писател по природа.

— Аз съм голяма негова почитателка.

— Значи имаш вкус — той допи последната глътка коняк и се изправи. — Е, хайде сега, след като ти изнесох цяла лекция за тънкостите във филмовата игра, да си вдигам чуковете и да те оставям да си лягаш. — Той взе сакото си, облече го и двамата заедно излязоха в коридора.

Виктор откачи шлифера си от закачалката и го преметна през ръка. Обърна се да каже лека нощ, но когато погледна Франческа,

изпита същото странно усещане, че винаги я е познавал — онова усещане, което така го озадачи при запознанството им. Тя стоеше в сянката, до вратата на гостната. Слабата светлина правеше неясни изящните черти на лицето ѝ, но в този момент тя му изглеждаше невероятно позната, макар и да знаеше, че тази вечер я вижда за първи път в живота си. И все пак... някакъв мимолетен спомен премина дълбоко в съзнанието му и бързо изчезна, преди да успее да го задържи. Пристъпи малко по-напред, за да я види по-добре, и неочаквано го обзе някакво силно желание. Неудържимо му се прииска да я прегърне и да я притисне силно до себе си. За миг беше на ръба да извърши тази глупост. Вместо това обаче той чу леко дрезгавия си глас:

— На колко години си, Франческа?

Тя вдигна глава и го погледна с големите си блестящи очи:

— На деветнадесет — отговори Франческа.

— Така и си мислех. — Той малко рязко ѝ подаде ръка. — Благодаря за страхотната вечер и лека нощ.

— Лека нощ, Виктор.

Той се обърна и излезе. Тя се загледа смръщено във вратата, която се затвори зад него, после тръгна да гаси лампите. Докато минаваше от стая в стая, се питаше защо се чувства така потисната и разочарована.

ГЛАВА X

Виктор Мейсън седеше на бюрото в дневната на своя апартамент в хотел „Кларидж“ и обмисляше бюджета за предстоящата продукция на „Брулени хълмове“.

С обичайната си педантичност той разглеждаше внимателно всяка изписана цифра и прецизно анализираше как всеки предвиден разход би могъл да се намали. Упорито напредваше в изчисленията си, записваше си на листче всяка идея за възможното орязване на някоя сума. След два часа щателно проучване той успя да намали бюджета с четиристотин хиляди долара.

Остави химикалката, погледна новите изчисления и се усмихна със задоволство. Не беше постигнал кой знае колко, но като за начало и това беше доста добре. Никога нямаше да допусне да се понижи качеството на бъдещия филм, но още от самото начало си знаеше, че бюджетът е прекалено раздут. Подозренията му се потвърдиха, когато снощи от Холивуд му звънна неговият асистент–режисьор Джейк Уотсън, за да му каже, и то доста безцеремонно, че предвиденият бюджет от три милиона долара е немислим за такъв филм.

— Сигурен бях, че няма да го приемеш — беше му отговорил Виктор, — въпреки че сам знаеш, че го изчисли един от най-опитните хора в Холивуд. А може би в това именно е проблемът — че го състави наш човек. Щом филмът ще се прави изцяло в Англия, сигурно има много начини да поспестя от бюджета, а нашият човек е пропуснал да се съобрази с разликата в цените — или, честно казано, просто е забравил за нея. Ще се постарая да го смъкна на два милиона и половина.

Джейк, с когото Виктор бе подписал договор съвсем отскоро, му отвърна недоволено:

— И така е висок. Опитай се да го пооредеш колкото се може повече. И аз ще поработя върху него през почивните дни. Във вторник ще ти звънна да ти кажа, ако имам някаква идея.

Разбира се, че Джейк е прав, помисли си Виктор. Два милиона е най-реалната сума. Но откъде и как да се орежат още шестстотин хиляди долара? Той се пресегна към телефона, за да звънне на Джери Масингам, англичанинът, когото нае за организационната работа по филма, но остави слушалката. Защо да го безпокои в неделя? Утре имаха уговорена среща и тогава можеха да обсъдят всичко. Не беше чак толкова спешно, имаха поне още няколко дни. Той самият заедно с Джек и Джери трябваше с общи усилия да достигнат до някакви по-приемливи суми. Тъй като беше прагматичен, делови и решителен човек, Виктор искаше и най-малката подробност да бъде уточнена колкото се може по-бързо. Ако имаше готова цялата финансова документация, той можеше да започне да действа сам и да води преговори от позиция на силата.

Виктор свали очилата си с рогови рамки и разтърка уморено очи, после стана да се разтъпче из стаята. Беше седял в продължение на три часа и макар че работата напредваше бавно, а решенията бяха трудни, все пак имаше някакъв резултат. Но сега имаше нужда от малко почивка. Внезапно му се прииска да си е в Южна Калифорния и да пояде за отмора някой от любимите си коне в ранчото. Той беше жива и енергична натура, свикнал да прекарва времето си на открито, затова винаги работата по бумагите му се струваше чужда и отегчителна, макар че бюджетите и сумите, парите живо го интересуваха.

За разлика от повечето артисти, Виктор Мейсън беше придобил остър усет за финансовата и търговската страна на киноиндустрията, умееше да преценява всички клопки и непредвидени рискове в този занаят. Той започна кариерата си на двадесет години с второстепенни роли в Холивуд. И докато напредваше бавно по стръмната и несигурна стълба към успеха, се беше зарекъл да изучи филмовия занаят от всички страни. Това му беше само от полза, защото му осигури една бъдеща перспектива. Ако някога дойдеше ден, когато реши да престане да играе, той щеше да има необходимата подготовка да си опита късмета и като продуцент.

Въпреки че Виктор не беше човек с висок интелект, в никакъв случай не можеше да се каже, че е глупав. Напротив, той имаше вроден усет и способност да оценява точно хора и ситуации и дори да налага мнението си, когато беше необходимо. Винаги си знаеше интереса, беше амбициозен и упорит и стигаше дори до крайност в

безкомпромисното преследване на личната изгода. Но най-важното — той беше надарен с огромна прозорливост.

Много преди неговите колеги да си го помислят дори, Виктор предрече, че ще има радикални промени във филмовата индустрия. И се оказа абсолютно прав. Точно както предвиди нещата в края на 1949, старата студийна система започна бързо да се разпада и в момента изживяваше последната си агония. Повечето звезди се освободиха от ограниченията, които им налагаха дългосрочните договори и ги закрепостяваха към големите филмови компании, като „Уорнър Бръдърс“, „Метро Голдуин Мейър“, „Туентиът Сенчъри Фокс“ и „Калъмбия Пикчърс“. Не само артистите, но и останалите таланти в киното — продуценти, режисьори, сценаристи — искаха да имат своя независимост, свой собствен професионален живот, както и правото да работят според личната си творческа съвест.

Виктор беше сред първите, които обърнаха гръб на студийната система, и напусна компанията, създава му име на голям актьор, веднага щом изтече договорът му. Когато президентът на тази компания поиска от Виктор да продължат договора с още седем години, той категорично отказа и през 1952 създаде собствено филмово студио. Оттогава насам той винаги наемаше външен режисьор за филмите, в които участва и които бяха частично финансирани от неговото студио „Белисима Продъкшънс“. Като продуцент на нова версия на един класически роман той щеше не само да играе пред камерата, а и да поеме всички юзди в свои ръце.

„За първи път съвсем свободен“ — помисли си той. Но свободата носи и своите отговорности. И като се замисли за това, се усмихна скептично. В този момент иззвъня телефонът. Той се обърна и го погледна с раздражение, защото беше забравил да каже на администраторката да не го свързва с никого, а само да записва съобщенията. Спря се в средата на стаята, като се колебаеше дали да го вдигне. Телефонът упорито продължаваше да звъни и Виктор тръгна към него, ругаейки се за проявената небрежност.

— Ало — каза той с нисък и приглушен глас, за да не го познаят.

— Снощи пак ли си скитосвал, стари негоднико, та гласът ти е такъв? Надявам се, че не те прекъснах в неподходящ момент. За бога, ти още не си се събудил. Какво безобразие, скоро ще стане обяд. Да не би случайно да не си сам?

Като позна гласа на Николас Латимър, Виктор се закиска. Това им беше нещо като парола, стара приятелска шега. Знаеха се, че и двамата стават рано, независимо кога и с кого са си легнали.

— Ники, мошенико, радвам се да ти чуя гласа. Разбира се, че съм сам. Ти какво си мислиш! А Париж? Как е там?

— Ти се будалкаш! Какъв ти Париж! Единственото, което виждам от Париж, са хотелските стени. Но не ми е чак толкова лошо. Даже бих казал, че си прекарвам доста добре.

— Това да се чува. Кога ще дойдеш насам?

— Скоро — отвърна Ник лаконично с обичайния си загадъчен тон.

— Какво, по дяволите, значи това „скоро“? Хайде, Ники, кажи нещо по-конкретно. Искам да те видя, да си поговорим. Скучно ми е без теб. Липсваш ми, стари съдружник.

Ник попита:

— Всичко наред ли е при тебе? Усещам някаква нотка на... униние в гласа ти, не съм ли прав?

— Добре съм, хич даже не съм унил — отговори Виктор. — Но кажи, кога точно ще те видя?

— Казах ти вече. Скоро. Когато довърша втората преработка на сценария. Много добре върви. Доизкусурил съм всичко и мисля, че ще харесаш промените. Е, не че са кой знае колко големи, но се надявам, че ще внесат допълнителен драматизъм и въздействие в последните няколко сцени.

— Не се и съмнявам, Ник, че ще харесам втория ти вариант. На мене самия и първият ми харесваше.

— Знам, че ти го одобряваше. Вик, но аз имах чувството, че е прекалено разтеглен, че действието става прекалено бавно към края. Както и да е, вече съм направил някои части по-динамични и съм сигурен, че така трябва да продължава. Случайно да си чувал Майк Лейзърс?

Виктор веднага улови леката промяна в гласа на Ник, която издаваше някаква тревога.

— Не, от няколко дни не съм се чувал с него. Защо питаш? — попита Виктор, на свой ред леко разтревожен.

— Няма нищо. Просто питам. Знам го какъв е проклет и как ти вадеше душата за преработката на сценария.

— Не му бери грижата на Лейзъръс, Ники — каза Виктор убедено. — Знам как да се оправям с него. Ти си работи спокойно по сценария. Знаеш, че не можем да почнем снимките по-рано от два месеца.

— Разбрано, Виктор. Слушай, трябва да бягам. Имам среща. Радвам се, че си поговорихме. И до скоро. До по-скоро отколкото си мислиш, момчето ми.

— Дано да е така — отговори Виктор със смях и затвори.

Веднага след това той се обади на администраторката и я помоли да не го свързва с никого, а после каза да му донесат кафе в стаята. Отново се зае с документацията по филма, за да направи последна проверка на новите изчисления и така да е подготвен за срещата си на следващия ден. Но изобщо не можеше да се съсредоточи. Улови се, че си мисли за Николас Латимър, че наистина беше закопнял да го види. Ник му липсваше и той с нетърпение очакваше да се върне от Париж, където толкова бе настоявал да замине. Обяснението му беше, че отива там „да се заключи, да работи на мир и спокойствие, да избяга от всички изкушения“. Виктор имаше нужда от по-младия си приятел, защото можеше да разчита на неговата подкрепа, забавна компания, досетливост и остър ум.

Те се запознаха преди шест години, когато Ник беше само на двадесет и три, но вече беше обявен за новата звезда на американския литературен небосклон заради първия му роман. Срещнаха се по време на едно парти и веднага си допаднаха. След като откровено си признаха, че са отегчени от останалите гости и че не им се слушат празни кинаджийски приказки, те решиха да се измъкнат в един бар наблизо, където си говориха приятелски цяла вечер и много се смяха, а междувременно бавно и методично се наливаха, докато не се отрязаха съвсем. В разстояние само за няколко дни, прекарани в пиянство и разгул, те се превърнаха в първи приятели. Някои от техните познати считаха, че приятелството между бляскавия и мъжествен холивудски идол и префинения интелектуалец от източното крайбрежие е, меко казано, странно, даже абсурдно, и то най-вече заради големите различия в характерите и възпитанието им. Виктор и Ники обаче не обърнаха никакво внимание на всички тези доброжелатели.

Важното бе, че те самите знаеха на какво се крепи тяхното приятелство и защо са толкова близки. Стигаше им, че безрезервно се

приемаха един друг, а понякога дори съзнаваха, че близостта им се дължи именно на пълната противоположност на характерите, произхода, възпитанието и интересите им. Ник имаше навик да казва с насмешка:

— Но нека да не пренебрегваме факта, че имаме все пак една обща черта — нито ти, нито аз сме англосаксонци и протестанти. Но бих отбелязал, че един жабар и един чифутин са страхотен тандем.

Виктор винаги се смееше с глас, когато чуеше тези думи. Като актьор той много ценеше две основни качества у Ник — това, че от нищо не му пукаше и че умееше винаги да се надсмее над себе си. Всъщност можеше да се каже, че Николас Латимър и Виктор Мейсън са замесени от едно тесто, защото и двамата бяха волни и непокорни души.

Ник бързо се превърна в неотменна част от живота на Виктор Мейсън. Той постоянно му ходеше на гости в ранчото край Санта Барбара, пътуваше с него по целия свят за филмите, в които Виктор се снимаше, написа за него два много успешни сценария, като първият от тях обра оваците и на публика, и на критика и донесе и на двамата по един Оскар. Ник му беше и нещо като съветник в управлението на малката филмова компания, а по-късно стана и негов съдружник в „Белисима Продъкшънс“. Когато нямаха работа, те прекарваха почивката си в пътешествия. Заедно ходеха на лов за патици, ловяха съомга, караха ски. Заедно пиянствуваха и женкарствуваха по целия път от Париж до Ривиерата, а оттам до Рим, като оставяха след себе си купища празни бутилки от шампанско и върволици от разбити женски сърца. Те постоянно се веселяха и забавляваха, или с две думи — бяха направо неразделни. С годините все повече се привързваха един към друг по онзи особен, но дълбок начин, присъщ на истинското мъжко приятелство.

„Ник е най-добрият ми приятел, който някога съм имал“ — седеше Виктор и размишляваше. После моментално се поправи: „Всъщност той е единственият ми приятел. Освен Ели.“ Да, колко много години бяха минали от смъртта ѝ, а тя продължаваше да му липсва, защото освен негова предана съпруга беше неговият най-скъп и истински приятел.

Притъпената болка, която той си носеше през всичките тези години, изведнъж се събуди и остро го прободеше така, че той стисна очи

от мъка. Ще намери ли някога покой от това ужасно чувство за празнота, от това постоянно вътрешно терзание? Едва ли. Ели беше единственото истинско чудо в живота му, единствената ценност, която някога е имал, защото тя притежаваше най-ценното от всички човешки качества — съвършена доброта. Той отвори очи и се огледа, като примигваше, за да спре сълзите, които неочаквано се появиха. Никога нямаше да намери втора жена като Ели, за него нямаше друга такава. Никой човек няма щастието да срещне идеалния си партньор два пъти в живота си. Съдбата просто не го позволяваше на никого.

Мъката, която му причини внезапната остра болка, отново се надигна у него и помрачи красивото му лице, а блестящите му черни очи потъмняха от скръбта и страданието. Ели беше единственият човек, който заслужаваше да сподели с него славата, както и лекия и луксозен живот, който идваше с парите, защото не беше пестила време и сили, за да му помогне да успее. Но тя не доживя да го види на върха на славата, да се порадва на това, което беше постигнато и с нейна помощ. Понякога му се струваше, че целият успех е лишен от смисъл, щом като нея я няма. В известна степен той считаше славата си за някаква аномалия. След като премина първоначалното опиянение от успеха, всичко губеше своя смисъл, защото край себе си нямаше истински близък човек, който да го е подкрепял от самото начало, който да е бил свидетел на страданията, саможертвата, упорството и огромните усилия, преди да постигне целта. А когато стигнеш до върха, единственото, което ти остава, е да се държиш здраво, за да не паднеш. Всъщност най-трудното нещо е да успееш да задържиш успеха. А успехът е нещо толкова мимолетно. И носеше единствено самота. Дяволска самота. Ако преди години някой беше казал на Виктор Масонети — италианец и обикновен строителен работник от Синсинати, че е самотно на върха, той щеше да се изсмее на това досадно клише. Сега обаче знаеше, че това е абсолютна истина.

Виктор въздъхна и бръкна в джоба на белия си копринен халат, за да извади пакета с цигари. Докато палеше цигарата, за стотен път той осъзна колко пуст беше животът му без Ели във всяко едно отношение. Следващите му две съпруги не можеха да се сравнят с Ели — единственото, което му донесоха, бяха множество огорчения. Но поне си имаше близнаците. Като се сети за Джейми и Стив, които живееха при него в Щатите, изведнъж му полекна, защото те му бяха

единствената утеха. Където и да беше Ели сега, ако имаше изобщо живот в отвъдното, тя сигурно знаеше, че техните деца растат сред любов и грижи и че той винаги ще ги закриля всеотдайно, поне докато е жив. Мислите му се прехвърлиха върху неговите синове и той се опита да се ободри, да се освободи от тягостното настроение, което така неочаквано и необяснимо го беше обзело.

Не след дълго се почувствува по-добре и се зае отново с изчисленията пред себе си, но едва бе стигнал до втората колонка от цифри, когато в тишината проехтя бясно бумкане по вратата. Той погледна учудено и се намръщи. „Това се казва бързо и културно обслужване в този хотел“ — помисли той, докато крачеше към вратата. Открехна я леко и зяпна с отворена уста.

Пред него стоеше Николас Латимър, небрежно облеган на рамката на вратата и ухилен до ушите.

— Прав беше, изтърсваш се по-рано, отколкото си мислех — възкликна Виктор с намусено изражение. Той се опита да се направи на сърдит, но не издържа и се разсмя.

— Няма защо да ми го казваш, аз си знам. Голяма дивотия е, но пък умирам да ти погодя някой шантав номер — заяви Ник.

Те си стиснаха ръцете и се прегърнаха по мъжки. После Виктор му каза:

— Добре де, хайде, стига си висял там. Влизай вътре, магаре такава.

— Пристигнах сутринта с първия самолет от Париж и съм регистриран в този хотел от няколко часа — продължи да обяснява Ник със същата ухилена физиономия. — Обадох ти се долу от фойайето, както сигурно вече си се досетил. Не можех да не се избудалкам с тебе, братле. — Той влезе в хола и се огледа наоколо. — Хм, никак не е лошо. Този път си взел хубав апартамент. По като за теб. — Какъвто си беше слаб и висок, Ник почти се прегъна на две, за да седне в стола, и с артистичен жест хвърли някакъв пакет върху малката масичка. — Опитах се да се свържа с тебе снощи, но те нямаше. Затова... — той вдигна многозначително рамене. — Просто реших да долетя. Искях да те изненадам.

— И успя. Радвам се, че си тук. Току-що си поръчах кафе. Да поръчам ли и за тебе? А какво ще кажеш и да хапнем нещо?

— Само кафе, Вик. Благодаря ти.

Вик тръгна към телефона, а Ник се изправи да свали сивото си вълнено сако. Той го метна на облегалката на един стол и отново седна. Неговите прозрачни очи, които обикновено проблясваха палаво, сега бяха замислени, а от лицето му бе изчезнала и дяволитата усмивка на немирнен хлапак. Седеше със замислено изражение и присвити устни, като си играеше разсеяно с къдравата си руса коса. Но когато погледна към Виктор, по лицето му изведнъж се появи някаква благост. Правилно постъпи, че си събра багажа и дойде в Лондон. Това, което искаше да му каже, беше прекалено важно, за да го обсъждат по телефона. „Две глави винаги ще измислят нещо по-добро от една“ — помисли си той. Запали цигара и се втренчи в горящия ѝ край, като се питаше как ли Виктор ще приеме новините, които му носеше. Дали ще запази спокойствие? Или пък щеше да се поддаде на южния си темперамент и да избухне, както често се е случвало, когато някой му се изпречи на пътя. Разбира се, че Виктор щеше да се ядоса и имаше защо, но пък, от друга страна, той притежаваше огромен запас от самообладание и способност да владее емоциите си, стига само да поиска. Ник реши, че има еднаква вероятност да реагира и по двата начина.

Виктор се настани срещу Ник и погледът му се спря върху пакета на масата.

— Това да не би да е втората преработка на сценария? — попита той нетърпеливо.

— Точно така, братле. Вече може да се каже, че е готов. Останаха само няколко поправки на последните пет-шест страници, но мога да ги направя и утре. А дотогава е на твое разположение. Ако искаш, хвърли ми един поглед. — Той замълча за момент и дръпна от цигарата. — Дойдох си няколко дни по-рано, защото исках да говоря нещо с тебе — каза най-накрая с малко по-тих глас.

Виктор го погледна въпросително, като повдигна вежди и реши да използва думите на Катрин от предната вечер:

— Случайно да си чувал за какво служи телефонът? Това е инструмент, който... — той се ухили на Ник. — Майтапя се. Изглежда имаш да ми казваш нещо важно, иначе едва ли щеше да се върнеш по-рано. Особено като знам как хубаво сте си прекарвали с Натали в Париж. Или ти я доведе и нея?

— Не. Тя също замина. Трябваше да се върне в Щатите, защото започва нови снимки. Тръгна си в средата на миналата седмица. — Ник хвърли поглед към масичката на колелца, която беше отрупана с бутилки алкохол и разхладителни напитки. — Знаеш ли, май не ми се пие кафе. Бих пийнал нещо по-силно. Какво ще кажеш?

Виктор погледна часовника си:

— Защо пък не. По това време и в кръчмите вече се сервира пиене, какво ни пречи тогава и ние да започнем да се наливаме. Какво да ти сипя? Уиски или водка?

— Водка с доматиен сок. А на теб ти препоръчвам да си налееш нещо по-силно. Струва ми се, че ще имаш нужда.

Виктор се спря наред стаята и рязко се обърна. Изглежда внимателно Ник и го попита:

— Така ли? И защо, ако мога да попитам?

— Дотук ти казах само добрата новина за сценария. — Той безуспешно се опита да се усмихне. — Но има и една лоша новина. Наистина много лоша, братле.

— Давай, слушам те — той взе бутилката с водка и наля една чаша на Ник.

— Майк Лейзърс е в Париж...

— Какво! В Париж! Но нали говорих с него миналата сряда и той беше в Ню Йорк — извика Виктор, донесе чашите до масичката и седна.

— Може и да си говорил, но точно в момента той уютно си се е настанил в един парижки хотел. — Като забеляза истинската изненада по лицето на Виктор, Ник се впусна разгорещено да му обяснява: — Вик, трябваше да си го разбрал досега що за човек е! Когато си президент на международна корпорация ти си вездесъщ. Той е навсякъде и никъде. За него е нищо работа да скокне в частния си самолет и да се засили нанякъде, сякаш е излязъл да си покара колата. — Ник вдигна чашата си.

— Хайде сега, здраве!

— И до дъно! — Виктор погледна Ник изпитателно. — Имам странното усещане, че се мъчиш да ми кажеш, че Лейзърс ни е поставил някакъв безусловен ултиматум. И то естествено за филма. Та какво било значи? Готов съм да кръстосам шпаги с него. Нали ти казах

и преди, че знам как да се оправям с този човек. Наистина знам, повярвай ми.

Ник вдигна ръка, за да го прекъсне:

— Чакай малко, Вик. Изслушай ме първо, моля те. Ти си прав. Лейзъръс наистина се опитва да поведе война срещу нас. Той скоро ще пристигне и тук в Лондон, за да...

— Ти пък откъде си разбрал всичко това за Лейзъръс? И какво всъщност е решил той? Но ти как си го научил?

Ник заговори бавно, като внимателно подбираше думите си:

— Знаеш ли, животът е пълен с изненади и с толкова много странни съвпадения. Спомняш ли си Елен Верно, манекенката на Диор, с която ходех?

— Естествено. Чернокосата красавица със страхотната фигура и зашеметяващи бедра.

Ник не издържа и се засмя. Да попиташ Виктор да ти каже какво си спомня от едно хубаво момиче!

— Остави й бедрата настрана. Ако нямаш нищо против, тя има диплома от Сорбоната и от Лондонския университет по икономика, което значи, че преди всичко е много умна. Всъщност тя е сред най-интелигентните хора, които аз познавам. Но както и да е, ако си спомняш, ние останахме добри приятели и след като се разделихме, затова, когато пристигнах в Париж преди три седмици, аз ѝ се обадох. Отидохме заедно на обяд, посмяхме се, поразговорихме се за доброто старо време, абе изобщо — сецаш се. Някъде по средата на обяда тя ме попита какво пиша в момента. Казах ѝ, че работя върху сценария на „Брулени хълмове“. За своя филм. Точно тогава тя внезапно стана напрегната, даже нервна, на което аз много се учудих. Тогава ми призна, че знаела някои неща за филма, защото имала туй-онуй със спонсора на филма, Майк Лейзъръс. Да ти кажа честно, щях да падна, като го чух. Но нека да не се отклоняваме. Та значи Елен ме помоли да не споменавам пред никого, че сме се срещали. Явно, че Лейзъръс много я ревнува и я държи изкъсо. — Ник се изправи. — Аз ще си направя още малко „Блъди Мери“. Ти искаш ли още уиски?

Виктор отказа, после бързо го попита:

— Какво изобщо може да прави едно красиво, умно и изискано момиче като Елен с този мазен и гаден подлец Лейзъръс?

— Един господ знае — отговори Ник и се върна на мястото си. Във всеки случай обещах ѝ, че може да разчита на моята пълна дискретност дори и да познавам Майк Лейзъръс. Довършихме си обяда в добро настроение и това беше всичко. После Натали си дойде от Холивуд за няколко дни и аз съвсем забравих за Елен и нейните истории с Лейзъръс. Но вчера сутринта се случи нещо интересно. Тя ми звънна от апартамента на майка си и ме помоли веднага да отида при нея, а гласът ѝ звучеше потайно и притеснено. Естествено нямах и понятие за какво ме вика. Но ценя нейната съобразителност и знам, че едва ли би ми се обадила по този начин, ако не беше нещо наистина важно. И добре направих, че ѝ се доверих. Тя ми разказа, че миналия петък са обядвали с Лейзъръс в апартамента му в хотела, когато някой се обадил по телефона. Обаждането било или от Холивуд, или от Ню Йорк. Елен не беше съвсем сигурна...

— И е чула нещо важно за филма, нали така? — прекъсна го Виктор.

— Улучи.

— Слушай, не че се съмнявам в искреността на Елен или пък в нейната добронамереност, но хич не ми се вярва, че човек като Майк Лейзъръс ще вземе да обсъжда важни делови въпроси в присъствието на своята приятелка. Той е много потаен, а е и параноик, освен всичко останало.

— Съгласен съм. И ако тя не беше толкова умна, едва ли щеше да успее да сглоби цялата картина от откъслечни фрази. Разговорът е бил прекалено лаконичен и всъщност той не е споменал никакви имена! Онова, което е чула обаче, е било достатъчно, за да разбере, че се отнася до нас и до нашия филм.

— Добре де, но защо е толкова убедена, че все пак не се е заблудила? — продължаваше да настоява Виктор, като гледаше Ник недоверчиво.

— Защото казал на другия, че имал да му разправя доста неприятни неща за някакъв шантав писател, който правел жалки опити да напише голям сценарий — препредавам ти думите на Елен, която пък ми предаде неговите думи. Изказал се доста язвително и за някакъв киноартист, който си въобразявал, че може да бъде продуцент и който очевидно страдал от грандомания. Повтарям, че това са неговите думи, не мои. Изглежда, че сме ние двамата, Вик, няма кой да е друг.

Вик се изправи настръхнал на стола си и каза:

— Добре, убеди ме. Давай сега най-важното. И то без заобикалки.

Ник си пое дълбоко въздух:

— Той иска нов сценарий и нов сценарист. И не желае неизвестна актриса да изпълнява главната роля. Счита, че бюджетът е безумно раздут. Между другото, обсъждал е всичко това доста дълго с този, който му се е обадил по телефона. Елен ясно го е чула да казва, че сумата е напомпана, че този филм не може да оправдае цели три милиона долара. По гласа му можело да се съди, че той си мисли, че се опитваме да го направим на глупак и да го измамим. И най-накрая казал, че ако се наложи, ще смени и продуцента, щом като се бърка, където не му е работа, вместо да върши единственото, за което го бива — да си остане прост актьор.

— Кучият му син! — просъска Виктор тихо, но с огромно озлобление, а очите му заплашително засвяткаха. — Той си мисли, че ще му позволя да стъпче моя филм току-така! Филм, над който работя вече повече от година!

Ник каза с равен глас:

— Така е, защото безочиеето му няма мярка, а и парата е в него. Какво му пречи тогава да си мисли, че с лекота може да смачка филма? И ти го знаеш не по-зле от мене.

Виктор погледна Ник мълчаливо. После поклати глава и каза:

— Лейзъръс е прав за бюджета, Ники. Сумата наистина е прекалено голяма. Но в никакъв случай не е напомпана. Просто е погрешно изчислена. — Той посочи към бюрото си. — Цяла сутрин седя тук и се опитвам да поорежа някои разходи. — Разказа му за разговора си с Джейк Уотсън от предната вечер, а после добави: — Опитвам се да вкарам всичко в два милиона долара.

— Това сигурно ще укроти малко Лейзъръс — отговори Ник, но побърза да продължи, — остава обаче открит въпросът със сценария и правата ти на продуцент, а също...

Виктор го прекъсна рязко и невъздържано:

— Лейзъръс знае, че няма право, повтарям — няма никакво право да се меси в работата ми на продуцент по никой начин, колкото и да писка. Очевидно иска да ми пробута някакъв нов сценарий,

защото е наясно, че аз съм продуцентът и имам последната дума за това.

— Дори да е така, убеден съм, че ще ти създаде доста ядове, ако решиш да използваш неизвестна артистка за ролята на Катрин Ърншоу. — Ники спря за момент и се поколеба дали да му го каже, но се пристраши: — Слушай, Вик, може би и ти не си съвсем прав. Сигурен съм, че можеш да направиш филма и сам, че нямаш нужда от други известни имена, освен себе си за реклама на филма, но изглежда Лейзърс има сериозни основания да е против всякакви експерименти. Защо изобщо ти трябва да правиш пробни снимки на Катрин Темпест? Защо просто не възложиш ролята на някоя утвърдена киноартистка, за да си спестиш излишните разправии с Лейзърс?

Виктор поклати отрицателно глава и стисна устни непреклонен:

— Не, Ники. Ще направя снимките с Катрин.

Ник го погледна внимателно, но като видя решителното изражение на лицето му, се въздържа от коментар. Чудеше се дали между Виктор и Катрин има някаква любовна история, но бързо отхвърли това предположение като малко вероятно. И да имаше нещо подобно, отдавна вече не се печелеха роли по този начин. А освен това като истински бизнесмен Виктор беше твърде проникателен и твърде неподатлив на такива изнудвания. Той никога не би изложил на риск кариерата или парите си заради някоя бурна, но краткотрайна авантюрка. Любопитството обаче не преставаше да гложди Ник. И след като не успя да прикрие озадачението си, реши все пак да попита:

— Защо толкова държиш именно на нея?

— Защото ѝ обещах, пък и тя си го заслужи. Разбира се, че има и друга причина, която е по-съществената. Не знам защо, но съм убеден, че е идеална за ролята. Има нещо диво и неудържимо в нея, някаква страст, която ми напомня много за Кати от „Брулени хълмове“. Струва ми се, че тя ще изиграе ролята не по-зле от Мерл Обърн, нищо чудно да я направи и по-добре. Поразен съм от нейната жизненост и силата на характера ѝ. Ако се представи на пробите така, както очаквам, именно тя ще играе, и по дяволите всички спонсори, които и да са те. — Изведнъж Виктор смени тона и хитро се усмихна на Ник. — Имам намерение „Белисима Продъкшънс“ да ѝ предложи договор. Знаеш ли, гони ме странното усещане, че един ден Катрин Темпест ще стане голяма звезда, но преди да съм видял снимките, няма да го разправям

на никого, освен на тебе. Слушай, имай ми доверие. Знам какво върша. Още в първия миг, когато се запознах с нея, усетих, че тя притежава онова неповторимо нещо, на което му казват магнетично очарование. Вродена способност да заплениваш хората. Или наречи го както искаш. А ако успее да разкрие и пред камерата тези си качества, на което искрено се надявам, тогава всички врати ще се отворят пред нея. Ще стане много, много известна. Ако ли пък не успее... — Той стисна устни и добави тъжно: — Какво пък, ще продължи да си бъде великолепна актриса. Но в театъра. — Виктор се захили и го погледна дяволито. — Чудно ми е как така ти да не си забелязал тези нейни качества.

— Забелязал съм ги, разбира се. Но... — Той спря за малко, повдигна рамене и с уморен глас подхвана отново: — Слушай, Вик, с риск да се повтори, пак ще ти напомня, че Лейзъръс никога няма да възприеме идеята за неизвестна артистка в тази роля, колкото и да е талантива. Той упорито се е заинатил да ти намери за партньорка във филма някоя известна кинозвезда. И знаеш ли какво? Имам силното подозрение, че той ще цъфне в Лондон, преди още да си се опомнил. Няма да се учудя, ако вече е пристигнал.

Виктор стана и отиде до масичката, за да си налее още едно уиски.

— Може би трябва да ти кажа, че от известно време сериозно обмислям възможността да се отърва от Лейзъръс. — Той говореше небрежно, с безразличие, сякаш това не го интересуваше. Разклати леда в чашата си, отпи една глътка и повлече крака обратно към стола. — Всъщност тази мисъл ми се върти из главата вече две седмици. Той е един властен и нагъл негодник. Истински мегаломан. И това, че управлява огромна международна корпорация, съвсем не означава, че знае как се прави филм, въпреки че сигурно си въобразява точно такива глупости. Всъщност е само един жалък аматьор в нашия бранш. Напоследък все по-често и по-упорито си мисля, че съм на път да си докарам страхотни неприятности, ако го допусна в „Белисима Продъкшънс“. Още повече, ако му позволя да финансира моя филм. Да ти кажа право, вече съжалявам, че изобщо се захванах с него. А това, което ми разказа сега, ме кара да се замисля още по-сериозно. Струва ми се, че ще трябва да го разкарам, и то в най-скоро време.

— Господи, Вик! Та това ще бъде страхотно! Но как ще се отървеш от него. Мислех, че вече сте сключили договор.

— Наистина беше изготвен договор между Лейзъръс и „Белисима Продъкшънс“, но аз все още не съм го подписал. Има някои клаузи в него, които ме притесняват, затова първо го изпратих на адвоката ми, тук в Лондон. Копие от договора съм дал и на адвоката на компанията ми. Няма да подписвам нищо, преди да чуя тяхното мнение. Както виждаш, бих могъл да се отърва от него, когато пожелае, без това да има неприятни последици за мене. И знаеш ли, поне досега Майк Лейзъръс не е вложил и цент, така че не е в състояние да ми поставя никакви ултиматуми. Все още всичко е изцяло в мои ръце. — Той се облегна назад самодоволно.

— Но откъде ще намериш парите за филма без негова помощ? — попита Ник загрижено.

— Е, те в това е въпросът, както би казал старият чичо Шекспир. Да си кажа правичката, в момента и аз не знам. Не ми се искаше да търся помощ от големите лъвове в нашия занаят, но изглежда, че ще ми се наложи все пак. Всеки друг вариант е по-малката злина от Лейзъръс. „Метро Голдуин“ биха могли да проявят някакъв интерес. Как мислиш?

Ник се намръщи:

— Честно казано, не знам. Едва ли ще бъдат във възторг от идеята за нова версия на „Брулени хълмове“. Четеш ли какви мнения се появяват напоследък по филмовите списания? Специалистите са настроени доста критично към правенето на нови версии на известни стари филми. Те ги считат за пълен финансов провал, защото няма публика за тях.

— Хайде, приятелю, забрави тая работа. Остави на мене да си блъскам главата дали точно сега му е времето на такъв филм, откъде да измъкна парите и всички тия дивотии. Струва ми се, че това, което ти е казала Елен за Лейзъръс, малко те е шашнало. За бога, я не си трови нервите с тоя палячо! Все ще намеря някакъв начин да оправя нещата. Слушай, защо да не поизлезем малко? Имам нужда от разходка и глътка чист въздух. Защо да не походим до ресторанта на края на улицата. В неделя по-добро от това няма да намерим.

— Идеята ти е чудесна — опита се да каже с бодър глас Ник.

— Изчакай ме няколко минути да се облека. И ако искаш, си сипи още едно, за да не скучаеш.

— Благодаря, ще си сипя — каза Ник и замислено тръгна към масичката с напитките. Но внезапно се обърна. — Слушай, Вик, мога ли да те питам нещо?

— Естествено, Ники. — Виктор се спря с ръка на вратата, защото усети, че има нещо сериозно.

Лицето на Ник беше необикновено умислено:

— Ако приемем, че твърдо и окончателно си решил да не продължаваш с Майк Лейзъръс като твой основен спонсор, какво ще стане при положение, че не получиш финансова подкрепа от никой от големите лъвове?

Виктор придоби мрачно изражение и се прокашля, преди да отговори:

— Спирам всичко. Слагам черта на филма. Просто няма да имам друг избор — той каза всичко това с някаква твърдост в гласа, защото вече беше премислил и тази възможност. — Парите по подготовката ще отидат на вятъра, но нищо не мога да направя. И слава богу, „Белисима Продъкшънс“ може да поеме този удар. Ще го впишем като загуба и така ще намалим данъците. — Той примирено въздъхна. — Така е, стари приятелю, във всяка война има жертви. — Усмихна се кисело и отиде да се облича.

„Да сложи черта на филма!“ — повтаряше си Ник, докато гледаше смаян към вратата и не можеше да повярва на ушите си. И то след целия къртовски труд, който бяха положили. „Исусе Христе! Не само парите по подготовката щяха да отидат на вятъра, но и една цяла година от техния живот.“ Ник знаеше, че Виктор мисли това, което казва, защото никога не говореше празни приказки. Той винаги внимателно обмисляше и преценяваше нещата, преди да изрече нещо. Решенията му винаги бяха добре претеглени и окончателни.

Ник усети огромно разочарование, като си помисли за сценария, над който беше работил така усърдно по цели дни и нощи, и то месеци наред. Той знаеше, че това е едно от най-добрите неща, които някога е писал, и сърцето го заболя при мисълта, че то никога няма да види бял свят.

„Ти винаги си бил егоист. Винаги мислиш само за себе си“ — разсъждаваше наум той, като взе чашата си и отиде до прозореца.

Дръпна пердето и погледна навън, но празният му и разсеян поглед възприемаше само мътните очертания на сивите сгради наоколо, които изглеждаха още по-грозни на студената зимна светлина. „Но не си ти единственият разочарован — помисли си Ник натъжено — сигурно най-много ще го заболи Виктор, който отдавна мечтаеше да направи «Брулени хълмове» и изгаряше от желание да играе Хийтклиф заради професионалното предизвикателство, което ролята предлагаше.“ Ник знаеше, че Виктор иска да разгърне таланта си, защото му беше омръзнало да го възприемат само като добрия герой и идеал за мъж.

Той и Виктор щяха бързо да преодолеят разочарованието си, както и всички останали от екипа, и да започнат нещо ново. Виктор вече го очакваха няколко предложения за нови филми, а той самият имаше в главата си интересна идея за нов роман и му се искаше да започне работа по нея колкото се може по-скоро. Всъщност той и Виктор имаха как да се оправят в тази ситуация — ще понесат необходимите загуби, ще оближат раните си и после пак ще продължат напред без никакви сериозни поражения. Но какво ще стане с Катрин Темпест? Тя беше заложила всичко на пробните снимки и на възможността да участва в този филм. За нея това беше рядък шанс с един скок да достигне направо върха. Ако не бяха Виктор и неговият филм, можеха да минат години, преди да получи подобно главозамайващо предложение. А можеше и изобщо никога да не го получи. Без съмнение Катрин бе заложила всичко на тази карта. Щеше или да спечели много, или да изгуби много. Но изгубеше ли, щеше да се провали целият ѝ живот. Ник беше съвсем убеден във всичко това, въпреки че Катрин никога не беше споделяла нищо с него. Просто интуицията му подсказваше, че е точно така.

Ник продължаваше да мисли за Катрин. Той разбираше защо Виктор вижда у нея огромни заложи като бъдеща кинозвезда. Ник също беше забелязал качествата на Катрин, които действително бяха многобройни. Неговото отношение към нея обаче бе съвсем различно от това на останалите. Нейната необикновена красота не успя да го заблуди, нито пък беше заслепен от огромния ѝ чар. Иначе казано, тя не можа да го развълнува като мъж и съвсем естествено той не се интересуваше от нея като от жена. Ник беше доловил някаква вътрешна студенина дълбоко у нея. Дори пълна безчувственост, която му изглеждаше още по-необяснима на фона на това, че наглед Катрин

беше толкова страстна. Той инстинктивно усещаше, че тя живее с една привлекателна маска за пред света, която обаче нямаше нищо общо с нейната душевност. Цялата ѝ чувственост беше само на повърхността. Като добре заучена роля. Той я беше виждал само няколко пъти, но при всяка една от тези срещи бе успял да открие у нея черти, които го безпокояха. Спомни си как в един момент неочаквано го порази прекалената двойственост в поведението на Катрин. На пръв поглед никой не можеше да отрече нейната изключителна сърдечност и жизненост. Но на него му се струваше, че тя понякога имаше способността да се откъсва нанякъде и незабелязано за другите да сваля маската си и да се превръща в хладен и безразличен страничен наблюдател. Не, по-точно — в безпристрастен съдник на всичко наоколо. Изведнъж проумя: „Тя всъщност е абсолютно самотна и съвършено отчуждена от хората край себе си“.

Той поклати глава самокритично. „О, Господи, ама и аз все си ги въобразявам едни! Всичко си му е наред на момичето. Е, може и да е малко прекалено амбициозна, но то пък кой ли не е в този занаят?“ Въпреки че се опита да погледне по-ведро на нещата, тревожните предположения за Катрин така и не го напуснаха — дълбоко в себе си той оставаше убеден, че Катрин е една жестоко наранена млада жена, която се беше приучила сама да наранява жестоко, за да съхрани себе си. С огромно изумление Ник си призна, че колкото и да беше красива, тя не му харесваше. Нямаше никакви сериозни основания за това, но все пак Катрин му беше определено неприятна.

Николас Латимър стоеше с чаша в ръка, гледаше втренчено през прозореца и се опитваше да си обясни тези странни чувства, без изобщо да подозира, че ще минат години, преди да може да осъзнае противоречивото си отношение към Катрин Темпест.

ГЛАВА XI

Катрин стоеше в малката кухничка на апартамента си и чакаше да заври водата за сутрешния ѝ чай. Тя постави филийка хляб в тостера и се повдигна на пръсти, за да извади чаша и чиния от високия шкаф на стената. Отвори хладилника, извади маслото и бурканче с мармалад и ги постави на една табличка заедно с останалите прибори, като вършеше всичко това бързо и грациозно.

Кухнята беше толкова миниатюрна, че в нея имаше място само за един човек, но тъй като блестеше от чистота и всеки предмет беше на мястото си, защото Катрин обожаваше безупречния ред, всичко изглеждаше по-уютно и приятно, отколкото беше в действителност. Когато преди две години нае жилището, тя боядиса стените и шкафовете в бледосин цвят и постави на пода бял линолеум, което направи помещението да изглежда малко по-просторно. Бледосини тюлени перденца покриваха малкия прозорец, а на перваза имаше няколко глинени саксии с червено мушкато, които внасяха цвят и пролетна свежест.

Катрин застана до прозореца и погледна навън. Апартаментът ѝ беше на последния етаж и бе служил за таванско помещение, преди да го превърнат в жилище за живеене. Ето защо тя имаше прелестна гледка от нейното гнезденце — виждаше се една градинка, заобиколена в полукръг от стари и красиви викториански къщи. През лятото обичаше да гледа огромните корони на дърветата, които блестяха на ярката светлина със зеленикави оттенъци и пропускаха лъчите на слънцето през плетениците от клони, натежали от лъскави зелени листа. В тази февруарска сутрин градината изглеждаше тъжна и пуста, а дърветата бяха голи и безжизнени. Но почернелите им костеливи клони се протягаха към небето, което днес беше по-красиво от всякога. Тъмните и грозни облаци, които седмици наред бяха забулвали небето над Лондон като една безкрайна сива пелена, бяха изчезнали сякаш с магическа пръчка. Сега това небе приличаше на

огромно синьо платно, което искреше ярко от бялата зимна светлина. И за първи път от толкова време не валеше.

„Сякаш пролетта е дошла“, помисли си Катрин с щастлива усмивка и в същия миг взе решение да отиде пеша до ресторанта, където имаше среща в един часа. Тя се поколеба какво точно да облече и накрая се спря на най-новия си тоалет, който шивачката ѝ донесе миналата седмица. Мислено преценяваше какви аксесоари да подбере за него, когато пронизителният вой на чайника прекъсна мислите ѝ. Изключи газта, напълни каничката с чай, сложи препечената филия в чинията и отнесе таблата със закуската си в дневната.

Въпреки слънчевата светлина, която нахлуваше през прозорците, стаята изглеждаше поразително студена. Това впечатление се създаваше най-вече от студените цветове и от цялата скованост на интериора. Всичко в стаята беше ослепително бяло. Лъскави бели стени се сливаха с дебелия бял килим на пода. Бели копринени пердета с педантично наредени дипли се спускаха над прозорците и бели вълнени калъфи покриваха едно канапе и няколко кресла. Имаше още две малки масички от всяка страна на канапето, голяма и ниска квадратна маса пред него и етажерка на стената — всичките тези мебели бяха модерни и лъскави. Те бяха направени от хромиран метал и стъкло, които проблясваха със студени отблясъци и така още повече подсилваха отблъскващата стерилност на тази стая.

Имаше само няколко не бели предмета в дневната, която приличаше на зимен пейзаж, но те бяха в стоманеносиво и черно — мрачни и убити тонове, които не можеха да смекчат бялата монотонност. Двете високи лампи върху стъклените масички до канапето бяха покрити със стоманеносиви ленени абажури, а по креслата се виждаха възглавнички в същия металически цвят. По стената бяха строени черно-бели въоръжени рицари, изобразени върху офорти в хромирани рамки, а в ъгъла като на пост стоеше огромна цилиндрична стъклена ваза, от която като пипала на паяк стърчаха голи черни клони. По етажерката нямаше почти нищо — само няколко зелени растения, два черни лакирани свещника с бели свещи и една японска купа от черно дърво. Нямаше никакви снимки на близки или приятели, нито пък дребни предмети и сувенири, които да събудят съкровени лични спомени за отминали преживявания. С две думи, цялата стерилност и голота на стаята напомняше за манастирска килия

на монахиня девственица. Тази атмосфера се пренасяше и в спалнята ѝ, която също беше като варосана в ослепително бяло, а и съвсем бе лишена от всякакъв друг оттенък. Катрин сама беше обзавела и подредила апартамента си и сигурно щеше да зяпне от изумление, ако някой беше решил да ѝ каже, че той изглежда студен, безжизнен и кошмарен. Тя харесваше силно изчистения стил на жилището си, който така старателно се беше опитала да постигне, и го считаше за елегантен и изискан — виждаше много красота в цялата белота и чистота наоколо, които ѝ бяха толкова необходими за нейния собствен уют.

С бърза походка тя прекоси стаята, постави таблата на масата и седна на канапето. Изражението ѝ беше унесено и замечтано, а мислите ѝ се рееха натам-насам, докато пиеше чая си. Чувствуваше се великолепно. Тази седмица тя живееше в еуфория и въодушевление и ето че днес, четвъртък сутринта, ѝ се струваше, че от събота насам всички дни бяха за нея един огромен успех.

И Франческа, и графът се възхитиха от нейната игра като троянската Елена, а вечерята в „Амбасадор“, на която Виктор щедро ги покани, беше незабравима. Но най-важното за Катрин беше, че старият граф веднага се поддаде на чара ѝ и за нея нямаше съмнение, че той я харесва. Затова не можеше да си представи, че той ще създаде някакви пречки или проблеми в отношенията ѝ с Ким.

Катрин не грешеше — граф Лангли наистина я беше харесал. Всъщност консервативният английски благородник и красивата млада американка бяха взаимно очаровани един от друг. Те веднага намериха общ език и създадоха топла и сърдечна атмосфера за цялата компания по време на вечерята. Всички така добре се забавляваха, че Виктор даже предложи да продължат в нощния бар и да потанцуват на хубава музика до ранни зори. Родена актриса, Катрин направо надмина себе си. Интуитивно, но безпогрешно налучкваше баланса между благовъзпитана сдържаност и жизнерадостни изблици. И успя да удиви всички с безупречните си маниери.

На следващия ден Виктор я покани на обяд, по време на който обсъдиха подробностите около пробните снимки, както и специфичните разлики между филмовата и театралната игра. Виктор говори през по-голямата част от времето, като ѝ даваше множество ценни и интересни напътствия. Катрин се трогна от неговата

загриженост и му благодари за полезните съвети, които получи от него. Виктор ѝ каза, че иска да поговори с нея още веднъж преди пробните снимки, вече окончателно определени за петък следващата седмица — оставаха ѝ само осем дни. А утре вечер след представлението беше поканена от графа на вечеря заедно с Ким и Франческа, преди той и Ким да отпътуват за Йоркшир.

Както си седеше, Катрин се усмихна. Усмивката ѝ беше самодоволна и щастлива. Нещата вървяха като по ноти — всички планове, които така старателно беше подготвяла, бяха на път да се изпълнят. Тя ще се омъжи за Ким и ще стане графиня Ингълтън, а освен това ще се превърне в голяма кинозвезда. Тези мисли я накараха доволно да се облекне назад, самовлюбено да се сгуши във вълнения си халат. Скоро мечтите ѝ щяха да станат реалност. Стига ѝ толкова болка, мъка и страдание. Оттук нататък животът ѝ щеше да бъде безкраен празник.

Докато си седеше така и си хвърчеше из облаците, на Катрин Темпест и през ум не ѝ минаваше, че нещата изглеждат прекалено добре, за да са истински, че можеха да я сполетят неочаквани събития, които да сложат край на тези блажени дни. Но едва ли щеше да изпита подобно съмнение — за нея това беше абсурдно и недопустимо. За жалост Катрин беше подвластна на един грях, който са заклеявали още древните гърци. Тя беше непоправимо високомерна и самонадеяна, имаше дързостта да предизвиква съдбата — беше прекомерно горделива и безкрайно уверена в собствената си неуязвимост. Катрин бе напълно сляпа за този свой недостатък и затова никога не изпитваше никакви угризения. Ето защо и сега тя беше напълно убедена в успеха си на пробните снимки. Ще се представи великолепно и Виктор ще ѝ даде ролята във филма.

Виктор Мейсън ѝ беше казал, че възнамерява да започне филма през април, а тази дата я удовлетворяваше напълно. Договорът ѝ в театъра за пиесата „Троянската интермедия“ беше за една година и изтичаше в края на март. Ако желаше, тя можеше да не го подновява. Работата по филма щеше да трае три месеца, като се предвиждаха както външни снимки в околностите на Йоркшир, така и снимки в едно от големите студиа на Лондон. Виктор ѝ беше казал, че възнамерява да направи монтажа много бързо, защото искал филмът да е готов за пускане към септември. Също така мислел веднага да направи две

копия от оригиналната лента, за да може едното да почне да се прожектира в Ню Йорк, а другото — в Лос Анжелис, и то не по-късно от една седмица преди края на годината. Именно по този начин щеше да спази изискванията на Филмовата академия и да получи право да кандидатствува с филма си за наградите за 1956. Въпреки че Виктор нямаше да смогне да пусне филма в масово разпространение преди пролетта на 1957, той беше решил да не изпуска възможността да си опита късмета в разпределението на Оскарите.

Ами ако тя самата получи Оскар! Тази мисъл така я зашемети и наелектризира, че на нея ѝ прималя от вълнение. И тъй като притежаваше онзи рядък талант — никога да не се съмнява в себе си, възможността да получи наградата ѝ се струваше съвсем реална. Но дори и да не получи Оскар, Катрин не се съмняваше, че ще стане голяма звезда след появяването на филма по екраните. Успехът щеше да ѝ донесе не само голяма слава, но и пари, купища пари, а с тях — и много власт, една огромна и сладка власт.

Някаква ледена сянка премина през лицето на Катрин и грозно изкриви доскоро блаженото ѝ изражение. Чертите ѝ се изопнаха. Студени искри святкаха в очите ѝ. Нейното изящно лице се промени до неузнаваемост от появата на някаква неистова злоба и омраза, така необясними у едно младо момиче.

Скоро, много скоро ще може да действа сама, ще извърви решително последните стъпки от своя план и ще им покаже коя е тя! Едва чута въздишка се изтръгна от устните на Катрин. Знаеше, че вече е късно да помогне на майка си, но все още можеше да спаси брат си Райън. Нейният скъп и обичан Райън. Откога не го беше виждала. Любовта към брат ѝ беше един от основните мотиви в нейното поведение през последните няколко години. Голяма част от цялата ѝ непоколебимост да се издигне се дължеше на твърдото ѝ решение да изтръгне Райън от тиранията на баща им, от неговото пагубно въздействие. Често пъти мисълта за Райън я пронизваше тревожно и тя потръпваше от ужас. Той скоро щеше да навърши деветнадесет и Катрин се питаше озадачено до каква степен онази гад, баща им, беше успял да отрови душата му. Дали и Райън самият нямаше да се превърне в негово подобие? Дори само мисълта за това я изпълваше с отвращение и ужас и съзнанието ѝ бясно се мъчеше да пропъди този

кошмар. Но така нарастваше и решителността ѝ да измъкне брат си от Чикаго и да го вземе при себе си, където и да е тя.

Мислите ѝ се пренесоха изцяло към Райън. Зловещото изражение на лицето ѝ изчезна, чертите ѝ се отпуснаха и в очите ѝ се появиха любов и нежност. Но с неговия образ неизменно вървяха и други спомени, които никак не бяха приятни. Тя стисна ръце в скута и се втрени в пространството, без да помръдва, сякаш се вкамени. Като злокобен ореол около образа на Райън в съзнанието ѝ израсна кошмарната къща, в която се бяха родили, в която брат ѝ все още живееше. Този студен и грозен дом, който беше жив паметник на парите и властта на баща ѝ. Тя винаги бе ненавиждала това място с тъмните коридори, страшните стълбища и мрачните стаи, претъпкани със скъпи, но грозни антики и безвкусни картини, събрани както дойде. Този дом беше образец за крещяща липса на чувство за красота и стил, неотразим пример за парвенющина. Там всичко потискаше и унищожаваше душата. Катрин винаги се е чувствувала бедна и нещастна в тази богаташка къща. Да, те имаха и най-скъпите дрехи, и най-отбраната храна, и слуги и коли на разположение, защото баща им беше почти милиардер. Въпреки това Катрин постоянно чувствуваше огромен недоимък, там просто никога не ѝ достигаше обич и топлина. Тя неволно потръпна. Не беше стъпвала в този дом вече шест години. В деня, когато го напусна, тя се закле никога да не пристъпи прага му отново.

Изведнъж трескавите мисли на Катрин се насочиха към баща ѝ. Въпреки че винаги се бе старала да изличи образа му от съзнанието си, точно днес тя си го припомни с някакво настървение. Изведнъж го видя така, сякаш беше застанал пред нея. Патрик Майкъл Шон О'Рорк имаше красиви сурови черти на лицето, катраненочерна коса и сини като сапфир очи, които обаче гледаха студено, сякаш наистина бяха от безчувствен скъпоценен камък. Имаше нещо страшно у него и Катрин внезапно осъзна, че още от съвсем малка е разбирала това. Само че тогава просто не е знаела точните думи, с които да го опише. Сега обаче в нея напиряха ясни и жестоки думи. Той беше суров, алчен и безмилостен, един ненаситен човек, който се бе венчал за парите и се кланяше на властта. Никой не познаваше така добре Патрик Майкъл Шон О'Рорк, както тя самата. Той беше невероятен лицемер — хората го познаваха като очарователен, весел, забавен и сладкодумен

ирландец, въпреки обаче беше сърдит, жесток и непреклонен тиранин. Катрин не можеше да го понася. Но и той я мразеше не по-малко. Тя усети как кожата ѝ настръхва, как тръпки полазват по гърба ѝ, затова отново се сгуши в халата си. Сега си спомни с ужасяваща яснота и подробности деня, в който беше осъзнала цялата ненавист на баща ѝ към нея. Беше август 1947 и тя бе само на дванадесет години.

На този ден, преди девет години, Катрин се беше почувствувала за първи път щастлива от много време насам, защото най-неочаквано майка ѝ слезе да обядва с тях. Розали О'Рорк беше усетила някакво подобрене на състоянието си и беше решила да зарадва децата си. Катрин бе на върха на щастието да види майка си почти оздравяла и макар че Розали не излъчваше предишната жизненост и енергия, толкова характерни за нея, преди да се разболе, тя все пак изглеждаше добре и във весело настроение. Смееше се заедно с тях, а дълбоките и зелени очи искряха радостно. Красивата ѝ червена коса беше буйна и здрава и приличаше на лъскав шлем над овалното лице, което в този ден не изглеждаше въсъчно бледо и изкривено от болка. Носеше бледозелена рокля от копринен шантунг с дълги ръкави и широко разкроена долна част, за да прикрива изтънялата ѝ фигура, стопена до неузнаваемост от болестта. Беше си сложила наниз от лъскави перли и перлени обици. По изтънелите ѝ пръсти блестяха изумруди и смарагди.

Госпожа О'Рорк бе наредила на икономката Ани да сервира обяда в лятната трапезария — една от малкото уютни стаи в мрачната и потискаща къща, защото Розали я бе подредила по свой вкус. В тази стая се усещаше някаква особена свежест и ведрина — по стените приятно се смесваха ослепително бяло и ярко жълто, а всички останали предмети бяха в подобни тонове. Беше обзаведена с оригинални бели тръстикови мебели от миналия век. Стените бяха покрити с пъстри репродукции на екзотични птици и редки орхидеи, както и със саксии със зелени растения. Стаите на Розали на втория етаж бяха обзаведени в същия изискан, но не и претенциозен стил.

Въпреки че напоследък рядко използваха тази стая, защото майка ѝ вече не слизаше за обяд, Катрин я предпочиташе пред голямата трапезария с яркочервени стени, пъстър червен килим и отвратителни махагонови мебели. Тя наблюдаваше с възхищение майка си, която седеше срещу нея на масата, и си мислеше колко елегантна и изискана е изглеждала винаги — и сега беше облечена с

вкус и ухаеше на любимия си парфюм от лилии. На Катрин майка ѝ беше и си остана съвършеното олицетворение на красота и женственост, затова тя я боготвореше. В онзи ден Катрин почувствува нова надежда, че майка ѝ може би ще оздравее от тайнствената болест, която я измъчваше вече две години и за която всички вкъщи говореха само шепнешком.

Беше делничен ден и Патрик О'Рорк още не се беше върнал, затова, слава богу, го нямаше напрежението, което обикновено тегнеше над масата, когато се събираха да се хранят. Райън не млъкна през цялото време, като ги забавляваше с най-невероятни истории. Те се смееха и се чувствуваха щастливи. А Катрин се наслаждаваше на сладката сигурност, топлота и обич, които се излъчваха от майка ѝ. Розали даряваше децата си с цялата своя нежност и любов.

Едно-единствено нещо обаче помрачаваше радостта на Катрин — тя виждаше, че майка ѝ няма никакъв апетит. С тревога наблюдаваше как тя безучастно рови храната си и почти не опита нищо от вкусните ястия, които Ани беше приготвила. След обяда Райън се запиля нанякъде по момчешките си лудории. И за Катрин беше истинско щастие, когато майка ѝ я помоли да остане при нея още някой и друг час. Какво по-голямо удоволствие за дванадесетгодишното момиче от това да остане да си поговори насаме с майка си в нейните приятни и прохладни стаи. На Катрин ѝ харесваше тук, защото всичко беше в пастелни тонове и меки материи, имаше изящни френски мебели и красиви картини. Цялата обстановка се различаваше толкова много от останалата част на къщата, която носеше отпечатъка на просташкия вкус на баща ѝ. А дневната на втория етаж беше най-любимата стая на Катрин, особено в студените зимни дни. В такива дни там винаги се палеше огън и съчките пращяха в камината, а те с майка ѝ често седяха в полумрака на зимните следобеди, топлеха се на ярките пламъци, сладко си приказваха за книги, музика и театър или просто си почиваха мълчаливо, но винаги се чувствуваха прекрасно, защото между тях имаше дълбока любов и разбирателство. Така си седяха те и в онзи следобед преди девет години и наблюдаваха през прозореца езерото Мичиган — не говореха много, доволни дори само от това, че са заедно. Поради болестта на Розали отдавна не бяха имали щастието да прекарат някой следобед заедно.

Едва тридесет и две годишна Розали О'Рорк вече беше намерила покой в душата си и живееше с упованието в Бога. Мъдра съзерцателност бе изписана и върху лицето ѝ, което беше красиво въпреки болестта. В този ден имаше някаква странна озареност в изражението ѝ, примесена с малко тъга — погледът ѝ се рееше някъде към езерото Мичиган, а очите ѝ излъчваха безкрайна мекота и просветление. Обядът я беше поизтощил, но тя се стараеше да не издава умората си, за да не тревожи Катрин. Розали не бе познала много радост от брачния си живот, като се изключи радостта от децата и най-вече от Катрин, която обожаваше. Скоро след женитбата тя беше разбрала, че между нея и Патрик няма нищо общо. У него имаше някаква агресивна мъжественост и сприхав ирландски нрав. Той беше с неутолима страст към живота във всяко едно отношение, а за пари и за власт алчността му нямаше край. Със своя финес и изящество, със своята нежна и артистична душа тя постепенно се отчуждаваше от съпруга си и все повече се вглъбяваше в себе си, за да се изолира от неговата ненаситна похот и неудържимо сластолюбие. Колкото ѝ да бе странно обаче, тя продължаваше все така да го обича, макар и да съжаляваше, че е свързала живота си с него, защото разбираше, че характерите им са абсолютно несъвместими. Малцина познаваха истинския образ на Патрик, защото той умееше да се преструва, да прикрива своята същност под маска от сдържаност и достолепие, имаше дар слово и успяваше ловко и коварно да представи черното за бяло и бялото за черно.

Още когато беше лудо влюбена в Патрик, бащата на Розали ѝ каза: „Тоя се е венчал за дявола, и то не един път, помни ми думата!“ Много години след сватбата баща ѝ продължаваше да храни недоверие към Патрик и да се съмнява, че бракът им ще просъществува. В известен смисъл той се оказа прав — понякога нещата все пак вървяха добре, макар че неведнъж Розали се бе замисляла дали да не напусне Патрик. Но за развод и дума не можеше да става. Тя беше католичка, както и той, а освен това имаха и деца, които той никога нямаше да ѝ остави. Пък и все още го обичаше по някакъв начин, въпреки всичките му недостатъци.

Макар и да не си го признаваше и да не искаше да мисли за това, Розали знаеше, че смъртта ѝ приближава. Тя не се заблуждаваше от краткотрайните си подобрения, от кратките изблици на енергия и

жизненост, които при това идваха все по-нарядко. Сега, докато седеше с дъщеря си, тя тъжно размишляваше: „Колко малко всъщност ми остава на тази земя, колко малко време ми остава да бъда с моите деца, но дано Бог да ги закриля“.

Розали беше дълбоко религиозна и всеки ден отправяше благодарности към всевишния, че децата ѝ са наследили нейните качества, а не са взели ужасния характер на баща си, или поне на нея така ѝ се струваше. Тя погледна към Катрин, която седеше спокойно на стола, послушна и възпитана, и за пореден път изпита гордост от нея. Детето изглеждаше толкова мило и скромно в очарователната жълта рокличка, белите къси чорапки и черните лачени обувчета. Но въпреки това тя се държеше някак прекалено зряло за възрастта си, сякаш беше преживяла доста, сякаш се беше сблъсквала с болката и неудачите на живота и вече беше придобила мъдро отношение към много неща. Розали съзнаваше, че това звучи абсурдно, защото дъщеря ѝ беше гледана като цвете в саксия, винаги бе живяла в разкош и не познаваше нищо друго, освен сигурността и уюта на семейството и родния си дом. Но макар и още малка, Катрин беше с необикновена външност. Едва дванадесетгодишна тя беше истинска красавица с изящни черти, гъста кестенява коса и с тези изразителни и неповторими тюркоазени очи. Катрин беше мило и обичано дете и това личеше най-вече от сладкото ѝ лице, но Розали знаеше, че под него се крие някакво своенравие и упорит инат. Тя обаче имаше и съмненията, че Катрин е наследила част от суровия характер на баща си, но може пък това да беше за нейно добро. Розали инстинктивно усещаше, че Катрин е в състояние да се грижи сама за себе си, да се опълчи срещу Патрик, а ако трябва и срещу целия свят, защото имаше борбен дух и щеше да оцелее, каквото и да ѝ се случи. Макар че тя самата не беше такава, Розали благодареше на Бога, че дъщеря ѝ е надарена със силен характер.

Райън беше детето, за което се безпокоеше повече. Той беше прекалено кротък, за да се противопостави на Патрик, който за нейна голяма тревога залагаше най-вече на сина си. Патрик виждаше в него наследника, който трябва да прослави името на фамилията О'Рорк, и се надяваше чрез него да постигне своите болни амбиции. Как само беше мечтал Пат да има син, колко разочаровано беше погледнал Катрин, когато тя се роди, защото не му беше нужно някакво си

момиче. Раждането на Райън беше може би най-важното събитие в живота на Патрик и още от първия ден той реши какво ще направи от сина си. Нищо чудно тези грандомански и нелепи планове за сина му да бяха измислени години по-рано, но на Розали ѝ се гадеше от тях. Опитите ѝ да го разубеди се оказаха безуспешни, молбите ѝ удариха на камък — тя срещаше само подигравателен смях или гневни проклетия. Беше безпомощна. Нямаше никаква възможност да попречи на Патрик да реализира амбициите спрямо сина си. Тя нямаше да доживее този страшен ден. Можеше само да се моли Райън да има силата и волята да не се поддаде на баща си, да събере куража да избяга от него и така да съхрани душата си. Ако Райън постъпеше именно по този начин, тя не се съмняваше, че Патрик ще го лиши от наследство и ще се откаже от него. Райън щеше да остане на улицата. Без пукната пара в джоба си. Но неговата сигурност и богатство щяха да бъдат личната му свобода и пълната независимост от влиянието и тиранията на баща му. Той сам ще решава съдбата си, а няма да бъде играчка в ръцете на Патрик О'Рорк.

Розали въздъхна, като си помисли за Патрик, и се запита защо ли все още така го обича, когато знаеше, че той е едно чудовище. „Колко непредвидими и абсурдни сме ние жените“ — помисли тя и се намръщи.

— Мамо, да не ти е лошо? — попита Катрин с тънко и тревожно гласче и Розали се сепна.

Тя се насили да се усмихне и отговори бързо с престорено безгрижен глас:

— Не, миличка, добре съм. Просто се бях замислила, че не ви отделям достатъчно внимание, но нали знаеш, че нямам много сили напоследък. Така ми се ще да прекарваме повече време заедно, особено сега, когато си във ваканция.

— Та и аз искам същото, мамо, — възкликна Катрин. — Но ти не се притеснявай за мене. Най-важното сега е да се оправяш.

Катрин скочи от стола и седна на канапето до майка си. Тя хвана нежната майчина ръка и се загледа в лицето ѝ, но неочаквано забеляза нещо в зелените ѝ очи, което я уплаши. Не знаеше точно какво е. Дали беше дълбока тъга? Или чувство на примирение? Детето не можеше да го изрази с думи, но сърцето му се сви и изведнъж очите му се напълниха със сълзи.

— Ти нали ще се справиш, мамо, нали, кажи ми! — Катрин се спря, защото устните ѝ затрепераха, и добави шепнешком: — Нали няма да умреш?

Розали се засмя с тънкия си момичешки смях и поклати лъскавите си червени къдрици:

— Разбира се, че не, глупачето ми! Ще се оправя бързо и скоро всичко ще бъде както преди. — С още по-широка усмивка тя смело продължи. — Та нали трябва да присъствувам на твоето първо представление. Искам да видя името ти с големи букви на афиша и да присъствувам на първата ти премиера. Нали не си се отказала да ставаш актриса, миличко мое?

Розали изрече тези думи с толкова увереност, че успя да разсее страховете на Катрин. Детето преглътна сълзите си и лицето му светна:

— Разбира се, че не съм, мамо, как така ще се откажа! — Въпреки че се усмихваше през сълзи, Катрин попита с необикновена решителност: — Как мислиш, той дали ще има нещо против, мамо?

Розали смръщи за миг бледото си лице, но после пак се усмихна:

— Кой, баща ти ли? Разбира се, че няма да има нищо против. Пък и защо ли? — Розали усети болка и се престори, че се намества по-удобно на дивана, за да не се издаде. — Нали ги знаеш какви са бащите, мъничко мое. Те не се интересуват много от такива неща. Те си мислят, че дъщерите трябва да се задомят веднага щом завършат училище и да народят много деца. Надявам се, че той просто ще го приеме за твое временно увлечение, преди да се омъжиш.

— Но аз изобщо нямам намерение да се омъжвам — заяви Катрин с изненадваща ярост, а сините ѝ очи гневно засвяткаха. — Искам да стана прочута актриса като Сара Бернар, Елеонора Дюсе и Катрин Корнел. Възнамерявам да посветя целия си живот на театъра. Няма да си хабя времето за такава глупост като семейния живот — каза тя с насмешка.

Розали едва се сдържа да не се разсмее и сериозно ѝ отговори:

— Е, миличка, може да ти дойде друг акъл някой ден, особено когато се влюбиш.

— Сигурна съм, че никога няма да се влюбя! Отсега си го знам.

Този път Розали не отговори, а усмихнато и с умиление се загледа в дъщеря си. Накрая тя каза:

— Жалко, че това лято не успяхме да отидем при леля ти Люси в Барингтън. Щяхме малко да се разнообразим. Толкова е горещо тук в Чикаго сега. Но баща ти реши, че пътуването ще бъде прекалено изморително за мен. Катрин, нали не се сърдиш, че цяло лято ще прекараш тук у дома?

— Не, мамо. Аз наистина обичам да ходя в Барингтън, но само с теб. Сега повече ми харесва да сме си заедно с теб.

— Много си миличка — Розали за миг се замисли и нежно я попита: — Ти нали обичаш леля Люси?

Катрин се учуди на този въпрос:

— Ами, разбира се, мамо. Обичам леля.

Розали стисна малката ръчичка на Катрин и каза;

— Откакто се помня, тя винаги ми е била опора и е най-добрият ми приятел, освен че ми е сестра. — Розали замълча. Искаше ѝ се да каже още нещо, но се боеше да не разтревожи Катрин, затова внимателно подбираше думите си: — Леля Люси те обича страшно много, Катрин. Тя винаги е искала да си има дъщеричка като теб. На нея можеш да разчиташ за всичко, мила моя. Не забравяй какво съм ти казала, моля те, Катрин.

Катрин се отдръпна, седна по-настрани от майка си и се загледа в нея изпитателно с големите си, изразителни очи. Лицето на майка ѝ изглеждаше ведро и спокойно — странният израз в очите, който преди малко забеляза вече го нямаше. Въпреки това Катрин заговори някак си бързо и разтревожено:

— Защо говориш такива странни неща, мамо? Защо трябва да разчитам на леля Люси, когато си имам теб?

— Всеки човек има нужда от приятели, мила моя. Именно това се опитах да ти кажа. А сега искаш ли да ми почетеш нещо? Малко поезия? Да речем, нещо от Елизабет Браунинг ще ми достави голямо удоволствие.

Катрин извади една книга с кожена подвързия, която съдържаше само стихове. Тя се настани на един стол, запрелиства я, докато намери сонетите на Елизабет Браунинг, и си избра един, който сама много харесваше, а знаеше, че е любим и на майка ѝ.

Гласът ѝ, ясен и звънлив като камбанка, проехтя из стаята:

*Питаш що за обич е моята? Сега ще ти разкажа.
Тя е в дълбоките, потайни дебри и кътове
на душата ми, където все тебе срещам по пътя,
когато Време и Вяра решат от мен да се откажат.
Обичам те простичко и съвсем обикновено даже,
ти моя насъщна светлина — в слънце и в шепи
скътана.*

*Обичам те, че си свобода — до лудост чак търсена,
обичам те, че си мъдрост — суета с теб не ще ме
смаже.*

*Свикнала съм вече да стискам устни пред всяка
горест*

и сега тебе обичам с ината на малко дете.

Моят светец си днес и те обичам чисто, без корист.

Ти си усмивката моя, ти си в живота ми вплетен,

моя си скръб любима. И ако е Божия орис,

подир смъртта си само ще мога да обичам повече.

Катрин вдигна глава и погледна майка си усмихнато като очакваше да я похвали. Но усмивката ѝ моментално се стопи, тя хвърли книгата и хукна към майка си. Върху бледите скули на Розали блестяха сълзи и тя с трепереща ръка се опитваше да ги обърше.

— Мамо, мамо, какво ти е? — извика Катрин и прегърна майка си. — Защо плачеш? Не знаех, че този сонет ще те натъжи и разстрои. Та нали ти винаги толкова си го харесвала.

— Разбира се, че го харесвам, мила моя — отговори Розали и се усмихна през сълзи, а вътрешно с тъга си мислеше за своя Патрик. — Не съм тъжна, наистина не съм. Сонетът е прекрасен, но аз се разчувствах от твоя глас, от твоето артистично и изразително четене. Катрин, сигурна съм, че от теб ще стане голяма актриса.

Катрин целуна майка си по бузата.

— Да ти прочета ли още един сонет? Нещо по-весело?

Розали поклати отрицателно глава:

— Мисля да полегна малко, Катрин. Като че ли се поизморих. — Тя се наведе към дъщеря си и я щипна закачливо по бузката. — Ти си забележително дете, красива моя Катрин. И толкова, толкова много те обичам.

— И аз много те обичам, мамо.

Розали се изправи и се хвана за облегалката на канапето, за да се подпре и да прикрие внезапното разтреперване на цялото си тяло.

— Нали после пак ще дойдеш да ме видиш, мила моя?

— Разбира се, мамо — отговори Катрин.

Розали само кимна, защото нямаше сили да проговори, и тръгна бавно към стаята си.

Катрин отиде да търси Райън и преобърна къщата, докато го намери. Когато се изкачи на третия етаж, усети, че там е непоносимо горещо. Въздухът беше толкова влажен и застоял, че едва се дишаше. Тя се изпоти, докато стигне до старата им детска стая. Когато отвори вратата, беше вир-вода, а памучната ѝ рокличка бе залепнала по тялото ѝ.

Както и очакваше, тя видя, че Райън седи и си рисува нещо на масата. Той беше навел глава съсредоточено, а около лицето му отвсякъде се спускаха червеникави къдрици. Вдигна очи, когато сестра му влезе, и се усмихна.

— Ще ми покажеш ли какво рисуваш? — попита Катрин и се приближи до него.

Райън кимна в знак на съгласие:

— Естествено. Ей сега я направих. Само че не я хващай с ръце. Още не е изсъхнала.

Катрин остана във възторг от акварелната рисунка. Тя не беше просто добра, а направо изключителна — един пейзаж в свежо зелено, пепеляворозово, бледожълто и преливащи се сини тонове. Красивите полутонове и изящните линии придаваха на рисунката нещо приказно и неземно красиво. Това беше най-добрата му рисунка досега и Катрин остана смаяна от огромния му талант. Не беше за вярване, че този акварел е нарисован от десетгодишно момче.

— Да не си я прерисувал от някоя книга? — попита тя, докато надничаше през рамото му.

— Разбира се, че не съм — отвърна възмутено Райън. Дълбоките му зелени очи, които беше наследил от майка си, проблеснаха обидено,

но после се ухили: — Хей, кьорчо, не виждаш ли какво е нарисувано?

Катрин поклати отрицателно глава. Той се разрови из листата по масата и извади една снимка.

— Сега виждаш ли? Това е градината на леля Люси в Барингтън — важно обясни той и тикна снимката под носа ѝ.

— Но ти си я направил още по-красива — възкликна Катрин, която все повече се удивляваше от неговата необикновена дарба. — Райън, та ти си истински художник. Обзалагам се, че един ден ще станеш прочут. И аз ще съм толкова горда с тебе.

Той се ухили и сбърчи нос, от което кафявите му лунички сякаш станаха още по-гъсти.

— Кати, ти сериозно ли мислиш, че ще стана истински художник? Закълни се с „честна индианска“.

— Честна индианска, Райън, с ръка на сърцето и да пукна, ако те лъжа — отвърна му тя усмихната.

В този момент вратата се отвори така рязко и с такъв трясък, че двете деца подскочиха и се спогледаха стреснато. На прага стоеше Патрик О'Рорк. Странно и неочаквано беше появяването му в дома по това време на деня. Той нахълта в стаята като ураган:

— Ето значи къде сте били! Какво, по дяволите, правите тук на тавана, когато долу съм ви направил идеална стая за игра? Аз да не си хвърлям парите на вятъра!

Катрин беше сложила ръка на раменете на Райън и усети как той целият се скова. Тя отвърна бавно и спокойно:

— Не, татко, парите ти не са отишли на вятъра. — Катрин спря за момент, а после ловко замаза положението, като го излъга: — Ние много харесваме тази стая и най-често си играем там.

— Радвам се да го чуя — каза Патрик и се тръшна в един люлеещ се стол. Той беше висок, едър мъж и столът изскърца под него, но това изобщо не му направи впечатление. Погледна замислено и изпитателно двете деца с пронизващите си сини очи. След това се втренчи само в Райън. — Днес добре ли си поигра, момчето ми?

— Да, татко — отговори тихо Райън, защото присъствието на баща му винаги го стряскаше и смущаваше.

— Така. Само така. — Патрик се облегна назад, започна леко да се люлее на стола и потъна в размисъл. Изведнъж той повдигна

тъмната си гривеста глава и попита: — Райън, днес случайно да са ти горели ушите?

— Не, татко — Райън се притесни от този странен въпрос и смутено взе да бърчи носле.

— А е трябвало да ти горят, синко. Защото днес по обяд аз надълго и нашироко разказвах за тебе на моите политически съмишленици. А някои от тях са големи клечки. Както обикновено бях до града, за да обсъдим важните дела на нашата Демократическа партия. Нали знаеш, че няма по-сериозна организация от нашата в тази страна. Дяволски добре се оправяме. Няма кой да ни се опре. — Той гледаше Райън със сияещ поглед. — Трябва да ти кажа, че ние ирландците сме тия, дето дърпат конците. Но внимавай да не се изпуснеш за това пред някого, момчето ми. Както и да е, аз предупредих моите приятели, че синът ми ще стане най-големият политик, който някога се е раждал в Чикаго. Да, разказах им как първо ще станеш конгресмен, а после сенатор и с удоволствие забелязах, че те ме слушаха с интерес. И напълно ме подкрепят.

Патрик изобщо не забелязваше изумлението по малкото личице на Райън, нито пък смаяния поглед на Катрин, и продължи да говори в същия дух:

— И се зарекох пред тях да изпълня едно обещание, което на всяка цена ще осъществя. Аз тържествено обещах, че... — Патрик рязко прекъсна и многозначително замълча, за да придаде повече тежест и смисъл на това, което щеше да каже. Той пое дълбоко въздух, погледна изпитателно децата и произнесе с огромна гордост и самоувереност: — Аз тържествено обещах, че моят син е първият ирландец-католик, който ще стане президент на Съединените американски щати!

Патрик важно скръсти ръце на огромните си гърди, безкрайно доволен от себе си, излегна се назад в стола и зачака възторжена реакция от децата, като ги гледаше съсредоточено. Те обаче стояха безмълвни и затова той попита:

— Хайде, Райън, кажи нещо! Не зяпай като някой мухльо! Не се ли радваш, че ще станеш политик? А после и президент на тази наша велика страна, най-великата страна на света!

— Не знам, татко — прошепна Райън с треперещо гласче. Личицето му беше толкова преbledняло, че луничките изпъкваха като

големи кръгли петна.

Патрик се закикоти:

— Разбирам те, синко. Не ти се сърдя. Знам, че не е лесно да се проумее такава грандиозна идея. Велики и амбициозни са моите планове за теб. Но какво лошо има в това да си амбициозен? — Той задаваше въпроси и сам си отговаряше разпалено. — Ако не бях амбициозен, днес нямаше да съм милиардерът, чийто син ще стане първият ирландец-католик на президентския пост в Америка. И няма защо да тревожиш умната си главица, Райън. За абсолютно нищо. Аз винаги ще мисля вместо теб. С моите пари, с моята власт, с моите влиятелни приятели аз ще направлявам твоята кариера и ще те кача право в Белия дом. Почакай само и ще видиш. Знам, че моите мечти ще се осъществят чрез тебе, Райън, не се и съмнявам в това. Нищо не може да ми попречи да направя именно от теб такъв политик, какъвто светът не познава. Ти само остави всичко в мои ръце, сине.

Райън преглътна и отвори уста да каже нещо, но не излезе нито думица. Той потърси помощ от Катрин, като я погледна с умоляващи очи.

Катрин беше сащисана от речта на баща си. Ако беше чула тези думи от някой друг, щеше да ги помисли за празно и глупаво самохвалство, което не бива да се взима на сериозно. Но баща ѝ хич даже не се шегуваше и си вярваше на всяка дума, затова тя вътрешно потрепери при мисълта за това, което очаква Райън. Брат ѝ беше ужасен и имаше за какво. Тя го притисна по-близо до себе си и каза:

— Да, но Райън не иска да се занимава с политика — дори не можеше да се насили да го нарече татко.

Патрик целият почервеня:

— Какво? — попита той с нисък и дрезгав глас, който прозвуча зловещо и заплашително. — Я повтори какво каза!

— Патрик не иска да става политик. Той иска да стане художник — отговори Катрин с тих, но решителен глас. Баща ѝ можеше да сплаши Райън, но не и нея. Хич даже не се страхуваше от него.

— Кати Мери О'Рорк, как смееш ти да ми казваш какво иска моят единствен син! — изкреця Патрик и скочи на крака. Лицето му стана тъмночервено, и стоманеносивите очи заблестяха злобно.

— Но Райън е толкова талантлив. Само виж рисунката му — извика и тя, без да се стресне от неговия гняв.

— Хич не ща да я гледам! Няма да позволя да направите моя син мухльо, не и в моя дом! Ти и твоята майка! Само му пълните главата с разни глупости. Ще сложа край на тия глезотии, и то още сега! — Разтреперан от гняв, с няколко крачки той стигна до масата и сграбчи рисунката. Без изобщо да я погледне, я разкъса на две и я захвърли на пода.

Райън изстена с тънко гласче като ранено животинче и ухапа юмрука си с трепереци устни. Катрин потрепери и зяпна баща си със страхопочитание и ужас. Само след секунда грамадната ръка на Патрик яростно замахна и помете от масата кутията с боите, четките за рисуване, буркана с водата и всички листа. Той започна да ги тъпче с тежките си крака. По лицето на Катрин се изписа отвращение. Тя си помисли: „Отвратителен човек. Вулгарен и недодялан. Той си въобразява, че е джентълмен, защото носи костюми и обувки по поръчка и меки копринени ризи. Но не е, и никога няма да бъде. Винаги ще си остане един невеж селяк. Прост ирландец.“

Патрик насочи костеливия си пръст към Райън и разпалено заговори:

— Сега ме чуи добре, момчето ми. Да не съм те видял повече да рисуваш. Чу ли, забранявам ти! Тези глупости не са за човек с бъдеще като твоето! Това не е работа за истински мъж. Ти ще станеш политик, Райън О’Рорк, дори ако трябва за това да продам душата си! Един ден ще те видя президент на нашите Съединени американски щати. А за тази цел подготовката ти трябва да започне още днес. Трябва да си упорит, дисциплиниран и всеотдаен, за да успееш. Тъй както се става шампион по бокс. Разбра ли сега, моето момче? Надявам се, че бях достатъчно ясен.

— Да, татко — отговори Райън смирено, все още разтреперан от страх и ужас и по-нешастен от всякога.

Едва сега Патрик се обърна към Катрин и я погледна смразяващо:

— А ти, млада госпожице, не желая повече да се месиш там, където не ти е работа. До гуша ми дойде от тебе напоследък. Ти си истинска напаст, да не говорим, че си и малка лъжкиня, ти, Кати Мери О’Рорк! Не си мисли, че съм забравил ужасните ти приказки по адрес на чичо Джордж. Ти си безобразна. И отвратителна. Никога не съм и помислял, че моята дъщеря ще изрече толкова неприлични думи.

Катрин почувствува, че кръвта слезе в петите ѝ, а краката ѝ се разтрепериха. За миг тя си помисли, че ще припадне. Големите ѝ очи бяха станали огромни от ужас. Капки пот избиха по челото ѝ и тя стисна юмруци, за да се овладее. Как може баща ѝ да е толкова жесток и подъл и да я унижава пред малкия Райън с такива обидни думи. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои, и каза с изненадващо равен глас:

— Джордж Грегсън не ми е никакъв чичо. Той си е само твой приятел. И ако искаш, пак ще ти повторя всички онези думи, защото за мен те не са лъжа!

— Марш веднага в стаята ти! — изкрещя Патрик с такава ярост, че гласът му изстърга дрезгаво. — Как смееш да ми отговаряш! Не само че си лъжкиня, но си и нагла на всичкото отгоре! Да не съм те видял да дойдеш за вечеря, госпожичке! Не искам да гледам физиономията ти тази вечер. Ани ще ти качи храната в стаята.

Катрин стоеше като закована и с неволен жест, сякаш търсеше опора, тя се вкопчи в рамото на Райън. Баща ѝ забеляза това и властно изкомандува:

— Не се доближавай до брат си! Махни се! Ти винаги си го глезила. Започвам да се плаша, че той става лигльо като тебе. А сега изчезвай в стаята си!

— Отивам! — троснато отвърна Катрин и закрачи бързо към вратата. — Но преди това ще се отбия при мама да не би да има нужда от нещо.

Патрик отново щеше да избухне, но се сдържа. Преди да излезе, Катрин се извърна и го погледна право в очите. С хладен тон и унищожителна ирония тя му съобщи:

— Търсиха те днес по телефона. Оставих ти бележка на бюрото. От някоя си госпожица Макгреди. Каза да я потърсиш на вашето си място. Ти си знаел кой е ресторантът.

Патрик остана с отворена уста и вцепенено я гледаше, без да може да проговори. После се овладя, стисна устни, а очите му студено се изцъклиха. В този момент тя прочете в погледа му цялата омраза, която изпитваше към нея. Сърцето ѝ се сви от ужас. Тя обаче веднага възвърна куража си и го погледна дръзко и предизвикателно. Той разбра, че тя е разкрила цялото му двуличие — Катрин не се и съмняваше в това, защото изражението му го издаваше. Жлъч и злоба задавиха Катрин — с инстинктивния си детски усет и прозрение тя

осъзна, че баща ѝ е самото олицетворение на злото. Кръвта ѝ се смрази и в този момент в душата ѝ поникнаха първите кълнове на бъдещата омраза. Тя даде клетва пред себе си, че ще води война с баща си за Райън, за душата на Райън, дори ако трябва да посвети живота си на това. Тя не знаеше, че омразата така ясно се четеше в острия ѝ поглед, че дори и Патрик се стресна.

Същата нощ Катрин лежеше будна в леглото си и чуваше през стената риданията на Райън. Беше започнал да плаче веднага щом се върна от вечерята и още не спираше. Сърцето ѝ се късаше за него и така ѝ се искаше да влезе в стаята му и да го утеши. Спираше я единствено мисълта за гнева на баща ѝ, ако я усети, че е там. И не за себе си се страхуваше тя, защото вече не се боеше от нищо. Тревожеше се най-вече за Райън. Интуитивно усещаше, че ако се опита да защити малкото си братче, баща ѝ можеше да предприеме някакви крайни мерки и да ги раздели съвсем. С необичайна за възрастта си проникателност тя разбираше, че в този дом нещата вече никога нямаше да бъдат същите. Ще трябва да внимава за всяка своя дума, за всяка своя стъпка, ако не искаше да навреди на Райън.

Но накрая не издържа на сърцераздирателните му хлипания и като безстрашно момиче се измъкна от леглото и тихо отвори вратата. Огледа се предпазливо — коридорът беше тъмен и пуст и за нейно огромно облекчение не се виждаше никаква светлина от стаята на баща ѝ. Той или беше на долния етаж, или го нямаше въобще. Може би беше отишъл на среща с госпожица Макгреди. Тя престана да диша, вмъкна се в стаята на Райън и стигна на пръсти до леглото му.

— Аз съм — прошепна тя и приседна до него. После го прегърна и започна да го гали по главата, като го успокояваше с нежни, кротки думи. Накрая той престана да хълца и се сгуши в нея, а малките му ръчички се вкопчиха около врата ѝ.

— Страх ме е, Кати — прошепна той в тъмнината, а тялото му продължаваше да се тресе от беззвучни ридания. — Не искам да ставам политик. Искам да стана художник. Кажи ми какво да правя? Толкова се страхувам от татко.

— Тихо, миличък, не се разстройвай отново. Все ще измислим нещо.

— Защо татко скъса хубавата ми рисунка? Исках да я подаря на мама.

— Не знам. Сигурно, защото аз го ядосах много. Но, Райън, ти ще направиш друга за мама. Още утре.

— Не мога, Кати. Не мога — изстена той. — Татко ми забрани. Никога вече няма да рисувам.

— Моля те, миличък, по-тихичко — напомни му Катрин и продължи да го успокоява. — Разбира се, че пак ще рисуваш. Ще намерим някакъв изход, обещавам ти. Всичко ще бъде наред.

— Наистина ли, Кати?

— Наистина, миличък, вярвай ми. Хайде сега да заспиваш.

Тя лекичко се освободи от прегръдката му, намести го в леглото и внимателно го зави. Поседя още малко при него, като го галеше по косата и му говореше приспивно, докато той започна да се унася. Тъкмо реши да си върви, когато брат ѝ внезапно отвори очи и я дръпна за ръката:

— Кати, какво искаше да каже татко за онези твои лъжи за чичо Джордж?

— Шшшт, миличък — прощушна Катрин уплашено, а после тихо му каза: — Нищо особено. Хайде сега заспивай.

— Добре, Кати — отговори той с обичайната си покорност. Затвори очи и се сви на кълбо, а Катрин се измъкна обратно на пръсти.

След като се върна в стаята си, тя дълго не можа да заспи, защото съзнанието ѝ се изпълни с омразни спомени за онзи ден, когато Джордж Грегсън дойде за първи път у тях. Беше неделя. Бяха освободили цялата прислуга, освен икономката Ани, която си подремваше сладък следобеден сън. Райън беше излязъл с леля Люси, баща ѝ беше отишъл да играе голф, а майка ѝ по това време беше в болница. Катрин бе сама в цялата къща, като се изключи икономката, която спеше на горния етаж. Тя се опита да пропъди ужасните подробности от този ден, но спомените безмилостно я завладяха. Дори и сега се разтрепери и я обля студена пот. Тя отново видя пред себе си грозното му кървясало лице да се приближава към нея. Спомни си как едната му ръка се вкопчи в малките ѝ гърди, а другата плъзна нагоре по роклята ѝ и я стисна между краката.

Неочаквано Катрин и сега усети същото отвращение, което я бе обзело, когато Джордж Грегсън разкопча панталоните си и притисна лицето ѝ към слабините си. Тя скочи и препъвайки се, хукна към банята, защото толкова ѝ се догади, че всичко в нея се преобърна.

Наведе се над мивката и дълго повръща, както в онази ужасна неделя повърна върху панталоните на Джордж Грегсън.

Катрин не каза на никого, че Джордж Грегсън посегна на нея, защото не само се притесняваше и срамуваше от това, но изпитваше някакъв необясним страх да го сподели. Той обаче я нападна още няколко пъти и тя се опита да намекне на баща си, че се страхува от този човек. Не искаше да казва нищо на майка си, защото вече беше прекалено болна, за да го понесе. С много заобикалки и недомлъвки Катрин се опита да разкаже на баща си за случилото се по възможно най-дискретния начин. За нейно огромно разочарование, изумление и ужас баща ѝ не повярва на думите ѝ. Той я нарече подла лъжкиня. И ето че днес в детската стая отново я обиди по същия начин.

Разтреперана, Катрин избърса с кърпа лицето си и изпи чаша вода. Тя напълни ваната и изсипа голямо количество от шампоана, който ѝ беше подарила леля Люси. Дълго лежа във водата, после се подсуши, покри цялото си тяло с пудра и три пъти изми зъбите си. Само след този истински ритуал на измиване и почистване тя беше в състояние да се върне в леглото си, но успя да заспи чак на зазоряване.

Обратно на очакванията ѝ, по време на закуската баща ѝ не спомена и дума за спречкването от предния следобед. И през следващите дни той се държа така, сякаш нищо не се беше случило. Постепенно всичко тръгна постарому и въпреки че не купиха нови боички на Райън, на нея ѝ позволиха да си играе с Райън и от това малко ѝ олекна. Но когато свърши ваканцията им, Патрик предприе решителни действия, без да дава никакви предварителни обяснения. Той стегна багажа на Райън и го изпрати в едно кадетско училище на източното крайбрежие, а Катрин я остави да живее в пансиона на католическото училище, в което беше учила дотогава. Само след една година погребяха Розали. Катрин беше безутешна и обезумяла от мъка — понякога така страдаше за майка си, така копнееше да я види отново, че дори ѝ минаваше мисълта да се самоубие. Единствено леля Люси успя да поуспокои тринадесетгодишното момиче и да му вдъхне малко увереност със своето разбиране, съчувствие и обич. През следващите няколко години те двете много се сближиха и именно леля Люси убеди Патрик да изпрати Катрин да учи в Англия, когато вече беше навършила шестнадесет години. Катрин знаеше, че той с

готовност ще се съгласи, защото баща ѝ не можеше да я гледа, нито пък да понася мълчаливия упрек и омразата в очите ѝ.

След като Катрин завърши гимназия в Англия, тя се записа в Кралската академия по театрално изкуство, и то пак благодарение на ходатайствата на леля Люси пред Патрик. През всичките тези години нямаше никаква вест нито от баща си, нито от Райън. Тя знаеше, че Патрик държи Райън изкъсо, че му е забранил да ѝ пише, а Райън все още се страхуваше от него. За сметка на това пък леля Люси често и подробно ѝ пишеше за тях, а и всеки месец не пропускаше да изпрати чека, който е издействувала от баща ѝ.

Катрин се отърси от спомените си, попремигна стреснато и седна изправено на канапето. За нея беше повече от ясно, че баща ѝ дава пари, само и само да я държи далеч от Чикаго. Той беше доволен, че се е отървал от нея. Освен че знаеше прекалено много неща за него, тя можеше да окаже влияние върху Райън. Той нямаше да позволи на никого да попречи на плановете му за Райън. Още от дете Катрин беше проумяла, че тези негови планове са сериозни и опасни. Той беше решил да ги осъществи, каквото и да му коства това, защото ламтеше за власт и вярваше, че чрез Райън ще успее да се домогне до най-висшата власт в Америка, до президента на Съединените щати.

Катрин сви устни презрително. „Ще го науча аз — помисли си тя мрачно, — той все още не знае на какво съм способна. Нека само да стана звезда и да спечеля много пари! Тогава ще изпратя Райън да учи рисуване в Париж или където той си избере.“ Тази мисъл я наелектризира. Още много труд ѝ предстоеше, докато дочака този ден, затова не трябваше да губи нито миг в ужасни спомени за Патрик Майкъл Шон О’Рорк. Гадното му копеле! За нея жребият бе хвърлен още преди девет години. Тя се беше захванала с нещо, от което никога нямаше да се отклони, дори да ѝ се прииска. Да осуети плановете на баща си и да спаси Райън — това беше нейната съдба, неотклонната цел на живота ѝ.

Катрин стана и занесе обратно таблата в кухнята. С манията си за чистота тя веднага изми, изсуши и прибра приборите. После бързо отиде в банята, за да се изкъпе и да се приготви за срещата си на обяд. Моментално мислите ѝ се прехвърлиха към пробните снимки, от които зависеше почти всичко, и тя имаше само една седмица, за да се подготви. Не се и съмняваше в собствените си способности. Повече я

притесняваше откъсът, който искаше да представи. Беше го подбрала много удачно, но знаеше, че трябва да се преработи в диалог, а за това ѝ трябваше професионалист. Мозъкът ѝ защрака с обичайната бързина и изведнъж по лицето ѝ се разля доволна усмивка. Ами да, можеше да разреши проблема си още днес, по време на обяда. Трябваше само да бъде достатъчно убедителна.

ГЛАВА XII

В същата тази свежа февруарска утрин, но в противоположната част на града седеше и пиеше чай в библиотеката на лондонската си къща Дейвид Кънингам, граф Лангли. Беше хвърлил по един поглед на „Таймс“ и на останалите вестници, които лежаха разхвърляни по бюрото, но нямаше нито желание, нито настроение да ги изчете повнимателно. Прекалено много проблеми го занимаваха в момента, а за най-неприятния от тях му напомняше огромната купчина неизплатени сметки, струпани върху една кожена папка.

„По дяволите — помисли си той с мрачно примирение — по-добре да бях оправил първо тия проклети неща. Така или иначе не мога да оправя нищо друго точно сега.“ Той дълбоко въздъхна и започна да преглежда получените сметки, като отделяше настрана само тези, които трябваше да се изплатят незабавно. Написа няколко чека, поизчисли това-онова и натъпка останалите сметки в едно от чекмеджетата. Не че и те не бяха важни, но реши, че ще могат да почакаат до другия месец. Просто нямаше друг изход. „Все така ли ще се чудя как да свържа двата края!“ — промърмори той гласно. Умните му очи помръкнаха от тая неприятна мисъл, а крайчетата на устните му като никога провиснаха отчаяно.

Дейвид Кънингам икономисваше, кѳташе и пестеше средства по най-невъобразими начини и въпреки това постоянно беше притиснат от остри финансови проблеми. Доходите от имението, фермите и останалите имоти отиваха почти изцяло за поддръжката и оборудването на същите тези неща. Той постоянно подменяше старите и износени селскостопански машини с по-съвременни, но това ставаше бавно и струваше скъпо. Определено можеше да се каже, че новото оборудване улесняваше труда и увеличаваше доходите, но независимо от това последните му изчисления сочеха, че ще бъде „на червено“ поне още две години. Дотогава обаче щеше да разполага с нищожно количество налични пари. Трябваше му само една неголяма сума, за да позакърпи положението, но нямаше откъде да я вземе. Освен ако не...

реши да продаде двете породисти юници на стопанина от съседната ферма Джайлс Мартин, който вече цяла година му предлагаше да ги купи. Хич не му се щеше да прибъгва до това, защото така лишаваше стадото от двата най-добри екземпляра, но с тази продажба можеше да позаглади нещата. Изглежда, че все пак беше най-лесното разрешение и той не биваше да го пренебрегва. Съвсем внезапно Дейвид се спря на тази възможност, въпреки че толкова дълго я отлагаше. „Да става каквото ще, продавам юниците веднага щом се върна в Йоркшир!“ Даже реши да звънне още същия ден на Джайлс, за да го уведоми. Дейвид се усмихна на себе си: „Я да му се обадя по-бързо, преди да съм се разкандърдисал“.

Дейвид веднага усети огромно облекчение. Най-сетне си отиде неприятното чувство, че нещо го стяга в гърдите. Той дори се поразвесели. Всъщност графът беше спокоен и уравновесен човек, с ведро отношение към живота и с необикновено чувство за хумор, затова рядко се тормозеше от ежедневните проблеми.

Той прегледа сутрешната поща — нямаше нищо интересно, освен писмото от Дорис Астернан, която все още беше в Монте Карло. Започна да го чете с искрен интерес. Дорис му пишеше, че се връща в Лондон в началото на следващата седмица, защото най-сетне е намерила подходяща вила на Ривиерата, която била много красива. Намирала се някъде близо до италианската граница и ако се съдеше по изобилието от възторжени епитети, с които я описваше, то къщата трябваше да бъде нещо като палат сред красив и просторен парк и Дорис твърдеше, че друго такова място на земята няма. Вилата имала чудесен изглед към Средиземно море, разполагала със собствен плаж, плувен басейн и тенис корт. Договорът за наемане бил вече подписан и тя разговаряла в момента с хората от бившия персонал, които нямали нищо против, ако и тя е съгласна, да обслужват вилата и при нея. Вилата била собственост на някакъв френски индустриалец, който я дал под наем на Дорис за четири месеца — от юни до септември. Накрая Дорис отново щедро го канеше да ѝ отиде на гости заедно с децата. И тримата можеха да прекарат там с нея колкото си пожелаят.

Дейвид остави писмото настрана, изправи се и закрачи към камината с големи и леки стъпки. Той беше висок и строен като върлина, но елегантен и с горда осанка, която издаваше неговото достолепие и самочувствие. Макар и на четиридесет и седем години,

графът доста младееше за възрастта си. Имаше типично англосаксонски черти, които бяха красиви и изискани, изразителни сиви очи, светла кожа и руса коса. Той беше красив мъж и жените много си падаха по него, защото намираха вида му за особено романтичен и привлекателен. Ето защо постоянно го канеха насамнатам и ако не беше неговата взискателност и морални задръжки, можеше да се превърне в един истински Казанова. Със своя критичен поглед той нямаше вкус към случайни любовни авантюри, не всяка жена можеше лесно да го очарова, поради което отговаряше едва на минимална част от всички ухажвания.

Той застана с гръб до камината и разсеяно се загледа към стената, покрита с книги, докато мислеше за Дорис. Трябваше да си признае, че тя внесе много промени в живота му и те всичките бяха за добро. Дорис се оказа рядко сполучлив партньор за него, първата жена, с която така си допадна след смъртта на съпругата си, защото беше всеотдайна и го разбираше, даваше му много любов и истинска физическа наслада. Той беше свикнал с нея толкова много. Всъщност тя бе неразделна част от самия него. Не беше така наивен да си въобразява, че като по чудо са се намерили един друг — достатъчно добре си спомняше колко старания и усилия беше положила Дорис, за да му се хареса и да го спечели. Той обаче не виждаше нищо користоно в това, защото го намираше за типично женски маниер на поведение. Всяка жена се стреми да оплете в мрежите си мъжа, когото обича, от желание да го запази завинаги до себе си.

Дейвид знаеше, че трябва да се ожени за Дорис. Щеше да бъде истински глупак да не го направи, пък и всъщност той самият го искаше. Въпреки това продължаваше да отлага и сам не знаеше защо. Тя притежаваше всички онези качества, които поне за него бяха задължителни у една жена, затова от нея щеше да стане прекрасна съпруга. Но дори и да остави настрана собствените си чувства, децата му я одобряваха и искрено се привързаха към нея. Пък и в края на краищата тя имаше много пари, които щяха да разрешат финансовите му затруднения веднъж завинаги. Тридесет и пет годишната вдовица на американски консервен магнат нямаше собствени деца и беше дала ясно да се разбере, че когато се омъжи за него, той ще разполага с огромното ѝ богатство. Но Дейвид Кънингам считаше брака за твърде сериозна стъпка и за него парите не можеха да бъдат основният мотив.

Тъкмо обратното, за графа парите бяха най-малката причина за сключване на един брак. Най-важни бяха любовта и разбирателството. Е, той наистина обичаше Дорис и те страхотно си пасваха. Но...

Вратата на библиотеката беше отворена и Дейвид чу как Франческа се приближаваше с бързи и леки стъпки по коридора. Той изтича до вратата и подаде глава навън.

— Добро утро, мила. — Имаше много бодрост в бащинския му глас, погледът му моментално просветна.

— Добро утро, мили татко — отговори тя весело и усмихнато и протегна глава да го целуне по бузата.

Графът я притисна леко до себе си, а после се отдръпна.

— Доста патриотичен вид имаш днес, а, Франки?

Франческа погледна баща си озадачено. Очите му блестяха много обич.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя и лекичко се намръщи.

— Ами като те гледам в какви цветове си се облякла. — Той отново я огледа от глава до пети. — Все едно си наметнала националното знаме.

Франческа се засмя и се завъртя пред огледалото с игриво изражение и леко наклонена глава. Тя беше с бяла памучна блуза, с най-хубавата си тъмносиня пола и с тъмносиньо вълнено сако.

— Мисля, че малко преувеличаваш — отвърна тя престорено сърдито, но все пак развърза коприненото шалче в бяло, синьо и червено и го сложи в джоба на сакото си. После се обърна с лице към баща си.

— Така по-добре ли е?

Той харесваше жените да се обличат в убити тонове и дори малко старомодно, затова тя знаеше, че именно яркото шалче не беше по неговия вкус.

— Искях просто да освежа тоалета си — каза Франческа, сякаш се оправдаваше.

— Не ти е нужно да освежаваш тоалета си. Твоето лице го прави достатъчно свеж и красив. — После той я запита с мила усмивка. — Накъде така толкова рано?

— В музея.

— А, да, вярно. Искаш да кажеш, че Чайниз Гордън те зове. — Графът тръгна да се връща в библиотеката, но се спря и каза: — Бих

искал да поговоря с теб, Франки. Ако можеш, отдели ми няколко минути.

— Разбира се, че мога, татко.

— Тогава влез и затвори вратата. Мисля, че няма да е зле да си поговорим на четири очи.

Той закрачи бързо, седна на бюрото и извади една цигара от сребърната кутия. Запали я бавно и със замислено изражение.

Франческа изпълни молбата му, затвори вратата и го погледна, а цялата ѝ предишна веселост беше изчезнала. Внезапната промяна в неговото настроение и сериозният му глас я разтревожиха. Тя си помисли: „О, господи, май се задава буря“. Франческа познаваше прекалено добре баща си и безпогрешно разпознаваше неговите настроения, затова в момента беше убедена, че има само две неща, за които може да я заговори — за брат ѝ Ким или за паричните им затруднения. По-скоро второто — помисли си тя, като видя сметките и чековата му книжка на бюрото. С лоши предчувствия се настани на коженото канапе и сериозно скръсти ръце в скута си. Изведнъж усети някакви угризения. Седи си тя в къщи и си губи времето по някаква книга, която може никога да не довърши, вместо да припечели малко пари. Не беше лошо да си намери работа и да облекчи семейния бюджет. Но реши, че не трябва точно сега да споделя тази идея, затова само каза:

— Изглеждаш много притеснен, татко? Случило ли се е нещо неприятно? Да не са парите?

— Те винаги са ни били проблем, мила. Но криво-ляво се оправяме, не е ли така? — Той не изчака нейния отговор, а продължи. — Както и да е, не за неплатените ни сметки исках да си поговорим. Всъщност повиках те, за да обсъдя с теб новото развитие на нещата.

Франческа вътрешно се напрегна и удвои вниманието си:

— Новото развитие ли? — повтори думите му тя. — Боя се, че не разбирам за какво говориш.

— Хайде, Франки, хайде, не се измъквай. Не забравяй с кого говориш. Чудесно знаеш, че имам предвид отношенията между Ким и Катрин.

Тя прие укора му мълчаливо, за да пести време. Щеше ѝ се първо да чуе неговото мнение и отношение и чак тогава да изрази своите

мисли. Той обаче също замълча и тишината стана тягостна. Графът внимателно се вгледа в лицето на дъщеря си. Накрая каза:

— Приемам мълчанието ти като потвърждение на моите опасения. Приемам също, че са ти добре известни сериозните намерения на Ким спрямо това момиче.

Франческа усети, че не може да мълчи безкрайно дълго, затова реши, че най-безопасният начин да се измъкне бе да повтори онова, което Ким ѝ беше отговорил при същия въпрос.

— Виж, татко, не съм сигурна, че намеренията му са чак толкова сериозни, но мисля, че доста се е поувлякъл по нея.

Графът се засмя иронично:

— Браво, по-точен отговор не съм и чувал! Поувлякъл се бил! Та брат ти е влюбен до ушите. И слепец би го забелязал. — Той се приведе към бюрото. Присви хладните си сиви очи и ги прикова изпитателно върху дъщеря си, после тихо попита: — Франки, а ти самата какво мислиш за Катрин?

Лицето на Франческа просветна моментално:

— Страшно ми харесва! Всъщност страшно ми допадна, още когато я видях за първи път. Тя е страхотно момиче според мене — извика Франческа ентусиазирано. — Пък и да ти кажа честно, татко, стори ми се, че ти също я хареса. В понеделник вечерта ти изглеждаше толкова... хм, очарован, ако нямаш нищо против да употребя тази дума. — Тя говореше уверено, а в погледа ѝ се четеше леко предизвикателство.

— Ти си абсолютно права, тя наистина ме очарова — съгласи се графът с равен глас. — Всеки може да види, че Катрин има много достоинства, затова нямам намерение да ги изброявам. Освен това тя се държи като истинска дама, която...

— Добре тогава — побърза да го прекъсне Франческа и повдигна вежди въпросително, — какво изобщо те безпокои?

Дейвид реши да не отговаря на нейния директен въпрос и се измъкна, като сам ѝ зададе въпрос:

— А ти, мила, знаеш ли изобщо нещо за нея?

Франческа остана изненадана:

— Но вие с Ким не сте ли говорили за Катрин? Мисля, че той е този, който трябва да ти разкаже за новата си приятелка, а не аз, не е ли така?

— Всъщност права си, мила. Аз наистина първо попитах него. За съжаление обаче той ми каза прекалено малко, да не кажа — почти нищо. Да си призная, реших да не му досаждам с излишни въпроси поне засега. По-разумно е да не се вдига много шум, за да не почне да мисли само за това. От друга страна, сигурен съм, че намеренията му са сериозни, затова считам, че е редно да знам малко повече за жената, която си е избрал за съпруга. Решил съм да си поговоря с него по мъжки, като се върнем в Лангли, но междувременно си мислех, че ти можеш да ми дадеш малко повече информация. — Той зачака отговор, но като видя изражението на лицето ѝ, добави с по-мил глас: — Сигурно се питаш защо те поставям в такова неудобно положение, но съвсем не целя това. Аз самият съм ви възпитавал да бъдете честни и коректни, така че никога не бих те накарал да споделиш с мен нещо, което ти е поверено като тайна. В случая обаче не мисля, че ще бъде непочтено, ако ти просто повториш пред мене това, което Ким ти е разказвал за нея, или това, което самата Катрин ти е разказала за себе си. В края на краищата няма да издадеш държавна тайна — завърши той с лека насмешка.

Франческа беше забила поглед в ръцете си. Всъщност баща ѝ бе съвсем прав. Какво лошо имаше в това да му каже каквото знае. Но точно в този момент тя с учудване осъзна, че всъщност нямаше какво да му каже.

— Ким нищо не е споделял с мене, нито пък Катрин — отговори Франческа. — Да ти кажа честно, сега като се замисля, разбирам, че Катрин не ни е разказвала много за себе си, за своя живот — тук или в Америка.

— Значи така — каза Дейвид, като се опита да прикрие изненадата си.

Той се загледа в откритото и красиво лице на дъщеря си, в прямия ѝ поглед и нито за миг не се усъмни в нейната искреност. До този момент беше убеден, че именно Франческа ще може да му разкаже повече неща. Тя и Ким си споделяха всичко. Но сега му стана ясно, че този път Ким нищо не ѝ е доверил. Това беше твърде необичайно. Той се почуди каква би могла да е причината.

Франческа се обади:

— Разбрах от Ким, че Катрин е от Чикаго и е сираче, горкичката.

— Това и аз го знам. Спомена ми също, че тук в Англия е завършила гимназия, а после е учила в Кралската театрална академия. — Графът замислено поклати глава. — Това не е никаква информация, не съм ли прав?

— Прав си — съгласи се Франческа.

Тя остана поразена, като си помисли колко глупаво беше постъпил Ким. Трябвало е да бъде по-откровен с баща им, вместо да говори с недомлъвки и да усуква. Неговата потайност беше толкова глупава и неуместна в случая, че баща им само се е раздразил, а това нямаше да доведе до нищо добро.

— Мислиш ли, че тя изобщо има някакви роднини? — попита графът и угаси цигарата си. Разсеяно и съвсем механично той запали нова и жадно взе да дърпа.

— Ами би трябвало да няма, защото... — Франческа прекъсна по средата на изречението и поклати глава. — Може би не трябваше да го казвам, защото всъщност нищо не знам със сигурност — поправи се тя бързо.

Дейвид Кънингам втренчи поглед напред към една старинна гравюра с ловна сцена, а лицето му имаше много угрижен вид. Не след дълго той се обърна и погледна Франческа:

— Слушай, мила, аз не се опитвам да бъда съдник на Катрин, нито пък имам намерение да създавам пречки на Ким. Бог ми е свидетел, че се радвам за него и му желая само доброто. Повярвай ми, поне засега нямам нищо против момичето. Убеден съм, че е възхитителна жена и би могла да му стане идеална съпруга. Но като баща на Ким мисля, че имам правото да знам повече за живота и произхода на Катрин. Не искам кой знае колко, нали?

— Така е, татко — съгласи се Франческа, защото напълно го разбираше. Той не само че се държеше по-спокойно и по-мъдро, отколкото бе очаквала, но се отнасяше даже приятелски. Тя събра кураж и го запита за онова, което според нея беше най-неприемливо за графа: — Значи нямаш нищо против, че е артистка?

— Чак за толкова старомоден ли ме имаш, мила? — засмя се тъжно Дейвид. — Времената се менят. Естествено бих предпочел Ким да се беше влюбил в момиче от неговата среда, но аз не мога да контролирам чувствата му, не е ли така?

— Да, татко, сигурно не би могъл.

— А освен това е ясно, че ако те с Ким се оженият, тя ще трябва веднага да се откаже от професията си. Ще ѝ се наложи. Надявам се, че Ким вече ѝ е обяснил това достатъчно недвусмислено. — Дейвид опря лакти на бюрото и събра дланите си една в друга. Той погледна изпитателно дъщеря си и попита:

— Как мислиш, дали Темпест е истинското фамилно име на Катрин? Или е някакъв артистичен псевдоним? Аз поне го намирам за прекалено претенциозно.

— Претенциозно ли каза! Но за бога, татко, как може да ти хрумне подобно нещо? Ами твоят стар приятел лорд Лондондери? Нали и неговото фамилно име е Темпест. Да де, всъщност Темпест Стюард.

— Хм, да... абсолютно си права. Ти обаче не отговори на въпроса ми. Мислиш ли, че това е истинското ѝ име?

— Как мога да знам? Но защо толкова се интересуваш?

— Дорис също е от Чикаго и би могла да...

— Аз пък защо знам, че е от Оклахома?

— От там е наистина, но след като се омъжила за Едгар Астернан, те се преместили в Чикаго, където той е роден, и живели там доста години. Ако Катрин е от някое видно семейство, сигурен съм, че Дорис ги познава. Тя винаги си е била много общителна и се е занимавала с какви ли не благотворителни дейности, затова навярно поне е чувала за тях. Помислих си, че именно нея мога да попитам за някаква по-сигурна информация.

— Да, попитай я.

Франческа се изправи и отиде до прозореца. Погледна навън — мислите ѝ бяха заети единствено от Ким. Брат ѝ наистина беше невъзможен понякога. И толкова несъобразителен. Баща им си имаше достатъчно други проблеми, за да се ядосва и за това. „Горкият татко. Как се притеснява само“ — помисли си тя. На нея ѝ се прииска да го успокои, затова го погледна и оживено заговори:

— Защо не позвъниш на Дорис още сега? Човек никога не знае, татко. Може пък тя да ти каже хубави неща за Катрин. В края на краищата светът е толкова малък.

— Не, мила, не искам да ѝ се обаждам сега. Ще я изчакам, докато се върне другата седмица, и тогава ще си поговоря с нея. Не мисля, че е чак толкова спешно.

— Ти си знаеш най-добре, татко. Сигурна съм, че заради тебе Дорис веднага ще проучи Катрин, само да ѝ щракнеш с пръсти. — Тя самата щракна с пръсти и му се усмихна окуражаващо.

— За бога, Франки, нима наистина мислиш, че аз искам да проучвам това момиче! Аз да не съм ченге, та да се ровя в личния ѝ живот! За мен това е недопустимо. — Графът продължи да говори с най-искрено възмущение: — Ще ти повторя още веднъж, че аз искам да знам малко повече за нея и за семейството ѝ. За нейния произход. И то в най-общ смисъл. Просто всички онези неща, които един баща обикновено иска да знае, преди да даде благословия за брак. Знаеш ли, всъщност аз нямам нищо против те да се оженят, при условие че Катрин действително е такава, каквато изглежда на пръв поглед.

Франческа се приближи до баща си. Съвсем спонтанно тя го прегърна, долепи буза до неговата и му каза:

— Ти си най-върховният баща. Аз и Ким сме истински късметлии с такъв татко.

— И аз съм късметлия, че си ви имам вас двамата — отговори Дейвид мило. — Никога не сте ми създавали никакви неприятности. — Той я погледна в очите и се усмихна закачливо. — Не можете да отречете обаче, че и аз не съм ви ядосвал с нищо. Винаги съм бил толерантен и не съм се бъркал в личния ви живот. Не помня да съм ви държал изкъсо. Може би защото ви имам огромно доверие. Но не мога да се начудя защо Ким ми няма доверие. — Изражението на лицето му помръкна, но се опита да говори усмихнато на Франческа: — Аз съм възпитал и теб и Ким да приемате хората такива, каквито са, да цените вътрешните им достойнства, а не да се подвеждате по пари, власт или външен блясък. И мисля, че правилно съм постъпил. От друга страна, очаквам от вас да проявявате здрав разум, добре да преценявате хората и да си подбирате приятели, които ви подхождат на...

— А нима Ким и Катрин не си подхождат? — прекъсна го Франческа смръщено.

— Как мога да бъда сигурен, Франки! На пръв поглед е така — тя изглежда подходяща. Но всички си имаме някакви корени и човек никога не трябва да забравя, че крушата не пада по-далече от дървото. И тъй като не знам нищо за средата, в която е израснала Катрин, не мога да правя никакви преценки, нито пък да решавам дали е подходяща за Ким. Имам предвид като съпруга. Знаем, че на тебе няма

нужда да ти припомням какви са отговорностите на Ким като наследник на родовата титла. А помисляла ли си някога какво я чака Катрин, ако се омъжи за Ким? През по-голямата част от годината тя ще е закрепостена в провинцията, и то като жена на фермер, макар и фермер с благородническа титла. А животът на село е доста скучен и еднообразен и ти отлично знаеш това. Та нали теб самата никога не успях да те убедя да останеш с нас в имението. Към това ще добавя всички задължения и отговорности, които Катрин ще трябва да поеме в отношенията си с работниците в имението, с хората от селото, с местните благотворителни дружества, да не говорим за досадните провинциални пастори. Само си помисли колко са църковните мероприятия през годината — пролетните тържества, благотворителните базари, фестивалът на жътвата, Коледните празници и какво ли още не. Но по-важното е, че аз се съмнявам дали Катрин изобщо е наясно какво ще означава всъщност бракът ѝ с Ким. — Дейвид поклати многозначително глава и продължи, без да дочака отговор: — Дълбоко се съмнявам наистина. Защото знам, че Ким не си е направил труда да ѝ разясни какъв живот точно ще трябва да споделя с нея, както не си е направил труда да научи нещо повече за бъдещата си съпруга. На мен ми се струва, че той така си е загубил ума по нея, че едва ли изобщо се е замислял за тия неща. Нищо чудно да ги смята за прекалено прозаични и маловажни. Но те съвсем не са такива. Те са неразделна част от живота на моя първороден син и наследник. И най-вече, те са негови неотменни задължения — заключи той с дълбока въздишка. Само след миг се сети, че трябва да каже още нещо и продължи: — Знаеш ли, той направо е омагьосан от външността на Катрин и акълът му хвърчи в облаците. Нали го видя как се държа на вечерята в „Амбасадор“. Тя направо го е хипнотизирала. Вярвам, че поне за това ще се съгласиш с мене, а, Франки?

— Ами... ами... може и да си прав.

Дейвид смекчи малко сериозния си тон.

— Винаги съм се надявал, че ние си имаме доверие, че ти и Ким ме чувствувате достатъчно близък, за да бъдете откровени с мен, да търсите съвета и подкрепата ми, когато предприемате нещо важно в живота си. Трябваше да знаете, че винаги бих ви изслушал и бих ви разбрал.

— Аз много добре го знам, татко, Ким също го знае. Как можеш да си помислиш, че нямаме доверие в тебе! — запротестира Франческа, защото усети обида в погледа му.

Дейвид се вгледа в дъщеря си.

— Не искам да бъда разбран погрешно, Франки. Не се опитвам да играя ролята на всевишен съдник в живота ви. Тази роля никога не ми е била по вкуса, защото влече след себе си само неприятности. Аз самият понякога греша, но все пак имам повече опит и бих искал да предам на децата си поне част от мъдростта, която съм натрупал, защото в това е и нейният смисъл. — Той спря само за да си запали цигара и продължи: — Ще ти кажа и нещо друго — още преди години се заклекх никога да не повторя грешката, която направи моят баща.

Франческа хвърли поглед към снимката на по-голямата сестра на баща ѝ.

— Леля Арабела ли имаш предвид, татко?

Дейвид също погледна снимката на сестра си, направена при нейното представяне в двореца. Той кимна с глава и каза:

— Да, точно така. Както знаеш, дядо ти категорично се противопостави на брака ѝ с Курт фон Витинген, независимо че беше принц, и то много богат, само защото не искаше да даде дъщеря си на германец. Но Арабела, така или иначе, се омъжи за него против волята на баща си. Цял живот татко съжеляваше, че е постъпил така, въпреки че никога не си го е признал открито. Знаем колко много страдаше от това, че никога повече не я видя.

„Сигурен съм, че сърцето му се късаше — помисли графът. — Само ако Стария не беше реагирал бурно и беше малко по-отстъпчив, Арабела сигурно нямаше да постъпи така твърдоглаво. Това си ни е семейна черта — колкото повече те притискат, толкова по-твърдоглав ставаш. Явно и Ким се е метнал на леля си Арабела.“

— Извинявай, Франки, каза ли нещо? Боя се, че малко се бях позаплеснал нанякъде — сепна се той.

— Тъкмо казах, че това тяхното е истинска трагедия... Имам предвид Арабела и Курт. Но все пак, ако всичко не се беше случило именно така, нямаше да ги има Даяна и Крисчън, нали?

— Разбира се, мила. Това ме подсеща да ти кажа, че миналата седмица получих писмо от Даяна. От Кьонингзе. Тя и Крисчън искат

да ни погостуват за няколко седмици през лятото. Надявам се, че ще направиш всичко възможно и ти да си в Лангли по това време.

— Господи, татко, знаеш, че за нищо на света не бих пропуснала възможността да ги видя — извика тя. Франческа беше особено привързана към братовчедите си от Германия, които често идваха в Англия и прекарваха ваканциите си в Лангли. Тя нежно се притисна до ръката на баща си. — Страшно ще се радвам да ги видя отново. — Внезапно лицето ѝ стана сериозно. — Съжалявам, че не можах да ти кажа почти нищо за Катрин. Но съм абсолютно сигурна, че е момиче от сой, с добър произход и т.н. Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

— Дано да е така, мила.

Франческа погледна часовника си.

— Божичко, кое време е станало! Трябва да тръгна за музея. Не ми се сърди, но трябва да офейкам.

— Бягай, мила, не ти се сърдя. А между другото, да имаш случайно някакви нареждания за госпожа Могс? — Франческа се засмя, като видя притесненото изражение на баща си: — Не, всичко съм ѝ написала на една бележка в кухнята. Съжалявам, че ще те оставя да се оправяш сам с нея. Тя си е жива напаст, но иначе е много добричка. Ако бях на твое място, щях да се изнеса нанякъде, колкото може по-скоро. Иначе тя ще те подлуди. — Франческа наклони глава към неговата и го целуна. — Лек ден, татко, и до довечера.

— До довечера, мила. Ще те чакам с нетърпение да се върнеш.

След като Франческа излезе, Дейвид седна да умува как точно трябва да постъпи. Той беше достоен и почтен човек и реши да не досажда повече с излишни въпроси за Катрин. Подобно любопитство го отвращаваше. То му напомняше за просташко клюкарство и дебелоочие, които той считаше за особено жалки и грозни прояви, защото накърняват правото на всеки човек на лична неприкосновеност. Подобно разпитване зад гърба на Ким би било проява на неуважение към сина му. Колко по-добре щеше да бъде, ако научи всичко за живота на Катрин от самия Ким, а не от други хора. Да, обаче... Дейвид поклати глава с мрачно изражение. Нали именно странното поведение на Ким му причини толкова тревоги. До днешния си разговор с Франческа той си мислеше, че уклончивите отговори на Ким са нещо като измъкване и защитна реакция на един голям човек, който се дразни да го разпитват като дете. Но уви, Дейвид едва сега осъзна, че

недомлъвките на Ким показваха, че той самият не знае почти нищо за момичето, по което толкова се е увлякъл. За него стана ясно като бял ден, че самата Катрин умишлено не е споделяла нищо с Ким.

Дейвид Кънингам си седеше така и размишляваше, докато не стигна до извода, че имаше нещо нередно в цялата ситуация. Та нали влюбените всичко си споделят и си разказват един на друг за своя живот. Освен... освен ако искат да прикрият нещо от миналото си. Дали Катрин не криеше нещо? Реши, че това е глупаво и абсурдно, че не бива да си мисли подобни неща. В края на краищата нали и той самият беше очарован от Катрин. Добре разбираше увлечението на Ким и затова до снощи не се беше замислял сериозно за произхода на момичето, но разговорът му с Ким го разтревожи. За негово най-голямо изумление синът му не беше в състояние да отговори на най-обикновени и прости въпроси. В този момент Дейвид се замисли какви са нейните недостатъци. Но проблемът беше, че не успя да намери нито един. Катрин Темпест изглеждаше съвършена във всяко отношение.

Започна да си изброява наум нейните достойнства и изведнъж една мисъл го удари като гръм. Как не се беше сетил по-рано? Ето къде беше неестественото. Тя е прекалено съвършена, дори идеална. Разбира се, момичето не беше виновно, че е така безумно красиво — това ѝ беше дар от Бога, но имаше и още една забележителна дарба свише — безспорния ѝ талант на актриса. Ами нейното излъчване, нейният чар, изящните ѝ маниери? Дали ги беше заучавала нарочно или просто ѝ бяха даденост? В съзнанието му се промъкна и още една тревожна мисъл. Катрин беше прекалено обиграна и уравновесена за възрастта си. Един млад човек трудно би могъл да се владее така добре. Ето например неговите собствени деца бяха добри по характер, умееха да се държат със самочувствие и достойнство, но понякога проявяваха и наивност, случваше се дори да се държат невъздържано. Това обаче беше напълно нормално, като се има предвид, че са още толкова млади. Докато Катрин винаги се владееше съвършено — заключи той, а тук вече имаше нещо подозрително.

„Проклятие!“ — изруга Дейвид наум. Как ми се иска да поговоря с някого за всичко това — някой, който е по-зрял от моята мила Франки, защото тя също като Ким е заслепена от Катрин. Дорис! Ами разбира се, че с Дорис! Нямахме по-добър слушател от нея, а освен

всичко останало тя беше откровена, директна и мъдра жена. Дейвид веднага грабна телефона, преди да се е разколебал. Той се обади и помоли да го свържат с хотел „Париж“ в Монте Карло. После търпеливо зачака.

— Ако обичате, мадам Астернан — каза той, когато най-накрая го свързаха с хотела.

Само след миг в слушалката се чу сънливият глас на Дорис.

— Добро утро, Дорис. Аз съм — Дейвид. Надявам се, че не те събудих, скъпа.

— Напротив, събуди ме — отвърна тя със смях. — Но няма нищо. За мен това е най-хубавият начин да ме събудят. Как си, скъпи мой?

— Добре съм. Тази сутрин получих писмото ти. Много се радвам за къщата.

— О, Дейвид, вила „Замир“ е направо божествена! Страшно ще ти хареса. Ким и Франческа също ще я харесат.

— Не се и съмнявам — усмихна се той на себе си. Дорис може и да беше милионерка, но тя бе и най-жизнерадостният човек, когото познаваше. Нейната бодрост, веселост и ентузиазъм винаги му повдигаха настроението. — Нямам търпение да я видя. Всъщност обадих ти се да те питам нещо, затова ще започна направо. Да знаеш случайно нещо за фамилията Темпест от Чикаго?

— Не, не. Не съм и чувала за такава фамилия — отговори веднага Дорис, след което замълча, сякаш искаше да помисли още веднъж, за да е съвсем сигурна. — Не, наистина не съм. Иначе щях да запомня това име. То е доста необичайно. Но ти защо питаш, скъпи?

— Разбрах, че Ким ходи с едно момиче вече няколко месеца. Тя е от Чикаго и по фамилия е Темпест. — После той ѝ доразказа за всичките си опасения и страхове.

Дорис го слушаше внимателно. Когато свърши, го запита:

— Дейвид, ти наистина ли мислиш, че Ким иска да се ожени за нея? — Гласът ѝ внезапно стана сериозен и тревожен.

— Да, убеден съм. А тъй като е вече пълнолетен, той може и да не иска моето позволение. И макар че не желая да се държа като някой строг викториански настойник, все пак не мога да го оставя да направи грешна стъпка, за която после дълбоко да съжалява — отговори той с прекалено сериозен тон, който издаваше цялото му безпокойство.

Въздъхна тежко, а после продължи с още по-суров глас: — Може и аз да греша, но е дяволски странно, че той знае толкова малко за това момиче и...

— Аз също го намирам за странно — прекъсна го Дорис. — Едва седмица след като се запознахме с теб, аз вече ти бях разказала всичко за моя живот.

— Да, а и ти знаеше всичко за мене — допълни той, окуражен, че тя потвърди собствените му мисли.

— Слушай! Имам една идея! Защо не вземеш сам да поговориш с момичето? — посъветва го Дорис. — Помоли я да те осветли за собствения си произход.

Дейвид шумно си пое въздух:

— О, Дорис, как бих могъл да направя подобно нещо! Поне засега това е изключено. Та аз съм я виждал само веднъж. Ще бъде ужасна проява на лош вкус, на липса на възпитание, на...

— За бога, Дейвид, вие англичаните винаги сте ме смайвали. Седиш там разтревожен и толкова притеснен, или поне гласът ти звучи така, и пак продължаваш да ми говориш за някакво си възпитание. Да върви по дяволите доброто възпитание! Ако момичето е достатъчно умно, ще разбере, че ти не целиш нищо лошо с въпросите си.

— Да, в известен смисъл си права, но да ти призная честно, не искам да предизвиквам нещата и в никакъв случай не трябва да допусна моето вмешателство да ги тласне към прибързани действия.

— Но, Дейвид, скъпи, нали виждам колко те тормози това.

— Да, така е. Но не искам Ким да разбира, че се ровя в техните отношения. По дяволите, Дорис, сигурно ти говоря страшно несвързано.

— Не, напротив. Разбирам те много добре. Ти мислиш, че ако не отдаваш голямо внимание на връзката им, тя може от само себе си да отшуми. А ако започнеш да им задаваш твърде много въпроси и да придадеш прекалена важност на нещата, те двамата сами ще започнат да гледат по-сериозно на отношенията помежду си. Това е, което те безпокои, нали, скъпи?

— Точно така, Дорис. Както винаги, улучи право в целта. Вмешателството и натискът от страна на родителите често тласка двама млади още по-силно един към друг, отколкото естествено би се получило. Просто за да е напук на всички останали. — Той потърка

колебливо брадичка и възбудено възкликна: — Божичко, Дорис, да не би пък да си внушавам всичките тези неща!

— Нищо чудно и да е така, скъпи мой — отговори тя. — Нали ги знаеш какви са младите. Единият ден са лудо влюбени, а на другия вече не могат да се гледат. Лесно се паят, но бързо им минава. Допускам, че ти сам си преценил намеренията му като сериозни, но той лично не ти е съобщил нищо, нали?

— Още не е — призна си Дейвид, — но в най-скоро време ще го направи — помисли той наум.

— В такъв случай, струва ми се, че трябва да се държиш съвсем спокойно. Засега се направи, че нищо не забелязваш. Остави нещата на самотек. Може пък Ким да си промени намеренията. А може и на момчето да му дойде друг акъл. — Дорис се опита да го успокои, а после любопитно запитва — Между другото, какво представлява тази загадъчна млада дама от Чикаго?

— Доста очарователна е, трябва да си призная. Не е трудно да се разбере защо момчето ми е лапнало по нея. Франческа също е във възторг от нея, а и аз самият останах доста впечатлен. Бих казал, че тя наистина е една необикновена жена.

За момент Дорис замълча на другия край на телефона, а после колебливо запитва:

— Чакай малко, Дейвид, ти да не би да ми говориш за младата актриса Катрин Темпест! Тази дето играе хубавата Елена в „Троянска интермедия“?

— Да, точно за нея. Значи оказа се, че все пак я познаваш, а, Дорис? — попита той с надежда в гласа си.

— Ще те разочаровам — не я познавам лично. Показаха ми я в една компания миналото лято. Съгласна съм с тебе, че е страхотна, но не съм и помисляла, че е американка, а още по-малко — от Чикаго, защото... — Дорис за миг се поколеба, после хитро се засмя и каза: — Знаеш ли какво, скъпи, та за мене тя е ирландка до мозъка на костите си — на челото ѝ го пише.

— Какво, за бога, искаш да кажеш, Дорис!

— Та нима не забеляза колко тъмна е косата ѝ и каква бяла е кожата ѝ, а очите ѝ са по-сини от най-синьото синьо. Тя е типична ирландка, Дейвид. Спомням си, че тъкмо това си помислих, когато ми я показаха миналата година.

— Откъде си толкова сигурна?

— В Чикаго имаше много ирландци и съм се научила добре да ги разпознавам. Повечето от жените са наистина големи хубавици. — Тя се захили. — Е, и мъжете си ги бива.

— Та това означава, че е католичка.

— Дейвид, нима това има някакво значение? — попита тя почти стреснато.

— Не, предполагам, че няма никакво значение, като се изключи фактът, че в нашия род всички са били протестанти... — Той сконфузено замълча и съжали, че го каза. Винаги е твърдял, че не понася хората с религиозни и расови предразсъдъци. Надяваше се, че Дорис не е изтъкувала грешно думите му.

Но преди още да успее да ѝ обясни какво всъщност имаше предвид, Дорис възкликна:

— Хайде, скъпи, горе главата! Ще бъда при теб само след няколко дни и тогава ще си поговорим повече. А междувременно аз бих могла... — тя се поколеба дали да продължи, а после добави предпазливо. — Знам, че сигурно няма да го одобриш, но бих могла да звънна на някои мои познати в Чикаго да поразпитам за семейство Темпест. Съвсем дискретно, разбира се, без изобщо да споменавам твоето име или да те намесвам по някакъв начин.

— Не, не мисля, че е необходимо да правиш това, Дорис. Благодаря ти все пак. Ако Ким разбере, той страшно ще се обиди и ще побеснее, при това не без основание. И си напълно права, че не бих одобрил подобно нещо. Но ще послушам съвета ти и няма да дърпам дявола за опашката. Ким ще остане при мене в Лангли няколко седмици и тогава сигурно ще можем отново да си поговорим с него за това. — Той замълча, за да си запали цигара, а после бързо добави: — В крайна сметка, ако някой трябва да се интересува от сем. Темпест, това е самият Ким. А най-добре е да си пита Катрин, не е ли така?

— Така е, прав си. И моля те, не се тревожи толкова много.

— Добре, няма. След като си поговорих с теб, ми полекна. Благодаря ти, че ме изслуша, Дорис. — Гласът му стана по-плътен, но едновременно с това по-мил и нежен. — Не знам дали има някакво значение за тебе, но между другото страшно ми липсваш, скъпа.

— Глупчо такъв, разбира се, че това е от огромно значение за мене!

Те си поговориха още няколко минути, казаха си по едно влюбено „довиждане“ и най-сетне приключиха разговора. И след като затвори, лицето му продължаваше да бъде усмихнато. Дорис имаше чудната способност да разсейва тревогите му, каквито и да са те. Може би беше права в това, което каза за Ким и за Катрин. Нищо чудно да беше краткотрайно младежко увлечение, което щеше бързо да отшуми. Пък и нали утре беше поканил Катрин и децата си на вечеря. Ако имаше късмет и успееше ловко да зададе въпросите си, можеше и да събере малко повече информация за намеренията им.

— Добрутро, ваша светлост.

Дейвид стреснато погледна и видя, че госпожа Могс, жената, която идваше да им чисти, се поклащаше на прага на вратата. Изобщо не беше чул кога е влязла.

— Добро утро, госпожо Могс — отговори той, като се чудеше откъде ли беше успяла да намери такава невъобразима шапка. Това беше някакво екзотично творение, цялото окичено с макове и метличина. После си спомни, че Франческа ѝ я бе подарила за Коледа, като специално я беше подбрала с такъв причудлив вид. Когато Франческа му я показа, той, меко казано, не я одобри, но очевидно госпожа Могс си обожаваше шапката.

— А се'а, ваша светлост, к'во шъ ка'ете да запаря едно чайче? — предложи госпожа Могс, като продължаваше да се поклаща до вратата.

— Не, благодаря. Вече изпих сутрешния си чай, госпожо Могс. — Той се прокашля. — А-а... а-а... госпожо Могс, надявам се, че няма да ми се сърдите, ако пак ви напомня, че „ваша светлост“ е обръщение само към херцог.

— О-о, херцози, графове, виконти, маркизи, лордове, барони — аз разлика между тех не пра'им, ваша светлост. Нали нема да ми се сърдите! — тя цялата сияеше. — Таман оня ден му говорех на моя Алберт, че може акълот да ти се замае, ако трябва да им ги помниш имената на сичките. А на Алберт ми вика...

— Много правилно, много правилно, госпожо Могс — притеснено измърмори Дейвид. — А сега ще ви помоля да ме извините, но имам да допиша някои неща.

— О-о, тъй ли било, да прощавате тогава, ваша светлост. Я по-добре аз да идем да си чистим. Па после пак шъ намина, ваша светлост, да вида да не ви се е дояло нещичко.

— Благодаря, госпожо Могс — отговори той, — но излизам веднага след като си свърша работата.

Тя отново му се усмихна сияещо, нарами пазарската си чанта и за негово изумление направи нещо средно между поклон и пирует, а после изчезна нанякъде. Той слисано поклати глава, но въпреки това се усмихна развеселено. Госпожа Могс беше невъзможна и ужасно досадна с нейния вечен мерак „да намине“, както сама казваше, и то точно когато той имаше най-много работа. Но Франческа намираще, че е чудесна, и упорито отказваше да я освободят, защото била добра душа и толкова трудолюбива. Дъщеря му с гордост говореше за нея като за „моего откритие“, а тя наистина си беше уникат. На Дейвид му стана още по-весело. Радваше се, че има такава дъщеря като Франческа. Чудесно момиче израсна от това дете и той нямаше съмнения, че тя ще се справи в живота.

Той измъкна тефтерчето с телефоните, намери номера на Джайлс Мартин от Йоркшир и му звънна, за да се спазарят за цената на двете чистокръвни юници.

ГЛАВА XIII

Където и да се появеше, Катрин Темпест неизменно предизвикваше истински възторг и въодушевление, защото имаше нещо магнетично в нейното очарование и то създаваше особени романтични асоциации. Тя правеше поразително впечатление с много неща — с изключителната си външност, с вроденото си чувство за стил, с изящния си вкус, благодарение на който така подбираше дрехите си, че хората не можеха да откъснат поглед от нейните тоалети. Но най-важно бе достойнството, което се излъчваше от гордата ѝ осанка. Ето защо погледите се приковаха в нея, когато влезе в клуб „Арлингтън“. Както винаги, тя засенчи всички, и най-вече — жените, които направо бледнееха пред нея.

Катрин не робуваше сляпо на модните тенденции, съобразяваше се единствено с модата в дължината на полите. Всичките ѝ дрехи, които отразяваха нейния много специфичен и индивидуален стил, бяха шити по поръчка, и то по модели на самата Катрин. Ако някой друг се облечеше така, сигурно щеше да изглежда странно, дори комично, но на нея този стил ѝ отиваше особено много на бляскавата външност и я правеше още по-привлекателна. Днес тя победоносно се появи в най-новия си тоалет и не една жена в заведението ѝ завидя за начина, по който умее да се носи. Най-отгоре беше наметната с дълга, клоширана пелерина от изключително мек вълнен плат в ярки червени тонове. Под пелерината имаше яркочервена клоширана пола, пристегнатата в кръста с широк черен кожен колан. Носеше черна блуза от фин копринен кашмир, а върху гърдите ѝ на масивна верижка висеше голям златен малтийски кръст. Черни кожени ботуши, черна чанта и неизменните бели ръкавици допълваха тоалета ѝ, който беше едновременно елегантен и по младежки предизвикателен и правеше вида ѝ още по-шокиращ.

Гъстата ѝ тъмнокестенява коса, плътно прибрана назад с червена кадифена диадема, падаше почти до раменете ѝ на меки и лъскави вълни. Тъй като беше дошла пеша до ресторанта, нейното обичайно

бледо и бяло като порцелан лице бе придобило естествена руменина по скулите, а блестящите ѝ очи бяха леко подчертани със сини сенки. Тези тюркоазени очи изглеждаха още по-големи и по-красиви от дългите черни мигли на клепачите.

Катрин беше подранила за срещата, затова се отправи към близкия бар и се настани на едно от високите столчета пред бармана. Джо, един от сервитьорите в заведението, който в момента обслужваше някакъв клиент, ѝ махна за поздрав с ръка веднага, щом като я видя. Катрин го възнагради с една от своите пленителни усмивки, защото на публично място винаги се стараяше да се държи като блестяща и преуспяваща млада актриса. Години преди дебюта си на лондонска сцена през 1955 тя беше изградила във въображението си представа как трябва да изглежда, когато стане звезда. Тази представа беше смесица от нейното собствено виждане за самата нея и традиционния идеал за образа на една кинозвезда. В най-общи линии тя се опитваше да подражава на холивудските кралици от края на 30-те и началото на 40-те — онези легендарни дами, които бяха самото възплъщение на блясък и съблазън с техните великолепни дрехи, блестящо поддържан външен вид и неудържим чар. Въпреки че не беше от най-суетните, Катрин съзнателно се стремеше да създаде около себе си същия ореол на блясък и очарование. Тя го правеше съвсем естествено, защото го намираще за неотменна, дори задължителна част от образа и професионалните отговорности на една кинозвезда.

— Привет, Джо — каза тя весело, когато барманът се изправи пред нея.

— Е тая сутрин сте направо върхът, мис Темпест. — Той я разгледа от глава до пети, след което я попита:

— Какво ще имам удоволствието да ви предложи днес?

Катрин чаровно сбърчи носле.

— Моля те, Джо, бъди така добър и ми направи някой от своите специалитети.

— Какво ще кажете за един коктейл „Мимоза“, мис Темпест? Струва ми се, че е най-подходящият за хубав ден като днешния.

— Благодаря ти, Джо. Звучи много примамливо.

Джо отиде да приготви питието, а Катрин се огледа наоколо, докато сваляше ръкавиците си. Тя кимна на няколко познати

журналисти, които стояха прави на бара, а после внимателно прибра ръкавиците в чантата си, както правеше винаги, за да не се зацапват. Беше доволна, че избра клуб „Арлингтън“ за място на срещата, известен още като „Клуба на Джо“ по името на бармана, който беше голям чешит и имаше многобройна клиентела. Тук тя се чувствуваше уютно и приятно, защото посетителите бяха предимно кинаджии, журналисти и писатели. А точно отсреща се намираше едно от най-големите филмови студиа в Лондон, затова заведението беше любимо местенце на разни кинозвезди, режисьори и продуценти, които идваха около обяд да пийнат по чашка за освежаване. Поради всичките тези причини Катрин намираше мястото като особено подходящо, за да се покаже, пък и тя да поразгледа.

— Заповядайте, мис Темпест — каза Джо и постави една „Мимоза“ пред нея. — И много благодарности за билетите. Много ми хареса как играете. Направо бяхте върхът.

— О, благодаря ти, Джо. Радвам се да го чуя — отвърна Катрин с мила усмивка.

Джо се извини и отиде да обслужи двама нови клиенти, които Катрин познаваше — единият беше главният редактор на „Сънди Експрес“, а другият, Джон Лоуган, отговаряше за редакцията „Шоубизнес информация“ към същия вестник. Джон Лоуган беше един неин страстен почитател — както професионално, така и лично, и даже веднъж взе интервю от нея, от което стана чудесен материал за вестника. Тя отвърна на техните приятелски поздравии и усмивки, а след това се извъртя на столчето и отпи от чашата си. Посегна към чантата си, за да извади цигара, но веднага се отказа, защото се сети, че трябва да пази гърлото си.

Катрин много се грижеше за здравето си, защото беше крехка и слаба по рождение и бе особено предразположена към настинки и бронхити. Гърлото ѝ вече не беше възпалено, но тя не искаше да влошава състоянието си особено сега, когато оставаха броени дни до пробните снимки, а пушенето безспорно щеше да навреди на кристалното звучене на гласа ѝ, което така старателно и дълго беше усвоявала. Тя реши, че непременно трябва да вземе няколко допълнителни урока по дикция при Соня Модел. Искаше да бъде в блестяща форма, когато застане пред камерата следващата седмица и се остави на критичните преценки на журито.

Едва на двадесет и една години Катрин вече беше зряла жена и у нея имаше някаква странна двойственост на характера, за която Николас Латимър единствен се досещаше. Въпреки че талантът ѝ беше изключителен и тя имаше огромна вяра в себе си, Катрин все пак продължаваше да усъвършенствува дарбата си в какви ли не посоки, защото понякога ѝ се струваше, че още не е на нужната висота. Имаше добро сърце, умееше да съчувствува и да прави необикновено щедри жестове към приятели и колеги. В отношенията си с хората тя беше коректна, всеотдайна, винаги загрижена за другия и готова да се притече на помощ, каквото и да ѝ струва това. Но обратната страна на характера ѝ я разкриваше като пресметлив и хладен егоист, който с безпощадна амбиция постига своето на каквато и да било цена — тя нямаше никакви скрупули в използването на хората около нея за свои цели.

И сега, докато седеше на бара и въртеше чашата си в ръце, тя пресметливо обмисляше кой епизод и какви реплики ще имат най-силен ефект върху журито. Знаеше, че трябва да бъде по-убедителна и по-очарователна от всякога. Цялото ѝ бъдеще зависеше от това. „По дяволите, само ако тоя Николас Латимър не беше толкова високомерен и твърдоглав, нямаше да се чудя какво да правя сега“ — мислеше си тя. Тъкмо се питаше как да убеди някого да адаптира специално за нея откъс от книгата, когато чу глас зад гърба си:

— Вие не бяхте ли Катрин Темпест?

Катрин рязко се обърна и се озова лице в лице с едно едро момиче с червендалесто лице и яркочервена като морков коса. Беше поразителна гледка, макар и не особено приятна, в крещящия си лилав костюм и яркозелена шапчица с дълго лилаво перо. „Ама че странен вкус!“ — помисли Катрин, но гласно отговори: — Ами да, същата. За момент тя сбърчи чело, защото не можеше да се сети кое е това момиче, но после възкликна:

— Но, да, разбира се, ти беше Естел Морган, нали? Как си?

Катрин протегна ръка и се усмихна сърдечно. Беше толкова амбициозна в кариерата си, че никога не обръщаше гръб на никой журналист. Дори и пред онези, които считаше за незначителни, тя се стремеше да блесне с целия си чар на неотразимата Темпест, защото не знаеше дали нямаше да потрябват някой ден.

Момичето с коса с цвят на морков грабна протегнатата ръка на Катрин и здраво я разтърси, като я гледаше, ухилена до ушите:

— Днеска съм много гот. А пък чудесно е наистина, че си ме спомняш, такава известна актриса като тебе.

„Може ли човек да забрави плашило като теб“ — помисли си Катрин, но разумно се въздържа да изрази мисълта си на глас, затова само учтиво промърмори:

— Знаеш ли, у тебе има нещо запомнящо се.

Естел направо се изчерви от удоволствие и започна да се надува:

— Ние с тебе не се ли запознахме на забавата у лейди Уинър? Или пък май беше у граф Бедфорд?

Катрин се усмихна, защото вътрешно я досмеша от превзетото парадиране на Естел с имена на известни хора, но тя само поклати глава и продължи да се усмихва сърдечно:

— Не, ако не се лъжа, мисля, че за първи път се видяхме преди няколко месеца на онова парти, което Джон Стандиш даде в чест на Тери Огдън.

— Ами да, точно така! А ти изглеждаше направо страхотна в оная къса черна рокля и дългите гerdани от перли. Всъщност аз споделих това и с Хилъри Пиърс, която се съгласи с мен, че ти беше най-шикозната и най-красивата дама на вечерта. Много я харесвам тая Хилъри, чудесно момиче, въпреки че малко се поизложи тогава, не мислиш ли?

Очите на Катрин се разшириха от учудване и тя се втренчи в Естел въпросително:

— Не разбирам за какво говориш?

С ликуващо изражение Естел се впусна да ѝ обяснява:

— Ама ти нищо ли не видя? Та Хилъри цялата вечер си точеше зъбите за Тери. Е, виж, не че в това има нещо лошо. Тери си е бая добро парче. Но тогава си помислих, добре че съпругът ѝ Марк се беше запилял някъде — из Африка ли, из Индия ли беше — да снима някакъв филм. Иначе сигурно щеше да направи някоя сцена на ревност, ако ги беше видял.

Катрин наостри уши като чу, че Хилъри Пиърс е забъркала нещо с Тери Огдън. „Доста странна двойка ще да са били“ — каза си тя. Изгаряше от любопитство да научи нещо повече за случилото се, но се въздържа, защото реши, че е неразумно да разпитва точно Естел за

подробностите. Непременно щеше да проучи историята по-късно, но засега се направи, че изобщо не я интересува, и каза:

— Не си спомням да съм забелязала нещо такова. Но в момента се питам за съвсем друго, дали не греша? Ти не работеше ли за едно американско списание?

— Ти си невероятна, каква памет имаш само! Да, сътрудник съм на няколко американски списания. Работя при тях на хонорар като специален кореспондент за Европа. Пиша най-вече за светското общество, нали знаеш — все изискани хора, а понякога и за шоубизнеса.

Катрин видя, че Естел Морган е настроена да приказва и няма никакво намерение да си тръгва, затова любезно ѝ предложи:

— Би ли пийнала едно питие?

— Охо-о-о! Супер гот идея. Ще пийна с удоволствие. — Тя тромаво се намести на съседното столче, посочи с ръката си в яркозелена ръкавица чашата на Катрин и превзето изписка: — Това твойто к'во е?

Катрин потръпна от нейните просташки маниери, но каза:

— Това е коктейл „Мимоза“ — шампанско с портокалов сок. Искаш ли да го опиташ? Чудесен е.

— Жестоко! Ше го пробвам.

Катрин поръча на Джо два коктейла, а после съсредоточи цялото си внимание към Естел, като се опита да ѝ се представи в целия си чар. Тя направи една от неповторимите си усмивки специално за Естел и я попита:

— Работата ти трябва да е много интересна. Намиращ ли достатъчно материал за статии тук в Лондон?

— И още как. Тук ми е само главната квартира, иначе много щъкам натам-насам. — Тя се захили глупаво. — Париж. Монтето. Рим. Венеция. Ходя по всички места, където пада голям лайф — когато е сезонът, разбира се. Вървя по стъпките на изисканото светско общество, Катрин. — Тя отново нададе превзет кикот и попита: — Мога ли да те наричам Катрин, к'во ще кажеш?

— О, Естел, разбира се — бързо отговори Катрин, защото прецени, че така най-лесно ще влезе под кожата на журналистката.

— Беше божествена в „Троянска интермедия“, направо ти казвам — божествена! — възкликна Естел. Тя започна съвсем явно да се

умилква на Катрин и да ѝ хвърля възторжени погледи. — Надявам се, че пиесата, в която играеш, ще се задържи дълго, но трябва да ти кажа, че като те видях на сцената, веднага си помислих, че си само за киното. — Тя втренчи късогледите си очи в Катрин и я запита: — Да се задава някой филм на хоризонта случайно?

— Не, едва ли. Но пък в нашия занаят всичко се случва, никой не знае — промърмори Катрин неопределено. Вътрешно тя си каза, че трябва да е нащрек с Естел.

— Е, така си е. — Но най-неочаквано Естел ѝ намигна заговорнически. — Преди няколко седмици те видях да вечеряш с Виктор Мейсън в клуб „Ривър“. Чудех се дали не умувате за някой филм, в който да участвувате заедно. Да не би ти да си неговата бъдеща партньорка? Или има нещо по-лично в отношенията ви?

Катрин леко настръхна от раздражение при последния въпрос, но гласът ѝ отново прозвуча спокойно и приятно:

— О, ние просто сме добри познати — отговори тя с небрежна усмивка.

— То всички така разправят — изхихика мазно Естел. — Аз съм си любопитна, какво да правя. Пък и професията ми е такава. Но нали знаеш, че не работя за „Конфиденшъл“, така че не се притеснявай даже и да изпуснеш нещичко пред мене.

— Никак дори не се притеснявам — отговори Катрин с едва долавяща се ледена нотка в гласа ѝ. — А Виктор и аз сме наистина само добри познати и нищо друго. О, благодаря ти, Джо — добави тя, когато пред тях изникнаха две пълни чаши.

Джо изчезна нанякъде и Естел вдигна чашата си за на здравица:

— Чиърс!

— Наздраве, Естел — отговори Катрин, отпи малка глътка и се вгледа в нея въпросително. След кратка пауза я попита предпазливо: — Откъде ти дойде наум да споменеш това ужасно списание „Конфиденшъл“? Та то се занимава само с недостойни и отвратителни клюки за живота на звезди и знаменитости. Аз не давам на никого поводи за клюки. Нито пък Виктор. Нито има нещо между нас, което да стане обект на клюки. Това е, което мога да ти кажа. — В момента, в който произнесе последното, тя замълча, защото усети, че всъщност каза прекалено много. „Поувлякох се май“ — помисли си Катрин. „Току-виж помислила, че има нещо нередно, щом се оправдавам така.“

Естел забеляза, че има някакво смущение и тревога у Катрин, затова ѝ довери шепнешком:

— Може и да не знаеш, но Арлен Мейсън е подала молба за развод с Виктор. Доколкото разбрах, била голяма кучка. Както и да е, тя явно е решила да му създаде много проблеми и да го осъди да ѝ плаща голяма издръжка. И то бая голяма издръжка, да не кажа — цяло състояние. А законът в Калифорния е такъв, че нищо чудно и да успее. Искала част от семейната собственост и какво ли още не. Изглежда, че тя има да разкаже доста пикантни неща за извънбрачните любовни авантюри на Виктор със сума ти прелестни госпожички. Ама наистина дяволски пикантни историйки! Тя ги разправя наляво и надясно, където свари, и то най-вече пред журналисти. Казвам ти, повечето от нас я считаме за долна и гадна кучка, която си е наумила да компрометира Виктор чрез публичен скандал. Но както изглежда, той има доста добри приятели сред вестникарите и едва ли някой ще публикува нейните глупости. Но не е лошо да го предупредиш, че от „Конфиденшъл“ проявяват интерес към нея. Всъщност подочух оттук-оттам, че искат да наемат журналист, който да напише нещо за неговите романтични подвизи в добрата стара Англия.

Катрин знаеше, че Виктор си има някакви проблеми по развода, но тази нова информация я изненада и разтревожи. Тя обаче не знаеше какво целеше Естел, като ѝ разказваше всичко това, ето защо си сложи безизразна маска на лицето и каза след кратко колебание:

— Знам, че се развежда, но не знам никакви подробности. И трябва да ти кажа, че е мило от твоя страна да споделиш тази информация с мен. Да, непременно ще кажа на Виктор. Сигурна съм, че ще ти е много благодарен.

— За мене е удоволствие да ви помогна — каза Естел, като леко повдигна чашата си и се огледа наоколо със самочувствието на първа приятелка на големи кинозвезди. „Какво пък, такава съм наистина“ — поздрави се тя наум за изкусния начин, по който завърза разговора и успя да спечели Катрин. Замисли се как да стане още по-близка с Катрин и да се внедри в кръга на най-приближените ѝ.

По красивото лице на Катрин беше изписана безкрайно мила усмивка, но в същото време мозъкът ѝ работеше бързо и безпогрешно. Тя се опитваше да прецени безпристрастно журналистката пред себе си. Дали Естел искаше да предупреди Виктор за опасността, водена

само от добри чувства? Или пък гузно се преструваше, за да прехвърли вината на някой друг? Какво ѝ пречеше тя самата да работи за „Конфиденшъл“? Но внезапно вътрешният усет и дълбоката прозорливост на Катрин ѝ подсказаха, че това едва ли е вярно. Много добре беше разбрала, че Естел е мазна ласкателка, че открито сервилничи, за да спечели известни личности на своя страна, а не да ги прави врагове. Все пак имаше нещо неясно в нейното поведение, но Катрин реши повече да не умува, а да поеме всичко на риск. Осени я мисълта да използва Естел за свои цели и така да я направи безобидна. Жени като Естел, за които познанството с известни хора е насъщна нужда, можеха да бъдат неоценими помощници, защото сами си предлагаха услугите. „Ласкателят сам има нужда да го ласкаят“ — помисли си цинично Катрин. „Това му помага да преодолее комплексите си, да се почувствува важен.“

Катрин се размърда на стола, кръстоса крак върху крак и се приближи към Естел, като я погледна хипнотично право в очите. После занарежда с меден глас:

— Знаеш ли, Естел, доста се позамислих за нещата, които ми разказа, и ми се струва, че е най-добре сама да поговориш с Виктор. — Тя замълча за миг, но бързо съчини следващата реплика и продължи: — Тази неделя той е поканил тесен кръг приятели на вечеря. Знам, че много ще се радва да се запознае с теб. Пък и там ще срещнеш интересни хора, за които после можеш да понапишеш нещо. — Катрин нямаше и понятие кои ще бъдат тези хора, защото идеята за вечерята ѝ хрумна в момента, но тя реши, че списъкът с гостите е последният проблем.

Естел цялата засия от удоволствие:

— Слушай, Катрин, та това е страхотно! Ще умра от кеф! — Пъргавите ѝ черни очички заблестяха като маслинки. — Всъщност мисля, че първо трябва да напиша нещо специално за теб. Някой ми каза, че си американка. Вярно ли е? Нямах никакъв акцент в говора си.

— Да, американка съм — увери я Катрин. — Страшно мило от твоя страна да искаш да напишеш нещо за мен, но точно в момента имам много ангажименти. След няколко седмици ще бъда по-свободна. — Но като забеляза разочарованието по лицето на Естел, тя реши да я утеши веднага и затова бързо добави: — Послушай, защо не направиш

едно интервю с Виктор? Той се кани да прави нова версия на „Брулени хълмове“. Ако искаш, мога да уредя специално интервю за теб. Тъй като Виктор още не е обявил официално, че ще прави този филм, ти можеш да направиш голям удар с тази новина. Истински фурор — завърши тя с весел смях.

— Та това ще бъде направо върхът! — Естел започна да рови из чантата си и извади една визитна картичка. — Ето тук е телефонният ми номер. Непременно ми се обади за вечерята. Да ми кажеш в колко часа ще бъде, къде точно и всички други подробности... — Тя млькна внезапно и се зазяпа към входа на заведението. — Мисля, че човекът, когото чакаш, пристигна. Или поне ми се струва, че момичето, което стои ей там, гледа към нас.

Катрин се обърна и забеляза Франческа близо до вратата. Тя й махна с ръка, слезе от стола и отиде да я посрещне, като тръгна към нея с широка усмивка:

— Ето те и теб, скъпа Франческа! — извика Катрин, а лицето й светна от удоволствие. Те се здрависаха приятелски.

— Здравей, Катрин. Извинявай, че закъснях — каза Франческа, която беше задъхана и зачервена.

— О, не се безпокой. Не съм те чакала много. Ела да те запозная с една моя близка приятелка и журналистка — казва се Естел Морган. Естел, запознай се с лейди Франческа Кънингам.

Естел се наду като петел, защото Катрин я нарече своя близка приятелка, и грабна ръката на Франческа, като грубо я разтърси:

— Удоволствие е за мен да се запозная с вас — измърка тя. — Е, но ще трябва да тръгвам, защото виждам, че и моят човек вече пристигна. Благодаря ти за питието, Катрин. Ще се видим пак в неделя.

Катрин фамилиарно хвана под ръка Франческа и я поведе към мястото, на което допреди малко седеше Естел.

— Аз съм си поръчала шампанско с портокалов сок. Много е освежаващо. Искаш ли да го опиташ?

— Да, с удоволствие. Звучи много примамливо и ми се пие точно нещо подобно. — Тя се настани на стола и усмихнато погледна Катрин. В същия момент дъхът й секна, защото отново остана поразена от необикновената й красота. Тя си каза наум: „Ето това е женската красота, която векове наред е вдъхновявала големите поети и

художници. Толкова романтична и тайнствена, че човек би могъл да изгори по нея. Никой не би устоял на такава красота.“ За пореден път Франческа беше запленена от новата си приятелка.

След като Катрин поръча още един коктейл на Джо, тя леко, но много приятелски докосна ръката на Франческа, а лицето ѝ грееше радостно и сърдечно:

— Толкова се радвам, че успя да се освободиш и да обядваме заедно. Умирах от нетърпение да се видим отново и да си поговорим пак.

— Ако знаеш само и аз как се радвам — отговори Франческа мило и с не по-малък ентузиазъм. Тя започна да разглежда с интерес красивото обзавеждане на клуба — стените, покрити с тъмнорозови копринени тапети и килимите в същия цвят. Сепаретата бяха отделени едно от друго с красиви пана от дърворезба, а на всяка масичка имаше лампа с розов абажур. А от самия бар се влизаше в ресторанта, където покривките и лампите бяха в същия елегантен розов цвят. Тя се усмихна и каза: — Това място наистина е много изискано. Като го гледам, не ми се мисли за мазната лавка в музея, където всеки ден слизам да хапна някой изсъхнал сандвич.

Катрин я попита с известно любопитство:

— За какъв музей става дума?

— За Британския музей. Моят втори дом, както Ким го нарича.

— Ама да, разбира се. И тази сутрин ли беше там?

— Да. Рових се из всички документи, с които разполагат, от времето, когато Гордън е обсадил Хартум. И най-неочаквано се озовах в задънена улица. — Тя въздъхна дълбоко. — Колкото повече се ровя, толкова повече осъзнавам с каква непосилна задача съм се нагърбила. Предстои ми да прелистя и прочета не само стотици документи, но и да систематизирам и обобщя купища други материали.

— Но Ким ми каза, че вече осем месеца работиш върху това, и то всеки ден! — възкликна Катрин и повдигна вежди от удивление.

— Да, така е — смръщи се Франческа. — Но това все още е нищо в сравнение с онова, което тепърва ми предстои. — Тя замълча, когато Джо донесе коктейла ѝ. Чудеше се сама на себе си как така лесно успя да сподели тревогите си. Вече дни наред я гнетяха тези тревожни мисли, но упорито ги беше пропъждала, защото не смееше дори пред себе си да признае своите опасения. А сега ги изрече гласно.

— Понякога си мисля, че никога няма да смогна да напиша тази книга и целият ми труд ще бъде напразен.

— Как така няма да я напишеш! — възпротиви се енергично Катрин и побутна чашата към нея. — Опитай го. Казва се „Мимоза“. Ще ти се отрази добре. Наздраве.

— Наздраве — вдигна чашата си Франческа и направи безуспешен опит да се усмихне.

Катрин се вгледа в нея внимателно и се зачуди с какво да я развесели. Тя тъкмо щеше да каже нещо окуражително, когато един от келнерите бързо се приближи към нея, извини се, че прекъсва разговора, и ѝ подаде една бележка. Катрин благодари, усмихна се смутено на Франческа и отвори бележката. Веднага разбра, че е от Естел. Посланието беше кратко и делово, затова тя бързо го прочете: „Имам важни новини за онова списание и за В.М. Иди по време на обяда до дамската тоалетна, а аз ще те последвам, за да ти дам новата пратка. Е.“

Остра тревога обхвана Катрин, но тя успя да я прикрие. Смачка бележката на топка, пхна я в джоба на палтото си и каза с небрежна усмивка:

— Естел ме пита дали ще ѝ уредя интервю с Виктор. Тя иска да публикува някакъв материал за него в едно от американските списания, за които работи.

— О, така ли! — промърмори Франческа с явно безразличие.

Катрин замълча и се замисли за момент. Тя разсеяно отпи от чашата си и цялото ѝ внимание се погълна от безпокойството ѝ за Виктор. Веднага обаче успя да потисне тревогите си, защото знаеше, че сега по-важното е да утеши с нещо Франческа. Не ѝ беше трудно да забележи, че мрачното настроение, което така внезапно обхвана Франческа, все още не я напуснаше, а очите ѝ бяха пълни с тъга. Ето защо каза съчувствено:

— Франческа, виждам, че мисълта за книгата много те разстрои. Но ще ми бъде интересно, ако ми разкажеш нещо повече за нея. Искаш ли?

— И аз не знам — отговори Франческа с колеблив глас, а и целият ѝ вид издаваше някаква нерешителност. Но всъщност тя усещаше истинско облекчение, че има с кого да сподели. Ироничната забележка на Ким, макар и пусната на шега, че никой няма да купува

книгата ѝ, продължаваше да бode съзнанието ѝ от няколко дни насам. Тя започна да се съмнява не само в крайния успех, но дали ще се справи с цялата работа, която я чака, и дали изобщо е способна да напише тази книга. А от друга страна, необходимостта да започне да спечели някакви пари, за да помогне на баща си, съвсем охлади първоначалния ѝ ентузиазъм. Понякога ѝ се искаше да поговори с баща си за книгата, но той все беше прекалено зает, а и никоя от нейните приятелки не проявяваше интерес към работата ѝ. Повечето от тях бяха млади аристократки като нея, но те убиваха времето си в безделие или пък правеха нещо ей така, за да се намират на работа, в очакване да се появи подходящият млад мъж, когото да вземат за съпруг. А онова, от което тя имаше нужда, беше просто един интелигентен човек, който да ѝ съчувствува и да я разбира. И Катрин сякаш беше най-подходящата за тази роля. Освен че проявяваше искрен интерес и внимание, тя самата се занимаваше с творчески труд, и то с голям успех. Ето защо само Катрин можеше да разбере нейното чувство на безизходица и проблемите ѝ.

Франческа си пое дълбоко въздух и усети как уверено произнася:

— Да си призная, Катрин, тази сутрин си помислих, че може би трябва да зарежа книгата. Съвсем съм се отчаяла и малко ми трябва, за да се откажа окончателно.

— В никакъв случай не бива да го правиш! — извика Катрин с необичаен за нея рязък тон. Тя погледна ужасено Франческа, после се приведе към нея и заговори с най-мил и успокояващ глас. — Виж, не трябва да се предаваш. Продължавай напред. Ти можеш да го направиш.

Франческа поклати глава, а младото ѝ лице помръкна още повече:

— Та аз дори не знам дали книгата ще види някога бял свят. А дори и да излезе, ако никой не иска да я купува? Това ще значи, че всичкият ми труд е отишъл на вятъра. Цели години от моя живот.

— Разбира се, че ще има кой да я купува! — каза Катрин с изключително убедителен глас. — Обзалагам се, че издателите на крака ще идват, за да те молят да им дадеш ръкописа.

— Дълбоко се съмнявам — засмя се Франческа, но в смеха ѝ нямаше нищо весело. — Дори ми се струва, че само се заблуждавам, че от мене ще стане някаква писателка. Ще бъде много по-разумно да

си намеря някаква работа — да речем продавачка в някой магазин. Така поне ще изкарвам малко пари и ще помагам вкъщи.

Последното изречение така стъписа Катрин, че тя почти зяпна от изумление. Тъкмо беше на път да попита Франческа какво искаше да каже с тези думи, но реши, че ще бъде прекалено нетактично да разпитва, затова само каза:

— Ким ми е разказвал, че ти имаш истинска дарба за писане и че...

— Казал го е само защото съм му сестра — прекъсна я Франческа.

Катрин стисна ръката ѝ, защото искаше да я успокои и да ѝ вдъхне увереност в собствените ѝ сили:

— Може би донякъде си права, но това не е цялата истина. Той е умен човек и аз ценя неговото мнение. Разказвал ми е, че няколко списания са публикували твои статии, а това вече е достатъчно красноречиво за таланта ти. — Тъй като Франческа не отговори, тя добави още по-разгорещено: — Аз поне мисля, че не всеки може да пише статии. Ако питаш мене, ти си вече истинска писателка.

— Не е точно така, Катрин — недоволно промърмори Франческа. — Да публикуваш няколко статии не е нищо особено, но да напишеш цяла книга е вече съвсем друго. Още по-сложни са историческите биографии и изследвания. Знам, че ще ми трябват години, а не съм сигурна дали изобщо ще си струва цялото това време и усилия, които ще посветя на това. — Тя вече с нищо не криеше разочарованието си и песимистично заключи: — В прекалено мрачно настроение съм днес, но това не значи, че ще трябва да те отегчавам и тебе. Не е никак честно да ти прехвърлям проблемите си.

— Не говори така. Та аз ще се радвам, ако мога с нещо да ти помогна — отговори Катрин. — Хайде да поговорим още малко за твоите неща и може пък заедно да намерим някакъв изход. Слушай, защо не се опиташ да ми разкажеш какво всъщност чувстваш.

Франческа се насили да се усмихне, но тъжно каза:

— Тъкмо в това е проблемът. И аз самата не знам какво чувствам. Цялата съм обхваната от съмнения. От една страна, не вярвам, че книгата някога ще се публикува, пък дори и това да стане, не съм сигурна дали ще има читатели. От друга страна, не вярвам, че

изобщо имам някаква дарба за писане... — Гласът ѝ се разтрепери, сякаш щеше да заплаче.

Катрин се опита да се постави на мястото на Франческа, защото искрено ѝ съчувстваше. Тя помълча малко, преди да измисли какво точно да каже:

— Струва ми се, че знам какъв ти е проблемът. — Тя пак замълча и продължи с мек и нежен глас. — Просто те е обзел някакъв внезапен страх. Загубила си смелост. Но не бива да се предаваш, Франческа. Сигурна съм, че можеш да напишеш книгата. Убедена съм, че ще има и голям успех. Ще стане истински бестселър. Не знам защо съм толкова убедена, но просто го чувствам отвътре. Наистина, повярвай ми. — Катрин се изкашля и продължи: — Не си мисли, че не разбирам в какво положение си, защото аз самата неведнъж съм изпадала в същата ситуация. Например, когато съм неубедителна в някоя роля, когато ме е страх, че ще се проваля, обхващала ме е дори сценична психоза непосредствено преди представлението. Сигурна съм, че всеки изпитва понякога съмнения в собствените си възможности. Важното е да не спираш, тогава всичко отминава от само себе си. Наистина е така.

Катрин внимателно наблюдаваше Франческа в очакване на нейната реакция. Но Франческа седеше все така унила и отчаяна. Светлокафявите ѝ очи бяха помръкнали. Тя хапеше устни нервно и си играеше с чашата пред нея, а очите ѝ избягваха да срещнат погледа на Катрин. Само след няколко секунди Катрин реши да смени подхода. Тя заговори внимателно:

— Знаеш ли, Франческа, мисля, че всеки човек има нужда да надмогне нещо, от което се страхува — поне веднъж в живота си, заради онова велико чувство на удовлетворение, че е постигнал целта. Естествено, че за това се иска много сила и воля. А също и кураж. В крайна сметка си заслужава усилията. Франческа, скъпа, не бива да се предаваш точно сега.

Тъй като беше целенасочена, всеотдайна, упорита и амбициозна, Катрин винаги с учудване осъзнаваше, че не всички хора притежават тези качества. Искаше ѝ се да амбицира Франческа, да ѝ внуши онова страстно преследване на успеха, което движеше и нейната собствена кариера на актриса. Стремехът на Катрин към лично удовлетворение, към пари и към слава постоянно я пришпорваха по нейния път към големия успех.

Тя се вгледа във Франческа и възкликна с огромна убедителност: — Длъжна си да браниш мечтите си, защото те са най-хубавото, което имаме. Без тях животът е празен.

Франческа я слушаше внимателно, но отново поклати глава тъжно:

— Разбирам какво искаш да ми кажеш, Катрин, но може би аз просто не вярвам достатъчно в себе си. — Тя стисна устни. — А не мислиш ли, че е прекалено нагло да си въобразявам, че ще се справя с биографията на такава голяма личност, или да публикувам моите писания просто ей така• — само заради това, че съм ги написала.

— Нищо подобно! — запротестира Катрин. — Ти си талантлива, интелигентна и трудолюбива и няма нищо нагло в това да... — Тя прекъсна в средата на изречението и весело се разсмя. — Предполагам, че много хора са си мислели колко е нагло от моя страна да претендирам за ролята на Елена в „Троянска интермедия“. Какво ли не говореха за мене, понякога даже в очите ми го казваха, но аз просто не им обръщах внимание. В крайна сметка получих ролята. — Тонът ѝ изведнъж стана още по-убедителен отпреди. — Послушай ме, Франческа! Ако сега изоставиш този проект, цял живот ще съжеляваш за това. Никога повече няма да събереш смелост и дързост да започнеш друга книга. Да пропилеееш таланта си, да оставиш всичко да отиде на вятъра — ще бъде престъпление спрямо тебе самата. Ще дойде време, когато горчиво ще съжеляваш за всеки пропуснат шанс, за всичко онова, което си могла да направиш. А помисли си само колко много работа вече си свършила по тази книга. Нима ще допуснеш всички тези месеци на упорит труд да отидат по дяволите!

— Да, всъщност може би си права — съгласи се Франческа. Тя се изненада от огромната загриженост на Катрин, от искреното ѝ желание да я подкрепи и да ѝ помогне. Но ѝ беше благодарна за това, ето защо накрая си призна: — Ти веднага успя да налучкаш причината. Аз наистина съм изгубила целия си кураж. И се плаша от огромната работа, която все още е пред мен. Изглежда, че тази лъжица е прекалено голяма за моята уста.

— Хайде, не бива да бъдеш толкова черногледа. — Катрин се усмихна с разбиране и съчувствие. — Може би си се преуморила и затова си се отчаяла така. Защо не вземеш да оставиш книгата за няколко дни, за да се откъснеш малко и да си починеш. Опитай се да

си намериш някакво занимание, което няма нищо общо с книгата. Ще видиш как ще се освежиш и веднага ще ти дойде нов ентусиазъм за работа. — На Катрин ѝ хрумна още нещо и побърза да го каже: — Слушай, бих ли могла да ти помогна някак си? Например бих могла да изчета част от документите в музея вместо тебе. С удоволствие ще го направя, повярвай ми, стига с това да те улесня.

Франческа се поизправи на стола си и още по-учудено изгледа Катрин. Тя беше трогната, направо сащисана от този щедър приятелски жест. Съвсем неочаквано се сети за недоверието на баща ѝ спрямо Катрин, което той сподели тази сутрин. Сега тя беше напълно убедена, че той няма никакви основания за безпокойство. Катрин не само беше такава, каквато изглежда, но имаше и много други достойнства, които не се забелязваха от пръв поглед. Тя беше мила, грижовна и толкова всеотдайна. Тревогите на Франческа от сутрешния разговор с баща ѝ се бяха разсеяли напълно и тя беше безкрайно доволна, че не започна разговора със серията от въпроси за живота на Катрин в Чикаго, както първоначално възнамеряваше да направи. Всичките онези въпроси, които даже беше репетирала наум по пътя от Британския музей до клуба. „О, колко грубо, нетактично и подозрително щях да се държа с Катрин!“ — помисли си тя. Гласно обаче отговори:

— Колко си мила, Катрин! Но боя се, че сама ще трябва да си се ровя из документите, защото само аз си знам какво търся. — Франческа за първи път се засмя развеселено и настроението ѝ се оправи. — Е, поне си въобразявам, че знам какво търся. Благодаря ти все пак за помощта, която ми предложи. Беше страхотен жест от твоя страна.

— Само свирни, ако има нещо, и веднага ще ти помогна — отговори Катрин с дяволита усмивка. После лицето ѝ внезапно се промени, тя стана сериозна и погледна изпитателно Франческа, като я стисна за ръката. — Обещай ми, че няма да зарежеш книгата и ако пак те налегнат тия мрачни настроения, ще дойдеш да си поговорим. Обещавах ли?

— Обещавам.

— Разчитам, че ще удържиш на думата си. А сега, ако искаш, да вървим да обядваме.

След като се настаниха в ресторанта, Катрин хвърли един бегъл поглед на менюто и попита:

— Ти какво ще хапнеш?

— Ами не знам точно какво — отговори Франческа, докато с интерес четеше поред имената на вкусните ястия. Цените на всичко ѝ се струаха безбожни, затова тя реши да разбере какво си е избрала самата Катрин. — А ти какво ще вземеш?

— По всяка вероятност ще си поръчам една печена риба със зелена салата.

— И аз ще хапна същото. Звучи примамливо — съгласи се бързо Франческа.

— Да си поръчаме ли и малко вино?

— За бога, не! От виното страшно ми се доспива.

Катрин се засмя с кръшен момински смях:

— И на мене така ми действа. Най-добре е и аз да се откажа, че току-виж съм си провалила представлението довечера. — Сервитьорът дойде при тях, Катрин даде поръчката, а после се обърна към Франческа: — Ще ме извиниш ли само за момент? Ще ида до тоалетната да си пооправя грима.

— Разбира се, не се притеснявай.

Катрин побутна стола си назад, изправи се и се понесе грациозно към вратата в другия край на ресторанта. Докато заобикаляше масите по пътя си, тя не обръщаше никакво внимание на това, че хората извъръщаха глави към нея с възхищение. Когато влезе в тоалетната, извади червило от чантата и застана пред огледалото. Само след няколко секунди вратата се отвори с трясък и вътре влетя Естел, която не беше на себе си от възбуда.

Катрин се обърна към нея, но преди още да успее да отвори уста, Естел започна да обяснява разгорещено:

— Катрин, знаеш ли к'во стана! Попаднах на нещо страхотно важно. Чудна мръсотийка. Човекът, с когото обядвам, ми каза, че в Лондон със сигурност има журналист, който редовно праща материали за „Конфиденшъл“.

— Господи! — Катрин се втренчи в Естел и стисна стреснато чантата си. — Сигурен ли е в това, което казва?

— Абсолютно.

— А той откъде знае?

— Питър, така му е името, ръководи лондонската служба на една голяма холивудска рекламна агенция, която работи с много известни кинозвезди. Шефовете му от Лос Анжелис са го предупредили да внимава, защото тук имало репортер на „Конфиденшъл“. В момента много от прочутите клиенти на неговата компания са на снимки тук в Лондон или из Европа и Питър е получил нареждане да ги предупреди да внимават какво вършат, за да не сгазят лука. — Естел завъртя очички лукаво и мръсничко се захихика. После продължи: — Освен това са го инструктирали стриктно да проверява журналистическата карта на всеки, който иска да взема интервю, за да е сигурен, че представлява изданието, за чийто репортер се представя.

— Да не би да искаш да кажеш, че той знае кой точно е журналистът на „Конфиденшъл“?

— Ти да не си мислиш, че техните репортери са толкова глупави, че да казват открито за кого всъщност работят? Нали тогава ще им затръшват под носа всяка врата! Да не говорим, че те използват и подставени лица. Така че е много трудно да им уловиш дирите.

— Да, разбирам — тихо отговори Катрин, а после попита: — Твоят приятел знае ли поне дали е мъж или жена?

— Той подозира, че е мъж. Питър доста си е блъскал главата да отгатне кой би могъл да е човекът, но досега на никого не се е спрял със сигурност. Всъщност затова и ми разказа всички тези подробности. Попита ме дали случайно не съм подочула нещо за подобен тип, но аз не знам нищо. Дори не съм и подозирала, че си имат специален човек в Лондон. Във всеки случай най-добре е незабавно да уведомиш Виктор. Кажу му да бъде нащрек. Повече от вероятно е той да е поредният им обект, заради бръщолевенията на онази мръсница жена му.

— Непременно ще му кажа. Благодаря ти, Естел. — Катрин я възнагради с мила усмивка и каза: — Наистина си страхотен човек — да ме предупредиш за всичко това. Няма да го забравя, а и Виктор ще ти е много задължен. Виж, вече е време да се върна на масата. Ще ти се обадя утре, за да се уговорим за вечерта в неделя. Мила Естел, още веднъж ти благодаря.

— Винаги съм на твое разположение, Катрин. — Естел цялата сияеше, доволна от ловкия начин, по който се превръщаше в приятелка на известната актриса. — Радвам се, че мога да ти услужа.

Катрин се върна на масата и каза с извинителна усмивка:

— Съжалявам, че се забавих толкова много. Но в тоалетната случайно налетях на Естел. Тя понякога е такава бърбрица, че човек не може да се отърве от нея. Но иначе не е лошо момиче и затова реших да я изслушам.

— О, изобщо не се притеснявай! — отговори Франческа. — Правилно си постъпила. Благодаря ти, че прояви разбиране към мене, Катрин. А също и за куража, който ми даде. Сега наистина се чувствавам по-добре и ще последвам съвета ти. Реших да си почина няколко дни и да се захвана пак от следващата седмица.

Катрин беше във възторг и каза:

— Това е чудесно, Франческа. И не забравяй, имаш ли нужда от подкрепа, аз съм насреща. Между другото, преди малко съвсем случайно ми хрумна, че ти непременно трябва да си намериш издателски агент. Предполагам, че още нямаш такъв. Или пък греша?

— Не, нямам, пък и честно казано, не знам къде да го открия. Но така или иначе аз все още не съм готова с ръкописа.

— Това е ясно. Но от друга страна, няма да е лошо да поговориш с някои издатели, за да видиш какво ще ти кажат. После, когато си готова с книгата, най-добре е да действуваш с издателски агент, вместо да обикаляш издателствата сама. Поне от тия неща разбирам. — Тя направи пауза, а очите ѝ внезапно се оживиха, при което възкликна: — Сетих се какво ще направим. Ще поговорим с Виктор да ти намери такъв агент.

— О, само това не! — извика Франческа и се изчерви от смущение, защото усети, че е реагирала неоснователно грубо на приятелското предложение на Катрин.

Катрин я изгледа малко учудено, но вдигна рамене в съгласие:

— В такъв случай мога да помоля Николас Латимър. Той никога не би направил услуга за мен лично, но за тебе няма да ми откаже.

— Защо мислиш, че има подобно отношение към тебе? — попита Франческа, като смръщи вежди в безкрайно учудване. — Оная вечер в „Амбасадор“ той се държа толкова мило. Мисля, че ужасно те харесва, или поне така се държеше.

— Да, но само така изглежда — отговори Катрин с хладна и многозначителна усмивка. — Той е приятен, флиртува с мене и се държи като мой пръв ухажор. Но не си ли забелязала сините камъчета в очите му дори когато се държи така с мене?

— Сини камъчета ли? Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид сините му очи, които винаги стават каменно безизразни и непроницаеми, когато ме гледа. Може и да ми се усмихва, но очите му са ледени. Убедена съм, че изобщо не може да ме понася.

Франческа я гледаше изумена:

— Катрин, ти сигурно се заблуждаваш. Щях да забележа, ако е така. А и изобщо не мога да повярвам, че някой не може да понася точно тебе — каза тя убедено. — Моля те, недей да искаш услуги от него само заради мен. Не искам да те поставям и вече ти казах, че още е много рано да мисля за издателски агент!

— Да, може би си права — отговори Катрин. — Но какво ни пречи да си имаме Николас Латимър като резервен вариант? Между другото, като заговорихме за услуги, се сетих, че и аз исках да те помоля нещо...

— Да ви махна ли гръбнака на рибата, госпожо? — прекъсна ги келнерът, който гордо държеше порциите в ръка.

— Да, благодаря ви. А ти как предпочиташ, Франческа?

Тя кимна в съгласие и чак когато келнерът се отдръпна, запита нетърпеливо:

— За каква услуга говориш, Катрин?

Катрин се приведе напред и обясни:

— Имам нужда от някого, който да напише диалога за пробните ми снимки. Чудех се дали ти не би могла да ми помогнеш за това?

Франческа я погледна слисано:

— Боже мой, Катрин! Та аз нямам и представа как се прави такава нещо! Искам да кажа, че сценарии, диалози и други подобни са далече от онова, с което се занимавам. Господи, та аз дори не знам основните правила за писането на тези неща!

Единственото, което Катрин каза, беше едно тихо и разочаровано „О!“. Тя отчаяно сведе поглед и се втренчи в покривката на масата.

— Не ме разбирай погрешно, не че не искам да ти помогна — заоправдава се развълнувано Франческа, а гласът ѝ все повече изтъняваше. — Всичко бих направила за теб, Катрин, наистина всичко. Но просто понятие си нямам как да го напиша. Повярвай ми, така е — продължи да се извинява Франческа, защото се чувствуваше отвратително, че ѝ отказва. Тя започна да се самообвинява. Катрин беше проявила толкова разбиране и внимание към проблемите ѝ, беше

я изслушала и окуражила. Имаше чувството, че дълбоко огорчава новата си приятелка с отказа си да изпълни молбата ѝ. Тя каза: — Моля те, не се разстройвай. Не мога да го понеса. Ако искаш, разкажи ми все пак за какво става дума.

Катрин рязко вдигна глава и се усмихна подкупващо:

— Убедена съм, че ти можеш да го направиш! Наистина съм убедена — та това е откъс от „Брулени хълмове“. Нали когато в събота разговаряхме у вас, ти каза, че си работила върху книгата и я познаваш много добре.

— Да, така е наистина, но... — Франческа замълча и я погледна с учудено повдигнати вежди: — Но защо изобщо се налага да се пише нещо? Аз мислех, че Виктор Мейсън вече разполага с готов сценарий.

— Когато помолих Виктор за пасажите, които ми трябват от сценария, той каза, че ще ми ги даде. Или поне в началото отговори така. По-късно ми се обади, за да ми съобщи, че Николас Латимър е започнал да преработва тъкмо тази част от сценария, затова не би могъл да ми даде текста. — Катрин приведе доверително глава към Франческа и ѝ каза със снижен глас: — Аз обаче изобщо не вярвам, че Ник действително преработва каквото и да било. Само не ме разбирай погрешно. Виктор искрено искаше да ми услужи. Но аз знам, че Ник е в дъното на цялата работа. Той нарочно не иска да получи страниците, които ми трябват.

— Колко подло от негова страна! Но съм сигурна, че ако Виктор разбере...

— Николас Латимър има огромно влияние над Виктор. Имам чувството, че каквото каже Ник, това става. Те са като дупе и гащи. Ако не ги познавах добре, щях да се закълна, че са с обратна резба. — Тя избухна в смях, като видя ужасеното изражение на Франческа. — Не се шашкай чак толкова. Гарантирам ти, че са нормални. Трябва да ти кажа, че едва ли някой би ги помислил за такива с тяхната слава на големи свалячи. Ник специално си въобразява, че няма жена, която — само като го види — да не е готова веднага да легне с него. — Тя пак избухна в смях и продължи: — По всяка вероятност Ник е излъгал Виктор, че има работа по сценария, само и само да ми попречи. И тогава Виктор ми предложи да изиграя някой откъс от „Троянска интермедия“. — Катрин примирено вдигна рамене. — Какво можех да му отговоря? Когато го попитах дали не мога да си избира нещо друго,

той каза, че ще приеме каквото поискам, стига да не е по-дълго от тридесет минути. Аз отново прегледах книгата, и най-вече сцената, която си бях избрала. Честно казано, не мисля, че ще е трудно да се направи на диалог.

— Коя сцена имаш предвид? — попита Франческа заинтригувано.

— Това е епизодът, когато... — Катрин млъкна, защото келнерът отново дойде, за да им сервира порциите. — Ще ти разкажа след малко.

След като всичко беше на масата, Катрин започна да се храни, но внезапно спря и остави ножа и вилицата:

— Знаеш ли, Франческа, всеки път изпитвам особено вълнение, като си помисля за тази сцена. Сигурна съм, че е най-подходящият епизод за пробните снимки. Искам Виктор да ме види как играя Кати, а не троянската Елена. Това е онази вълнуваща и драматична сцена, когато Кати се връща от „Тръшкрос Грейндж“ и разказва на Нели, че Едгар Линтън иска да се ожени за нея. Там те водят един дълъг разговор за разликата между чувствата ѝ към Линтън и чувствата ѝ към Хийтклиф. Нели, която знае, че Хийтклиф се е скрил зад вратата и чува всичко, се опитва да накара Кати да млъкне. Но Кати настоятелно продължава да говори и изрича нещо от рода на това, че ще бъде унижително за нея да се омъжи за Хийтклиф, защото брат ѝ го третира като слугата в къщата, който...

— И едва когато Хийтклиф се измъква обиден, Кати започва да говори и за любовта си към него — подхвана Франческа развълнувано. Лицето ѝ се оживи, а умните ѝ очи заблестяха вдъхновено. — И именно тук следва онова неповторимо описание за близостта между техните души. Знам го почти наизуст. Кати казва: „Той никога няма да узнае колко много го обичам, и не защото е красив, Нели, а защото неговата душа ми е по-близка, отколкото моята собствена. От каквото и да са направени душите ни, неговата и моята са еднакви, а Линтън е толкова различен от мене, колкото лунният лъч от светкавицата или пък ледът от огъня.“ Не мога да не си го спомням, Катрин. И си напълно права. Този епизод е толкова драматичен и вълнуващ.

През цялото време Катрин наблюдаваше как ентусиазмът и интересът на Франческа растат и реши, че е дошъл моментът да каже:

— Ако още веднъж внимателно прегледаш тази глава от книгата, ще видиш, че диалогът между Нели и Кати е достатъчно дълъг, за да се получи от него една тридесетминутна сцена, а за пробните снимки ми е необходимо тъкмо това. Слушай, Франческа, убедена съм, че можеш да го направиш, и то без никакви затруднения. Пък си мислех, че би могло да те разнообрази малко и да те откъсне от своята работа за ден-два. Моля те, много те моля, кажи едно „да“ — заумилква се Катрин. Тя загледа Франческа с умоляващ поглед и каза: — Само ти можеш да ми помогнеш, наистина. Хайде, защо да не опиташ. Тези снимки са толкова важни за мен.

Катрин не сваляше очи от нея, сякаш искаше да я хипнотизира. Франческа нервно хапеше устни, защото се колебаеше и все още не знаеше какво да отговори. А толкова искаше да помогне на Катрин, да я зарадва, затова реши да поеме риска и каза:

— Ами добре, съгласна съм. Ако ти наистина мислиш, че ще се справя, тогава ще опитам.

— Благодаря ти! О, мила Франческа! Благодаря ти! Не знам как ще ти се отплатя! — извика Катрин.

— Трябва да те предупредя, че може и да не се получи точно така, както си го представяш, но ти обещавам, че ще вложя цялото си старание. Също трябва да ми кажеш приблизително колко страници искаш да бъде, откъде да започва и къде да свършва. Ще имам нужда и от твоите напътствия.

— Ще ти помогна. Всъщност мога да ти обясня някои неща още сега, докато обядваме. Няма да те затрудни изобщо, защото всичките реплики си ги има в книгата — увери я Катрин.

Франческа кимна с глава и заби поглед в чинията. Когато вдигна очи, лицето ѝ изразяваше някакво смущение:

— Катрин, виждам, че имаш огромно доверие в мен. Но защо?

Катрин се замисли за момент, а после ѝ се усмихна лъчезарно и отговори:

— Просто усет.

ГЛАВА XIV

Докато вървеше към театъра, Катрин усети как пулсът ѝ се ускори, сърцето ѝ заби по-силно и познато вълнение започна да я залива на резки вълни. Всеки път, когато отиваше на работа, тя изпитваше това странно чувство, което си оставаше неизменно. Тръпката, сладкото предчувствие и очакването се сливаха в една възбуда, от която сякаш ѝ поникваха крилца, и тя се носеше с щастлива усмивка по улицата. Тя ускори стъпка и почти се затича по тротоара към входа на театъра.

Откакто се помнеше, театърът за нея беше убежище и спасение, защото най-щастливите мигове в живота си беше изживяла на сцената. Още когато беше само на десет години, тя участва в една религиозна пиеса в католическия пансион в Чикаго и тогава реши, че ще стане актриса — така този ден предопредели съдбата ѝ. Професията ѝ беше единственото нещо, което харесваше в своя живот, единственото нещо, което придаваше смисъл и стойност на нейното съществуване. С две думи, въображаемият свят на театъра се превърна в нейния реален свят. Тя намираще спасение в своите роли и им вдъхваше толкова живот и чувство, че действително се превъплъщаваше изцяло в своите героини, заживяваше техния живот. Тази изключителна всеотдайност, това невероятно себераздаване даваше на образите ѝ труднопостижимото усещане за истински драматизъм и може би именно тук се криеше големият ѝ талант на актриса. Тя винаги успяваше да докосне сърцето на зрителите, да ги развълнува, и най-важното — да ги направи съпричастни. Още като студентка изпълненията ѝ на роли от класически пиеси, и най-вече от шекспирови драми, се отличаваха с оригиналност и новаторство — тя внасяше в тях нови нюанси, които поразяваха със своето внушение.

Портиерът Чарли я поздрави с весела усмивка и след като размени с него няколко думи, тя се спусна по мраморните стъпала към своята гримьорна. Когато затвори вратата след себе си, въздъхна с истинско облекчение и едва тогава запали лампата. Ето че отново беше

в истинския си дом. В единственото уютно и сигурно за нея място. Само тук забравяше всичките си страхове.

Катрин винаги отиваше в театъра часове преди започването на представлението. Това време ѝ беше необходимо да си почине, да изчисти съзнанието си от всички излишни тревоги, да се отпусне и да се концентрира, за да се вживее в ролята си на троянската Елена. А този следобед беше дошла даже още по-рано, но тя се радваше на възможността да остане сама, за да размисли и да планира действията си за следващите няколко дни. Имаше да свърши много неща, преди да се яви на пробните снимки. След като обядва с Франческа, тя се поколеба дали да не се върне в апартамента си, но реши, че няма никакъв смисъл да се разкарва чак дотам за не повече от час. Вместо това тя се разходи през центъра, мина по магазините и си купи няколко книги от една книжарница. От телефонен автомат се опита да се свърже с Виктор Мейсън, за да му каже какво е научила от Естел за „Конфиденшъл“. Но за нейно най-голямо разочарование той не беше в стаята си в хотела, затова тя помоли непременно да му предадат, че го е търсила по важна работа и че пак ще му се обади по-късно.

Катрин свали пелерината, съблече полата и пуловера си и започна да обмисля как да се организира вечерята, която така прибързано обеща на Естел в ресторанта. Беше сигурна, че Виктор няма да има нищо против, защото изцяло разчиташе тя да му организира светските развлечения, пък и сам бе споменал, че иска да отиде с нея и Франческа някъде на вечеря неделя вечерта. „Е, какво пък, вместо това ще му се наложи да организира малко парти“ — помисли си тя и надяна хавлиения си халат, а после седна на кушетката, за да събуе ботушите си. След като грижливо скъта дрехите си в гардероба, тя извади молив и бележник и седна на тоалетката, за да обмисли внимателно списъка на гостите. На първо място Виктор, естествено. После идваше ред на Николас Латимър. „Може ли без него!“ — помисли си злобничко Катрин. После Франческа, Естел и самата тя. Трябваша ѝ поне още двама души, даже пет, за да се получи интересна компания. Ким и графът бяха отписани, защото трябваше да се връщат в Йоркшир в неделя следобед. Тя се замисли за момент с молив в ръка. Кой още от нейните познати би могла да покани? Джон Стандиш беше весел и забавен, но той отпаднаше, защото в момента

живееше в Ню Йорк, където работеше в частната банка на Нелсън Ейвъри. Можеше например да покани семейство Елиот или пък...

Някой лекичко почука на вратата и тя погледна изненадано:

— Кой е?

— Катрин, аз съм — Норман — чу се гласът на гримьора на Тери.

— О, ти ли си! Влизай, драги — възкликна тя и се усмихна широко, когато той подаде глава на вратата. Но усмивката ѝ се изпари щом видя изражението на лицето му. Норман обикновено беше весел, безгрижен и с радостно светнали очи като на някой лондонски хлапак, но сега тя видя само загриженост и отчаяние в погледа му. Катрин веднага разбра колко е разтревожен от начина, по който крадешком се вмъкна в стаята и бързо затвори вратата след себе си. Той изтощено се облегна на нея, а цялото му тяло трепереше от вълнение.

— Норман, какво за бога, се е случило! — извика Катрин и се скова на стола си, докато го гледаше втренчено. — Изглеждаш ужасно разстроен.

Той поклати отсечено глава:

— Така си е. И слава богу, че те намерих. Вече часове звъня у вас по телефона. Даже отскочих до апартамента ти и ти пуснах бележка в пощенската кутия. После реших да дойда в театъра. Надявах се, че ще имам късмета да те намеря поне тук.

— Норман, кажи ми най-сетне какво се е случило! — настоя Катрин разтревожена и гласът ѝ като никога прозвуча пискливо. Тя се почувствува напрегната и внезапно усети някакъв страх, като го гледаше колко е притеснен и объркан.

— Шшшт! По-тихо! — предупреди я Норман. — Става дума за Тери. Той е в истинска опасност, затова има нужда от твоята помощ, Катрин. Сега! Веднага!

— Опасност ли? — попита Катрин с прегракнал глас. — За каква опасност ми говориш?

Очите ѝ се разшириха от ужас, защото страхът на Норман се предаде и върху нея.

— Първо на първо, напил се е здравата — отрязал се е като мотика — говореше той почти шепнешком. — Можеш ли да се облечеш и да отидем у тях веднага? По пътя ще ти обяснявам.

— Разбира се. Идвам — каза Катрин и начаса се изправи. Тя измъкна дрехите си от гардероба, скри се зад паравана и се облече само за няколко минути. После се появи пред него и добави: — Само да си обуя ботушите и съм готова. — Тя седна на кушетката и бързо ги намъкна. Погледна Норман въпросително и го запита: — И въпреки това настоява да играе, нали?

— Да, глупакът му с глупак — отговори Норман ядосано. А в никакъв случай не трябва да го прави. Поне не в сегашното си състояние. — Той погледна часовника си. — Наближава четири. Имаме само три часа да го осветим. Ако ли пък не успеем, ще трябва някак си да го озаптя, а довечера ще играе неговият дубльор. — Норман се вгледа състрадателно в Катрин. Не след дълго проговори намръщено: — Тежко ти, Катрин, ако не успеем да го спрем и той излезе на сцената. Ще ти се наложи да изкараш сама цялото представление. Тери ще бъде напълно безпомощен. Ти ще трябва да му подсказваш всяка реплика, да му напомняш с поглед какво трябва да прави, да прикриваш клатушканията му и изобщо да замазваш нещата по някакъв начин през цялото време. — Той се опита да се усмихне. — Няма да ти е лесно, Катрин. Всичките ти умения и талант тази вечер ще трябва да отидат, за да скриеш от публиката окаяното му състояние.

Сърцето ѝ се сви, но тя погледна Норман твърдо и хладнокръвно. Въпреки че лицето ѝ стана сериозно, Катрин успя да каже леко и непринудено:

— Знам добре всичко това, Норман. Но после ще му мислим какво да правим. Хайде сега да вървим!

ГЛАВА XV

Като опитен романист Николас Латимър често си избираше ролята на страничен наблюдател. Дори в големи компании той имаше навика просто да си седи мълчаливо и да попива всичко онова, което вижда и чува, за да го използва един ден в писателската си работа. Преди години познаваше една жена, която му казваше, че мрази да спи с писатели, и тя много точно отбелязваше: „Те постоянно те наблюдават и някой хубав ден откриваш, че са те изтипосали в една или друга от техните книги“. Спомни си, че тогава избухна в смях, но сега пак се замисли за тези думи и призна пред себе си: „Тя е съвършено права“.

И в момента той отново беше страничен зрител, защото знаеше, че малко по-късно ще може с професионална наслада да анализира сцената, на която беше станал свидетел. Както винаги щеше да я пообработи в съзнанието си и да я натрака на машината, за да си я има подръка, когато му потрябва. Героите на днешната сцена — Виктор Мейсън и Майк Лейзъръс — бяха коренно противоположни един на друг и това правеше конфликта още по-драматичен и интересен. Застанали лице в лице, те приличаха на настръхнали гладиатори, готови да влязат в бой и да се бият до смърт. Ник се усмихна на това патетично сравнение, защото знаеше, че нещата не са чак толкова трагични. Но все пак всичко можеше да се случи и ако все още не бяха кръстосали шпаги, то поне имаха, така да се каже, бойна готовност за това.

Предусещаше, че Виктор... ще си остане Виктор^[1]. Ник отново се усмихна — този път на остроумната игра на думи, която беше измислил. Е, може и да беше детинщина, но страшно обичаше да прави разни каламбури. Думите бяха за него като опиум, а човек трудно се отказва от старите си пороци. Още преди срещата с Лейзъръс Виктор знаеше, че ще има по-изгодна позиция на бойното поле. Лейзъръс изобщо не подозираше това, тъй като беше в неведение за конспирацията им с Елен Верно, която бе издала ценна секретна

информация. По всяка вероятност Лейзъръс си въобразяваше, че поизгодната позиция ще бъде неговата, защото размахва чекова книжка.

Ник доста се беше изненадал, когато Виктор му съобщи, че ще се срещнат с Лейзъръс на чаша чай във фоайето на хотел „Риц“. Мили боже, на чаша чай! Та те можеха да стигнат и до бой! Когато Ник запита Виктор защо е избрал такова странно място за среща, приятелят му се засмя сухо и отбеляза дълбокомислено:

— Наполеон ли беше казал, че когато се готви за среща с врага, той обича сам да определя мястото и времето за сражение. Бил е убеден, че това е от огромно значение за изхода на битката. Аз съм на същото мнение.

Удивен от всестранните познания на Виктор, Ник беше кимнал разбиращо, но все пак го бе запитал:

— Точно така, Наполеон го е казал. Но защо на обществено място бе, братле?

Виктор отново се беше изхилил суховато, като се опита да му обясни:

— Когато стигнем до задънена улица, в което не се и съмнявам, не ми се ще да се изкушавам да го изритам по задника от моята хотелска стая, нито пък искам да му доставя удоволствието той да ме изрита от неговия кабинет. Освен това на неутралната територия на хотел „Риц“ ще му се наложи да въздържа спривавия си нрав. Едва ли ще си позволи да изпадне в някоя от неговите любими истерии наред такъв хотел.

Ник беше кимнал в знак на съгласие и беше замълчал, но мислено си каза: „Тук обаче грешиш, приятелю, нищо не му пречи да си се държи така, както той си знае. Доколкото съм чувал, Лейзъръс е непредвидим.“

И ето че сега, в четири часа следобед, те тримата седяха в един закътан ъгъл във фоайето на „Риц“, заобиколени от лъскави старинни мебели, палми в саксии и дами с елегантни шапки. „Самата красота и изисканост на висшето общество“ — каза си Ник наум и едва се съдържа да не се разхили. Нямаше нищо красиво и изискано в Майк Лейзъръс, въпреки че се беше издокарал в безупречен костюм и скъпа риза и се опитваше да се държи аристократично. Ник никога преди това не беше виждал Лейзъръс, но беше слушал за него достатъчно много. Всички знаеха, че е готов да се хване гуша за гуша при най-

малкия повод, наложи ли се да защитава интересите си. Беше зъл и безмилостен.

Докато Ник седеше така и ги наблюдаваше двамата — най-близкия си приятел и най-големия враг на най-близкия му приятел — той не можеше да не забележи, че има нещо необикновено в Лейзъръс. В началото се зачуди какво точно беше това. Със сигурност нямаше нищо забележително във външния му вид, защото не беше особено красив. Но пък от друга страна, не беше и грозен. Беше едър и мускулист, с ъгловати черти на лицето и леко прошарена тъмна коса. Безличен, може би, беше най-точното определение за него. Но когато Ник се загледа по-внимателно, той бързо промени мнението си. Всъщност Лейзъръс изобщо не беше безличен, той просто бледнееше в сравнение с Виктор. „То пък кой ли не бледнее в сравнение с Виктор?“ — помисли си Ник. Огромното излъчване на Виктор беше дори още по-силно на живо, отколкото на екрана.

Ник погледна на другата страна към Виктор и хладните му сини очи започнаха да го изучават безпристрастно. Той разгледа тъмносивия ситно раиран костюм, снежнобялата му риза и сребристосивата копринена вратовръзка. Безупречен. Елегантен. Сдържан. Облеклото му по странен начин подчертаваше красивите и привлекателни черти на мургавото му лице и неговата сурова мъжественост. Той просто не можеше да не очарова всеки, който го погледне. Притежаваше някакво особено излъчване и магнетизъм, които го правеха различен от всички останали мъже. „Дали не беше заради усещането за успех, слава и богатство, което струеше от него“ — помисли си Ник. „А може би обяснението беше много по-просто и първично. Дали пък нямаше нещо неотразимо в неговото сексуално излъчване“ — питаше се Ник. „Това е само част от истината“ — отговори си Ник сам. „Освен всичко останало той е авантюрист по душа — наемник, негодник, комарджия. — Или може би съм попрекалил с гледането на негови филми.“ Ник се усмихна на непреодолимата си склонност да охарактеризира хората като герои от романи.

Той върна погледа си върху Майк Лейзъръс и отново усети, че у него действително има нещо особено. Трудно му беше да го определи веднага, но това усещане му се натрапваше все по-силно. Изведнъж, като гръм от ясно небе, Ник прозря къде всъщност беше причината. Майк Лейзъръс беше олицетворение на власт и сила. Огромна власт и

огромна сила. От него така миришеше на власт, че чак вонеше. Това се усещаше дори в позата на неговото туловище — той седеше на стола като настръхнала пантера, готова за скок. А и безжизнените му воднистосини очи също гледаха хипнотично и подчиняваха. Ник имаше неприятното усещане, че тези очи сякаш пронизваха със своята пронизателност и като лазери безпрепятствено проникваха до най-отдалечените кътчета на съзнанието. Той почувствува някакво особено смущение, затова извърна поглед от Лейзъръс и се пресегна да си вземе цигара.

От всичко, което беше чел и чул за Лейзъръс, Ник знаеше, че е човек с желязна дисциплина, разрушителна енергия и неутолима амбиция. В края на следването си в Оксфорд Ник беше писал дипломна работа върху някои исторически събития от XVI век и сега си помисли: „Ако Лейзъръс беше живял по времето на Катерина Медичи, той безспорно щеше да бъде един от кървавите принцове — онези мрачни и зловещи благородници, така типични за Франция през шестнадесетото столетие. Един бурбонски принц като Конде например. Или пък някой граф от фамилията Гиз, прословута със своята жестокост и коварство. Да, може би последното му подхождаше най-много — Лейзъръс имаше прагматичен макиавелиански ум, беше потаен и постоянно кроеше нещо, имаше голяма дарба да се преструва, беше алчен и абсолютно безскрупулен.“ Но той не беше от латинската раса. Ник бе чел някъде, че Лейзъръс е германско — еврейска издънка, както и той самият. А нищо чудно да беше и потомък на еврейски емигранти от Русия. Ник не знаеше със сигурност. Но какъвто и да беше, Лейзъръс си оставаше забележителна фигура. И как иначе, след като беше успял да създаде такъв мултинационален концерн като „Глоубал-Сентурион“, чиито пипала се простираха по целия свят. Или поне така се говореше. Та все пак той не беше на повече от четиридесет и пет години. „Странно — разсъждаваше си Ник — въпреки всичките писания, посветени на Лейзъръс, никога не съм попадал на нещо за неговия личен живот или за началото на кариерата му. Изглежда, че всичко това е забулено в мистерия.“ Той се почуди между другото дали Елен Верно знаеше нещо повече за миналото му. Ще трябва да я попита някой път.

Ник отново погледна двамата мъже, които настръхнало седяха и се гледаха очи в очи. Все още не бяха започнали схватката, но ловко и

внимателно опипваха терена, нанасяха словесни атаки или парираха словесните удари на противника. С всичките си сетива Ник усещаше, че над масата бе надвиснало някакво огромно напрежение. Той знаеше, че Виктор ненавижда Лейзъръс. Но беше трудно да се разбере какво точно е отношението на Лейзъръс към Виктор, защото той беше надянал непроницаема маска на доброжелателност. Подкупващата усмивка не слизаше от лицето му, но очите му бяха напрегнати, съсредоточени и смразяващи със своята безизразност.

Двамата противници започнаха разговора с нещо по-неутрално, като обсъдиха проблемите на борсовия пазар, от което Ник толкова се отегчи, че се обърна леко настрани, за да не видят, че се прозява. Лейзъръс спомена за някаква опасност, която назрявала в Близкия изток и в продължение на няколко минути говори за цените на петрола и за евентуалната промяна в политиката на арабските страни. Едва тогава рязко и неочаквано той смени темата и каза:

— Е, Виктор, ти дълго отлагаше нашата среща. Предполагам, защото си искал твоите адвокати да имат време да разнищят и преценят нашия договор дума по дума. Но щом вече си тук, би трябвало всичко да е наред. Вярвам, че носиш договора със себе си. И то подписан. Не мога повече да отлагам заминаването си за Ню Йорк. Утре пътувам, затова бих искал да съм уредил всичко, преди да тръгна.

— Да, у мене е — отговори Виктор със спокоен и непринуден тон. Той се поразмърда на стола, кръстоса дългите си елегантни крака и невъзмутимо се облегна назад. Но Ник го наблюдаваше мълчаливо и знаеше, че той е не по-малко напрегнат от Лейзъръс.

— Виж, това е добре — каза Лейзъръс. — По всичко личи, че накрая най-сетне ще се споразумеем. Сега нека да ти изложя моите идеи и условия, след като вече сме партньори, или поне сме на път да станем такива, защото аз самият съм подписал договора. Първо, няма да приема запланувания бюджет за този филм. Той е изкуствено раздут. По мое мнение сумата от три милиона долара може да се намали поне с един милион.

— Дотук съм съгласен — отговори Виктор с хладна усмивчица.

Дори и да се беше изненадал от готовността, с която Виктор се съгласи, външно Лейзъръс нищо не показа. Даже с пръст не потрепна.

— А мога ли да те попитам как възнамеряваш да намалиш разходите? — в тона му вече имаше саркастична нотка. Вътрешно

кипеше. Той беше убеден, че всички се опитват да го измамят по един или друг начин, като му предлагат разни сложни комбинации и съмнителни сделки. Но досега никой още не беше успял да го подлъже. Той винаги излизаше по-умният в играта.

— Има доста начини и средства — отговори Виктор с многозначителен тон и загадъчно изражение.

— Разбирам. — Лейзъръс оставаше все така безизразен и напълно прикриваше раздразнението си. „Ама че глупак е тоя Мейсън — да ми се прави на важен и да ми губи от ценното време. Но той рано или късно ще разкрие намеренията си.“ Лейзъръс реши да не пришпорва нещата, затова запита с провлачен глас — И колко мислиш, че можеш да намалиш?

— Около един милион.

Лейзъръс се вгледа изпитателно във Виктор със своите пронизателни очи. Цинична усмивчица пробягна върху устните му.

— Ето, значи, че съм бил прав, като казах, че бюджетът е раздут. Това му е лошото на киното — прекалено много пари за тоя, дето духа. Нерентабилен бизнес, бих казал.

— Грешиш относно бюджета. Той съвсем не беше раздут, а просто изчислен неправилно. — Виктор рязко отби удара, като на свой ред се стараеше да прикрива раздразнението си. — Често стават такива грешки, когато изчисленията се правят в Холивуд, а филмът се снима някъде другаде.

— Грешката си е лично твоя, Виктор, щом като си избрал човек, който не си разбира от работата, да ти прави изчисленията. Срамота е. — Въпреки че тонът му беше все още любезен, последната дума прозвуча почти заплашително. Лейзъръс въздъхна с досада и отпи от чая си. — Един добър директор на продукция никога не прави грешки, Виктор, дори и да не се намира там, където ще се снима филмът. Твърде сериозен пропуск от твоя страна — да вземеш неподходящ човек за организатор. Но надявам се, че ще бъдеш по-далновиден за другите неща от нашата съвместна работа. Освен това искрено вярвам, че ще ме лишиш от „удоволствието“ да ми се мярка тоя директор на продукция тук, в Англия, когато снимките започнат. — Лейзъръс се засмя ехидно. — Иначе току-виж, бюджетът скочил на четири милиона. Защо не и на пет?

— Той и без туй беше нает само временно — отговори Виктор, като се направи, че не обръща внимание на саркастичните му забележки. — Всъщност целият екип ще бъде само от англичани.

Виктор се ядоса на себе си и запали цигара, защото съжали, че изобщо си правеше труда да оправдава действията си пред Лейзъръс. Но неговият противник добре умееше да притисне човек в ъгъла.

— Е, това е нещо малко по-умно от твоя страна — отговори Лейзъръс с наставнически тон. — А сега да обсъдим на кого ще дадем главните роли. Дълго умувах и преценявах кой ще е най-подходящ за женската роля и накрая се спрях на Ейва Гарднър. Тя ще бъде великолепна като Катрин Ърншоу и мисля, че...

— Не — отсече Виктор с равен, но категоричен глас. — Ще правя пробни снимки на Катрин Темпест. И ако се представи така, както аз очаквам, веднага ѝ давам ролята.

Лейзъръс зяпна Виктор изумено, а устните му потрепераха от възмущение:

— А коя, по дяволите, е тая Катрин Темпест? Щом аз не съм чувал за нея, мога да се обзаложа, че американските зрители пък хабер си нямат коя е. Не искам никакви дебютантки в моя филм. Трябва ми утвърдена кинозвезда, и то с международна слава. Слушай, приятелче, искам имена, които да гарантират касовия успех на филма.

„Не съм ти никакво приятелче“ — помисли си Виктор, целият настръхнал. Но се въздържа да припомни на Лейзъръс, че собственото му име беше най-голямата гаранция за успеха на филма. Ако не и единствената. Гласно обаче той каза:

— Катрин Темпест е изключително талантива млада актриса, която в момента играе в един от най-големите лондонски театри. За мен тя е идеалната жена за ролята на Кати. Хайде, ти също трябва да си признаеш, че едва ли си виждал по-подходяща от нея за този филм.

— Казах ти вече, че изобщо не я познавам — отговори Лейзъръс хладно, но в тона му имаше нотки на заинтригуваност.

Иронична усмивка се разля по лицето на Виктор:

— Та ти не можа поглед да свалиш от нея миналия понеделник в „Амбасадор“. За най-голямо неудоволствие на твоята дама — продължи да го дразни той. — Ако с поглед може да се убива, сега вече да си мъртъв, приятелче.

Ник с безпокойство започна да гледа ту единия, ту другия. Не помнеше да е видял Лейзъръс в понеделник вечерта. Но после се сети, че беше закъснял за вечерята и че се присъедини към компанията, когато те вече се бяха преместили в ресторанта. Майк Лейзъръс се поприведе напред към Виктор и Ник забеляза, че в непроницаемите му очи започват да проблясват любопитни пламъчета. Лейзъръс мълчеше и гледаше Виктор с немигащ поглед, а после бавно запита:

— Ти да не говориш за онова тъмнокосо момиче с необикновените очи? — За миг живо си припомни красотата ѝ, при което моментално усети някаква вътрешна възбуда, но се постара да я прикрие зад безизразната си маска. — Не ми се вярва да говориш за оная блудкава блондинка, сигурно някоя новачка в киното, която седеше до теб.

— Позна — отговори Виктор. Той се ядоса на обидното определение за Франческа, но се въздържа от коментар. — Катрин е голяма красавица, не е ли така? Не можеш да отречеш, че е не помалко красива от Ейва Гарднър.

За момент Лейзъръс не отговори нищо. Изглеждаше замислен, а после каза:

— Ще се въздържа от преценка, докато не видя пробните снимки. А дори и да се представи добре, пак не съм убеден, че можем да си позволим да използваме неизвестно име за главната роля. Аз ще помисля върху това. И то много внимателно. Сега да си поговорим за сценария. По мое мнение той не струва. Аз поне го намирам за твърде претенциозен. Както и да го мислиш, той не е достатъчно смислен, за да направи филма касов. Считаю, че трябва да намерим нов сценарист. И то веднага. Нямаме време за губене.

Настъпи конфузно мълчание. Ник се почувствува страшно обиден и си помисли: „Кучият му син! Държи се, сякаш мене изобщо ме няма тук. Пък и нищо чудно за него аз да съм едно нищо.“ Толкова беше засегнат и унижен, че едва се сдържа да не избухне. Искаше му се да се защити, да защити своята работа и даже да забие един десен прав в муцуната на Лейзъръс. Но Виктор го беше помолил да се въздържа, каквото и да се случи, затова той впи юмруци в стола и зачака.

Лицето на неговия приятел беше каменно и безизразно, а гласът му прозвуча безапелационно:

— Сценарият, който имаме, е направо страхотен. Чуваш ли, Майк, той не е просто добър, а страхотен. И това е единственият сценарий, по който аз ще правя филм. Нека да ти кажа и още нещо. Ник няма да бъде заменен с друг сценарист. Нито днес. Нито следващата седмица. Нито когато и да било, приятелче.

— Слушай какво, Виктор! На никого няма да позволя да ме учи как да правя моя филм. Филмът, за който ще пръсна два милиона грешни долара. Трябва да ти кажа, че сно...

— Я си затвори устата — промърмори Виктор.

Лейзъръс беше толкова сащисан, че наистина изпълни заповедта на Виктор. Той седеше вцепенено и гледаше с невярващ поглед.

Ник с огромни усилия се сдържа да не избухне в истеричен смях. „Сега вече Майк Лейзъръс изглежда сякаш са го цапартосали с мокър пешкир през лицето“ — помисли си той и погледна встрани със стиснати устни, за да не се разхили.

Лейзъръс бързо дойде на себе си:

— Слушай, приятелю, ще трябва да си изясним нещата. И то веднага. Никой, повтарям никой, не си е позволявал да ми каже да си затварям устата!

— Аз пък току-що го направих — отговори Виктор. После взе куфарчето си и го постави на коленете си, а после го отвори. — Ето ти договора. — Той подаде един голям запечатан плик на Лейзъръс и заключи куфарчето си.

Въпреки че целият кипеше от гняв, Майк Лейзъръс не устоя на любопитството и разтвори плика. Вътре намери договора, разкъсан на две през средата. Очите му се изцъклиха при вида на двете половинки от листа. Той изглеждаше като хипнотизиран. Седеше напълно вцепенен. Никога през живота си не се беше чувствувал по-унижен и засегнат. Трудно му беше да проумеем случилото се, но все пак разбираше какво значи скъсаният договор, затова по врата му бавно започна да избива червенина, която се разля и по цялото му лице. Когато вдигна глава, очите му светеха свирепо като стоманени остриета.

Преди Лейзъръс да успее да каже каквото и да било, Виктор продължи да размахва самодоволно шпага:

— Ето това е моето мнение за договора ми с теб. Можеш да си го завреш, където искаш... Колкото и да ти се струва невероятно, не ти

искам парите, нито пък искам да се бъркаш в този филм, който е мой, а не твой, разбра ли? — Виктор взе куфарчето си и се изправи. — До скоро, Майк — завърши той с ледена усмивка, а очите му бяха сурови и студени като камък.

Ник също се беше изправил и Лейзъръс наблюдаваше гневно и двамата. Червенината му бе изчезнала и сега лицето му беше бяло като вар. Той проговори с равен, но зловец глас:

— Един ден горчиво ще съжаляваш за това, Виктор. Скъпо и прескъпо ще ми платиш. Бъди сигурен, че ще ти го върна, приятелче.

Виктор даже не си направи труда да отговори. Той хвана Ник за ръката и му каза:

— Хайде, мой човек, давай да се махаме оттук. Имам страхотна нужда от глътка свеж въздух.

Виктор закрачи бързо към изхода. Ник се мъчеше да не изостава от него, а когато се отдалечиха достатъчно от Лейзъръс, той възкликна:

— Господи, Виктор, та ти направо го...

— Нека първо да излезем на улицата, Ники — прекъсна го Виктор с нисък глас. Без да говорят, те си взеха палтата от гардероба. Виктор наметна бежовото си кашмирено пардесю и погледна към Николас с крайчеца на очите си. Намигна му заговорнически и тихичко промърмори:

— Всичко мина кратко и изящно. Много изящно. — После се запъти към въртящата се врата, която извеждаше на площад „Пикадили“.

Ник не беше на себе си от въодушевление. Като студент в Принстън той беше тренирал бокс, затова, когато излязоха навън, започна да подскача радостно и да нанася победоносни крошета във въздуха. Той финтира, удари Виктор леко по рамото и каза възторжено:

— Здравата го нареди! Направо му разказа играта!

— Доволен съм, че успях да го направя — отговори ухилено Виктор. — Слава богу, че се отказах и от него, и от гадните му пари. Иначе щеше да видиш как го гледам послушно, а той ми разказва играта на мене.

— Значи си намерил друга клечка с пари? Друг ще плаща, така ли? — запита го Ник, а светлите му сини очи го гледаха сериозно.

Виктор поклати отрицателно глава:

— Не, не е така. Но работя по въпроса. „Метро Голдуин“ го приеха като вариант и сега го обмислят. Но дори и те да ми откажат, решил съм да не изоставям идеята за филма. Не трябва да се предаваме. Прекалено много усилия вложихме — и аз, и ти — за да мога с лека ръка да пратя всичко по дяволите.

Ник въздъхна с облекчение:

— Хей, братле, та това е страхотно! Но ще успее ли „Белисима“ да финансира филма изцяло?

— Поне част от него. И то при условие, че се откажа от хонорара си и че намеря още начини за снижаване на разходите, което според Джери Масингам е напълно възможно. Но съм сигурен, че „Метро Голдуин“ ще се навият. Те искат да участвувам в един техен филм, така че сигурно ще се опитат да ме „подкупят“, като ми помогнат за моя филм.

— А ти наистина ли ще участвуващ в техния филм, след като направиш „Брулени хълмове“?

— Сигурно. Вече дадох принципното си съгласие. Е, при условие, разбира се, че ми хареса сценарият.

Ник се захили и отново лекичко ръгна Виктор по рамото:

— Видя ли само физиономията на Лейзъръс, когато му подаде скъсания договор? Мислех си, че ще получи удар. Де да го беше сполетяло това, копелето му гадно. То и аз насмалко не го фраснах по мутрата, когато взе да дрънка глупости за сценария, все едно изобщо не забелязваше, че съм там.

Виктор се изсмя:

— Тъкмо от това се страхувах и изобщо не смеех да те погледна — нали си те знам какъв си. Благодаря ти, братле, че все пак удържа топката. Ако беше станал някой търкал, утре и тримата щяхме да бъдем на първа страница на „Дейли мирър“.

— Е, въпреки обидата, която ми нанесох, заслужаваше си да ви погледа човек. Обзалагам се, че си първият, който си позволява да се откаже от парите му. Той те гледаше като гръмнат.

Виктор се съгласи и кимна с глава:

— Нищо чудно и да си прав. Именно в това е проблемът. Прекалено от отдавна той е абсолютен господар на своя огромен феод. Въобразява си, че може да разиграва, когото си поиска. Нищо не ми пречеше да бъда и по-открит с него, ако му бях заявил още преди

няколко дни, че сделката не ми е по вкуса. Но нали съм си артист, искаше ми се да разиграя нещо по-интересно. Не издържах на изкушението да направя развързката трагична. И трябва да призная, Ники, че страхотно се изкефих — зашлевих му точно такава плесница, каквато исках.

— И на мен ми стана кеф. Но хич не ми хареса финалната му реплика. Имам предвид онова, че си щял горчииво да съжаляваш. Той има мрачната слава на ужасно... отмъстителен човек. Пък и има нещо злоецо у него. Какво му пречи да ти го върне тъпкано, Вик. — Гласът на Ник издаваше тревога и нервна възбуда. — Струва ми се, че той е коварен и безскрупулен. Да си призная честно, страхувам се от него. А ти?

— Изобщо не ме е страх. — Виктор изглежда Ник с присвити очи. — Не бих казал, че и ти се страхуваш чак толкова, братле. А това, че имало нещо злоецо у него, според мене е само плод на развинтеното ти писателско въображение. Знаеш ли, понякога много обичаш да се държиш като режисьор и да приписваш на хората роли, които сам си харесаш — злите магьосници и добрите принцеси, благородните рицари и коварните разбойници, доброто срещу злото и тям подобни глупости.

— Нищо чудно и да си фантазирам — съгласи се Ник. — Въпреки това си мисля, че той е човек без всякакви задръжки. Нали сам ми каза, че е параноик. Господи, направо ми е жал за горката Елен. Не мога да повярвам, че е влюбена в такъв тип като него, който...

— Разбирам те какво искаш да кажеш — прекъсна го Виктор. — Но тя е достатъчно голяма, за да знае какво върши, когато се хваща с някой мъж. Не съм ли прав?

— Може и да си. Между другото, забеляза ли как светнаха очите му, като му обясни коя всъщност е Катрин?

— Естествено. Само че ти не видя колко силно светеха очите му в понеделник вечерта в „Амбасадор“. Лейзъръс се появи с една натруфена и надута червенокоса мадама, накичена с бижута от главата до петите, която се беше залепила за него като пиявица. Но в мига, когато видя Катрин, червенокосата вече не съществуваше за него. А си мисля, че и тя добре го усети. Лейзъръс дори не криеше, че друга жена е привлякла интереса му. Те само пиха по едно и си тръгнаха малко преди ти да дойдеш.

— Каква е била тая червенокосата?

— Нямам представа — отговори Виктор. — Но едно знам със сигурност, Ник. Майк Лейзъръс е голям женкар — може и да не му личи, но трябва да е голям хищник. До оная вечер и аз не бях се замислял за това.

— Точно за хищническото у него ти говорех и аз. Убеден съм, че тая гад е абсолютно безскрупулен по отношение на жените. Повече от ясно е, че си има любовници навсякъде. Елен в Париж. Червенокосата тук в Лондон. Един господ знае с колко точно се е подсигурил, където и да отиде. — Той въздъхна. — Горкичката Елен. Лейзъръс изобщо не я заслужава. Но в края на краищата то си е нейна работа.

Виктор закрачи бързо и внезапно потъна в размисъл. Не след дълго обаче каза:

— Имаш ли нещо против да си направим една разходка, Ники? Още не ми се връща в хотела. Чувствувам се неспокоен и имам нужда да походя малко.

— Дадено, братле.

Виктор и Ник ускориха крачка. Те спряха да разговарят, но и двамата изпитваха удоволствие от това просто да са заедно — същото усещане ги беше сближило и някога, когато се запознаха. Всеки така добре улавяше настроението и мислите на другия, че често пъти се разбираха и без думи. И двамата се отдадоха на собствените си разсъждения, докато вървяха през центъра на Лондон на път за Хайд Парк.

Виктор размишляваше за предстоящите му преговори с „Метро Голдуин Мейър“, като пресмяташе какво още да включи в договора, за да го направи по-привлекателен за тях. Неговото участие във филма им гарантираше касовия успех на продукцията, затова те не се противопоставяха на идеята му да използва неизвестна актриса за главната женска роля. Но ако им предложеше и други достатъчно известни имена, тогава те с охота щяха да приемат — сделката щеше да му е в кърпа вързана. За него нямаше и съмнение, че непременно ще трябва да подсигури добри английски актьори с утвърдено име, и най-вече да привлече Тери Огдън за важната роля на Едгар Линтън. Не по-малко наложително беше да се намери и добър режисьор като Марк Пиърс например. Но за съжаление Марк му беше отказал, защото не искаше да става режисьор на нова версия на вече правен филм. Или

поне така твърдеше. Виктор обаче знаеше, че ще трябва някак си да го навие, каквото и да му струва това. Нямаше нужда да се безпокои нито за Марк Пиърс, нито за Тери. Имаше си достатъчно способен човек, на които беше възложено да се занимават с организацията по филма. За него оставаше задачата да спечели Оси Едуардс и ако успееше, щеше да е луд късмет. Дяволски добър беше този Едуардс, може би най-добрият оператор в Англия, и то вече с международна известност. В договора трябваше да има и сигурни гаранции, че филмът ще бъде завършен в определения срок. По тази точка не беше лошо да се посъветва с експерти от Ню Йорк, защо и да не попита самия Джейк Уотсън. Джейк така или иначе щеше да пристигне следващата седмица и гореше от нетърпение да започнат снимките. Сега, когато беше взел най-важните решения, всичко вече му изглеждаше съвсем реално и изпълнимо.

Докато вървяха с бързи крачки, Ник от време на време поглеждаше към Виктор, но не го заговаряше, за да не прекъсва мислите му. Той самият все още беше под впечатленията си от Майк Лейзъръс. Въпреки забележката на Виктор за развинтеното му въображение, никой не можеше да го разубеди, че този човек е опасен. Последните му думи прозвучаха наистина заплашително, дори зловещо. Но какво беше в състояние да стори Майк Лейзъръс на Виктор? Практически нищо. Той нямаше глас в киноиндустрията, а пък Ник беше кинозвезда, и то от първа величина — като такъв беше част от холивудската върхушка, от онази група избраници, които реално дърпаха конците в този бранш. „Ама че си глупак!“ — укори се внезапно Ник. Хора, облечени с толкова власт като Лейзъръс, неотменно и неизбежно си създаваха връзки и влияние във всяка област, където се разиграват големи пари. По навик Ник анализираше и сравняваше нещата, премисляше цялата ситуация отново и отново. Накрая се отказа, защото знаеше, че неговите разсъждения и тревоги няма да променят нищо. Важното беше, че Виктор е спокоен и твърдо е решил да направи филма. Ник реши, че ще е по-добре да не го притеснява излишно. Ако на Лейзъръс му хрумнеше да си отмъщава, Виктор просто ще трябва да приеме двубоя. „И аз ще бъда неотлъчно до теб, приятелю, каквото и да се случи!“ — зарече се Ник пред себе си.

Той потрепери и се загърна по-добре в шлифера си, защото изведнъж усети колко е студено и как реже вятърът. Сега те вървяха през парка, а на фона на небето пред тях се очертаваше силуетът на хотел „Дорчестър“. Ник погледна нагоре и присви очи. Това не беше пролетното небе, което видя сутринта — синева, окъпана в ярка светлина, като полираната повърхност на старинен китайски порцелан. В момента слънчевата светлина беше избледняла, а върху сутрешната синева се бяха наслоили тъмни и мрачни тонове, които преминаваха от перленосиво до пепеляво и само по краищата на небето се виждаха синкави петна. Някъде към хоризонта лъчи пронизваха тъмната облачна маса като снопове от светещи кристални стрели. За миг небето изглеждаше направо вълшебно — такова небе човек може да види само преди или след голяма буря. Ник си помисли, че това е съвършената красота.

Но той харесваше дъжда, мъглата и вечната сивота на Лондон през зимата. За разлика от Виктор, който страдаше по нескончаемото лято и нежните бризове на Южна Калифорния, Ник обичаше суровия и променлив климат на Англия, навярно защото му напомняше за Ню Йорк, за детството му и за годините, прекарани в Оксфорд. Бедни, но щастливи студентски години. Заля го носталгия и по най-необясними причини той изведнъж се присети за Франческа Кънингам. „Ето това наистина е интересна жена. В нея има много повече, отколкото се вижда на пръв поглед“ — помисли си той.

Ник лекичко се засмя, потупа Виктор по рамото и го попита:

— Лейзъръс обаче не се изказа много ласкаво за Франческа, а? Аз самият никога не бих я нарекъл „блудкава“, даже я намирам за поразителна.

— Няма спор! — възкликна разпалено Виктор и го погледна. — Убеден съм, че Лейзъръс нарочно каза това, за да се ядоса.

Ник повдигна учудено вежди и го погледна:

— Ти да не би и сега да се ядоса? — Ник го наблюдаваше изпитателно. — А какво го е накарало да си помисли, че ще успее да те ядоса със зловна забележка по неин адрес? Да не би той да знае нещо, за което аз съм в неведение? Хайде, Ник, изплюй камъчето! Разкажи каква е работата! — започна да го дразни Ник.

Виктор се засмя дружелюбно:

— Нали вече си мислиш, че си уловил грешка на езика, която издава нещо по-дълбоко, както би казал чичко Фройд? Не, драги, Лейзъръс нищо не знае. Пък и няма какво да знае. Но може да е забелязал, че отделих специално внимание на Франческа, докато седяхме в бара, защото просто исках да ѝ е приятно. Трябва да ти припомня, че аз се държа любезно и галантно с всички дами.

— Хей, братле, я не се занасяй! Няма да те оставя да се измъкнеш така лесно. Знаеме си и кътните зъби. А какво беше онова там за чичко Фройд? Я пак обясни.

— Щом като толкова искаш да знаеш, ще ти кажа — тя наистина доста ме впечатли, когато я видях за първи път. И предполагам, че... Абе може и да ми е позавъртяла малко главата. Това обаче нищо не означава. Слушай, Николас, та тя е още дете. Направо хлапенце.

— Ама тръпнеш като млад козел, нали? — ухили се Ник, а очите му проблясваха палаво.

— Не е точно така. Та тя все пак е на деветнадесет.

— Май че е твърде млада за вас, маестро?

— Е, този път си дяволски прав — отговори му рязко Виктор, а в гласа му имаше някаква тъга. — Аз съм с цели двадесет години по-стар от нея.

Ник погледна Виктор подозрително и се опита да си припомни държанието му в ресторанта. Доколкото си спомняше, Виктор се беше държал както подобава и едва ли можеше да се твърди, че е отделял някакво специално внимание на Франческа — той дори не беше разговарял с нея много. „Но при Вик това нищо не значи — помисли си Ник лукаво. — Аз си го знам, че е буен жребец.“

— Да не искаш да ми кажеш, че ще я оставиш току-така?

— Естествено, а ти какво си мислиш? Казах ти вече, че не ставам за нея. Но даже и да е така, не забелязах тя да проявява някакъв интерес към мене. Затова, я по-добре да оставим този разговор.

Ник отметна глава назад и се разсмя гръмогласно:

— Хващаме ли бас? Ти на какво се басираш? — Тъй като Виктор не отговори, той продължи да се заяжда приятелски с него. — Сто на сто съм убеден, че тя изпитва към тебе нещо повече от интерес.

— Даже и да е така, аз никога няма да го разбера, защото не ми и трябва да го зная. Казах ти вече, че тя е прекалено млада и наивна —

ние сме направо от два различни свята. Нищо няма да излезе от това. Само дето ще си навлека куп неприятности.

— Прав си. А между другото, като заговори за неприятности, случайно да си чувал нещо за оная кучка Арлен?

Виктор се смръщи и го погледна с кисело изражение:

— Ни вест, ни кост от нея и от гадните ѝ адвокати, които още не са се отказали от намеренията си да ми вземат и последния грош. Моля те, изобщо не ми споменавай за нея, че ми се разваля настроението.

— Прощавай, Вик — извини се Ник и продължи, — но да се върнем тогава на думата си. Останах с впечатлението, че ти доста си стреснал Франческа.

Виктор го погледна изненадано и отговори:

— Аз да съм я стреснал! Ти нещо ме будалкаш, братле. Какво по дяволите искаш да кажеш?

— О, не, съвсем не искам да кажа, че тя се страхува от теб както повечето жени. Сам знаеш, че чарът ти е толкова голям, че чак ги плаши. Далеч съм от подобна мисъл, що се отнася до Франческа. Струва ми се, че е прекалено сдържана и умее да се владее много добре. Когато в ресторанта си поговорих с нея, тя ми каза, че е от Йоркшир. Тогава аз я попитах какво мисли за „Брулени хълмове“, а тя ми отговори, че ти си ѝ забранил да обсъжда този въпрос с мене. След това млъкна и дума не ми обели до края на вечерта. — Ник го изгледа въпросително и попита: — Вярно ли е, че си ѝ забранил да разговаря с мен за книгата?

Виктор не издържа и се разсмя:

— Не, разбира се, че не. Просто се пошегувах, че ще е по-добре ти да не чуваш мнението ѝ за „Брулени хълмове“. Защото нейна милост, лейди Франческа, действително има крайни разбирания по въпроса. Тя ми заяви, и то по най-категоричен начин, че това изобщо не е любовна история, а роман за силата на човешкото отмъщение.

— И е напълно права.

— Моля?! — възкликна Вик недоверчиво.

— Да, да, съвсем права е. Но книгата, освен всичко останало, е и любовна история, при това много вълнуваща и прагматична. — Ник се ухили. — Значи и интелигентна, а? Твърде опасна комбинация за твоя вкус — не само красива, но и умна. Ще трябва доста да внимаваш, братле.

— О, я върви по дяволите! — сопна му се Виктор престорено, а после се засмя. — Твърде зает съм с филма, за да се впускам в разни романтични увлечения, и то с някаква хлапачка, която сигурно още си събира снимки на артисти.

Ник не отговори нищо и те продължиха мълчешком, като се провираха през навалищата по една от търговските улици. Тръгнаха направо през малки странични улички, за да избегнат неспирния човешки поток и шумната върволица от автомобили по централните улици, докато накрая с облекчение се озоваха в тихия и уютен квартал „Мейфеър“. Ник разглеждаше с интерес красивите стари къщи и интересни постройки, които принадлежаха на една съвсем друга епоха. Той с любов си спомни за баща си, който ги доведе в Лондон — него и сестра му Марша — още когато бяха деца. И именно той им беше разказвал толкова много неща за историята на този град. Ник си помисли как тогава, преди много години, той и баща му бяха неразделни. Още се чудеше как събра кураж и непреклонно понесе огромния гняв на баща си, за когото беше истинска катастрофа, че синът му е решил да става писател, вместо да наследи неговата професия на banker. Никак не му беше лесно години наред да понася укорното му мълчание. Добре, че поне напоследък си бяха пооправили отношенията. „Какви ужасни неща могат да причинят понякога родителите на собствените си деца — помисли Ник и го прониза някаква тъга. Но пък и самите деца често пъти са не по-малко жестоки.“

Виктор внезапно се закова на място и се втренчи пред себе си. Те приближаваха към една строителна площадка, където се строеше някаква висока сграда. Нейното скеле се издигаше високо в небето като ребра на гигантско праисторическо чудовище.

Реакцията на приятеля му го стресна и прекъсна мислите му, затова Ник моментално спря и попита:

— Какво има, Вик?

— Нищо.

Виктор направи крачка назад и вдигна очи, за да види къде свършват високите стоманени трегери. Там на върха като врабчета бяха кацнали две самотни човешки фигури, за които работният ден още не беше приключил. Спомени нахлуха в съзнанието на Виктор. Едва

тогава той погледна Ник и срещна учудения му поглед. Измъчена усмивка се появи на устните му и Вик заразказва с тих глас:

— Никога няма да разбереш какво е истински страх, братле, докато не те качат ей там, горе, между небето и земята, и не застанеш само върху една тясна подпора, за да чуеш как вятърът свисти от всички страни. Докато не видиш как някой от твоите приятели се подхлъзва, полита надолу и се гърчи като стара парцалена кукла. И ако човек може да се смрази от страх, това става именно в такъв момент. После знаеш, че никога повече няма да искаш да се качиш там горе, че никога повече не ще можеш да погледнеш без страх земята от толкова високо. Испитах ли този смразяващ страх, ти се чувствуващ като парализиран. После идва и треперенето. Както алкохолиците, дори не съзнаваш, че си започнал да трепериш.

Ник мълчаливо наблюдаваше мрачното изражение по лицето на Виктор и болката в очите му. Но когато то премина, Ник го попита кротко:

— Ти да не би да си преживял всичко това, Вик?

— Да, по дяволите, преживях го. Но странното беше, че не испитах смразяващия страх точно когато Джек падна, навярно защото целият ден беше изпълнен с тревогите по него. Вледених се от ужас чак два дни по-късно. — Той поклати глава. — Всеки строителен работник се бои от този смразяващ страх, защото знае, че оттам нататък дните му по строежите са преброени. Естествено всеки се мъчи да го прикрие, да го потисне, защото все нещо трябва да се работи, но накрая страхът надделява. Животът ти става нетърпим от този страх и идва момент, в който не можеш вече да се преструваш, защото сградата си расте и ти трябва да се качваш все по-нависоко. Височината ти се струва все по-кошмарна и по-кошмарна. А ако откажеш да се качиш, просто те изхвърлят от работа. Това е, финито. Пък и не можеш да се скриеш от колегите си... те задушават страха.

— И тебе ли те изхвърлиха тогава?

— Да. Само няколко седмици след случката. Ели подуши страха у мен, Ник. Баща ѝ и братята ѝ бяха строителни работници. Така и се запознах с нея — чрез брат ѝ Джек. Той беше най-малкият от всички. Беше едва дете, когато падна. Ники, тя наистина разбираше целия този ужас. Беше живяла в семейство на строителни работници и знаеше какво е. Молеше се да напусна тази работа. В началото упорито

отказвах. Исках да ѝ покажа, че поне аз съм по-различен от другите, че мога да преодоляя страха. И успех. Само седмица, след като Джек падна, едно друго момче се парализира от ужас на върха на шейсететажна сграда. Започна да вали, а излезе и силен вятър. Направо ураган. Момчето случайно се сетило за падането на Джек и смразяващият страх го сковал. То не можеше да помръдне от мястото си. Аз се качих чак горе, за да го сваля. Седмица по-късно завинаги напуснах строителството. За най-голямо облекчение на Ели. Тогава именно събрахме багажа си и се преместихме от Охайо в Калифорния. Близнаците нямаха още и годинка. Купихме си един стар пикап и с него изминахме цялото това разстояние. Ние четиримата и багажът ни, колкото и оскъден да беше той, се натъпкахме вътре като сардели. Но трябва да ти кажа, Ники, че бяха щастливи дни. Имах Ели и момчетата, а това ми беше достатъчно. — Виктор се засмя. — Мили боже, като си помисля само, че нямах даже и двайсет години.

— А какво стана с твоя приятел Джек, брата на Ели? Загина ли при падането?

— Не, но остана парализиран. Оттогава е в инвалидна количка. Слава богу, че ми провървя и можах да се погрижа за него както трябва през последните години.

За момент Ник не успя да каже и дума, защото някаква буца заседна в гърлото му. Той си помисли: „Едва ли на този свят има друг човек като Вик. Поне аз не познавам такъв. Вече знам, че се грижи изцяло за поне осем души, като изключим приятелите му, на които постоянно помага. Душата му е широка, а сърцето — голямо.“

Виктор отново беше вдигнал глава към строежа и го оглеждаше със стиснати устни, а лицето му бе напълно безизразно. Когато свали поглед, той леко се усмихна на Ник и му каза с бавен и убедителен глас:

— Както виждаш, познал съм истинския страх, Ники. И съм успял да го надмогна. Сега вярваш ли ми, че не се страхувам от Майк Лейзърс?

— Вярвам ти, Вик.

---

[1] Победител (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XVI

Норман Рук, гримьорът на Тери, крачеше толкова бързо, че почти подтичваше и Катрин едва смогваше да го догони. Накрая тя го застигна и го хвана за ръката, за да спре. Останала почти без дъх, Катрин го попита:

— Моля те, Норман, не можеш ли малко по-бавно? Вече изнемогвам.

— Извинявай, миличка — смотоледи той смирено. — Боя се, че просто нямам търпение да стигнем по-бързо до жилището на Тери.

Той тръгна отново и макар че не вървеше бавно, все пак темпото беше поносимо. Сега Катрин успяваше да крачи редом с него, като от време на време го поглеждаше, защото усещаше, че е много угнетен. Но щом излязоха от театъра, той като че ли се поуспокои малко. Когато преди петнадесет минути Норман се намъкна в гримьорната ѝ, тя толкова се разтревожи от уплашения му вид, че реагира незабавно и без дори да се замисля, хукна да му помогне.

Тази внезапна разходка я освежи и ѝ помогна да подреди нещата в главата си. С типичните си прозорливост и пъргавина на мисълта тя бързо откри кое беше най-обезпокоителното в цялата работа. Не се тревожеше толкова, че Тери се е напил, а по-скоро я притесняваше необичайната реакция на Норман. Според нея той нямаше основания за такава паника. Никой актьор, включително и тя, не обичаше да пропуска представление, но понякога и това се налагаше, и то най-често по здравословни причини. Откакто играеха тази постановка, Тери беше отсъствувал един-единствен път, което бе направо фантастично постижение. Тя самата беше пропуснала три представления поради настинка. А пък Джон Лейнтън, също изпълнител на главна роля, отсъства цели две седмици заради разместената капачка на коляното си. Нямаше да се свърши светът, ако Тери не играе довечера, защо тогава Норман вдигаше толкова шум? Тя недоумяваше и стигна до извода, че няма причина така да се паникьосват.

Ето защо Катрин повторно стисна ръката му, но този път толкова силно и настоятелно, че той не можеше да не спре. Тя го погледна изпитателно с пронизващите си очи и ядосано го попита:

— Няма ли най-сетне да ми обясниш, Норман, защо е цялата тази пара за едно отсъствие от представление?

Норман се опули насреща ѝ:

— Не е вярно, че вдигам пара — заоправдава се той и си пое дълбоко въздух. — Та аз точно за това се моля — да не му хрумне да играе довечера. Като го знам само каква щура глава е! Тери добре знае, че аз всичко бих направил, за да замажа нещата и да го спася. Колко ми струва да кажа, че е с възпалено гърло. Но той не ще и да чуе. Не знам как ще го спрем да не се покаже на сцената тази вечер. Ето това ме безпокои, миличка. Как ще успеем да го озаптим. — Той се насили да се усмихне. — Та Тери е два пъти колкото мене.

В това обяснение имаше повече смисъл и Катрин разбра, че Норман не без основание се притеснява:

— Отлично знам, че е два пъти по-голям от тебе. Слушай, Норман, не можеш ли просто да го заключиш в апартамента, а?

— Не си мисли, че не съм се сетил за това. Но... виж, не е лесна работа да се оправяш с Тери, когато се е натряскал. Той направо полудява. Става даже агресивен.

Катрин още веднъж изпита същото смайване, което усети и преди това в гримьорната. Изведнъж тя осъзна, че положението с Тери трябва да е далеч по-лошо, отколкото си го представя. Зачуди се каква ли е причината за безотговорната постъпка на Тери. Но така или иначе нямаше полза от много умуване. Трябваше да се действа незабавно.

— Защо да не потърсим още някой, който да ни помогне — предложи тя и започна бързо да прехвърля наум кой би могъл да се справи най-добре с тази задача. Внезапно се сети. — Мога веднага да повикам Виктор Мейсън. Той е едър като Тери, даже много по-едър, а освен това е и доста силен. Обзалагам се, че бързо ще укроти Тери.

Норман отново зяпна глуповато:

— Ти да не си мръднала, миличка, в никакъв случай не бива да замесваме други хора в цялата тая бъркотия.

„Само през трупа ми!“ — помисли си той. И без да каже нито дума повече, Норман се обърна и хукна напред, обзет от трескавото

желание да се добере по-скоро до Тери. Побесняла, Катрин се загледа в отдалечаващата се фигура и се втурна след него.

Малкият и пъргав гримьор подтичваше напред като рошав териер, а шлиферът му се вееше назад като опашка, докато се промъкваше сред минавачите. В момента минаваха през центъра на града, където беше необичайно оживено за този час, и на няколко пъти тя го изгуби от погледа си. „Господи, той сякаш се е побъркал!“ — помисли си Катрин и вече наистина започна да се вбесява. После ѝ хрумна, че Норман сигурно се безпокои да не би Тери да се е измъкнал от апартамента и да се е повлякъл пиан към театъра. Тя реши, че това трябва да е причината, но бързо размисли. Познаваше апартамента на Джон Стандиш, където Тери живееше в момента. Освен че входната врата беше от здраво дъбово дърво, имаше и три ключалки, защото Джон притежаваше ценни картини и предмети на изкуството. Беше се погрижил в апартамента да се влиза трудно, което значеше, че и трудно се излизаше оттам. Тя ускори крачка, за да настигне Норман. Когато задмина хотел „Пикадили“, за нейна най-голяма изненада и облекчение тя видя, че Норман най-сетне е спрял и дори я чака.

— Не е честно така — заговори тя задъхано и застана решително пред него, за да не вземе да хукне пак. — Обеща да ми разкажеш по пътя всичко, но не го направи. И не само това, ами се държиш така странно, че вече започвам да мисля, че криеш нещо. Какво всъщност се е получило, Норман? — попита тя с нескрито раздражение. — Не си ми казал цялата истина, нали?

Норман запрегльща от притеснение. Накрая се овладя и отговори:

— Права си миличка, не ти казах всичко. — Той тъжно поклати глава, а раменете му уморено увиснаха. — Искях да ти разкажа подробностите, когато наближим. Честна дума, щях да ти кажа всичко. Нямах да те пусна да влезеш неподготвена в тази... касапница. Просто не исках да ти го разказвам насред улицата... — Той взе ръката ѝ и каза бавно, с нисък глас: — Катрин, Тери не само се е натряскал. Той е... той е намушкан.

Отначало тя сякаш не проумяваше думите му. Погледна го неразбиращо, но веднага след това върху лицето ѝ се изписа истински ужас:

— Намушкан! — повтори тя с разтреперан глас. Подпря се на стената зад нея, защото цялата се тресеше, а сърцето ѝ започна да бие лудо, но успя да попита: — Има ли опасност за живота му?

— Не, не, всичко е наред — успокои я бързо Норман. — Извинявай, че те стреснах така. Не съм искал да те разстройвам. Намушкан е само по рамото. Слава богу, раната не е много дълбока. Жена ми е при него сега. Някога тя е била медицинска сестра, затова бързо успя да спре кървенето. — Норман спря, за да си поеме въздух, и продължи: — Не го е гледал лекар. Не посмях да се обадя болницата. — Когато той видя как лицето на Катрин преbledня от възмущение и ужас, Норман побърза да се оправдае: — Разбери ме правилно, Катрин! Докторът ще състави протокол и ще го предаде на полицията, за да започне следствие, което да раздуе всичко до шумен скандал. Нали знаеш каква напаст са журналистите, когато надушат нещо подобно?

— Но ти убеден ли си, че той не е в опасност? — продължаваше да го разпитва Катрин. — Кажи ми, убеден ли си, наистина? — Тя все още държеше ръката му и го гледаше изпитателно.

— Да, сигурен съм, кълна ти се, мила! И Пени каза, че няма нищо страшно. Нали ти казах, тя спря кръвта и го превърза. Раната не е чак толкова сериозна, за щастие. Надявам се обаче, че е успяла и да го поизтрезви малко.

За момент Катрин остана безмълвна, защото едва сега осъзнаваше цялата сложност на положението и в нея започнаха да се борят различни чувства. Тя беше обхваната най-вече от някакъв неописуем ужас. Колкото и да беше храбра, изпитваше непреодолимо отвращение от всякакво насилие — независимо дали предизвикваше физическо или духовно страдание — и затова всеки път, когато се сблъскваше с него, тя се чувствуваше напълно безпомощна. Сега ѝ прилоша и усети силно главоболие. Но знаеше, че Норман я наблюдава, затова се овладя и каза бавно:

— Той в никакъв случай не трябва да се появи довечера, Норман, дори и да изтрезнее. В такова състояние няма да издържи цялото представление.

Норман кимна в съгласие:

— Надявам се, че ти поне ще успееш да го вразумиш. Тебе той те слуша. Именно затова се обърнах към теб. Нали ще опиташ, миличка,

моля те! — каза жално Норман.

— Знаеш, че ще направя каквото мога, за да помогна. — Тя се поколеба, преди да зададе следващия въпрос. Но събра смелост и попита: — Норман, кой мислиш, че е... че намушкал Тери?

Норман направи неопределена гримаса и поклати глава:

— Нищичко не можах да разбера от мънкането на Тери.

— Едва ли е Алекса Гарет, ти как мислиш? — попита Катрин почти шепнешком.

— Не, не, сигурен съм, че не е тя — увери я Норман.

Този отговор обаче прозвуча неубедително за Катрин, а и Норман избягваше да я погледне в очите, което само по себе си беше достатъчно красноречиво.

— Тогава кой? — настояваше тя.

— Ами... ами... да ти кажа привичката, не съм много сигурен. — Норман се замисли дали да каже всичко, но реши да продължи: — Изглежда първо е имало някаква свада. Сума ти неща са изпочупени. Джон ще побеснее, като се върне. Той замина само за няколко седмици и човекът даде от добро сърце апартамента си на Тери, а те му съсипали половината колекция.

— О, Норман, само не ми казвай, че са изпочупили онези скъпи нефритени и порцеланови статуетки в гостната! — възкликна Катрин със слаба надежда в гласа си.

Норман обаче кимна с глава, за да потвърди мрачните ѝ предположения. Катрин извика изумено:

— Но това е ужасно, Норман! Истинско безобразие! Джон години наред е събирал тези красиви неща и толкова се гордееше с тях. Тери ще трябва да му възстанови всичко, не просто да му ги плати! — заяви тя решително.

— Да, да — отговори Норман. „Но с какво — помисли си той наум — Тери е без пукнат грош, да не говорим, че до уши е затънал в дългове. Ами всичките му останали бакии?“ Норман беше на път да сподели част от горчивите си тревоги за Тери, но моментално се отказа. Тери жив щеше да го одере, ако разбере, че е издал някоя от неговите тайни. Пък и защо ли да говори за друго, след като състоянието на Тери в момента беше достатъчно критично. Ето защо той подкани Катрин: — Хайде, миличка, давай да се размърдаме, че

времето няма да ни чака. И не се шашкай много, Катрин, като видиш нашето момче. Малко не е във форма.

— Няма, не бой се — отговори тя. После го хвана за ръката и хукна с него през площад „Пикадили“, вече толкова разтревожена, колкото и той.

Те почти приближиха, оставаха им само няколко преки, за да стигнат до дом „Олбъни“, където се намираше Тери в момента. Тази сграда била построена от лорд Мелбърн през 1770 година, като покъсно помещенията ѝ били превърнати в тиха обител за богати господа — аристократи и интелектуалци. Въпреки че ги наричаха „стаи“, това бяха обширни апартаменти и с годините възможността да живееш в някой от тях се беше превърнала в истинска привилегия и лукс.

Норман я преведе през огромния двор, изкачиха заедно няколко стъпала и се озоваха пред стъкления портал на просторната едноетажна сграда. Катрин го погледна крадешком и видя, че се е поуспокоил, тъй като вече бяха пристигнали. Те влязоха вътре, а там ги посрещна портиер, облечен в толкова старинна униформа, че приличаше на рицар, завърнал се от славна битка.

Веселото и чудато старче веднага позна Норман, поздрави го усмихнато и ги покани вътре. Те тръгнаха по огромен мрачен коридор, облицован с каменни плочи, и само техните стъпки отекваха в тишината. После стигнаха до един напречен коридор, който приличаше на тунел и опасваше цялата вътрешност на сградата.

Когато свърнаха по този тунел, те вече тичаха и се спряха чак пред апартамента на Джон. Норман пъкна ключа и двамата влязоха едновременно. Вътре мълчаливо ги поздрави Пени, съпругата на Норман, която стоеше в преддверието на гостната и очевидно изпита огромно облекчение, когато ги видя. Пени беше нежна блондинка с красиви черти и макар че лицето ѝ бе пребледняло и изморено, тя с нищо не показваше тревогата и напрежението от този ден.

— Как е нашият човек? — попита Норман.

— Не се чувства много добре. Все още е отпаднал. Но слава богу ръката му не е кървяла повече, откакто я превързах — отговори Пени, като се опита гласът ѝ да звучи малко по-весело. Тя кимна с глава към гостната. — Хайде да идем там за малко, преди да влезете при него. Тогава ще ви разкажа всичко.

С влизането си Катрин разбра, че Норман съвсем не беше преувеличил, като я предупреди, че тук е кланица. Даже беше посмекчил последствията от свадата. „Заприличало е на истински пиянски бардак“ — помисли си Катрин и стисна устни. Тази стая, която за нея винаги е била образец на красота и изисканост, сега беше в пълен безпорядък. Две големи лампи от китайски порцелан бяха натрошени на парченца, а копринените им абажури — съдрани, като всички тези остатъци бяха натрупани на една купчина в ъгъла заедно с малки старинни масички с изпотрошени крака. Над мраморната камина висеше голямо и необикновено красиво венецианско огледало, но цялата му долна половина се търкаляше на дребни стъкълца по пода. И колекцията на Джон от малки фигурки, изработени от особено ценен розово-зелен китайски нефрит, също беше надробена на парчета. Те бяха събрани върху един вестник и поставени върху пукнатата грузинска масичка — тази шарена купчина приличаше на някаква странна мозайка, която едва ли някой щеше да успее да нареди. По бледосиния килим се забелязваха прогорени от цигара места, както и тъмночервени петна от разлято вино. Вино беше разливано и по бледосините възглавнички на канапето.

Катрин беше отвратена от гледката. За нея бе ясно, че Пени и Норман са се опитали да поизчистят и да приведат някакъв ред, но дори и след техните старания тук изглеждаше така, сякаш е имало погром. Тя огледа стаята още веднъж, а лицето ѝ беше отчаяно:

— Но как е могъл Тери да допусне всичко това! — извика тя, обръщайки се към Норман, който я следваше.

— Откъде да знам? — отвърна той с нещастен глас. — Аз пък се чудех как Тери е допуснал да го намущкат.

Катрин усети своята несъобразителност и се изчерви:

— Извинявай — каза тя. Не беше имала намерение да пренебрегва или да подценява раняването на Тери. Естествено, че то беше по-важно от изпотрошените предмети, затова се обърна към Пени: — Казваш, че още е много немощен. Как мислиш, дали той ще може да играе довечера? Ама честно!

Пени поклати глава:

— Според мене ще бъде пълен провал, Катрин. Опитвах се да го поизтрезвя и той малко живна, но както ти казах, махмурлукът му е толкова ужасен, че едва се крепи на краката си.

Норман изстена безпомощно:

— Не издържам повече! Сега е твой ред, Катрин! Може би ще успееш да го убедиш да си седне на задника поне за една нощ. Само сънят ще го оправи.

— Ще опитам — отговори тя. — Отиваме ли да го видим?

Пени ги поведе, но внезапно Норман се спря пред вратата на спалнята:

— Може би е по-добре да вляза първо аз и да го предупредя, че си тук, Катрин. Той не знае, че съм ходил да те викам.

Норман бързо се шмугна в стаята, а Пени и Катрин запристъпваха нервно пред вратата, която остана леко открената.

Първо се чу приглушеният глас на Норман, а после загърмяха виковете на Тери:

— Божичко, по дяволите! От какъв зор я доведе тук? Нещастнико загубен!

Отново се чу приглушеният му глас, който се опитваше да успокои Тери, а след малко се показа и самият Норман, като им кимна да влизат.

Едва забележимо Катрин се поколеба, защото знаеше, че Тери ще се притесни, ако тя го види в това окаяно състояние — прочутият любовник, пиян и пребит като куче. Но Пени я побутна леко отзад и тя влезе. Изведнъж пред нея изникна Тери. Сърцето ѝ се сви, като го видя на какво прилича, но тя успя да запази самообладание и прикри стъписването си. Даже се опита да се усмихне.

Тери лежеше направо върху кувертюрата, подпрян на купчина снежнобели възглавници, и беше облечен само с долнището на черна копринена пижама. Ранената му лява ръка бе цялата омотана в бинтове, но Катрин забеляза, че това съвсем не беше единственото му нараняване. Дясната му ръка и рамо бяха целите в жестоки синини и ожулвания, а вратът му беше целият издран. Но дори и да оставеше настрана пораженията по тялото, видът му беше много по-ужасен, отколкото тя бе очаквала, и това я разтревожи още повече. Тери приличаше на призрак. Брадясалото му лице беше не само подуто и подпухнало, но и бяло като на мъртвец. Само под зачервените клепачи и кървясалите очи се забелязваха синьо-лилави торбички. Изглеждаше като зашеметен, погледът му беше изцъклен и той с мъка фокусираше

образа на Катрин. Имаше вид на разгулен алкохолик и на нея чак ѝ се догади, но все пак ѝ беше мъчно за него.

Страшно ѝ се искаше да го попита: „Тери, миличък, кой те нареди така?“ Но тя остана безмълвна, защото се боеше да не го разстрои, да не му причини допълнително страдание. Пък и усетът ѝ подсказваше, че той не би отговорил на такъв въпрос.

— Привет, коте! — поздрави я Тери с отпаднал и прегракнал глас. Трудно можеше да се повярва, че само преди няколко минути беше крещял гръмогласно. — Гледай ме само на какво дередже съм!

— Да, миличък, виждам — отговори Катрин и се усмихна безкрайно мило и лъчезарно. Тя продължи с мек и успокояващ глас: — Но може да бъде и по-зле, нали така? Сигурна съм, че ще се почувствуващ много по-добре, като се напиш. Ето и Норман ще ти каже, че сънят най-добре лекува. — Тя отново се усмихна и завърши с по-сериозен тон: — Утре вечерта си на сцената.

С последния си остатък от сили Тери се понадигна върху възглавниците и я погледна решително:

— Не утре, а тази вечер! Аз никога не пропускам представление. Не и заради някаква си дракотинка! Няма да ти мине номерът, коте!

За учудване на Катрин, въпреки че беше все още доста пиян, Тери не заваляше думите. Тъкмо обратно, гласът му звучеше особено ясно и отчетливо. Но от друга страна, за нея нямаше съмнение, че той е на границата на изтощението. Изключено беше да се справи с големите изисквания на трудната си роля в пиесата. Тя виждаше как ръцете му още треперят и разбираше, че огромното количество алкохол, продължителното безсъние, тежката рана и ужасната свада го бяха съсипали съвсем.

Катрин се приближи и застана до края на леглото. Гласът ѝ прозвуча почти заповеднически:

— Виж какво, скъпи Тери, ти изобщо не си в състояние да играеш тази вечер. Това би било пълна лудост. Според мене ти не би издържал и първото действие, камо ли цялото представление. Моля те да проявиш малко здрав разум.

— Казах ти вече — ще играя! — Тери почти изкрещя с изненадващо силен глас. — Благодарен съм ти коте, че дойде. Наистина беше мило от твоя страна — тонът му стана малко по-мек. — Но ще съм още по-благодарен, ако сега двете дами напуснат

помещението, за да може Норман да ми помогне да се приготвя. Какво сте ми се събрали тука като на мечка! — Той изтощено се облегна на възглавниците и се пресегна за чашата вода на нощното шкафче. Ръката му така трепереше, че той разля половината, преди чашата да достигне напуканите му устни.

— Само се виж на какво приличаш! — извика ядосано Катрин, а очите ѝ засвяткаха. — Не усещаш ли, че целият трепериш! Никой не би могъл да играе в такова състояние!

Тери се усмихна презрително и каза със саркастичен тон:

— Да, но аз мога! Слушай, моето момиче, имам далеч по-голям опит на сцената от теб. Само да си облека костюма за пиесата и да се гримирам и съм готов да се появя пред публиката и да оберва оваците както винаги. Направо ще ги шашна. Какво ли знаеш ти за мене — аз съм стара кримка. — Той се разсмя неистово.

— Сега слушай аз какво ще ти кажа! — заяви Катрин със строг глас. — Аз няма да ти позволя дори да отидеш до театъра, а за качване на сцената не може и дума да става! Само през трупа ми, Терънс Огдън! Трябва да си се побъркал, за да си въобразяваш, че ще ти го позволя! — Тя нарочно направи пауза и го изгледа заплашително: — Ти си отговорен пред публиката! Отговорен си пред колегите си от трупата. Нямах право да проваляш всички останали, пък и мен самата, заради собственото си безразсъдство! Добре знаеш, че ще трябва да те изнесем на плещите си, за да не пропадне съвсем представлението. Аз съм ти приятел и бих могла да се прежаля някак си, но останалите ще са категорично против. И само помисли как ще погледнеш хората в очите, ако допуснеш такова жалко представление. Ти прекалено много обичаш професията си, за да направиш такъв компромис. Сигурна съм, че после никога няма да си простиш тази недостойна гавра с нашето изкуство. Най-малкото, защото е прекалено унизително. — Тя се втренчи в него с предизвикателен поглед и зачака отговор.

Тери започна да се смее още по-истерично и извика с патетичен глас:

— Ах, ти, моя сладка Кейт! Толкова млада, такава идеалистка, изпълнена с толкова благородни помисли... — Той спря и пак се пресегна за водата. — Отчаян мъж недей да изкушаваш! — „Ромео и Жулиета“, действие... Забравих кое действие беше, но това е без значение, моя сладка, сладка Кейт! — Тери замаха с театрален жест и

цялата вода се изля върху леглото. Той погледна мокрото си ложе и се усмихна тъжно на себе си. — Сълзи. Ах, тези сълзи. — Той лежеше възник върху възглавниците, но продължаваше да нарежда с напевен глас: — Ридай, сърцето тъжно ти да утешиш! — „Хенри VI“. Тоя Шекспир, тоя Шекспир, как ги налучква нещата! Нали така, моя сладка Катрин? — Очите му уморено се притвориха, клепачите му леко потрепнаха и той утихна.

Катрин погледна уплашено към Норман, но той безпомощно и примирено вдигна рамене. Тогава Пени се обади:

— Струва ми се, че Тери се унася и скоро ще заспи. Дали да не го оставим малко на спокойствие.

— О, не-е, съвсем не е така, моя скъпа Пенелопа! Ти мъдра и прекрасна Пени-ло-па! — извика Тери и отвори едно кървясало око, което цинично им намигна.

Катрин се обърна към Норман и каза с висок глас:

— Пени е права. Тери ще се почувствува по-добре само след половин час. Тогава можеш да го приготвиш за представлението. — Катрин видя, че Норман иска да възрази, затова с поглед му даде знак, че трябва да си мълчи. После побърза да продължи. — Защо не вземеш една вана, сигурно ще се освежиш. — Тя погледна Тери с хладен поглед и сякаш между другото отбеляза: — Щом се приготвиш, аз и Норман ще те заведем в театъра. Норман, Пени, хайде сега да го оставим малко. — Тя се обърна и тръгна да излиза от стаята с решителна походка.

— Благодаря ти, коте, знаех си, че ще ме разбереш — промърмори Тери и едва се повдигна на дясната си ръка. После бързо се строполи върху купчината възглавници. Вече изглеждаше напълно изтощен.

Когато излязоха от стаята, Норман погледна въпросително Катрин, а Пени запита троснато:

— Що за идея е това да...

— Шшшт! — прошепна Катрин и дръпна Пени към гостната. Норман ги последва и затвори плътно вратата. Облегна се на нея и каза:

— Ако си измислила някакъв номер, не забравяй, че трябва да е дяволски хитър, миличка.

Катрин се отпусна в едно кресло и се усмихна изтощено:

— Не е необходим никакъв номер, трябва просто малко логика. Виж, Норман, докато се опитваме да го разубеждаваме да не ходи в театъра, той ще става все по-агресивен, а нищо чудно и да се сбие с нас накрая. Та значи... Мисля, че трябва да си направим труда да го изкъпем и облечем. Не го ли видя какъв кротък и послушен стана, когато предложих да го приготвиш за излизане.

Норман и Пени едновременно заклатиха глава в съгласие, затова Катрин продължи да обяснява:

— За мене е повече от ясно, че Тери е смазан физически, а и сам виждаш, че още е пиян. Ето защо съм сигурна, че и капчица сила няма да му остане, докато го къпеш, бръснеш, обличаш. Освен това след банята страшно ще му се доспи, особено ако му напълниш ваната с погореща вода. Имам чувството, че след всичките тези процедури той ще е толкова изнемоощял, че няма да може и да гъкне. И тогава ще успеем да го напъхаме в леглото без никаква съпротива.

Норман за първи път се усмихна:

— Катрин, ти си направо гениална. Ама разбира се, това е единственото разрешение. По дяволите, защо ли нямаме и малко приспивателно.

— Ами... аз имам няколко приспивателни хапчета у себе си — колебливо се обади Пени, но млъкна, като видя ядосаното изражение на Норман.

— Защо по дяволите не го каза досега! — тросна се Норман и изгледа кръвнишки жена си.

— Та аз нямах никаква възможност да ти го кажа насаме, не беше ли така? — отвърна тя троснато. — Няма защо да се заяждаш, Норман. Както и да е, когато ми се обади да ми кажеш за Тери, аз набързо наблъсках какво ли не в една торба. Аптечката за първа помощ, бинтове, аспирин и няколко приспивателни. Беше ме страх обаче да му ги дам, защото все още пиеше, когато дойдох.

— Господи, аз забравих, че това е много опасно — отговори Норман и се почувствува засрамен. — Но едно хапче няма да го убие все пак, нали?

— Сигурно няма. — Пени взе чантата си и извади оттам едно шишенце. Пъхна го в джоба на жилетката си и каза: — Никога няма да успеем да го накараме да го изпие доброволно, Норман. Ще трябва да

го стрия и да го сложа в чаша с топло мляко. А ако добавя и малко захар, той нищо няма да усети.

— Чудесна идея, мила. — Норман я погледна с много любов и добави: — Извинявай, че ти се троснах така. — Той изведнъж се втурна решително. — Я да не губя повече време и да му приготвя ваната. За нула време работа, ама по-добре да побързам.

Веднага щом Норман излезе, Катрин се обърна към Пени и я попита:

— Всичко това е ужасно, нали? Пени, скъпа, ти поне знаеш ли какво се е случило?

Пени започна да хапе устни:

— Нямам представа — измънка тя уклончиво.

Катрин я погледна подозрително:

— Норман нищо ли не ти разказа?

— Не — отговори Пени и спокойно я погледна в очите.

— Как тогава Норман е разбрал, че Тери е намушкан?

— Тери го помоли да му вземе костюма от шивача. Норман го взел и дошъл днес следобед, за да му го донесе. Намерил Тери да лежи пиян-залян на леглото сред локва кръв. Той ми се обади и ми каза да дойда веднага, а после предполагам се е опитал да поразпита Тери, но нищо не успял да разбере от него. Преди аз да пристигна, Тери е бил в още по-тежко състояние — изобщо не е могъл да говори членоразделно, или поне така ми каза Норман. Това е, което знам...

— Слава богу, че Норман е имал повод да мине оттук — каза Катрин и потрепери, като си представи какво е могло да се случи, ако Норман беше пристигнал чак вечерта. Тя заразглежда неловко маникюра си, а после вдигна глава и погледна въпросително Пени: — Питам Норман дали Алекса Гарет не е забъркана в тая работа. Той ми каза, че сигурно не е, но гласът му не звучеше много убедително. Струва ми се, че Норман все пак я подозира, ти как мислиш?

— Отде да знам дали я подозира — отговори Пени неопределено. — Аз обаче със сигурност я подозирам. Тая чепата проклетия. За мене тя е способна на всичко. Откакто се завъртя около Тери, целият му живот тръгна наопаки. Само лош късмет му носи. Още от началото не ми хареса тая никаквица. Тя го опропасти съвсем, Катрин. Толкова е пропаднал вече, че даже не ме е срам да ти го кажа. Но и Тери си е виновен — той все по такива жени си пада. Влаци се

само по разни натруфени куклички. Единствено Хилъри Рейн е по-свястна. Трябваше той да си се ожени за Хилъри, а не да взима оная, дето вече се разведе с нея — Метан. И тя хич не ми харесваше — по-голяма фукла от нея не съм виждала. Същата като Алекса. Ако питаш мене, и двете са от един дол дренки и за нищо не стават.

Катрин много се учуди, че днес за втори път чуваше за Хилъри във връзка с Тери. Намеците на Естел в ресторанта само я бяха озадачили, но сега вече беше съвсем заинтригувана. Затова умишлено подхвърли:

— Да, права си за Хилъри. Тя наистина е много хубав човек. Но нали е омъжена за Марк Пиърс? Тери не би могъл да очаква нищо от нея сега.

Пени се изненада:

— О, ама аз съвсем не знаех, че и ти познаваш Хилъри. Да не би да се познавате отдавна?

— Е, не чак толкова отдавна, но тя е... — Катрин спря до средата на изречението, защото в стаята влетя Норман. Той изглеждаше въодушевен, хилеше им се насреща и правеше победоносни знаци с ръка:

— Май ще оправим работата. Трябваше да събудя Тери, за да го вкарам в банята. Сега си седи в горещата вана, кротък като кутренце, и няма сили даже да се обади. Не пожела дори да го обръсна. Пени, скъпа, тичай да свариш млякото, а аз ще го накарам да го изпие. После го оставяме да си понанка. — Пени отиде бързо в кухнята, а Норман си погледна часовника: — Вече минава пет и половина, Катрин. Не е ли време да тръгваш за театъра?

— Не, ще те изчакам, Норман. Искам да съм сигурна, че всичко е наред. После ще тръгнем заедно — отговори тя.

Норман стоеше зад кулисите на театър „Сейнт Джеймс“ и наблюдаваше последната сцена от последното действие на „Троянска интермедия“. Идеше му да започне да ръкопляска на Катрин. Тя беше неотразима. Единствено благодарение на нейния талант, опит и необикновен чар представлението й тази вечер мина блестящо. Питър Малори, дубльорът на Тери, беше добър изпълнител, но му липсваше типичният за Огдън актьорски плам и безупречна дикция. И въпреки

че изпълнението му беше професионално, то беше лишено от всеотдайност, вдъхновение и патос.

Публиката може би беше разочарована от суховатата игра на Питър, но затова пък Катрин ги възнагради с едно блестящо представяне на образа на троянската Елена. Тя се раздаде докрай, от първия до последния миг игра с цялото си същество и Норман реши, че днешното ѝ представяне беше най-голямото ѝ постижение като актриса. Катрин направо надмина себе си — тя обсеби чувствата на всички зрители и колкото повече пиесата вървеше към своя край, толкова повече те се усещаха запленени и останали без дъх, поглъщайки жадно всяка нейна дума. Норман усещаше, че когато завесата падне, не една сълза ще се пролее тази вечер.

Той се обърна и започна бавно да си проправя път между декорите, докато стигна до стълбището, което водеше към гримьорните. Беше дошъл в театъра, за да помогне на Питър, тъй като той си нямаше личен гримьор. Всъщност Норман се радваше на възможността да се измъкне от апартамента на Тери. Това му позволи да се успокои и да дойде на себе си. Тери заспа дълбоко още преди той и Катрин да са излезли, а Пени го увери, че ще успее да се справи и сама с всяка непредвидена ситуация. По време на представлението той ѝ се обади няколко пъти по телефона и за негово облекчение всеки път тя отговаряше, че Тери спи като бебе и едва ли ще се събуди до утре сутринта. Но за по-сигурно те двамата с Пени решиха да прекарат нощта при Тери, в случай че той има нужда от нещо.

А утре възнамеряваше да проведе сериозен разговор с „господаря“ Терънс. Крайно време беше. Норман се упрекна, че не направи това по-рано. Той беше безкрайно предан на Тери и постоянно го закриляше. Откакто преди шест години стана негов гримьор, те се бяха сприятелили и сблизиха като двама братя. Самият Норман някога беше актьор, но отдавна беше напуснал сцената, защото с разочарование осъзна, че просто няма дарба за това. Сега той бдеше над кариерата на Тери като над своя собствена светиня и беше готов главата си да заложил, само и само талантът и името му да останат неопетнени. Дарбата, която имаше Тери като актьор, не се срещаше често, затова трябваше да се цени и да се пази. За Норман талантът на Терънс Огдън беше национално богатство и трябваше да се съхранява,

за да могат повече зрители да усетят насладата от съприкосновението с него.

Норман обикаляше безцелно пред гримьорната на Тери и чакаше да се появи Катрин. През последните няколко часа той дълго умува и реши, че може да ѝ се довери докрай. Тя беше единственият човек, пред когото не го беше страх да разкрие тайните проблеми на Тери. Норман въздъхна изтощено. Бакиите на Тери ставаха все по-опасни и сложни и вече не му беше по силите да се оправя сам с него. А след днешния кошмарен ден страшно му се искаше да намери отдушник, да потърси приятелски съвет, и то колкото се може по-скоро, за да не се стига до фатални последици. Не беше сигурен, че тя изобщо може да му помогне, но понякога човек има нужда просто да сподели гласно страховете си. Когато разкажеш на някого за болките си, ти самият сякаш по-добре ги осъзнаваш и успяваш да откриеш решението, което ти е убягвало. Ако не друго, Катрин можеше поне малко да вразуми Тери.

Той чу звънкия ѝ смях и леките ѝ стъпки по каменното стълбище и тръгна натам с широка и радостна усмивка, за да я посрещне. Протегна ръце и я притисна непохватно и силно до себе си, но с най-искрена обич:

— Направо беше фантастична, миличка — възкликна той с неподправен възторг в погледа си. — Просто зашеметяваща. Събра им очите на всичките.

— Благодаря ти, Норман. — Тя уморено си пое въздух. — Направих го специално заради Тери — каза мило Катрин и му се усмихна чаровно. — Играх не само за себе си, но и за него. — Лицето ѝ се сбърчи в гримаса. — Е, от време на време ми беше доста трудничко. Само ме погледни. Вир-вода съм.

— Я иди да съблечеш мокрия си костюм веднага, докато не си настинала — каза Норман с повелителен, но бащински тон и загрижено я побутна да побърза към нейната гримьорна. — Между другото, миличка, искаш ли да пийнем по едно после?

— Много си мил, Норман, но имам среща.

— Само за малко. Няма да ти отнема повече от десет минути. Става въпрос за нещо важно, Катрин.

Тя усети тревогата в гласа на Норман и си помисли: „О, господи, нещо се е случило с Тери!“ Попита го бързо и притеснено:

— Той как е? Нали всичко е наред?

— Да, да, спи дълбоко. Всъщност имах нужда от съвет за... за Те... за нашето момче... — гласът на Норман заглъхна неуверено. Той я погледна настойчиво. — Нали разбираш?

— Да, разбирам. — Катрин беше усетила, че притеснението и безпокойството все още не напускаха Норман. Сърце не ѝ даваше да му откаже. Пък и тя самата се тревожеше за Тери и изгаряше от желание да научи причините за днешните събития. Накрая любопитството ѝ надделя и тя каза: — Ким Кънингам искаше да си направим малка вечеря у дома, макар и среднощ. — Тя кокетно сбърчи носле. — Той си пада голям романтик. Но какво ни пречи да изпием с тебе по една чаша у нас — ще имаме достатъчно време да си поговорим, преди той да дойде.

Норман се разколеба, като чу това предложение. Винаги се чувствуваше неловко в компанията на аристократи. Баща му беше прекарал четиридесет години като слуга на един от най-известните графове на Англия, затова Норман от малък беше научен да си знае чергата. И той разбираше, че е неуместно присъствието му на разни светски събирания, а още по-малко — на такава интимна вечеря.

— Е, добре тогава, щом като негово благородие ще ви поднася почитанията си, можем да го оставим за друг път.

— О, остави тези глупости, Норман. Настоявам да дойдеш. Аз действително искам да ти помогна — на теб и на Тери, стига да мога.

— Окей. Благодаря ти, Катрин, ти наистина си много печена — Норман целият сияеше. — Ще намина да помогна на Питър, но няма да се бавя. Ела да ни чукнеш на вратата, когато си готова.

— И аз ще се оправя бързо. За не повече от петнадесетина минути — отговори тя и се вмъкна в гримьорната си.

ГЛАВА XVII

— Аз ще пийна джин с малко кампари — каза Норман, запали цигара и се облегна на бялото канапе в апартамента на Катрин.

— О, съжалявам, нямам никакви вермути — отговори тя намръщено. — Но поне джин имам. Какво ще кажеш да ти го приготвя с малко тоник?

— Да, благодаря ти, миличка, ще бъде чудесно.

Катрин кимна, извини се усмихнато и тръгна към кухнята, като грациозно направи кръгом на високите си токчета. Норман огледа стаята с нескрит интерес. „Много е шикозно — помисли си той. — И всичко е толкова скъпо. Но съвсем не е по моя вкус.“ Стаята изглеждаше прекалено студена, прекалено хигиенична, та чак... стерилна. Бяло и само бяло навсякъде. Напомняше му за болница. Липсваше само миризмата на дезинфекционна течност и оня специфичен мирис, който се усеща в болничните отделения. Обстановката беше толкова скована и безжизнена, че действуваше потискащо. Въпреки топлината, която идваше от голямата електрическа печка, Норман усети хлад. Той по никакъв начин не можеше да свърже атмосферата на тази стая с личността на Катрин и онова, което знаеше за нея. Когато в театъра Катрин го покани да ѝ дойде на гости, Норман си представи обстановката в дома ѝ далеч по-различна от тази. Тя беше толкова весела, жизнерадостна и открита, толкова сърдечна и всеотдайна, че мястото, където живееше, изглеждаше напълно несъвместимо с нейната природа — тук всичко беше студено и дори безжизнено.

Бяло. Изведнъж странна мисъл му мина през главата. Бялото не беше ли траурният цвят в Индия? Той потръпна от хлад и се сети отново за Тери. „Можеше вече и да го оплакваме — каза си той наум, ако ножът се беше забил малко по-дълбоко. И тоя път прескочи трапа.“ Гърдите на Норман се изпълниха с гняв. Вътрешно кипеше от яд заради това, че Тери постоянно се забъркваше в разни съмнителни

истории и подлагаше на риск кариерата си. Блестящата си кариера. А днес беше изложил на опасност даже живота си.

В този момент Катрин пристигна с напитките и прекъсна мислите му. Тя подаде на Норман чаша с джин и тоник и се намести на един стол срещу него.

— Наздраве — каза Катрин с мила и дружелюбна усмивка и отпи от водката с много лед, която беше наляла за себе си.

— Наздраве — отвърна Норман. — Наистина съм ти благодарен, че се съгласи да си поговорим.

Той погледна настрани, като се чудеше как да започне, откъде да подхване цялата история и как да изброи всички онези ужасни страхове, които не му даваха мира и които вече нямаше сили да прикрива. Толкова много имаше за разправяне, че не се знаеше къде му е началото и къде му е краят.

Катрин изчакваше търпеливо и го наблюдаваше с любопитство, като се питаше кога най-сетне ще ѝ разкрие причините за днешната случка. Не се и съмняваше, че той искаше да обсъди с нея именно това. Тя беше очаквала да чуе нещо от него още докато идваха насам, но той и дума не спомена за неприятностите си и през цялото време се възторгваше от играта ѝ тази вечер.

Норман сякаш прочете мислите ѝ, прокашля се и започна:

— Тери съзнателно се съсипва! Вече не знам как да го спра, Катрин. Направо се поболях от притеснения по него. Бог ми е свидетел, че съм напълно безпомощен.

Катрин напрегнато се изправи на стола:

— Какво искаш да кажеш с това, че... съзнателно се съсипва?

— Ами начинът, по който се държи напоследък, кашите, в които се забърква, и то все по-често. Много е зле с нервите. — Той веднага забеляза тревожния и въпросителен израз на големите ѝ тюркоазени очи и недоверието, което се изписа по младото ѝ красиво лице, затова енергично добави: — Не, не си измислям! Повярвай ми! Дори не преувеличавам! Знаел съм, че един ден ще се провали, но не съм очаквал, че ще е толкова скоро. И е по-страшно, отколкото съм мислел. За бога, нима не осъзнаваш, че днес той можеше да бъде убит! Чиста случайност е, че отърва кожата!

— Да, знам, че е така. — Катрин се размърда на стола и леко се приведе напред. — Норман, скъпи, защо не ми разкажеш за цялата

история с раняването? Ще ти олекне, като го споделиш с някого.

Норман направи някаква изкривена усмивка:

— Всъщност точно за тази история нямам какво да ти кажа толкова. Опитах се, колкото можах, да сглобя нещата от несвързаните бръщолевения на Тери и мисля, че стигнах до някакви заключения. Защо ли не се обърнах към тебе по-рано — може би щяхме да предотвратим тая кървава свада. Но да си призная, не исках пред никого да издавам проблемите на Тери. Мислех... мислех..., че ще бъде ужасно непочтено от моя страна. — Норман взе цигара, запали я и продължи. — Но все пак знам, че на тебе мога да ти имам доверие. Знам, че добре разбираш, че онова, което ще ти кажа за Тери, трябва да си остане само между нас двамата, защото...

— Никога пред никого няма да спомена и дума — прекъсна го Катрин. — Обещавам ти, Норман.

— Благодаря ти, миличка. — Той я погледна в очите, сякаш търсеше кураж от нея, и започна да разказва бавно и нерешително. — Знам, че и ти, и Пени подозирате Алекса, но аз мисля, че в случая тя не е замесена. Онзи ден Тери ми каза, че тя ще ходи в Цюрих при баща си, така че, доколкото знам, в момента не е в Англия. Сигурен съм, че още не се е върнала. Всъщност убеден съм, че в тая работа е замесен мъж — той започна да говори все по-сигурно и уверено. — Но виж, миличка, не искам никой да знае за моите предположения. Обещай ми, че и това ще запазиш в пълна тайна.

Катрин вече седеше на ръба на канапето и поглъщаше с интерес всяка негова дума. Тя каза:

— Разбира се, обещавам. Знам, че едва ли безпричинно ще обвиниш някого в опит за убийство.

— Да си виждала случайно Тери с един млад и красив тип? Един такъв чернокос, издокаран, направо — конте.

— Да, мисля, че се сещам — отговори Катрин и събра вежди съсредоточено. — Да не би да е онзи с жълтия ягуар, дето все стои паркиран до театъра?

— Точно това е човекът! — извика Норман, отпи голяма глътка от джина и произнесе с равен и студен глас: — Мисля, че именно той го е направил.

— Норман, сигурен ли си наистина? — попита нервно Катрин.

— Как да съм сигурен, като не съм присъствувал — отговори той троснато. После добави с малко по-мек тон: — Но от онова, което Тери ми е разказвал за него, а и от моите собствени наблюдения, имам всички основания да заключа, че той е виновникът.

— Но кой всъщност е този човек, Норман? — попита настойчиво Катрин и стисна по-здраво чашата си, сякаш предчувствуваше някакви неприятни новини.

— Представя се за Рупърт Рейнолдс.

— Какво значи представя се! Това не е ли истинското му име?

— Не, не е. В действителност той е син на един много известен човек.

Катрин го погледна недоверчиво:

— Откъде знаеш тогава, че се представя с фалшиво име? Тери ли ти каза?

— Не. Всъщност Тери и хабер си нямаше кой е той, докато аз не му отворих очите. Виж, този тип беше започнал упорито да досажда на Тери, затова аз направих няколко справки за него. — Норман се усмихна мрачно. — Той е черната овца в едно видно семейство и баща му го е прогонил от дома. Но така или иначе, убеден съм, че днес двамата заедно са обядвали в апартамента на Тери, когато е започнала кавгата. Сигурно тогава този Рупърт го е намушкал с ножа — Норман през цялото време кимаше с глава, сякаш да убеди сам себе си.

— Но защо за бога? — попита Катрин, ужасена, че Тери можеше да има такива врагове.

— От ревност — заяви Норман.

Макар че безкрайно се изненада, тя се въздържа от коментар, пое си въздух и се замисли. Накрая каза с ехидна усмивка:

— Само не ми казвай, че Тери е забърсал някоя негова приятелка!

— И да, и не. Но нещата са малко по-заплетени, отколкото човек би... — Норман прокара ръка през оредялата си коса и започна да примигва бързо от очевидно притеснение. — Ще се опитам ясно и просто да ти разкажа всичко от началото. Преди около шест месеца Тери се запознал с Рупърт на едно парти. Той се представил за драматург. Както и да е, важното е, че веднага се залепил за Тери като лакома пиявица, ако не възразяваш за изрази. Предупредих Тери, че оня е гадна лепка и съмнителен тип, но той само ми се изсмя. Бог знае

защо, но Тери го намираше за симпатичен. Мислеше дори, че е забавен. Рупърт се опитваше да му пробута някаква пиеса, която сам бил написал. Искаше Тери не само да му помогне да я поставят на сцена, но и да вземе главната роля. Ако ме питаш мене, всичко си беше пълна измислица. Лъжа до лъжа — само глупости и лигавщини. Добре че поне Тери прояви малко здрав разум и се отказа от тая измишльотина, но така и не можа да разкара Рупърт. На Тери му писна от него и те се бяха поспречкали нещо. После Рупърт изчезна за няколко седмици. И един ден, най-неочаквано, Рупърт отново се появи на сцената, и кой мислиш влачи със себе си? Алекса Гарет. Той ни я представи като своята приятелка и трябва да ти кажа, че изглеждаха доста привързани един към друг. А на другия ден като гръм от ясно небе ми идва новината, че тя и Тери не излизат от спалнята и са толкова лудо влюбени, че чак мислят да се женят. Е, бога ми, това вече ми дойде много.

— Затова ли значи Рупърт е намушкарал Тери? Защото е ревнувал Алекса от него? — попита веднага Катрин, тъй като по-логично обяснение от това тя не виждаше.

— Не, мисля, че не е точно така... — Норман погледна Катрин многозначително и произнесе почти шепнешком: — Може и да е ревнувал Алекса. Но струва ми се, че... нека ти кажа честно, Катрин, за мене той е много пропаднал тип. Разбираш ли, той тип си сменя резбата, както му падне. Един ден е нормален, на другия е обратен.

Катрин го гледаше стъписана и за момент загуби дар слово. Накрая се престраши и попита със смаян и невярващ глас:

— Да не би да искаш да кажеш, че този Рупърт, или каквото и да му е там името, има някакво „по-специално“ отношение към Тери?

Норман кимна с глава:

— Точно това се опитвам да ти кажа! Но хей, Катрин, да не си мислиш, че има някаква взаимност между тях! Тери си е мъж на място. Няма нищичко сбъркано у нашето момче. Както знаеш, той е прекалено страстен почитател на жените, за да има време да се лигави и с мъже. И със сигурност знам, че не му е давал никакъв повод на оня — просто се е държал приятелски. Но нали го знаеш колко е непринуден и сърдечен към приятелите си.

— Но няма Тери не е могъл да забележи, че този Рупърт е...

— Такава перверзна гад! — довърши Норман и се усмихна саркастично. — Не, поне в началото не се досещаше. Рупърт Рейнолдс е измамник от висока класа. Той винаги се движи с рояк сладки женички и не пропускаше да ни отегчава с хвалби за своите безбройни похождения. Но преди няколко месеца започнах да се досещам за неговите странни наклонности, защото взе да се държи прекалено фамилиарно с Тери. Аз отново намекнах на Тери, но той се изсмя и не ми обърна никакво внимание. Разбира се, че го предупреждавах. Но после Алекса сама потвърди моите подозрения, а нея Тери нямаше как да не послуша. Можеш да си представиш реакцията на Тери. Изхвърли Рупърт като мръсно куче. Да, изведнъж за нашия дом господин Рейнолдс стана най-ужасната персона нон грата. Седмици наред не се беше весвал.

— Но се появи днес — обади се Катрин.

— Точно така. Когато пристигнах в апартамента на Тери и го намерих окървавен на леглото, той мърмореше нещо за това, че Рупърт бил побеснял, и непрекъснато го повтаряше. Така и не разбрах много от онова, което мънкаше, но, Катрин, дяволите да ме вземат, не съм толкова глупав, че да не знам колко прави две и две.

— О, Норман, но така нищо не можеш да докажеш, защото...

— Виж какво намерих — прекъсна я той нетърпеливо, бръкна в джоба си и извади едно златно копче за ръкавели. Подаде ѝ го и тя започна внимателно да го разглежда от всички страни.

— Тук виждам нещо като герб — каза тя и погледна Норман въпросително.

— Да, точно така. Това е семеен герб. И копчето сто на сто е на Рупърт. Виждал съм го и преди. Няма две мнения по въпроса, миличка, при това го намерих наред гостната у Тери. Но има и още нещо, пепелниците бяха пълни с фасове от цигарите, които той пуши. Някаква гадна френска смрад.

Катрин попита озадачено:

— Ти за това ли търсеше от мене съвет? Чудиш се как да докажеш, че оня там, Рупърт, е виновникът?

— Не, всъщност не точно за това, а...

— Но човек като него сигурно е много опасен — извика Катрин.
— Не се ли страхуваш, че отново може да се опита да посегне на Тери?

Нали разбираш, той навярно се чувства прелъстен и изоставен, а хората казват, че от това по-лошо...

— О, не, бога ми, той вече не е опасен. — Норман се засмя, но тя долови някаква горчива нотка в гласа му. — Сигурен съм, че е офейкал през Ламанша, ако ли пък още не е, мога да си заложа и последното пени, че в момента си стяга багажа и гори от желание да се измъкне тихомълком някъде по-далече от тази страна. Съмнявам се, че го блазни идеята да го изправят пред съда с обвинение в убийство. Или по-точно — в опит за убийство. Не, бъди сигурна, че в близко бъдеще нищо няма да се чуе за това гадно творение на природата. Но ако е толкова глупав и си покаже отново мутрата, ще го заплаша, че ще ида право при баща му. Той само като чуе за баща си, ще се скрие в миша дупка.

— Е, сигурно си по-наясно с тия неща, Норман — измърмори Катрин уклончиво и с неуверен глас.

Въпреки че Норман малко поуталожи страховете ѝ за безопасността на Тери, тя все още се чувствуваше объркана, затова настойчиво го попита:

— Добре де, нали все пак искаше някакъв съвет от мене?

Норман отговори:

— Щях да те питам как по най-бързия начин да измъкнем Тери от батака, в който се е насадил сега.

— За какъв друг батак ми говориш? — извика уплашено Катрин. Какво ли още имаше да ѝ „сервира“ Норман?

— Всъщност батаците са много... Най-добре ще бъде да ти опиша всичко от игла до конец, така да се каже. Та значи, нека да започна. Първо, Тери е затънал до уши в дългове. Буквално до уши — още малко и ще се удави. Той плаща издръжки на Гленда, първата му съпруга, и на детето от нея. А в най-скоро време, след като официално получи развод, ще трябва да плаща издръжка и на Меган. Тя не е жена, която ще го остави да се измъкне ей така, мога да се закълна! Както виждаш, много скъпо излиза да издържаш две бивши съпруги, освен ако те не вземат бързо-бързо да се омъжат отново. Но не стига това, ами погледни и самия Тери. Живее си той като турски паша. Най-изисканите костюми, най-скъпите ризи, най-добрите обувки. Постоянно ходи в най-шикозните ресторанти и изобщо — нашият Терънс се задоволява само с най-доброто... А забавленията му — хем

разточителни, хем разорителни. Ето сега и погромът в апартамента на Джон. Хич даже няма да му излезе евтино да възстанови всички ония чудесии. По моите скромни сметки на Тери му трябват най-малко 50–60 хиляди лири, за да си оправи положението. Изобщо не ме питай откъде ще ги вземе, защото и мойта глава не го побира. Вече блокирах напълно.

Катрин го слушаше внимателно и разбираше, че Норман в никакъв случай не преувеличава. Всичко, което казваше, беше вярно. Тя самата знаеше, че Тери живее по-нашироко, отколкото можеше да си позволи, но до този момент не се беше замисляла за това.

— Не може ли да поиска от банката допълнителен кредит? — реши да предложи нещо тя.

— Да, да, тия в банката да не са луди! Той вече тегли веднъж такъв кредит. — От гърдите на Норман се изтръгна уморена въздишка и той продължи: — Божичко, Катрин, та ти не знаеш как Тери пръска пари също като пиян моряк–отпускар, само дето той вечно е в отпуска и празнува. Но дори и да оставим паричните му затруднения настрана, Алекса му създава достатъчно проблеми. Пени е права, че тя му влияе много зле и че той може да спести поне малко, ако не пръска пари и по нея. Мисля, че лесно се поддава на женските капризи и приумици на своите приятелки — той почти измърмори последните думи. Направи кратка пауза и продължи: — Най-лошото е, че откакто е с нея, започна често да прекалява с пиенето. Не, не искам да кажа, че е станал алкохолик... Поне засега не е. Тери винаги е пил по няколко чашки наядене, без изобщо да му се отразява, но сега пие много повече от това. Ако не се наливаше толкова, нямаше да се случи днешното произшествие, или поне нямаше да завърши така. Честно да ти кажа, иска ми се Тери да напусне Лондон за известно време — далеч от Алекса и от нейната разгулна компания. Мисля, че тогава бързо ще се възстанови. Изникна една такава възможност. Лондонската шекспирова трупа го покани за главните роли по време на дълго гастролиране в Австралия — искат да им бъде нещо като атракцията на трупата. Чудя се как да го убедя да подпише договора. Това ще разреши толкова много проблеми. Ти как мислиш? Какво би ме посъветвала?

Катрин се замисли, но само за миг. После възкликна компетентно:

— Но те плащат толкова малко — далеч по-малко, отколкото печели сега в нашия театър. Това изобщо няма да разреши паричните му затруднения. Пък и не мисля, че ще се отрази добре на кариерата му. Един актьор може да си позволи такива гастроли, но когато вече е звезда на международната театрална сцена. Не, Норман, мисля, че ще бъде голяма грешка, ако приеме договора за Австралия.

— Вярвам ти, по-добре от мене разбираш тези неща — тъжно смотолеви Норман и се умълча.

Катрин се облегна назад и се замисли за всичко онова, което Норман ѝ разказа. За нея нямаше съмнение, че той внимателно е преценил нещата и не преувеличава нищо. Тя знаеше също, че всичките му тревоги бяха породени единствено от голямата му загриженост за Тери. Отдавна не беше срещала толкова всеотдаен човек като него. Тери беше истински късметлия, че имаше не само дискретен гримьор, но и верен и предан приятел в лицето на Норман.

Мозъкът на Катрин винаги работеше като безупречен и добре поддържан швейцарски часовник — и сега той тракаше прецизно и безотказно. Тя осъзна цялата ситуация с пределна яснота и така неочаквано прозря възможния изход от тази безизходица, че радостно подскочи на канапето. После бързо възвърна предишната си съдържаност, макар че не можеше да прикрие доволната усмивка, която се разля по лицето ѝ:

— Норман, измислих! Разрешение има, и то за всички проблеми на Тери!

Тя седеше изопната като струна, стиснала решително ръце върху скута си, и се усмихваше безкрайно самоуверено.

Норман я загледа мълчаливо и въпросително, а после каза недоверчиво:

— Ама за абсолютно всичките ли?

Катрин се усмихна още по-лъчезарно и небрежно подхвърли, видимо горда от собствената си съобразителност:

— Да, точно така. Аз наистина знам как да променя изцяло живота на Тери, и то незабавно.

— Ако това е вярно, ще трябва да е чудо на чудесата, не знам как другояче да го нарека — отговори Норман с нескрито недоверие в тона си. — Казвай да го чуем тогава.

— Спомняш ли си какво говорих с Тери преди няколко седмици? Убеждавах го да вземе ролята на Едгар Линтън във филма на Виктор Мейсън „Брулени хълмове“.

Норман я слушаше с изключително внимание и само мълчаливо кимна с глава, защото все още не знаеше накъде бие Катрин.

Тя продължи разпалено:

— Както знаеш, Тери отказа. Още тогава си помислих, че е глупаво от негова страна. Но чак сега разбирам колко страшно сглупи. Договорите ни за „Троянска интермедия“ са такива, че и аз, и Тери имаме право да напуснем пиесата след необходим брой представления и да приемаме евентуални нови предложения за работа. Знам също, че Виктор ще му плати добре, защото е решил на всяка цена да го привлече във филма, и е готов на големи отстъпки. Нищо чудно Виктор да му предложи хонорар от около седемдесет хиляди лири, а може и повече...

— Боже господи! — прекъсна я Норман развълнувано. — Чак толкова много! — Тази новина съвсем го смая и той нервно запали цигара. Лъч надежда премина през него, затова грабна джина си и отпи жадно една голяма глътка, като не откъсваше поглед от Катрин. — Продължавай — подкани я той. — Целият съм в слух.

— Добре. Норман, не разбираш ли, че Тери почти незабавно би могъл да реши всичките си ужасни финансови затруднения, при това ще работи не повече от няколко месеца. Даже ще може да сложи и малко пари настрана. Но слушай сега, Норман, това не е всичко. Снимките ще се правят най-вече в Йоркшир, което означава, че Тери ще се махне от Лондон за известно време. Далече от Алекса и нейните пропаднали типове — т.е. той ще спре да пие и да се налива тол...

— Ти изобщо не познаваш Алекса, миличка — прекъсна я Норман с тъжен смях. — Тя ще го подуши и ще го открие, та дори и в миша дупка да се е скрил.

— Сигурна съм, Норман, че има начини да се справим с нея. Да речем, аз мога да поговоря с Виктор, да му обясня, че тя е голяма досадница, която само ще пречи, и да го убедя да не я допуска до снимачната площадка. Виктор мене ме слуша.

— Няма да е така лесно, миличка — усмихна се той кисело. — Сама знаеш, ние тук сме свободна страна. Това да не ти е Съветският съюз, та да забраняваш на някого да пътува, където си иска. Какво й

пречи да замине за Йоркшир, дори и да не се мярка по време на снимките. Тя съвсем не е вчерашна, да не говорим, че е дебелокожо говедо. Няма да е лесно да я озаптим — помни ми думите, Катрин. С главата си мога да отговарям за това, което казвам. Тая мръсница върти Тери на малкия си пръст, още откакто се лепна за него. Стига да си науми, Алекса върши каквото си поиска, не се спира никога и пред нищо.

— Норман, недей да я взимаш чак толкова на сериозно. Мисля, че тя е най-малкият ни проблем в момента. Доколкото разбирам, най-спешни са паричните затруднения, които... — Катрин млъкна насред изречението. Тя погледна съсредоточено лицето на гримьора, защото една нова идея се беше родила в пъргавия ѝ мозък. — Слушай, Норман... — започна тя, — какво ще стане, ако Тери се окаже под... под влиянието на някоя друга жена, да речем — жена, която той истински уважава и...

— Коя имаш предвид?

— Хилъри.

Норман подскочи на канапето и глуповато се опули насреща ѝ:

— Какво? Хилъри? Гръм и мълнии, Катрин, та ти си се побъркала съвсем! Нали тя е омъжена за Марк Пиърс!

— Отлично знам това — отговори Катрин хладно и в гласа ѝ се усети нотка на пренебрежение. — Виктор се надява да спечели Марк за режисьор на филма. Тя сигурно ще дойде с него на снимачната площадка и тогава ще може да държи Тери под око. Винаги съм я считала за уравновесено и оправно момиче. — Катрин се усмихна на Норман заговорнически и реши да удари направо в целта, без да дава излишни обяснения. — Виж, Норман, съвсем случайно знам, че Хилъри продължава да е страшно привързана към Тери, а и той към нея, така че недей да се преструваш, моля те.

„Откъде по дяволите е научила?“ — чудеше се Норман, безкрайно озадачен.

— Хайде, признай, че е истина — не го оставяше Катрин на мира.

— В известен смисъл, може би — призна Норман неохотно. Но те са само добри приятели — побърза да добави той, за да не бъде разбран погрешно, а пък последното си беше и самата истина. — И все пак Хилъри може и да не замине с Марк. Тя невинаги го придружава.

— И за това си има изход — каза Катрин, и то така самоуверено, че на Норман не му оставаше нищо друго, освен да я изслуша, без да я прекъсва. — Виктор търси също и талантлив художник по костюмите, а Хилъри е една от най-добрите в Лондон. Сигурна съм, че ако аз лично му я препоръчам, той ще вземе и нея за филма — завърши Катрин победоносно и вътрешно се възхити от себе си. Знаеше, че това е страхотна идея, и то не само за Тери, и се чудеше как не се е сетила по-рано. Сега гореше от нетърпение да я сподели с Виктор.

Норман я гледаше не само с възхищение, а с истинско страхопочитание. „Тая Катрин действително си я бива!“ — помисли си той, а после гласно добави:

— Да ме вземат мътните, Катрин! Умът ти сече като бръснач! — Той я гледаше ухилено, защото имаше чувството, че камък му падна от душата, после обаче лицето му помръкна. — Но Хилъри не е в Лондон и дори не знам кога ще се върне. Виж, аз днес се опитах да... да се свържа с нея по телефона.

— Разбирам, Норман. Искал си да ти помогне за Тери. Но едва ли ще ни бъде някакъв проблем да открием кога се връща, не мислиш ли?

— Аз самият ще се занимавам с това. А Тери наистина я слуша. — Той неусетно започна да ѝ се доверява за всичко. — Винаги е взимал мнението ѝ под внимание. Напоследък много се разбират — станали са нещо като брат и сестра. А и Марк изглежда няма нищо против тяхната дружба. Сигурен съм, че е само платоническа — той се почувствува длъжен да повтори това отново.

— Имам телефона на Хилъри. Мога аз да ѝ се обадя, ако искаш — предложи Катрин. — Сигурна съм, че ще подскочи от радост при мисълта, че ще ѝ възложат костюмите за „Брулени хълмове“. В края на краищата филмът е от голяма величина и за нея това ще бъде добър професионален актив. А от друга страна, ще бъде в един екип със съпруга си. Знаем, че обичат да работят съвместно. Пък ще бъде близо и до Тери — дългите мигли на Катрин невинно потрепнаха и тя го погледна с престорена свенливост, но усмивката ѝ беше лукава. — Нали Тери е просто любимият ѝ актьор.

Норман не издържа и се засмя. Той потърка брадичка с ръка, за миг се замисли съсредоточено, а после още по-гръмко се разсмя. Дяволски се забавляваше с мисълта, че ще разкарат Алекса Гарет и ще

изтръгнат Тери от хищните ѝ лапи. — Планът ти е страхотен, но е доста сложен — започна той предпазливо. — Адски рискован всъщност. Но пък може да стане! Господи, само ако стане! Дано да имаме късмет — добави той някак натъртено.

Катрин се облегна тържествуващо, а доволната усмивка не слизаше от устните ѝ:

— Значи ще ми помогнеш да навием Тери да участва във филма?

— Нямах проблеми, миличка — възкликна Норман решително.

Тя протегна ръка към него и каза:

— Ами тогава да скрепим договора, Норман! — Те стиснаха здраво ръце като съзаклятници. Усмивката се щастливо един на друг, защото ги свързваше общата обич и загриженост за Терънс Огдън — твърдо бяха решили да го спасят както от Алекса Гарет, така и от собствените му пороци. Ето защо Катрин предложи: — Ами да пийнем тогава по още едно. Както се казва... да го полеем!

— Чудесна идея, миличка. Но този път ми направи джина малко по-разреден. Време е вече да потеглям. Пени ме чака в апартамента на Джон.

Катрин взе чашите и изящно запристъпя към вратата. Малко преди да излезе, тя се спря и рязко се обърна:

— Като каза Джон, се сетих, че бих могла да ти помогна и с още нещо — или поне така ми се струва. Остани още няколко минути, докато пристигне Ким. Току-що ми хрумна, че той би могъл да ти помогне да възстановите опустошенията в апартамента на Джон. Ще ти каже къде да занесете мебелите, килима и пердетата на почистване, а и ще ти даде съвет как да откриете статуетки, подобни на изпочупените. Така ще ти спести пръскането на излишни пари. Норман, той много разбира от антики и предмети на изкуството.

— Окей — отговори лаконично Норман. — Но я стой малко! Как ще ти обясниш причината за всички тия поражения?

— О, изобщо не бива да се притесняваш! — каза небрежно Катрин, сякаш за нея това беше нещо елементарно. — Просто ще ти кажем, че Тери е организирал някакво парти и двама от по-буйните гости се сбили. Не е нужно Ким да знае, че се е стигнало чак до кръв. Пък и той едва ли ще разпитва за подробности.

— Така е, права си — отговори Норман.

Той се облегна назад и за първи път този ден се отпусна облекчено. Молеше се плановете на Катрин да успеят. Прекалено много неизвестни имаше в цялата идея, затова Норман не можеше да се почувствува напълно спокоен. От друга страна, предложението ѝ изглеждаше доста реалистично, пък и самата тя беше толкова сигурна и уверена в себе си, че не беше изключено и да успее. А и той досега не бе измислил нищо по-умно и подходящо, затова можеше спокойно да се възползува от нейния вариант. Щяха ли нещо да загубят от това? Абсолютно нищо. Той вдигна рамене примирено. После Норман суеверно събра длани и кръстоса пръсти пред лицето си, затвори очи и произнесе наум няколко молитви.

ГЛАВА XVIII

Ким Кънингам тъкмо поднасяше към устата си една пилешка кълка, когато внезапно я остави и се втренчи в Катрин:

— Какво чак толкова смешно има? — попита той, докато избърсваше пръстите си със салфетката. Взе чашата с вино и отпи, като продължаваше да я гледа изпитателно.

Катрин се кикотеше и не можеше да прикрие колко ѝ е забавно. В цялото ѝ държание имаше някаква закачлива палавост.

— Сетих се с какъв глуповат вид беше, когато влезе и видя, че седя тук с Норман Рук. Гледаше ме така, сякаш си ме уловил на местопрестъплението.

— Какво искаш да кажеш? — в сивите очи на Ким имаше някакво объркване, а челото му беше сбърчено.

— Като че ли ме спипа да върша нещо нередно. Да не си помислиш, че ти изневерявам? — Тя го погледна игриво, стана ѝ още по-весело и смехът ѝ отекна из цялата стая. Тази развеселеност на Катрин не беше престорена. Имаше много причини да бъде в отлично настроение. Радваше се, че Тери е вън от опасност и че с Норман успяха да намерят блестящо разрешение, за да вземат нещата в свои ръце. Сега вече Норман ѝ беше съюзник, щеше да ѝ помага да осъществи и нейните лични планове и така да ѝ осигури повече козове пред Виктор. Необходимо ѝ беше обаче да спечели и Хилъри на своя страна.

Катрин се сети, че Ким я наблюдава, затова спря да мисли за филма и за хитрите си кроежи и разтегна за него една лъчезарна усмивка. Тя седеше по турски върху цяла купчина възглавници на пода пред ниска стъклена масичка. Уж небрежно се беше пооблегнала назад, като кокетно се подпираше с ръка. Погледна към Ким, който седеше срещу нея на канапето, и през смях го успокои:

— Е, не се ядосвай де, Норман не може да ти е конкуренция!

— Не съм си и помислял, че би могъл да ми съперничи — отвърна ѝ Ким с обичайния си незлоблив тон и се разсмя с нея, защото

знаеше, че тя просто го дразни. — Все пак той не е Терънс Огдън, сладка моя. Само се изненадах, нищо повече. Чудех се дали изобщо ще останем сами.

— Норман е прекалено възпитан, за да натрапва присъствието си — каза набързо Катрин и взе чашата си. — В театъра го видях, че беше много притеснен от пораженията, които ония идиоти са нанесли в апартамента на Джон, и просто не можех да не го съжаля, горкия. Поканих го, за да си поговори с теб. Бях сигурна, че ти ще му дадеш някои ценни съвети. Благодаря ти, че беше така отзивчив.

— Е, това не ми костваше нищо — отговори Ким добродушно. — Казах му да ми звънне утре, за да му продиктувам имената на някои търговци на китайски антики, от които Тери би могъл да закупи порцеланови лампи и статуетки. Но трябва да ти кажа още сега, че нефритените фигурки ще му излязат доста скъпо.

Катрин кимна:

— Не съм се и съмнявала. Но Тери се чувства задължен да оправи всичко така, както си е било.

— Да, да, разбирам — каза Ким и се ухили. — Не мислиш ли, че Норман от време на време пуска доста цветисти изрази. Обзалагам се, че е прекарал известно време в армията.

Катрин безразлично вдигна рамене:

— Не знам. Пък и честно да ти кажа, не му обръщам много внимание на приказките. Откакто го познавам, той все така си говори.

Ким не каза нищо. Взе пилешката кълка, отхапа от нея и започна да дъвче. Преди да отхапе отново, той попита Катрин:

— Не ти ли харесва какво съм донесъл за среднощното ни пиршество? Гледам те, че нищо не хапваш.

— Как да не ми харесва! Нали хапнах малко пиле и половин яйце. Никога нямам апетит след представление — вече трябваше да си научил това. Трябва ми много време, за да се отпусна, а пък тази вечер беше особено тежка. — Тя отново отпи от виното. — Тери отсъствуваше заради възпалено гърло, а това ми костваше двойни усилия, Ким. Питър Малори е малко дървен като актьор. Всъщност в общи линии аз сама изнесох цялото представление.

— Да, знам, Норман ми каза, докато ти се преобличаше в спалнята. Според него ти си се представила блестящо. — Ким я огледа с любящ поглед. — Да ти призная, мило, наистина си прелестна.

— Благодаря ви, любезни господине — усмихна се Катрин чаровно.

Когато запозна Ким и Норман, тя ги остави да си говорят, извини се и бързо отиде в спалнята, където съблече черната си кашмирена блуза и червената пола. Облече дълга домашна роба, ушита като кимоно — широка и дълга до нозете, с големи свободни ръкави. Дребни златни листенца бяха избродирани върху коприна в тюркоазеносин цвят, който подчертаваше красотата и блясъка на дълбоките ѝ очи.

Докато я наблюдаваше с възторг, Ким си помисли, че никога не му се е струвала толкова красива, както тази вечер. Той се наслаждаваше на изящно изваяните черти на лицето ѝ, което беше толкова фино и нежно, с такава гладка и прозрачна кожа, че приличаше на крехък костен порцелан. Буйната ѝ кестенява коса падаше на свободни вълни около лицето ѝ, а по слепоочията се бяха образували малки чаровни къдрички. Тя на няколко пъти му се оплака, че е изморена, и нищо чудно да беше така, но сега той се вглеждаше внимателно в нея и не можеше да открие никакви следи от умора по това неповторимо лице — най-съвършеното лице, което беше виждал през живота си.

Ким отклони поглед, защото се усети, че прекалено невъзпитано се е втренчил в нея, и си даде вид, че дояжда пилето, въпреки че вече не беше гладен. Той допи виното си, наля си отново и запали цигара, като се отпусна на канапето. Всъщност Ким наистина се изненада, когато завари Норман, и се подразни от това, дори му се развали настроението, защото си помисли, че Катрин и него е поканила на вечеря. Но тя веднага му даде да разбере, че Норман е само за малко, и Ким се успокои, че все пак ще останат насаме двамата. От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Струваше му се, че напоследък те изобщо не оставаха сами заедно и това не само го озадачаваше, но започваше и да го дразни. Толкова много неща имаше да ѝ каже за... за техните чувства един към друг и бъдещите им намерения. Знаеше, че трябва да разбере от нея дали е склонна да се откаже от кариерата си, ако се оженят, а също и да я попита за нейното семейство. За всичките тези неща го беше питала Франческа днес следобед и макар че не му го каза открито, той се досещаше кой би могъл да проявява такъв интерес. Сигурен беше, че баща му е разпитвал Франческа. „Все нещо

се случва и не успявам да поговоря сериозно с Катрин, каза си той, но може би сега е момента.“

Катрин се обади и прекъсна мислите му:

— Ким, мили, ако си се нахранил вече, ще ида да прибера в кухнята тези чинии — тя рязко се надигна и почти се изправи.

— Не, недей, аз ще го направя — извика Ким, загаси бързо цигарата си и скочи на крака. — Ти си стой тук и си почивай. Минутка само и се връщам. Много съм бърз по тая част. Франческа добре ме е обучила за всичките тия години.

Преди още да е успяла да възрази, той нежно я побутна да си седне обратно върху купчината възглавници и започна да прибира съдовете.

Катрин му се подчини, легна назад и затвори очи, като се опита да се отпусне. Но не ѝ се удаде, защото цялата вечер беше прекалено напрегната. Чувствуваше мозъка си пренатоварен. Дълбоко в душата си тя искрено обичаше Ким и беше привързана към него повече, отколкото към който и да било друг мъж, но точно в този момент ѝ се искаше той да си тръгне и да я остави сама. Това едва ли щеше да стане, защото по всичко личеше, че той има желанието да останат заедно до разсъмване. А то скоро трябваше да съмне. Преди малко погледна часовника на етажерката и се стресна, като видя, че минава един и половина — именно затова му предложи да започне да прибира масата. „О, господи, помисли си тя уморено, той ще постои поне още час, нали си го познавам.“ Почуди се как по-тактично би могла да се отърве от Ким, но се отказа. Каквото и да му кажеше, той нямаше да си тръгне, освен ако твърдо и енергично не го избута навън, като му обясни, че вече не издържа от изтощение.

Тази вечер не ѝ се налагаше да се преструва на изморена. Тя действително едва се държеше на крака. Всичко я болеше и усещаше някакво схващане в раменете и врата. Но съзнанието ѝ беше ясно и будно, докато прехвърляше наум събитията от последното денонощие. Какъв ден само! Като се започне от неочакваната ѝ среща с Естел Морган и се стигне до Норман и проблемите с Тери. О, как ѝ се искаше да остане сама, да се съсредоточи върху новите си планове, защото знаеше, че трябва внимателно и прецизно да обмисли всеки ход, ако иска да постигне целта си. Първо и преди всичко трябваше да се обади на Виктор. Докато се преобличаше в спалнята, тя се опита да се

свърже с него в хотела му. Но телефонът в неговия апартамент даваше свободно. Тя помоли да му предадат, че ще му се обади сутринта — страхуваше се да не изпадне в конфузна ситуация, ако Виктор ѝ позвъни, докато Ким още беше в дома ѝ. Имаше за него нова и поверителна информация. Виктор едва ли щеше да остане разочарован. Тя доволно се усмихна на себе си. Норман намираще плановете ѝ за прекалено сложни и дори рисковани. Катрин обаче беше на съвсем друго мнение.

— Край! Готов съм! — възкликна гордо Ким, след като вече три пъти излизаше и влизаше, за да вземе нещо. — Сложил съм храната в хладилника, а мръсните чинии натрупах в мивката.

Катрин с мъка държеше очите си отворени.

— Благодаря ти, Ким. Много си мил.

— А сега, скъпа, да направя ли по едно кафе?

— О, не, благодаря ти. Не ми се пие. Наистина.

— Тогава и аз няма да пия. Просто ще си довършим виното и ще си поприказваме. Да пусна ли малко музика? — говореше той бодро и оживено. Запъти се към малкия вграден шкаф, където се намираще грамофонът. — На мене поне ми се слуша нещо по-романтично, например...

— О, Ким, моля те, толкова съм уморена! — каза Катрин тихо, но го погледна хладно и укорително. — Имаш ли нещо против да минем и без музика?

— Добре тогава, извинявай — съгласи се бързо той. — Хайде само да си поседим и да си поговорим. Откога не сме оставали сами.

Преди Катрин да успее да го помоли да си върви, Ким прекоси бързо стаята и се намести до нея на пода. Той я гледаше усмихнат и внезапно разбра защо Тери винаги я нарича „коте“. В този момент наистина имаше нещо котешко у нея — в недоверчиво присвитите ѝ очи, които го гледаха изпод гъсти черни ресници, а също и в изящния начин, по който се беше изтегнала върху възглавниците, грациозно наклонила глава. И всичките досадни въпроси, витаещи в главата му, изведнъж се изпариха. Съзнанието му съвсем се замъгли, докато наблюдаваше нейното чувствено и съблазнително лице. Гледаше я заплепен и не можеше да помръдне от мястото си. Ким ѝ се усмихна и докосна лекичко бузата ѝ с пръст.

— Моя скъпа, най-сладка и неповторима Катрин — започна да мърмори той унесено и толкова тихичко, че Катрин едва ли го чуваше. После се приведе към нея, взе я в прегръдките си и бързо я целуна, преди тя да направи каквото и да било. Това беше лека и нежна целувка, затова Катрин не се отдръпна, но тя беше толкова потънала в мислите си, че съвсем не ѝ беше до целувки.

Постепенно устните на Ким започнаха да се впиват в нея по-настойчиво. Възбудата му бързо растеше и той бързо се притисна върху нея — езикът му трескаво търсеше нейния, а едната му ръка нежно милваше шията ѝ. Само след миг тя усети топлината на другата му ръка да се плъзга леко през гърдите ѝ, надолу към ханша и бедрата. Ласките му ставаха все по-страстни и настойчиви. Ким така плътно я притискаше с тялото си към пода, че през тънката копринена роба тя усети твърдото нещо в панталоните му. Той беше вече много възбуден, сърцето му биеше лудо. Ким я целуваше все по-задъхано. Целувките му станаха силни, горещи и сладострастни, защото той вече не се владееше.

Някаква паника и ужас обхванаха Катрин и тя не смееше да диша. Стисна здраво очи и трескаво се питаше как да охлади необузданата му страст, без да го засегне. Не искаше тази разпалена любовна игра да продължи и от напрежение през нея започнаха да преминават тръпка след тръпка — цялото ѝ тяло се разтресе.

Ким беше млад и буен, желаше я до полуда и сега — във вихъра на страстта си — изтълкува погрешно треперенето на нейното тяло. Той си въобразяваше, че тя откликва на неговото непреодолимо желание да я притежава изцяло... да стане с нея едно цяло... да слоят телата си завинаги. Толкова дълго беше копнял за нея — безкрайни дни, безкрайни месеци — а по всичко личеше, че и нейният копнеж е бил не по-малък. Тя винаги преди това се е държала сдържано. Не като сега. Сега любящо се поддаваше на ласките му.

Сърцето му биеше като полудяло и той щеше да се пръсне от радост, а наум си повтаряше: „О, любов моя, моя сладка, скъпа, любима Катрин, единствена моя любов.“ През нея отново преминаха тръпки и той още повече се разпали. Целият гореше от възбуда и вече я притискаше с цялото си тяло. Усещаше как крехката ѝ снага се разтапя в ръцете му. Той страстно нагаждаше всяка част от собственото си тяло към нейните бедра, нейните гърди — о, какви прекрасни гърди имаше

тя, към гладкия ѝ корем. Колко добре си подхождаха телата им — сякаш бяха изваяни един за друг. Жадно и страстно той търсеше устните ѝ и впиваше в тях продължителни целувки. Имаше чувството, че ще се пръсне от страст и наслада.

Катрин се оказа притисната под тежестта му и не можеше да помръдне, а това я ужаси. Цялото ѝ съзнание крещеше: „Не искам! Не искам! Трябва да го накарам да спре! О, господи, какво да правя сега!“ За неин неописуем ужас топлата му ръка се вмъкна под робата ѝ. Той започна да гали нежно коленете ѝ, после се плъзна нагоре по вътрешността на бедрата ѝ и там ръката му се задържа по-дълго. С бавни кръгообразни движения Ким едва-едва докосваше нежната ѝ кожа. Катрин извърна глава настрана, като си пое дълбоко въздух, за да не изкрещи от ужас, а тялото ѝ внезапно притихна безчувствено. Сега ръката на Ким галеше корема ѝ и когато започна бавно-бавно да се спуска надолу, цялото ѝ тяло се напрегна и скова.

Въпреки че тя не го отблъсна от себе си, Ким веднага почувствува внезапната ѝ студенина и скованост. Той усети странната безжизненост на тялото ѝ, което вече не се огъваше под неговото и не потрепваше от ласките му. Отдръпна рязко ръката си, сякаш му бяха ударили плесница, и се оттегли настрана, подпря се на лакът. Той се втренчи в нея с недоумяващ и въпросителен поглед, а по лицето му се четеше обида и объркване.

Трябваше му доста време, за да дойде на себе си, да преодолее изумлението си от нейната внезапна емоционална скованост и физическа студенина. Най-накрая успя да попита с глух глас:

— Какво има? — Той целият се изчерви от притеснение. — Неприятно ли ти е да те целувам? Да те докосвам? Не ме ли искаш?

— Не. Не, не е това — запротестира Катрин, но спря, защото с тревога забеляза гневът, който се появи в ясните му очи. — Нали те предупредих, Ким, толкова съм уморена, пък и не съм хлапачка, за да...

— За бога! Няма ли да престанеш с тая твоя умора! Цяла вечер слушам само това! — За своя изненада Ким усети, че целият трепери. Той скокна на крака, извън себе си от гняв. Взе пакета цигари от масичката, нервно запали една и закрочи из стаята. После се спря, погледна я и ѝ заговори с необичайна студенина в гласа:

— Вече не мога да те разбера, Катрин! Ти ту си страстна фурия, ту си безчувствена като дърво! Това, меко казано, ми лази по нервите!

— Не, не е вярно — опита да се защити Катрин, като го погледна с не по-малко студен поглед. Така както седеше на земята, в нозете на Ким, тя се чувствуваше неловко и унизително, затова бързо се изправи, приглади дрехата си и се настани на канапето.

— Напротив, вярно е — отговори Ким троснато, без да съдържа гнева си. — С хората си мила и чаровна, флиртуваш кокетно и подкупващо. Но останем ли сами, ти си далечна и недостъпна, и толкова хладна. Мислех си, че поне тази вечер ще се държиш малко по-различно. Уви, каква заблуда от моя страна! Господи, но нали ме остави да те целувам и да те прегръщам — дори не се опита да ме спреш. Всъщност ти отвърна на целувките ми и аз глупакът си помислих, че отвърщаш и на чувствата ми. Явно, че съм си въобразявал. Ти най-неочаквано се превърна в буца лед — завърши той с мораво от яд лице. — Не е честно да се преструваш така, Катрин.

Тя се изопна на канапето, направи обидена физиономия, но отговори с глас, изпълнен с достойнство:

— Преди малко, когато ти ме прекъсна, се опитах да ти кажа, че не съм хлапачка, която се преструва на...

— Напротив, точно такава си! — прекъсна я Ким със студен смях. — Обличаш се и се издокарваш толкова съблазнително, за да примамваш с красотата си. Но ти си само една суетна кокетка, мила моя!

Катрин се стресна от злобната ирония в гласа му и го погледна ядосано:

— В такъв случай можеш да кажеш, че всяка жена е съблазнителка, само защото иска да изглежда женствена и красива! Щях да ти обясня, че по никакъв начин не съм те окуражавала тази вечер, не съм искала да те... е, да те възбудя и да те оставя неудовлетворен и...

— Да, ама направи точно това! — прекъсна я той отново с възмутен глас. — За бога, Катрин, та аз да не съм от желязо! Аз съм мъж все пак. Как мислиш, че издържам на подобно страстно начало... без... нормален завършек?

Катрин се приведе напред, този път с по-благо изражение на лицето, и започна да му говори спокойно и сдържано:

— Виж, Ким, именно за да не се получава така, винаги съм се държала толкова предпазливо, когато сме оставали сами. Ти току-що ме обвини, че постъпвам нечестно спрямо теб. Трябва да признаеш обаче, че никога не съм допускала нежностите ни да стигнат толкова далече както тази вечер.

— Но защо точно сега ми позволи повече волности? — настояваше той. Все още ѝ беше страшно ядосан, но с облекчение усети, че вече не трепери.

За първи път Ким се държеше така невъздържано и грубо с нея, затова тя реши, че ще е по-разумно да позаглади нещата, вместо да се впуска в дълъг и сложен спор за секса. И двамата бяха изнервени и такава тема можеше да се превърне в искра за цял пожар. Тя го погледна мило и заговори с кротък глас:

— Наистина не го направих нарочно. Всичко тръгна... някак си... от само себе си, преди да успея да го предотвратя. Усетих се чак когато нещата вече бяха извън контрола ми. Може би защото съм толкова уморена. Просто ми е трудно да мисля. Не знам дали ми вярваш, но последните няколко седмици бяха много трудни за мене. Цялата съм погълната от притеснения по тия пробни снимки. — Тя ловко смени темата, за да отклони вниманието му. — Наистина много ми дойде. А пък днес беше направо кошмарен ден. Имах важна среща на обяд, после се изтърси Норман, за да ми каже, че Тери е болен. Представлението мина страшно тежко, а и разговорът ми с Норман за...

— Знаеш ли, прави ми впечатление, че си уморена и напрегната само когато си с мен. Винаги, когато останем сами. Ще ти кажа и още нещо. Как можа да поканиш Норман да ме занимава с разни там глупави антики, когато знаеш, че тази вечер трябваше да си бъде само наша! Можех да му предам всичките тези неща по тебе, щом като толкова се интересува как да помогне на Тери. И като сме се заговорили за други хора, ще те попитам — какво ѝ беше чак толкова важно на срещата ти със сестра ми?

— Франческа не ти ли каза, че се съгласи да адаптира сцена от „Брулени хълмове“ за моите пробни снимки? — попита го тя с нежен и подкупващ глас, сякаш не беше чула забележката му за Норман, защото искаше да го умилостиви по някакъв начин. Не можеше да сподели с него истинската причина за идването на Норман, без да

наруши даденото обещание, че ще пази всичко в тайна. А тя никога не престъпваше дадена от нея дума.

— Каза ми — отговори остро Ким.

— Това за мен е много важно, дори ти да не го приемаш така. Толкова съм благодарна на Франческа, че се съгласи да ми помогне. А сега, чуй ме, съжалявам, че те разстроих. Честна дума, много съжалявам.

Ким мълчеше. Запали нова цигара и си наля чаша вино, като се отдалечи настрани от Катрин и от малката масичка. Той застана пред печката със сериозно лице, а слепоочията му все още пулсираха. Още не можеше да се успокои. Чувствуваше се засегнат, ядосан и унижен, защото вярваше, че тя нарочно го подмами, за да може да го отблъсне в последния момент. Ким Кънингам не беше свикнал да му отказват.

Тъкмо обратното, преди да срещне Катрин, на него не му се налагаше никога да тича подир жените, защото те сами го преследваха. Подобно на баща си той беше неудържимо привлекателен и чаровен за жени от всякаква възраст и съсловие. Едва на двадесет и две години Ким имаше изненадващо богат сексуален опит, а пък имаше и вроден интерес към подобни преживявания. Преди появяването на Катрин в живота му той беше имал една по-сериозна любовна връзка и множество краткотрайни авантюри. Сериозната му любов преди Катрин беше към една германска принцеса, с която се запозна по време на една ваканция в Алпите заедно с братовчедите си Даяна и Крисчън. Името на тази дама беше Астрид и тя беше със седем години по-голяма от него — тогава бе на двадесет и шест, при това вече омъжена. Последното обстоятелство, пък и протестите на възмутения съпруг, накараха стария граф да се намеси. Немският принц не беше във възторг от увлечението на жена си по някакъв деветнайсетгодишен „пикльо“, както той презрително наричаше Ким. И въпреки че старият граф даде на сина си да разбере, че е против тази връзка и настоява тя да приключи бързо, на него все пак му беше забавно. Той беше напълно убеден, че това е една временна прищявка на принцесата, която се беше омъжила по сметка и нямаше никакво намерение да напуска съпруга си, затова и не представляваше сериозна заплаха за сина му.

В момента Ким си спомни за Астрид. Сети се колко мила, любяща и страстна жена беше — именно тя отвори сетивата му за

любов, събуди у него вродената му чувственост, която той носеше у себе си, въпреки своя сдържан и високомерен вид. И пак от нея беше усвоил много любовни умения, на които се наслаждаваха младите му приятелки, заредили се една след друга след раздялата му с Астрид. По необясними и за самия него причини и в странно противоречие със зрелите му сексуални желания Ким никога и по никакъв начин не беше насилвал Катрин, като постоянно се стараше да овладява мъжката си агресивност. Всъщност към нея дори се държеше сдържано и предпазливо. Той стоеше замислен и отпиваше бавно от виното си, докато стигна до извода, че поведението му беше в пълен разрез с неговата природа. Дали тя самата не предизвикваше това със своята постоянна сдържаност? Или не, не сдържаност, тя просто умееше прекалено добре да се владее. Всъщност не беше съвсем сигурен и това го объркваше. Но пък защо ли той самият ѝ трепереше чак толкова, та тя да не е расла в саксия?

През всичкото това време Катрин го наблюдаваше внимателно. Тя с удивление разбра, че гневът на Ким този път няма да мине така лесно, колкото очакваше. Той никога преди не се беше държал по този начин. Тя винаги беше успявала ловко да го отблъсне и да се освободи от прегръдките му, дори го смърряше понякога, но с такава мила и чаровна усмивка, че той винаги покорно приемаше благовидните ѝ извинения. Запита се дали в отношенията ѝ с Ким ще се появи същият проблем, който се появяваше и в отношенията ѝ с всички останали мъже. Сърцето ѝ се сви при тази мисъл. Не ѝ се искаше и с него да стига до грозното и грубо изживяване — да го отблъсква със сила от себе си. Досега все някак си беше успявала да го държи по-надалеч, без това да го обижда. По свой особен начин тя го обичаше и наистина искаше да се омъжи за него. Беше ѝ повече от ясно, че втори път не бива да допуска подобна сцена, за да не го загуби ей така, поради простата причина, че тя изпитваше ужас от мисълта, че трябва да се люби с някого.

Катрин продължаваше да го наблюдава съсредоточено. Той ѝ се струваше толкова красив със своя типично англосаксонски вид — с открито, одухотворено и чувствено лице, с изразителни очи и с мека руса коса. Носеше светлосиньо поло, тесни тъмнобежови панталони и размъкнато вълнено сако с протрити ръкави, на които се виждаха кожени кръпки. Въпреки небрежния му вид от него се излъчваше

много достойнство и благородство и това неудържимо я привличаше. Може би тя го харесваше толкова и затова, че у него имаше нещо типично английско — с тези изтънчени маниери и аристократично възпитание.

— Ким... — обади се тя с гальовно гласче.

— Кажи? — отговори той хладно.

Тя се направи, че не е забелязала студенината в гласа му и го погледна с очи, които можеха да разтопят и най-коравото сърце:

— Нали утре пак ще сме заедно, скъпи! Може би тогава ще се чувствуващ по-добре и...

— Няма да сме заедно — побърза да й каже той. — Забравих да те предупредя, но струва ми се, баща ми ще отложи вечерята.

В очите на Катрин проблесна нескрита изненада и тя го погледна стъписано:

— О! — беше единственото, което успя да каже Катрин, но после предпазливо запита: — А бих ли могла да знам каква е причината? — Тя не беше предвидила, че графът може да осуети плановете ѝ, и тази новина я свари неподготвена.

— Тази вечер му се обади икономът от имението. Някакви тръби са се спускали и е проникнала вода в салона с картините, където държим повечето семейни портрети, рисувани от Гейнсбъро, Лили и Ромни. За щастие никоя от картините не е пострадала, но баща ми се безпокои да не би водата да избие и на други места и да направи нови поразии. Трябва да се върнем в Лангли колкото е възможно по-бързо. Утре още призори ще тръгнем за Йоркшир.

— О, Ким, колко неприятно! Наистина ви съчувствувам! — каза Катрин, но този път със съвсем искрен глас. — Сигурно баща ти много се притеснява, а и ти също, разбира се. Ама че ужасна работа! — Новината, че утре няма да се видят я разочарова, но тя все пак успя да се усмихне и му призна истинските си опасения: — Аз пък си помислих, че баща ти не ме е харесал, не ме е одобрил за твоя приятелка.

Гласът ѝ прозвуча толкова тихо и тъжно, почти плачевно и тя го гледаше с такова жално изражение, че на Ким изведнъж му мина целият яд. Той беше незлобив по природа и макар че понякога лесно избухваше, гневът му минаваше много бързо.

— Не се дръж като глупаво пате! Той те намира за прекрасна. Както и аз самият. И предполагам, че поне за мене точно в това е проблемът. — Той се усмихна, а после я погледна виновно и едва ли не засрамено. — Извинявай, че избухнах. Ами виж... всъщност, както ти казах, аз те обожавам, а ти все ме държиш на почетно разстояние. — Той се опита да се засмее, но имаше нещо тъжно в усмивката му. — Като се сетя само колко по... добре де, по-активна беше ти, когато се запознахме. Сигурно затова така се ядосах тази вечер. Знаеш ли, не мога да те разбера.

Катрин не отговори веднага. Тя се чудеше как още да го успокои и умиловичи и да го върне отново в мрежите на своето очарование. Защо пък да не му каже цялата истина? После обаче веднага промени намерението си. Полуистините ѝ бяха по-удобни, пък и всички хора ги смилала далеч по-лесно. Тя го помами с ръка да седне до нея.

— Моля те, Ким, ела тук при мен. Искам да ти обясня защо се случи така тази вечер. Или поне ще се опитам.

Той седна до нея, а тя взе дланта му в двете си ръце, като я галеше и разсеяно си играеше със силните му пръсти:

— Знаеш ли, аз също те обожавам и напоследък се опитвах да ти го обясня по различни начини. И именно защото те обичам, не бих могла да си играя с теб — да те подмамвам, да те предизвиквам, да те възбуждам, а после да те изоставям. Струва ми се, че това би било грубо и непочтено. Затова се опитвах да те държа на разстояние. — Тя леко и нежно обви ръцете си около врата му и го погледна право в очите. Целуна го дълго и страстно по устните, така както той обикновено я целуваше. После се отдръпна и го погали по бузата. — Но независимо от силните чувства, които храня към теб, искам да съм напълно убедена, че любовта ни е взаимна, преди да направя тази решителна стъпка. О, Ким, за мен интимните отношения са нещо много сериозно.

— Господи, Катрин, та аз никога не съм те имал за лекомислено момиче! — запротестира той енергично.

— За мен въздържанието е точно толкова мъчително, колкото и за теб — успя да се измъкне тя с една от своите полуистини. — Когато така ми се разсърди преди малко, сърцето ме заболя. Аз... аз... — Катрин замлъкна с театрално отпусната надолу глава. Когато го погледна отново, сълзи напирала в очите ѝ и блестяха от черните ѝ

ресници. — Аз не мога да понеса мисълта, че бих могла да те загубя, скъпи. Това би ме съсипало. — Тя си пое дълбоко дъх и сълзите и рукнаха по страните ѝ на малки поточета. — Така че, ако на тебе все още... ти се иска да... Искам да кажа... — Тя се долепи до него, плътно притисна тялото си към неговото и го целуна страстно, а ръцете ѝ започнаха нежно да си играят с косата му.

Ким беше сащисан от внезапната промяна в поведението ѝ, но още преди да се опомни, усети как възбудата му се възвръща и започна да я желае не по-малко страстно отпреди. Сърцето му задумка, кръвта нахлу в главата му и той започна отново да губи контрол над себе си. И тъкмо щеше да я грабне в ръце и да я понесе към спалнята, когато нещо дълбоко в него му подсказа, че трябва да се възпре.

Нежно и с огромно усилие той се отдели от нея. Отдръпна я от себе си, но продължи да държи раменете ѝ.

— Не — каза ѝ той с твърд глас. — Правиш го само за да ми угодиш. Искам да го направим, когато и ти го желаеш. Когато повярваш в нашата любов. Когато се почувствуващ готова за това. Искам всичко между нас да бъде съвършено, Катрин... — Той погледна очите ѝ, които го гледаха мило и невинно, и сърцето му потръпна от щастие. После, без да се замисля, добави: — И всичко това ще стане, когато се оженим.

Той сам се изненада от себе си. Все още не беше имал намерение да ѝ прави предложение за женитба, но след като изрече тези думи, усети някакво облекчение. Едва сега осъзна, че за него Катрин винаги е била нещо по-различно от всички останали жени, които познаваше — тя имаше особено място в живота му. Явно, че това беше причината да се отнася с нея толкова... толкова... почиттелно.

Сърцето на Катрин подскочи от радост при тези думи. За момент тя остана безмълвна и само го гледаше втренчено с все още насълзени очи. Ким протегна ръка и с върха на пръстите си нежно изтри сълзите ѝ.

— Ето, казах го вече. Сега трябва да си разбрала колко те обичам. — Той се усмихна тъжно. — Толкова съм влюбен в теб, Катрин.

Ким не сваляше поглед от нея и чакаше отговор.

— Аз също те обичам — прошепна тя накрая.

— Моля те, скъпа, кажи ми, че ще се омъжиш за мен — настоя той нетърпеливо и улови ръцете ѝ.

— Да — отговори едва доловимо Катрин, а очите ѝ блестяха. — Искам го от все сърце, Ким — тя прехапа устни и добави колебливо, — но искам и двамата да сме сигурни в чувствата си.

— Та аз съм убеден в любовта си към теб! А ти? — възкликна той с безпокойство.

Тя му кимна със сияещо лице:

— О, да, аз съм повече от сигурна!

Ким се успокои:

— Ще трябва първо да говоря със Стария, преди да се сгодим.

— Не, в никакъв случай! Още е рано.

— Защо, по дяволите, да е рано! Нали се съгласи да се омъжиш за мен — мисля, че съм длъжен да го уведомя за моите сериозни намерения. Всъщност — за нашите сериозни намерения! — възкликна той разпалено и леко се намръщи, защото се ядоса на странното ѝ поведение.

— Естествено, че трябва да му кажеш — съгласи се тя и добави с още по-подкупващ глас, — но все пак не бива да избързваш. Струва ми се, че той трябва да ме поопознае малко повече, преди да приеме мисълта, че ще му ставам...

— Няма що, гениална идея! — прекъсна я той с гръмогласен смях и напрежението между тях съвсем се стопи.

Катрин също се разсмя, но започна да се оправдава:

— Не съм имала предвид, че ще му ставам... ама и ти, звяр такъв, с твойто мръсно подсъзнание...! Говоря сериозно, Ким — ние с теб се познаваме едва от няколко месеца, като през по-голямата част от времето ти си стоеше в Йоркшир. Нека да поизчакаме, преди да обявим годеща си. Нека засега да запазим в тайна чувствата си. Това ще бъде нашата тайна. Обещай ми!

— Не мога ли да кажа поне на Франческа?

Катрин поклати отрицателно глава.

— Е, добре тогава, обещавам — примири се с неохота той.

— Този път колко време ще останеш в Йоркшир? — попита тя с разглежено гласче на малко момиченце и го погледна умолително.

— Няколко седмици сигурно. Това ме подсеца за отложената вечеря. Трябва да ти кажа, че утре към обяд татко ще ти звънне по

телефона, за да поднесе извиненията си и да те покани в Лангли за през някой уикенд. Обещай ми, че ще дойдеш! Мисля, че трябва да видиш бъдещия си дом, в който ще се нанесеш не след дълго, ако всичко е наред.

— О, Ким, разбира се, че ще дойда! Дори горя от нетърпение. Но за кой уикенд мисли да ме покани баща ти?

— Няма значение. Когато ти си избереш. Всъщност той е решил да покани Виктор и Николас Латимър да ни погостуват и те по същото време. Станаха му много симпатични — особено Виктор. И Дорис Астернан ще бъде с нас. Стария иска да организира нещо като градинско увеселение. Някоя събота след представление Гюс ще ви докара всичките в имението. Спомняш ли си, че предложението за това беше твое?

— Да — отвърна тихо Катрин. — Колко е мил баща ти!

— Значи — решено. — Ким я прегърна и я притисна до себе си, като галеше косата ѝ. Той обърна лицето ѝ към себе си и я целуна, но веднага след това се отдръпна и неочаквано се разсмя. — Я вземи и ме изритай, докато не съм забравил, че съм джентълмен, иначе току-виж съм те сграбчил и съм се възползувал от примамливото предложение, което ми направи преди малко.

* * *

Всяка млада жена би се омъжила с готовност за Ким — дори би подскочила от радост, защото това си имаше множество предимства. Той беше млад, привлекателен и толкова мил и любящ по природа. Беше човек с положение, с аристократична титла и наследник на едно от най-старите именения в Англия. С две думи — той беше идеална партия за женитба. И ако все пак една жена се въздържи от незабавно съгласие, то ще бъде единствено от страх да не го отблъсне с такъв прибързан отговор. Всяка жена трудно би устояла на неговия искрен ентузиазъм и на нетърпението му да докаже, че е готов за тази решителна стъпка.

Всяка жена, но не и Катрин. Тя беше прекалено умна, интелигентна и пресметлива, за да избърза да се сгоди с Ким, преди да е уверена, че ще получи благословията на стария граф. С

непогрешимия си усет тя разбираше, че каквито и да са чувствата на Ким към нея, последната дума ще има графът. Ако не получише неговото одобрение, съгласие и симпатии, за нея нямаше съмнение, че сватба няма да има. Именно нейната досетливост ѝ подсказа, че графът трябваше първо да я опознае, преди да му съобщят новината. Тя беше уверена, че може бързо и с лекота да го очарова, да го спечели на своя страна и така да получи голяма част от благоволения му. Отлично разбираше обаче, че сватбата с единствения син и наследник на един английски граф включва множество задължителни ритуали. А в момента тя не можеше изобщо да си позволи да губи време по светски ангажименти от подобен род. Сега най-важен за нея беше филмът. Първо той и после всичко останало. Ето защо каза на Ким, че не трябва да избързват, и не се страхуваше, че такова протакане крие някакъв риск за нея. Тя беше прекалено уверена в собствените си способности, а за чувствата на Ким нямаше никакви съмнения.

Сега Катрин си почиваше във ваната и се усмихваше доволно на себе си. Преди малко, когато предложи тялото си на Ким, тя беше сигурна, че не рискува нищо. Само колко добре беше опознала Ким и как безпогрешно предвиди, че за него ще бъде въпрос на чест и достойнство да не се възползува от нея по такъв начин. Макар че бе заложила на съвсем елементарна схема, тя не сбърка — Ким никога не би посегнал насила на едно девствено момиче. Явно, че начинът, по който изигра сцената — с всичките му там сълзи и притеснения — го убеди в нейната непорочност. Ако не беше убедена, че той е абсолютен джентълмен, тя изобщо нямаше да рискува с подобни примамки.

Катрин повдигна красивия си крак, подпря го на кранчето и замислено се загледа в розовия лак по ноктите. „Наистина е по-добре да изчакаме с обявяването на годежа, каза си тя. «Брулени хълмове» ще ме направи кинозвезда и така по-лесно ще убедя Ким, че не бива да се отказвам от кариерата си. Даже и да не е съгласен, ще намеря начин да го склоня. Ким толкова ме обича, че е готов на всичко за мене.“ Тя отново се усмихна, доволна и щастлива, и се натопа по-дълбоко, за да може водата да покрие схванатите ѝ от умора рамене. Тя се отпусна напълно във ваната, притвори блажено очи, но пресметливият ѝ мозък продължаваше да работи на пълни обороти.

Какъв невероятен ден. В известен смисъл — дори паметен, като се има предвид предложението на Ким. Тя неволно се присети за баща

си. Как ли щеше да реагира, като научи, че се е омъжила за англичанин, при това благородник с титла. Нея той мразеше, така че едва ли щеше да се трогне. Тя се засмя цинично. Но пък така мразеше англичаните, че щеше да побеснее. Как обичаше да ръмжи и да ругае англичаните заради злото, което са причинили на Ирландия. Като малка ѝ беше втръснало да слуша разказите му за „онези изверги“, за кучешкия глад, до който са докарвали населението, за техните неописуеми жестокости спрямо ирландците. Като че ли той знаеше какво е кучешки глад. Всичко това е било по времето на дядовците му, а пък той самият се е родил в Америка. Бракът ѝ щеше да засегне патриотичните чувства на баща ѝ. Мисълта за гнева му ѝ достави огромно удоволствие, защото тя изпитваше безкрайно злорадство към него.

Ех, скоро, съвсем скоро животът ѝ щеше коренно да се промени — успехи, слава, пари, аристократична титла. Е, и Ким, разбира се. Очакваше я един безкраен празник. „Горкият Тери, как успя да съсипе така своя собствен живот“, помисли си тя със съжаление. Но Катрин щеше да го избави и да го вкара отново в правия път. Беше сигурна, че ще го убеди да участва във филма. Пък и той нямаше друг избор, защото беше притиснат от дългове.

Да, Хилъри. Именно тя беше ключът към целия план. Чрез нея щеше да привлече за филма не само Тери, но и Марк. Ако Хилъри се съгласи да стане художник по костюмите — Катрин не виждаше причини тя да се откаже от такъв шанс, ще успее да окаже влияние върху съпруга си и да убеди Марк да стане режисьор на „Брулени хълмове“. Катрин съжаляваше, че по-рано не се беше сетила за Хилъри. Досега вече да е спечелила Марк и да си е спестила всички безсънни нощи, през които умуваше как да подходи към него. Марк обожаваше съпругата си, която беше с 22 години по-млада от него, и бе готов на всичко за нея. Хилъри пък беше готова на всичко за Тери.

Но дали наистина тя го обичаше толкова много?

Досега подобно съмнение не беше минавало през ума на Катрин, затова се сепна и седна изправена във ваната. В края на краищата нали всичките ѝ планове се основаваха на предположението, че Хилъри все още обича Тери. Дали обаче беше така? Катрин се замисли дълбоко. Естел беше казала, че Хилъри цяла вечер се умилквала около Тери на партито у Джон Стандиш преди няколко месеца. Значи, все още трябва

да го обича, успокои се сама Катрин. „Хилъри ще ме подкрепи. Коя жена би се отказала от възможността да помогне на предишния си любим и да спаси кариерата му? А също и да го изтръгне от лапите на друга жена. В случая става дума за Алекса Гарет, а тя е много красива и съперничките ѝ я мразят. Мисля, че ще ѝ предложи нещо доста изкушаващо. Но все пак ще трябва първо да си поговоря сериозно с нея. Ще ми се наложи най-подробно да ѝ обясня всичко, да я убедя, че участието на Марк е от решаващо значение, защото, ако той не се съгласи, Виктор едва ли ще я вземе като художник по костюмите.“

После Катрин се замисли за Виктор Мейсън. С него тя беше сключила нещо като сделка. И въпреки че уговорката им беше само устна, тя имаше силата на сключен договор и Катрин осъзнаваше, че трябва да изпълни задълженията си. Виктор щеше да изиска от нея да удържи на обещанията си, каквото и да ѝ струва това. Но пък и той ѝ обеща нещо толкова съблазнително — той ѝ урежда пробните снимки, а тя му осигурява Терънс Огдън и Марк Пиърс. Ще трябва да му ги поднесе наготово и двамата. Досега Виктор не беше успял да ги привлече за филма, затова натовари нея с тази задача. В замяна той дори не ѝ гарантираше ролята. Само пробните снимки. И всичко зависеше от уменията ѝ да спечели необходимите му хора. Дни наред тя трескаво се чудеше как да получи тяхното съгласие и ето че днес Норман неволно се превърна в нейния спасител.

С победоносна усмивка Катрин излезе от ваната и започна да се бърше с хавлията. „В кърпа са ми вързани и двамата!“ — възкликна тя на глас, докато мислеше за Тери и Марк. Облече си нощницата, отиде в спалнята и седна пред тоалетката. Започна да разресва косата си — първо енергично, а после по-бавно, защото отново потъна в мисли. Тери щеше да ѝ е толкова благодарен, че така добре е измислила всичко, а и филмът щеше да бъде кулминация в неговата кариера. Оттук нататък Тери нямаше за какво повече да се безпокои, не трябваше да се тревожи дори и за пораженията в апартамента. Тя и Ким ще се погрижат да възстановят изпочупеното. А пък и Хилъри ще бъде истински поласкана да работи с такава знаменитост като Виктор Мейсън. Какъв невероятен шанс за нейната кариера. Участието ѝ в създаването на такъв първокласен филм щеше да ѝ осигури за бъдеще и нови предложения. В края на краищата дори Марк имаше причини да бъде доволен. Последният му филм не беше минал много

успешно. Макар и да не е съгласен в първия момент, Катрин ще го убеди, че „Брулени хълмове“ е именно филмът, от който има нужда. Тази продукция можеше да стане триумф в неговата кариера. Пък нищо чудно да спечели и „Оскар“, така както тя самата се надяваше за себе си. Докато се наблюдаваше в огледалото, по лицето на Катрин се разля щастлива усмивка — беше толкова удовлетворена от себе си, че пак започна да изпитва гордо самодоволство. Тази блаженост идваше от искреното ѝ убеждение, че постъпва като прекрасен човек, който е загрижен, всеотдаен и готов на всичко за своите приятели. Чувствуваше се като спасителка за Тери и благодетелка за Марк и Хилъри. В своите очи тя се виждаше толкова жертвоготовна и безкористна, че не се и съмняваше как те цял живот ще ѝ бъдат задължени.

Катрин Темпест имаше удивителното умение да оправдава винаги собствените си постъпки, особено когато те засягаха и други хора. По най-невероятни начини тя успяваше да си внуши, че действията ѝ са продиктувани единствено от нейното добро сърце и безкористното ѝ желание да помогне на всеки, изпаднал в затруднено положение. Никога не ѝ беше идвало наум, че всъщност тя се води най-вече от личния си интерес и егоистичното желание да постигне своите собствени амбиции. Така че, подтиквана от егоизма си, тя несъзнателно се бъркаше и объркваше живота на хората, без изобщо да си дава реална сметка за последствията. А това беше опасна и непочтена игра.

Когато Катрин се мушна в леглото си и угаси лампата, тя вече беше успяла сама да се възвиси до пиедестала на самоотвержена героиня и с тази сладка мисъл тя потъна в блажен сън.

ГЛАВА XIX

Само след няколко минути щяха да угаснат светлините в частното студио на Виктор Мейсън и да тръгне прожекцията на пробните снимки на Катрин Темпест в ролята на Катрин Ърншоу в сцена от „Брулени хълмове“.

До Катрин седеше Франческа, която беше обзета от смесени чувства на вълнение и очакване, а към тях се прибавяше някакво нервно напрежение. С всяка следваща минута те се приближаваха към събитието и напрежението у Франческа растеше още повече. Тя не се притесняваше дали ще бъде одобрен нейният дял — начинът, по който беше адаптирала откъс от романа за пробните снимки на Катрин.

Всъщност тя дори не мислеше, че приносят ѝ е кой знае колко голям. По характер беше сдържана, скромна и не обичаше работата ѝ да става център на внимание. Тя просто беше взела няколко неповторими пасажа от гениалната творба на Емили Бронте и ги бе превърнала в чист диалог, без да ги окастрия и без да ги разкрасява. Ето защо и дума не можеше да става, че тя има някакъв личен принос в написването на сценария. Не нея щяха да оценяват сега, ами щеше да се решава съдбата на Катрин. Единствено загрижеността за нейната приятелка я правеше неспокойна и нервна. В съзнанието ѝ тревожно отекваха обясненията на Виктор за мнението да се играе пред камера и тя горещо се молеше Катрин да е успяла да превъзмогне театралния си патос по време на тези снимки. Молеше се и да не е отишла в другата крайност да е играла прекалено сдържано и да е унищожила ефекта от своето артистично присъствие. С две думи — надяваше се Катрин да е налучкала верния тон и да е накарала камерата да я „заобича“, както ѝ беше казал тогава Виктор.

През последните няколко седмици Франческа и Катрин извънредно много се сближиха и сприятелиха. Между тях много бързо и естествено се породиха доверие, симпатия, разбиране. Началото на това приятелство започна още с първата им среща, когато

инстинктивно усетиха близостта на душите си и всяка се опита да разбере какво се крие у другата.

Ето защо беше съвсем нормално, че успехът сега имаше за Франческа не по-малко значение, отколкото за Катрин. Тя беше преживяла заедно с приятелката си всеки момент около пробните снимки и сега двете седяха като на тръни. Франческа погледна крадешком към Катрин. Красивият ѝ профил изглеждаше по-забележителен от всякога. Катрин седеше сковано и гледаше право напред и въпреки че се владееше блестящо, Франческа усети цялото напрежение и тревога у нея. Съвсем спонтанно тя се протегна и докосна ръката на Катрин. Дланта ѝ лежеше неподвижно в скута и беше леденостудена.

Катрин се обърна рязко към Франческа, усмихна се едва-едва и само повдигна рамене. Франческа веднага усети, че очите ѝ гледат все по-тревожно, а и неловката ѝ усмивка издаваше огромното ѝ вътрешно притеснение.

— Всичко ще мине добре. Сигурна съм. Не се тревожи — каза тихо Франческа и се усмихна, за да ѝ вдъхне увереност.

Тя стискаше здраво ръката на Катрин, за да стопли нейните ледени пръсти, за да успокои и окуражи приятелката си, доколкото беше по силите ѝ.

Катрин поклати безмълвно глава и отново се втрени в тъмния екран. Той ѝ се струваше зловещ и заплашителен. От нервно напрежение не можеше да промълви и дума. Всичките тревоги, които искаше да сподели с Франческа, бяха заседнали на гърлото ѝ и тя имаше усещането, че се задушаваша. По време на снимките тя беше невероятно уверена в себе си и дори за миг не се бе усъмнила в крайния успех. Беше сигурна, че си върши работата блестящо, а и Брус Нолти — режисьорът, с когото направи снимките — беше прекрасен човек и даже я вдъхновяваше понякога. Той проявяваше към нея сърдечност и търпение, съобразяваше се с липсата ѝ на опит пред камерата, окуражаваше я и ѝ даваше полезни наставления. От няколко дни насам тази невероятна самоувереност се изпари. Сега я раздираха ужасни съмнения и тревоги.

Катрин знаеше много добре, че Виктор ѝ докара тези противоречия. Той вече беше гледал снимките, но когато тя го попита за мнението му, получи от него уклончив и неясен отговор и точно това

я разколеба. Нали ако се беше представила добре, той нямаше да крие въодушевлението си и щеше да ѝ даде ролята незабавно. От друга страна, разсъждаваше тя, ако се е представила зле, защо му трябваше да кани и други хора, за да видят снимките. Или може би той все още се колебаеше в решението си и искаше да чуе и други мнения. Поведението на Виктор беше толкова странно, че Катрин вече не знаеше какво да мисли. Тя въздъхна изтощено. Чувствуваше се толкова нещастна и отчаяна, че забрави за решението си да не пуши, извади цигара от чантата си и я запали.

Франческа се оглеждаше наоколо с интерес. За първи път се озоваваше в частно студио, и то на прожекцията на пробни снимки, които обикновено се гледаха само от професионалисти, и това ѝ се струваше много вълнуващо. Всъщност за себе си тя откри, че доста неща от киноиндустрията са ѝ страшно любопитни, а и попълни общата си култура с някои интересни подробности. Виктор и Николас Латимър седяха малко встрани от нея на задния ред и разговаряха с един мъж, когото ѝ бяха представили като Джейк Уотсън — асистент-режисьора, пристигнал току-що от Холивуд. Франческа не знаеше точно какво прави асистент-режисьорът на един филм, затова беше помолила Ники да ѝ разясни. Той ѝ беше казал, че това е нещо като режисьор-изпълнител, т.е. човекът, който стои постоянно на снимачната площадка. „Той е, така да се каже, пръв помощник на режисьора, обясни ѝ тогава Ник, и следи за гладкото протичане на ежедневната работа, като е длъжен да се справя с всички възникващи проблеми по време на самите снимки.“ По-нататък той ѝ обясни, че Виктор пък е продуцент, „който не се занимава толкова с ежедневните детайли по снимането, а отговаря за цялостното изпълнение на филма — осигуряването на средства, разпределяне на ролите, избиране на сценария, окончателния монтаж и разпространение на филма. Но филм се прави от цял колектив и на главния режисьор се пада задачата удачно да подбере добре работещ екип“. Накрая Ник се ухили и добави закачливо: „И нека се надяваме, че нашето момче е улучило точния екип“.

Няколко реда по-напред седеше англичанинът Джери Масингам, когото бяха избрали за директор на продукцията. Той седеше отпуснат на стола, дъвчеше края на угасналата си лула и кимаше от време на време към своята помощничка Гини — стройна, елегантна блондинка, която

преглеждаше заедно с него някакъв тефтер със сметки. Джери беше едър мъж, небрежно облечен и с разчорлена червена коса и единственото, за което можеше да говори, бяха цифри и статистики по разходите, или поне на Франческа така ѝ се струваше. И сега сметките на Гини го интересуваха много повече от предстоящата прожекция — той гледаше страшно и смръщено, сякаш приближаваше второто пришествие. Двамата продължаваха да седят с надвесени глави над въпросния тефтер, без да обръщат внимание на това, което става около тях и без да чуват бърборенето на останалите в салончето.

Франческа се поразмърда, за да се намести по-удобно, и втренчи поглед в безжизнения екран, погълната от своите собствени мисли. Тази сутрин тя едва не подскочи от радост, когато Катрин ѝ каза, че Виктор я кани и нея на прожекцията, и тя с готовност прие поканата. Съжаляваше само, че Ким не присъства. На Катрин много ѝ се искаше и той да е тук, но Ким трябваше да замине за Йоркшир, защото имаше работа във фермата, а и спуканите тръби в замъка му бяха сериозна грижа. Тази седмица в сводестия край на салона с картините се бяха появили още няколко теча. За щастие открили ги навреме и пейзажите на Търнър и Констабъл, окачени в тази част, били спасени. Стените на салона бяха облицовани с ламперия, поставена преди столетия, и от водата тя сериозно беше пострадала на няколко места. Ето защо сега я подменяха, но това бе бавна и трудна работа. Ким ѝ каза, че баща им беше изпаднал в меланхолия, защото ремонтът и новите облицовки щяха да струват цяло състояние. Старият граф твърдо беше решил, че трябва да се наеме изкусен майстор–дърводелец от старата занаятчийска школа, защото искаше новата ламперия да бъде абсолютно копие на предишната до най-малката подробност. Трудността на цялата процедура се състоеше не само в това, че майсторът трябваше да обработи новия материал така, че да изглежда като старо дърво, но и да сглоби отделните парчета по стария метод на вклиняване, а не като ги прикове с пирони.

Горкият татко — помисли си Франческа, като се сети колко нещастен беше баща ѝ, когато научи за аварията в имението. Добре че Ким замина при него, за да му дава морална подкрепа. Пък и парите, които баща ѝ е получил от продажбата на породистите юници, горедолу щяха да покрият разходите за новата ламперия и за смяната на водопроводните тръби.

Бедствието в замъка предизвика поредния разговор за паричните им затруднения, който тя проведе с баща си същия този четвъртък, когато Ким взе кошница, пълна с храна, приготвена от самата нея, и отиде да вечеря с Катрин в жилището ѝ. Тъкмо тогава тя успя да събере кураж и да подхвърли на баща си идеята, че би могла да си потърси работа в някоя реномирана галерия например, където да продава антики и предмети на изкуството, за да помогне по някакъв начин за семейния бюджет. В началото той не искаше и да чуе за тази идея и направо се ужаси, но после му стана забавно. Беше ѝ обяснил през смях, че с жалките петащи, които би спечелила, нямаше да облекчи изобщо тежкото им финансово положение. Графът обаче се трогна от нейната загриженост, защото знаеше, че тя иска да се посвети на книгата си, затова мило ѝ благодари, преди да замине за Йоркшир.

Макар и с неохота, Франческа се отказа от идеята да си търси работа и отново се отдаде на книгата си за Чайниз Гордън. Но тя продължаваше да се тревожи за окаяното финансово състояние на семейството и една вечер, когато Катрин ѝ беше дошла на гости, Франческа реши да сподели с нея безпокойствата си. Тя деликатно се беше опитала да ѝ представи цялото положение, да ѝ обясни по най-прост начин какво означава неприкосновена собственост на фамилията и необичайните условия от завещанието на працядо ѝ. Текстът на завещанието беше съставен изцяло от нейната смела и делова прабаба, която сама преценила как поколенията трябва да се разпореждат със семейните имоти. Деветата графиня Лангли не хранила никакви илюзии по отношение на съпруга си, „прахосника Теди“, който пръскал луди пари по удоволствия и жени и за да не би някоя негова безразсъдна постъпка да обрече на мизерия децата и внуците и бъдещите поколения от фамилията Кънингам, тя го принудила да напише това завещание. Графинята не го оставила на мира, докато той бе наредил на семейните адвокати да изготвят нотариални документи, чрез които се налага абсолютна възбрана върху разпокъсването или разпродаването на фамилната собственост по какъвто и да било начин. Текстовете били ясни и категорични — никой бъдещ наследник не би могъл да посегне върху родовото имущество. По този начин Деветата графиня не само вързала ръцете на съпруга си, но и обезпечила сигурността на бъдещите поколения Лангли.

— Имаме земя, картини и бижута колкото си щещ, но иначе сме без пукната пара — беше ѝ казала Франческа тъжно, но после се опита да прояви малко повече ентузиазъм. — Е, така ще сме, докато фермата не почне да носи печалба, което сигурно ще е скоро, защото татко я обнови с толкова модерни машини. В най-близко бъдеще ще започнем да получаваме добри пари от нея.

Катрин беше проявила разбиране към проблемите ѝ, но споделяше напълно мнението на графа, че в никакъв случай не бива да изоставя книгата си. Ето защо я беше посъветвала, и то доста категорично, да удвои усилията си, за да може книгата да се превърне в бестселър, който ще ѝ донесе далеч повече пари. Катрин продължи да ѝ дава кураж, да я изслушва, да ѝ предлага идеи всеки път, когато заговореха за книгата, и Франческа ѝ беше благодарна за това.

Внезапно Франческа усети, че някой я потупва леко по рамото. Тя се обърна и видя до себе си лицето на Николас Латимър, който се беше надвесил над нея. Той сякаш беше отгатнал мислите ѝ, защото я попита:

— Съгласи ли се с мене да включиш нещо и за детството на Гордън, за да направиш по-естествена връзката с годините на зрелия му живот?

Тя се усмихна:

— Да, Ник, дори вече се възползувах от съвета ти. Благодаря ти много.

— Дерзай, момичето ми! Ще видиш как, ще стигнеш и до деня, в който ще напишеш последната страница.

— Дано. Между другото, защо още не започва прожекцията?

Ник се пошегува:

— Стоим в очакване на Годо. Не можем да почнем, преди той да е дошъл.

— Годо ли?

— Да. В случая в ролята на Годо и на Господ е един тип от „Монарк Пикчърс“. Цялата ни съдба сега е в негови ръце, защото компанията му не само ще разпространява „Брулени хълмове“, но и ще финансира правенето на филма. И забележи, моля ти се, на тях им е все едно коя ще изберат за женската роля. Единственото, което ги интересува, е, че във филма ще играе звездата Виктор Мейсън. Самото му име е достатъчна реклама за тях и те са горди, че са сключили

договор с Виктор. Въпреки че и „Метро Голдуин“ настояваха да вземат този филм. Е, както и да е, Виктор реши, че няма да е лошо да покани Хили Стрийт на прожекцията. Просто жест на добра воля — нали все пак ще работят заедно.

— Хили Стрийт^[1] ли каза? Това нали не му е истинското име? — засмя се Франческа и го погледна с недоверие, защото знаеше, че той имаше навика да се шегува с нея. — Не ти вярвам, сигурно ей сега си го измислил.

Ник се засмя:

— Така е. Аз го измислих, само че преди много години. Прякорът обаче доби популярност.

— Но пък що за странен прякор?

— Много му отива даже. Да работиш с него е все едно да караш колело нагоре по много стръмна улица. С дупки и клонки на всяка крачка. Истинското му име е Хилард Стийд и то ми подсказа прякора му. Всъщност не е лошо момче, ама е непоправим.

Виктор, който беше дочул разговора им, се изправи и погледна към Ник:

— Чакаме Хили още десет минути и започваме прожекцията. — Той погледна часовника си. — Стана почти единайсет. Както обикновено, Хили сигурно ще закъснее с половин час. А му казах да дойде в 10.30. — Виктор тръгна да излиза и когато мина покрай тях, те се почувстваха като джуджета. — Ник, аз отивам в прожекционната кабина. Извини ме за момент. — Той само кимна на Франческа, която плахо му се усмихна.

В очите на Ник се появи дяволито пламъче, като видя тази хладна размяна на любезни погледи. В последно време Франческа често беше в компанията на двамата приятели и Ник страхотно се забавляваше от неестествено сдържания начин, по който Вик се държеше в нейно присъствие. Още откакто Виктор пристигна в Англия, Катрин му посвещаваше голяма част от свободното си време, а когато Ким отиваше в Йоркшир, тя постоянно беше с Вик и го развеждаше и представяше в кръговете на най-изисканото лондонско общество. Само че сега Катрин си имаше и близка приятелка, която също водеше със себе си навсякъде. Всеки знаеше, че където и да се появи Катрин, до нея като кротко агънце неизменно се появяваше и Франческа. Но на двамата приятели съвсем не им беше безразлично,

когато Франческа беше в компанията им. Тя беше забележително интелигентна и остроумна, умееше така добре да говори, че понякога смайваше с неопровержимите си заключения, беше необикновено самоуверена за възрастта си и естествено — страшно хубава. Всъщност беше направо красива с онази типична за англичанките ненатрапваща се красота — беше свежа и нежна като пролетна роса. Не, никак не бе лесно човек да остане безразличен към лейди Франческа и Ник беше усетил това веднага.

Виктор винаги очакваше с нетърпение Катрин да доведе Франческа, но щом я видеше, поведението му рязко и необяснимо се променяше. Той или се държеше сдържано, хладно и подчертано необщително, или го обхващаха изблици на безпричинен смях и прекомерна дружелюбност, а тези крайности в поведението му бяха съвсем неприсъщи за него. За Ник беше пределно ясно кой е виновникът за такива странности в държанието му в присъствието на Франческа. Макар и блестящ актьор, начинът, по който прикриваше чувствата си, беше направо аматьорски. Всъщност неестественото му поведение само потвърждаваше колко много го привлича Франческа. Що се отнася до нея, тя се държеше съвсем нормално и непринудено и, изглежда, изобщо не се досещаше за огромния интерес на Виктор към нея. „Може би аз съм единственият, който разбира какво става, защото познавам приятеля си прекалено добре“ — мислеше си Ник. Веднага след това през ума му мина и друга възможност — дали пък Виктор сам не можеше да си обясни какво чувства към Франческа? „Не, не ми се вярва да е така“ — отговори си сам Ник. „И все пак Виктор умее да потиска чувствата си до такава степен, че да престане да мисли за тях — докато накрая ги забрави. Ако и сега постъпва така, той наистина е голям глупак“ — заключи Ник.

Николас Латимър пръв открито си призна, че Франческа много му харесва. Макар че я познаваше отскоро, той се привърза към нея като към сестра, защото тя в много отношения му напомняше за сестра му Марша. Тя разбираше шегите му и му отвръщаше в същия дух. Франческа беше момиче на място. За разлика от Катрин, помисли си той злобничко. Неговите бляскави остроумия, хапливи реплики и непочтителни подмятания удряха на камък при Катрин. О, тя се усмихваше, случваше се да се смее с глас дори, но очите ѝ го гледаха с такъв ледено смразяващ поглед, че понякога тръпки го побиваха. Със

своите безупречни маниери тя винаги се държеше любезно с него, дори сърдечно, но това беше толкова изкуствено и преиграно, че чак приличаше на пародия — или поне Ник усещаше нещата така. Въпреки че като писател той имаше огромен запас от думи, но никакъв начин не можеше да охарактеризира Катрин, освен с понятието „фригидна“.

Франческа обаче беше за него сърдечна, мила и весела душа. Една непоковарена млада жена с непринудено поведение и страхотно чувство за хумор. На Ник особено му допаднаше нейният пъргав ум и интелектуална нагласа. Тя беше още досетлива и проникателна и с широки познания по история, които Ник ценеше особено много и истински ѝ се възхищаваше.

Ник си спомни за онази скучна неделна вечер преди няколко седмици, когато Катрин изнуди Виктор да организира парти в хотелския си апартамент. Франческа също присъствуваше и беше отегчена не по-малко от Ник. Тя взе чашата си и се присъедини към него още в самото начало и двамата останаха заедно до края на вечерта. Ник изпита истинско удоволствие от нейната компания. Не ѝ личеше, но той усети, че тя се дразни от превзетото държане на Естел Морган и глупавите ѝ въпроси. Резервираният начин, по който Франческа се държеше с нея, беше в пълно съответствие с неговото собствено отношение на нетърпимост към журналистката, която той мислено охарактеризира като нагла и долнопробна нюйоркска курва.

Същата тази вечер той и Франческа обсъждаха онези исторически личности, към които и двамата проявяваха интерес. Тя му предложи да си поговорят за Ричард Невил, граф Уорик, известен като човек, който е успял да свали и въздигне не един крал на престола — един забележителен политик от XV век, поставил Едуард Плантадженет на разклатения английски трон след края на Войната на розите. Той я слушаше и с удивление откриваше, че тя има рядката дарба да разказва за личности и събития по невероятно жив и изразителен начин, сякаш беше родена за разказвач. Оттогава насам Ник използваше всеки удобен случай да я насърчи в писателските ѝ начинания и сам ѝ предложи да ѝ помага с каквото може. По своя инициатива даже беше говорил с английския си издателски агент за нейната бъдеща книга.

Сега, докато се размисляше, Ник установи, че от много време насам не беше прекарвал толкова приятна вечер. Да, действително имаше нещо забележително у Франческа Кънингам. Само дето беше твърде млада, дори прекалено млада. Иначе щеше да бъде идеална партньорка за Виктор. Точно такава жена му трябваше на него. „Ама че лош късмет“, промърмори намръщено Ник. Но кой е казал, че е прекалено млада? Виктор, разбира се. „Но и аз самият все го заяждах, че не му приляга на възрастта — помисли си Ник с разкаяние и се запита дали по този начин не беше обезкуражил приятеля си. — Ще се опитам обаче да променя нещата.“

После Ник отново се замисли за Катрин Темпест и за пробните ѝ снимки, които щеше да види всеки момент. Дали бяха толкова добри, колкото всички очакваха? Виктор и дума не обелваше за тях, даже се държеше така, сякаш крие нещо, и за първи път Ник не успя да разгадае мислите на приятеля си. Колкото и да го врънкаше да му каже нещо по-конкретно, Вик отговаряше с едно и също: „Мисля, че по-добре е сам да ги видиш. Не искам да ти влияя предварително с моето мнение. Слушай, братле, искам ти поне да ми кажеш честно как ги намираш!“

Ник се опитваше да се настрои да бъде безпристрастен, да погледне нещата непредубедено. Не биваше антипатията му към Катрин като към жена да повлияе на мнението му за нея като актриса. Ник понасяше компанията ѝ само заради Виктор, който странно защо се беше привързал към нея. Често пъти Ник се питаше какво толкова Виктор намира у нея.

Най-сетне се появи и Хилард Стийд. Преди да влязат в салончето, той и Виктор спряха и се заприказваха нещо, а Ник се приближи към тях с небрежна походка и приятелски поздрави Хили. Виктор обаче припряно ги подкани:

— Хайде, момчета, да почваме вече с тая прожекция! После ще си поприказвате!

Ник намигна шеговито на Хил, изкозирува чинно на Виктор и се запъти към мястото си. Веднага и Виктор седна до него, извърна се към оператора и му даде знак с глава да започва прожекцията.

Франческа стисна силно ръката на Катрин, без дори да я поглежда. Беше приковала очи в екрана и седеше напълно неподвижна. Катрин изстина от ужас и внезапно ѝ се прииска да избяга, но това

щеше да е проява на малодушие, а тя винаги се беше гордяла със своето самообладание. Нервното ѝ напрежение нарасна, сърцето ѝ слезе в петите, но външно остана спокойна и невъзмутима. Все пак я топлеше мисълта, че Франческа е до нея и я подкрепя. Катрин притвори очи и въпреки че не беше особено религиозна, неусетно започна да реди наум една молитва: „Моля те, Господи, направи така, че да се представя добре. Целият ми живот зависи от това. Моето бъдеще и бъдещето на Райън.“ Тя отвори очи, облегна се назад и се опита да се отпусне.

Светлините угаснаха, на екрана проблесна нещо за малко, но после внезапно настъпи пълен мрак и в салона се чу един общ възглас на недоволство. Но само след минута лентата тръгна отново и на екрана се появи надписът:

ПРОБНИ СНИМКИ

МИС КАТРИН ТЕМПЕСТ

И с това прожекцията най-сетне започна.

Ан Патерсън, актрисата в ролята на Нели Дийн, седеше в кухнята в имението на семейство Ърншоу и пееше приспивна песен на малкия Хеъртън, който всъщност беше една повита кукла. В самия роман Хийтклиф също участва в тази сцена и разговаря с Нели, докато тя взема бебето от люлката. После отива и ляга върху една пейка, обърната с облегалката към стаята, и така остава скрит от погледа на Кати, която влиза вътре малко по-късно. Франческа беше включила тази подробност в своя сценарий, защото според нея присъствието на Хийтклиф внася допълнителен драматизъм в цялата ситуация — той става неволен слушател на неласкавите думи, които Катрин изрича за него, а също и на нейното описание за разликата в чувствата ѝ към него и към Едгар Линтън.

Виктор обаче беше разпоредил на режисьора само Ан Патерсън да партнира на Катрин, за да се снижат максимално разходите по пробните снимки. Така че първите няколко страници от двадесет и пет минутния сценарий на Франческа отпаднаха и Хийтклиф изобщо не присъствуваше на сцената. Катрин се безпокоеше, че това орязване на сценария, колкото и малко да беше, щеше да намали емоционалната наситеност на епизода. Режисьорът обаче я успокои, че Ан много лесно би могла да маркира присъствието на трети човек, като от време на време хвърля тревожни погледи към другия край на кухнята и се

опитва да даде знак на Кати да спре с излиянията си. На Катрин не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи, тъй като режисьорът имаше решаваща дума.

Сега на екрана Нели Дийн продължаваше да припява тихичко на детето и всички в залата бяха притихнали — чуваше се само лекото бръмчене на прожекционната камера. Сякаш и въздухът застина в някакво напрежение и очакване. Всички бяха приковали очи в екрана и се питаха дали след малко ще видят дебюта на една бъдеща звезда или провала на една слаба актриса. Само Виктор знаеше отговора, но ги държа до последния момент в неведение.

Кухненската врата се отвори и на екрана се появи Катрин Темпест. Тя произнесе първата си реплика шепнешком:

— Сама ли си, Нели?

Всички погледи се впериха в Катрин, докато тя прекосяваше кухнята, за да седне до Нели Дийн пред огнището и така да се окаже в преден план на кадъра. Изглеждаше приказно красива в семплата, но изящна бяла муселинова рокля, по която бяха избродирани дребни цветчета метличина. Дрехата беше напълно в очарователния стил на миналото столетие — дълга до петите рокля, пристегнатата в талията със светлосин кадифен колан, с красиво деколте–лодка и с нежни като пеперудки къси буфан ръкави, които придаваха на Катрин много женственост. Гъстата ѝ кестенява коса беше сресана на път и прихваната от двете страни с малки светлосини кадифени шноли, като се спускаше на меки вълни по раменете ѝ. Камерата я представи в едър план и в салончето се чуха няколко възклицания, когато на екрана се появиха нейното съвършено лице и неповторимо красивите ѝ невинни очи.

Катрин изглеждаше толкова жива и истинска, че на човек му идеше да протегне ръка, за да я докосне — така поразителен беше ефектът от нейната красота, пренесена върху цветната лента. Играта ѝ бе великолепна, но внушението на нейния образ не идваше толкова от грациозните ѝ движения, от изразителното ѝ лице, от звънкия ѝ глас, макар че всичко това също имаше своето значение. Но освен всички тези качества от нея се излъчваше нещо толкова силно и магнетично, че публиката я гледаше запленено. Това беше нейното невероятно актьорско присъствие. Катрин беше самото олицетворение на

магическо очарование. С други думи, тя беше родена за кинозвезда с главна буква. А камерата не просто я обичаше, а беше влюбена в нея.

Докато течеше епизодът, Катрин представи на екрана цяла гама от човешки емоции. Първоначалната ѝ плахост се замени от весело настроение, примесено с очарователно кокетство, което на свой ред премина в недоволство и даже високомерие. Тя се държеше с Нели ту рязко и своенравно, ту ласкаво и мило. А накрая изпадна в такова драматично състояние, че от страстните ѝ думи, едновременно изпълнени с патос и реализъм, дъхът на зрителите секна. Франческа гледаше като хипнотизирана, седнала на самия ръб на стола със стиснати от възмущение ръце. И когато Катрин започна прочутия монолог на Кати Ърншоу за всепоглъщащата я любов към Хийтклиф, Франческа цялата настръхна. Тя не само многократно беше чувала и чела тези думи, но ги знаеше наизуст, и въпреки това ѝ се струваше, че Катрин им придава нов живот и смисъл с неповторима дълбочина. Никога досега Франческа не се беше чувствувала толкова развълнувана — тя осъзнаваше, че в момента наблюдава една гениална актриса. Катрин Темпест просто нямаше равна на себе си.

На екрана Катрин коленичи до Нели и с ръка на коляното я погледна умолително, а огромните и тюркоазени очи бяха изпълнени със страдание и възторг, породени от драматичното признание за своята непреодолима любов. Тя бавно говореше:

— Любовта ми към Линтън е нетрайна като горските листа. Аз знам, че с времето тя ще излинее, тъй както листата пожълтяват и умират наесен. Любовта ми към Хийтклиф прилича на онези скали ей там — трудно е да забележиш красотата им, но те са неизменна част от живота ти. — Катрин направи пауза само за миг и в този кулминационен момент очите ѝ се напълниха със сълзи, които рiekнаха обилно по страните ѝ. И тогава тя изрече: — Нели, та самата аз съм Хийтклиф! Аз постоянно мисля за него — но не с възторг, защото възторг не изпитвам дори от себе си, а с усещането, че той е част от моята същност. Така че не ми споменавай повече за раздяла — невъзможно е с него да се разделим.

Катрин зарови лице в полите на Ан Патерсън, като цялата се тресеше от ридания, а камерата се отдалечи от тях и ги хвана в един последен общ кадър. Прожекцията, която бе продължила точно двадесет и четири минути, приключи и екранът стана тъмен.

Пробните снимки бяха не просто успешни, а блестящи.

В салончето цареше пълна тишина. Никой не помръдна, докато лампите не светнаха — тогава внезапно вълнението на всички избликна и те заговориха шумно един през друг. Докато бършеше сълзите си, Франческа погледна към Хилард Стийд, който скришом правеше същото. Той шумно се изсекна и глуповато се огледа наоколо.

Все още с насълзени очи Франческа бързо се обърна към Катрин и бурно запрегръща и зацелува приятелката си.

— О, Катрин, моя миличка Катрин! Ти беше направо великолепна!

Катрин запримига с празен поглед, сякаш излизаше от някакво вцепенение, но преди напълно да дойде на себе си, около нея вече се бяха скупчили всички. Катрин бавно се изправи, все още леко стресната, и се усмихна несигурно, обзета от внезапно притеснение. Отвсякъде се посипаха щедри похвали и възторжени отзиви и те вкупом протягаха ръце да я поздравят, а тя едва смогваше да докосне всяка длан поотделно. Само Виктор седеше малко встрани от групата и докато наблюдаваше реакцията им, той целият сияеше от удоволствие и гордост, сякаш се радваха на нещо негово.

Само Николас Латимър не помръдна от мястото си. Той имаше силно развито чувство за обективност и справедливост, затова никога не би отказал да изрази към някого заслужена похвала, а в случая Катрин беше надминала всичките му очаквания. Той също възнамеряваше да поднесе искрените си поздравления на Катрин, но просто изчакваше да дойде на себе си.

Той все още беше като зашеметен от видяното. Още в първите минути от прожекцията Ник осъзна, че у нея има някаква магия. Тя със сигурност ще стане звезда. И то не от онези посредствени, изфабрикувани звезди, а голяма, велика киноактриса. Нищо чудно и да засенчи всички останали звезди. Тя беше неизползувана златна мина за киноиндустрията, защото имаше рядката дарба да въплъщава романтичните видения на хората, които не можеха да изживеят само чрез киното. Нейната поразителна външност, нейният сексапил, примесен с пикантна доза невинност, нейният невероятен актьорски талант щяха да ѝ осигурят най-почетното място на холивудския небосвод от кинозвезди. Тя щеше да отиде в Холивуд. Ник знаеше, че това е неотменната участ на всяка голяма артистка.

За миг той отново си припомни епизодите от прожекцията. Тя го поразя с удивителното си чувство за ритъм. Владееше го до съвършенство — правеше паузи там, където той не очакваше, и завързваше на места, където той предполагаше, че трябва да има забавяне на ритъма. Но сега, като се замисли, разбра, че не той, а Катрин беше усетила нещата по-вярно. Ник си призна, че усетът ѝ беше направо безпогрешен. А това е нещо, което не се учи. Един артист или го носи у себе си, или просто никога не го придобива. Но дори и без чувството ѝ за ритъм нейната игра беше толкова силна, завладяваща и убедителна, че когато тя произнесе: „Нели, та самата аз съм Хийтклиф!“, Ник веднага си помисли: „Та самата ти си Кати Ърншоу!“. Катрин не просто играеше роля, с цялата си душа тя живееше живота на своята героиня. И щеше да се вживява във всяка своя бъдеща роля. На екрана тя изглеждаше толкова естествено, колкото и самият Вик. И точно като него Катрин сякаш общуваше с камерата като с живо същество. На Ник му се струваше, че тя и камерата бяха влюбени една в друга, затова обективът беше уловил толкова много неща, които Ник дори не бе подозирал, че тя притежава — у нея имаше някаква чаровна безпомощност и неподправена тъга, която пронизваше сърцето на зрителя, но също и някаква неукротима страст и дълбока скрита стихия.

Той си припомни някои от репликите в своя собствен сценарий за филма. На едно място Хийтклиф, раздиран от страдание и любов, се обръща към Кати с думите: „Моя непокорна и сладка, Кати! Ти, моя непокорна душа!“ Колко смисъл придобиваха тези думи, когато човек изгледа кратката двадесет и пет минутна прожекция. Те подхождаха толкова на Кати Ърншоу, колкото и на Катрин Темпест, която беше живо олицетворение на героинята си.

Най-сетне Ник се изправи и се запромъква към Катрин, която беше заобиколена от Джейк, Джери, Хили, Гини, а Франческа и Виктор стояха малко встрани. Тя весело се смееше и се наслаждаваше на своя триумф, но в мига, когато видя Ник, смехът ѝ секна, а лицето ѝ се вкамени в някаква безизразност. Катрин го погледна ледено и враждебно със сините си очи и той усети предизвикателната ѝ самоувереност.

Неочаквано и необяснимо Ник почувствува как нещо го прободне в гърдите и го обля студена пот. Ник не разбираше какво става с него.

Той се закова на място пред Катрин и се втренчи безмълвен в нея. Чак сега забеляза колко малка и крехка е тя всъщност и се почуди защо никога досега не я беше видял в такава светлина. Той отново потрепери и съвсем нелепо през главата му мина идеята, че сигурно е пипнал някой грип.

Ник се усети, че мълчанието му става неловко и че всички вече го наблюдават, затова каза сърдечно:

— Ти си самата Кати. Едва ли някога ще мога да възприема друга актриса в тази роля. Не и след като видях твоето изпълнение.

Тя не произнесе и дума в отговор и той нервно се засмя, за да прикрие неудобството и растящото си объркване. После добави:

— Или, ако трябва да използвам някой от лафовете на Виктор, ти направо обра точките!

Катрин седеше като вцепенена, защото за първи път чуваше добра дума за себе си от Николас Латимър, и тя на свой ред го погледна смутено и недоверчиво, сякаш не вярваше на ушите си. Катрин застана нащрек и зачака той да изтърси за финал някоя от неизбежните му иронични забележки по неин адрес. Но за нейна най-голяма изненада Ник продължаваше да мълчи и да я гледа така сърдечно и приятелски, че тя съвсем се обърка. Постепенно ледът в очите ѝ взе да се стопява.

Най-сетне Катрин се усмихна. Това беше първата ѝ искрена усмивка за Ник, откакто го познаваше. Досега инстинктивно беше усещала, че не му влияе като жена, затова и не си правеше труда да изглежда очарователна пред него, защото усилията ѝ щяха да са напразни. Макар и колебливо, тя го попита:

— Сериозно ли мислиш, че съм се представила добре?

— Не просто добре, Катрин. Направо великолепно.

Отново между тях настъпи някаква тишина, даже скованост, и тя пак попита:

— Каж ми честно, Ник, наистина ли мислиш така? Ама честно, съвсем честно ми кажи!

— Да, Катрин, говоря съвсем сериозно — отговори той с тих и твърд глас. След това се обърна към Франческа и закачливата му усмивчица веднага се появи. — Ей, хлапе, и ти си си свършила дяволски добре работата по сценария. Май ще трябва да внимавам, че ще взема да остана без работа при тая конкуренция. Мили боже,

децата днес се раждат направо научени! Нищо, че още имат жълто около устата.

На Франческа ѝ стана много приятно и тя избухна в смях, а после му стисна ръката:

— Много ми беше чудно точно ти какво ще кажеш. А подобни думи от устата на един професионалист са голяма похвала. Благодаря.

Ник използва момента и се оттегли с Франческа настрана, за да избяга от вперените в него погледи, а вътрешно се питаше каква ли е причината за неговото смущение, за ледените тръпки, които го побиха на няколко пъти. „Сигурно ще да е някой грип“ — мислено се успокои той.

Катрин проследи с поглед Николас Латимър, докато той се отдалечи с Франческа. Щом и този човек, който толкова я мрази, твърдеше, че се е справила блестящо, сигурно беше истина. Вслушвай се в думите на врага — помисли си тя и неочаквано си спомни, че това беше любимата сентенция на баща ѝ — по-добре ще научиш истината от своя враг, отколкото от приятеля си. Неусетно се замисли и за брат си Райън като си представи как ли ще изглежда лицето му, когато я види на екрана и разбере, че е станала прочута звезда. Или поне скоро ще стане такава. Как ѝ се искаше брат ѝ да е до нея в днешния ден. За да стане свидетел на началото на нейния триумф. А това несъмнено беше началото и то точно така, както си го беше представяла.

Младото сърце на Катрин биеше все по-силно. Неутолимата ѝ амбиция и непоколебимата ѝ воля за победа станаха по-силни от всякога, но тя още веднъж си повтори наум клетвата, че ще спаси Райън и ще го изтръгне от лапите на баща им. „Още малко ми остава, повтаряше си тя, още съвсем малко...“

— Излишно е да ти казвам, че ролята е вече твоя — възкликна Виктор.

Катрин се стресна и почти подскочи. Тя го погледна и внимателно се взря в лицето му. После му каза:

— Е, да се надяваме. Благодаря ти, Виктор. — Тя кокетно се засмя. — Кажи все пак, наистина ли вече ролята е моя?

— Твоя е. Даже съм ти приготвил вече договора, който можеш да покажеш още днес на адвоката си.

— Благодаря... — Тя замълча, леко се намръщи и го запита предпазливо:

Бих искала да те попитам нещо. Защо беше толкова потаен, защо нищичко не пожела да ми кажеш за снимките? Не разбирам какво си...

— А така, хванаха ли те натясно, дяволе мръсен! — намеси се в разговора им Ник, ухилен до уши. Той продължи с превзето английско произношение: — Ах ти, непослушно момче, що за проява на лошо възпитание — да ни държиш така в неведение! Не бих казал, че това е признак на добър вкус, млади момко!

Виктор се усмихна широко и му отговори:

— Имах сериозни основания да пазя всичко скрито-покрито до последния момент. Всъщност много е просто — исках да съм абсолютно сигурен, че ще чуя искреното мнение на всеки от вас. Опасявах се да не ви настроя предварително, да не ви повлияя с моя собствен възторг, въпреки че на няколко пъти почти се издадох. Ето защо реших, че ще е най-добре да си трая. Когато за първи път изгледах снимките, направо не бях на себе си. После си ги прожектирах отново и отново, като търсех грешки, но не откривах нито една. И най-малкото примигване си е точно на мястото. Всъщност гледах ги четири пъти подред — призна си той — и всеки следващ път ми се струваха още по-добри. Не че се съмнявах в преценката си, но исках да видя дали и вие ще зяпнете като мене.

— Зяпнахме, и още как — извика Франческа и се изчерви до ушите. Останалите също заклатиха глави в знак на съгласие, а Хили Стийд даже предложи:

— Убеден съм, че „Монарк Пикчърс“ ще предложат договор на Катрин. — Той отмести очи от Виктор и погледна възторжено Катрин, като ѝ каза с леко приповдигнат тон: — Какво ви е мнението за тази идея, млада госпожице?

Преди Катрин да успее да отговори, Виктор го сръза:

— Я малко по-полечка, Хили! Не се изхвърляй толкова! „Белисима Продъкшънс“ има устното обещание на Катрин, а писменият договор е ей тука, в джоба ми. — Виктор потупа горния джоб на самото си и тъй като Хили все още го гледаше с недоверие, той измъкна оттам някакъв плик. — Да ти го покажа ли, Хили?

С видимо разочарование Хили поклати отрицателно глава:

— Не, Вик, вярвам ти. Не че те упреквам в нещо. Всъщност поздравявам те. Пипнал си първокласна звезда. — После внезапно му хрумна една идея и той бързо добави: — Дали ще имате нещо против,

ако ви предложим един малък аванс с уговорката, че ще ни отстъпите Катрин след „Брулени хълмове“? Искам да кажа — ако след това нямате планове за друг филм с Катрин. Искам още сега да обсъдим с теб тази възможност. Даже да се споразумеем за евентуалните условия.

Виктор го погледна заинтригувано.

— Хили, ти да не би да ни изненадаш с конкретна идея за някой нов филм? — попита той, макар и да не се съмняваше в отговора, защото знаеше, че Хили не би направил подобно предложение току-така. Биваше го тоя Хили Стийд, защото беше старо куче в занаята и човек не биваше да го подценява.

— Естествено, Виктор, ти какво очакваш? — Хили присви очи и умишлено замълча, като очакваше Виктор да го засипе с нетърпеливи въпроси и чак накрая той да съобщи новината си, за да прозвучи по-ефектно.

Виктор обаче също беше доста опитен и хитър и познаваше добре трюковете и уловките на Хили, затова реши да не захапва веднага въдицата и само се усмихна. Той спокойно си запали цигара, като на свой ред реши да изчака Хили и ужким небрежно се обърна към Ник:

— Между другото, Ник, като сме заговорили за нови филми, се сетих да те питам дали вече си прочел сценария на Франк Ломакс? Онзи, дето ни го изпрати фирмата на Морис? Той ще бъде добро следващо стъпало за Катрин.

Ник веднага усети тактиката на Виктор и се включи в тона му:

— Страхотен е. Мисля, че не трябва да го изпускаме. „Белисима Продъкшънс“ спокойно може да го финан...

— Не бързайте чак толкова! — прекъсна ги рязко Хили. — Още не сте чули моето предложение. — Той се прокашля важно. — Искам Катрин за... партньорка на Боу Стантън в новия му филм. — Той замълча за миг, за да могат думите му да направят нужното впечатление, и бързо заобяснява: — Всичко сме уредили вече, само нямаме изпълнителка на главната женска роля. Естествено ние имаме предвид няколко звезди, но на мен ми се струва, че Катрин ще партнира великолепно на Боу. Ще бъдат страхотна двойка във филма. Сценарият е на Хенри Ромейн. Както добре знаеш, той е най-добрият в бранша. Уили Адлер — режисьор. Мортън Лейн — продуцент. Костюмите ще прави Едит Хед. Започваме снимките през октомври. В

Холивуд. Снимачни площадки ще има в Сан Франциско и Ню Йорк. Всичко е определено да се направи само за три месеца.

Виктор преглътна стъписано. Чак такова нещо не беше очаквал — остана поразен от цялото съзвездие професионалисти, привлечени за филма, които гарантираха мащабите и качеството на бъдещата продукция, а не по-малко го впечатли и името на главния изпълнител. Ричард Стантън, известен в техните среди под името Боу, беше супер касова кинозвезда от ранга на Виктор, и то повече от двадесет години. Той беше англичанин, пробил в Холивуд през трийсетте, и оттогава не слизаше от върха. Безбройните му почитатели го намираха за красив, привлекателен, елегантен и неостаряващ. Той беше талантлив актьор с неподражаеми маниери, неповторим стил на игра, беше изискан и чаровен и неизбежно покоряваше жените. Леките, остроумни и заплетени комедии се бяха превърнали в негово творческо амплоа и филмите му винаги имаха огромен касов успех. „Ако след моя филм, помисли си Виктор, тя веднага се появи във филм и с Боу, стартът ѝ в киното ще бъде не просто блестящ, а главозамайващ. Право в целта, и то с космическа скорост. Моментално ще добие слава по цял свят.“

На Виктор свят му се зави. Той обаче прикри вълнението си и произнесе с равен и замислен глас:

— Сам разбираш, че първо ще трябва да говоря с Катрин, за да ѝ обясня какво означава твоето предложение за авансово ангажиране. Освен това бих искал да видя сценария, преди да ти дам окончателен отговор. Не че имам нещо против идеята ти, Хили, в никакъв случай. Мисля, че още тази седмица можем да седнем с теб и да обсъдим по-подробно нещата. А сега не мислите ли, че е време за обяд? И то за празничен обяд. Запазил съм маса в „Амбасадор“. С много шампанско и всякакви други...

— Вкуснотии — добави вместо него Катрин. Лицето ѝ беше спокойно и невъзмутимо и не изразяваше абсолютно нищо. Но сърцето ѝ биеше като лудо, мислите ѝ се стрелкаха бясно и дъхът ѝ почти секваше. Тя лекичко и многозначително се усмихна, хвана Виктор под ръка и тръгна с него към изхода.

Ник пък хвана Франческа под ръка и двамата се забързаха след останалите. „Всичко се развива прекалено главоломно. Има нещо ненормално в тая скорост на нещата — помисли си той с лоши предчувствия. Нищо хубаво няма да ни донесе това. Само ядове и

неприятности.“ Изведнъж така осезаемо го обхвана мрачното усещане за някаква надвиснала опасност, че той потрепери. Когато се качиха в асансьора, напрежението му нарасна още повече. После се усмихна на себе си и си каза, че пак въображението му се е поразвинтило, и то доста. Той се засмя и се опита да разсее тези неприятни мисли. Но мрачното настроение не го напусна целия ден, нямаше да го напусне и през следващите месеци.

---

[1] Стръмна улица (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XX

— И не се тревожи толкова за Стария, той ще се оправи — каза Ким, докато качваше куфара на Франческа върху поставката за багаж в купето. Той я погледна и продължи да я успокоява: — В крайна сметка нали си има Дорис да пърха около него като предано херувимче и да си го глези като бебе, а на него, изглежда, това му харесва. По всичко личи, че и Дорис се вживява с удоволствие в тази си роля. — Ким ѝ се ухили заговорнически, а в очите му проблесна дяволито пламъче. — Изобщо една съвременна Флорънс Найтингейл е нашата Дорис, само дето е облечена в дрехи на Кристиан Диор и е обсипана с диаманти.

Въпреки че сериозно се тревожеше за баща си, Франческа не се сдържа и се засмя:

— Разбирам за какво намекваш. Наистина ли мислиш, че са на път да ни поднесат някоя изненада?

— Убеден съм. — Той седна на срещуположната седалка и затърси из джобовете на коженото си яке кутията с цигари. Най-сетне я намери, запали си една цигара и добави: — Май ще слушаме скоро сватбения марш, а? — Той въпросително повдигна вежди.

— Аз пък не съм толкова убедена — отговори Франческа. — Те и двамата са доста потайни. Е, вярно е, че напоследък в очите на Дорис проблясва някаква особена самоувереност и тя е започнала да се държи към татко като към свой съпруг. Пък и не само това. Доколкото видях, взела е в Лангли всичко в свои ръце — нещо, което никога не е правила преди. Аз обаче нямам нищо против Дорис да се омъжи за татко, а ти, Ким?

Той кимна с глава:

— Аз също. Даже се радвам на тяхната връзка и на новото ѝ развитие. Искрено се надявам, че най-сетне ще се оженят. Мисля, че Дорис е добро парче и ще бъде идеална съпруга за татко. Той има нужда именно от весела, забавна и жизнерадостна жена. Която обаче трябва изцяло да му се посвети. А освен всичко останало, Дорис има купища сладки доларчета...

— Господи! Ти си ужасен! — прекъсна го Франческа. Колко пъти да ти напомням, че това е последното нещо, което би могло да повлияе на татко! Как изобщо можеш да си го помислиш! — Тя го стрелна с укорителен поглед.

— О, Франки, знам отлично, че Стария не се интересува от парите ѝ. Но всички тези чудесни доларчета едва ли ще му навредят. Тъкмо обратното, бих казал. — Ким дръпна от цигарата и замислено се загледа в кръгчето от дим, което направи във въздуха. После внезапно смени темата: — Що се отнася до произшествието с татко, недей да се тормозиш повече за това, просто го забрави.

— Ще се опитам — обеща Франческа, която вече не го гледаше сърдито. — Но не мога да се отърва от чувството, че вината беше моя, защото...

— Стига с тия глупости! — прекъсна я той и почти ѝ се скара. — Такива неща се случват с всеки и никой не е виновен. Още по-малко пък ти.

— Да, но ако не го бях помолила за онази книга, той нямаше да се покачи на стълбата в библиотеката и да падне.

Ким изстена с досада:

— О-о-у, Франки! Но той вече е паднал и ти нищо няма да промениш, като се тревожиш излишно. — Ким видя, че тя пак го гледа сърдито, затова побърза да добави: — Слушай, мила, нали доктор Фулър каза, че той ще се оправи, стига да полежи кротко една-две седмици, пък и Фулър ще му дава обезболяващи хапчета. Вярно е, че е отвратително да си счупиш тазова кост, защото не може да се намести, но тя сама си зараства, ако не се движиш известно време.

— Знам, че е така. Но сигурно доста ще се измъчи, горкичкият.

— Права си. Но поне в момента татко изглежда весел, и как иначе, щом като добрата стара Дорис го взе под крилото си. Да не говорим как го зарадвахте ти и Катрин с вашето предложение за филма.

— Това стана благодарение на Катрин. На нея ѝ хрумна тази идея — аз нямам никаква заслуга в случая — заяви Франческа. Лицето ѝ просветна и нейните кехлибарени очи заблестяха с обич. — Тя е невероятно момиче, нали Ким?

— Направо е върховна. Супер момиче — охотно се съгласи той и се ухили до ушите. — Нали няма да забравиш да ѝ предадеш много

целувки от мене? Обади ѝ се веднага щом пристигнеш.

— Как да го забравя като сто пъти ми го повтори досега — разсмя се тя. После се стресна, защото чу, че вратите на влака започнаха да се затварят, а диспечерът изсвири пронизително. — Време е да слизаш, Ким. Иначе току-виж си се понесъл с мене за Лондон.

— Мисълта за това даже ме блазни — отговори Ким, защото копнееше да види Катрин. Той изстена и направи гримаса на досада. — Уви, дългът ме зове и в момента в Лангли съвсем не могат без мен. — Изправи се, целуна сестра си по бузата и окуражително стисна едното ѝ рамо. — Приятно пътуване, Франки, и се грижи повече за себе си, пази се да не настиваш повече. — Той тръгна да излиза от купето, но се обърна, за да я успокои още веднъж: — Татко е в сигурни ръце, така че опитай се да не се тревожиш. Докато аз съм в Лангли, ще се погрижа той стриктно да изпълнява лекарските съвети.

— Не се и съмнявам в теб. Довиждане, миличък.

— До скоро — усмихна ѝ се той и скочи пъргаво на перона. Тъкмо затръшна вратата на вагона и влакът бавно потегли от гарата — затрака по релсите на юг, към далечния Лондон.

Франческа седна и се намести в ъгъла, като се опита да се загърне още по-добре в пъстрото си вълнено палто. Тя леко трепереше, въпреки че под палтото имаше пуловер, жилетка и дебела вълнена пола. Вратът ѝ беше омотан с кашмирен шал, а краката ѝ бяха обути с топли ботуши. Но в купето беше студено, защото парното все още не беше тръгнало. В началото на седмицата се бе простудила и така и не успя да се излекува. Мели, старата им дойка, която сега живееше в една къщичка в имението, я беше натъпкала с всичките си бабешки лекове, но дори и тези изпитани старовремски церове не помогнаха. Настинката още я държеше и състоянието ѝ даже се влошаваше.

Франческа отвори чантата си и извади пакетче хапчета за гърло, приготвени лично от Мели, която вчера ѝ ги пъкна загрижено в ръката. Усмихна се, защото с умиление си припомни как Мели ги беше отгледала. Мели наричаше тези хапчета „Рибарски приятелчета“, защото както тя самата твърдеше, те били измислени от исландските рибари, които и в студ, и в мраз ловели риба под морския лед. Като деца Мели насила ги тъпчеше с тези лековити бонбончета. Те бяха толкова лютивви, че очите им се насълзяваха, но Мели се кълнеше, че

това е най-добрият лек за възпалено гърло. Сега Франческа доброволно пъкна едно хапче в устата си и започна да го смуче, а погледът ѝ се зарея към пейзажите, които бягаха край прозореца на купето ѝ. В момента влакът се намираще между Дейлс и Лийдс. Цялото поле беше сиво и пусто, покрито с тънка корица хрупкав скреж, а високите голи дървета се възправяха като горди и самотни часовои на фона на бледото небе, което изглеждаше застрашително в мрачния зимен ден. Тази година пролетта щеше да закъснее — нямаше ги първите стръкчета зеленина, но се чуваше блеене на новородени агънца. Не се виждаха и ранни нарциси, полюшвани от вятъра, въпреки че вече беше първата седмица от март. Изведнъж пред погледа ѝ изникна телеграфен стълб, от който излизаха жици до два съседни хълма, и това само развали специфичната красота на гледката пред нея. Този стълб ѝ напомни за трудностите, които беше срещнала през седмицата, докато развеждаше Джери Масингам и Гини из околностите на Йоркшир, за да си изберат подходящи места за филма.

Първите няколко дни ѝ се сториха много, изморителни и направо ужасни. Джери беше започнал да нервничи и раздражението му растеше с всеки изминат ден от тяхната обиколка на Йоркшир — най-голямото графство в Англия. Всеки път, когато си харесваха красиво местенце за външните снимки, неизбежно изникваше някое грозно творение на човека от ХХ век, което се натрапваше и правеше мястото неизползуваемо за сцени от ХІХ век. Телеграфните стълбове, пилони и водни кули хич не подхождаха за пейзажи от викторианска Англия.

Когато съвсем се отчая, Франческа реши да ги заведе много по-надалеч, отколкото първоначално беше мислила. Те минаха през Рипън, Мидълхам и Дейбърн и стигнаха чак до Суейлдейл, Уензлидейл и Квъърдейл, където се простираха безкрайни пущинаци, пресечени тук-там от дълбоки долини, през които минаваха бързоструйни рекички, спускащи се на места в пенливи водопади, а бистрата им вода искреше от студената северна светлина. Спряха далеч във вътрешността на областта, където откриха фантастични местенца, непоковарени от човешка ръка. Изкачиха се на високия хълм над живописното селце Гринтън и едва тогава Джери въздъхна с облекчение, докато се възхищаваше на пейзажа наоколо. Той остана поразен, сякаш не вярваше на очите си. Във всички посоки се простираше само една безкрайна хълмиста местност — ужасно гола и

тъжна, и само тук-там се виждаха бели петна замръзнал сняг. Въпреки това гледката беше невероятно красива, защото строгата и сурова природа внушаваше страхопочитание. Сред тази девствена пустош самотно и величествено се издигаха остри скални зъбери, които сякаш пробождаха сивото зимно небе. А далече към хоризонта се виждаха равнините, които бяха коренно различни от тоя пущинак — там бяха грижливо разкроените плодородни полета, а покрай тях меко се виеше реката Суейл и когато се процеждаше малко слънчева светлина, тя започваше да проблясва като изящна сребърна панделка. Джери беше толкова запленил от гледката, че не можеше да помръдне от мястото си, сякаш беше омагьосан. Той категорично заяви, че това е възможно най-подходящата местност, а на киноекрана ще изглежда величествена. Те незабавно обходиха района и си избраха конкретни петна за различните епизоди, като поставиха маркировка, за да ги намерят лесно.

На Франческа ѝ достави удоволствие да съдействува на Джери и на неговата очарователна помощничка, но се почувствува много неудобно, когато ѝ връчиха чек за двеста лири, тъй като тя не считаше, че е свършила кой знае колко работа. Но Джери упорито твърдеше, че хонорарът ѝ е съвсем нормален, така както ще бъде в реда на нещата, ако баща ѝ срещу пет хиляди лири се съгласи екипът да използва някои от помещенията в замъка за вътрешните снимки. Баща ѝ остана изумен от колосалната сума, която му предлагаша, а и тя не по-малко се изненада от самата идея да се снима в замъка.

Всъщност тази идея се роди съвсем случайно в деня, когато гледаха пробните снимки на Катрин, и именно на Катрин семейство Кънингам дължеше това примамливо предложение. По време на обяда, който Виктор даде в нейна чест в „Амбасадор“, след многото тостове и шампанско разговорът се завъртя около проблемите по създаването на бъдещия филм. Както обикновено Джери се безпокоеше за бюджета и започна да се оплаква за огромните суми, които ще трябва да пръснат, за да възпроизведат в студио балната зала на имението „Тръшкрос Грейндж“, която беше необходима за една от най-важните сцени във филма. Катрин слушаше много внимателно и изведнъж прекъсна потока от думи на Джери:

— Но защо да не използваме някой салон или бална зала от аристократична къща от онова време или от истински замък? —

предложи му тя. — Замъкът Лангли например е напълно подходящ. Виждала съм снимки на балната зала в него и мисля, че ще е идеална за целта.

За миг всички на масата замлъкнаха и сега Франческа си спомни как погледите им се приковаха в нея с любопитство, надежда и очакване. Виктор се прокашля и заговори пръв:

— Ти какво мислиш, Франческа? Ако балната зала действително е подходяща, дали баща ти ще ни разреши да снимаме вътре?

— Ами... да... сигурно — беше отговорила тя колебливо, защото не знаеше как ще реагира баща ѝ и дали ще даде съгласието си.

— Обзалагам се, че ще излезе много по-евтино, отколкото да направите бална зала в студио — побърза да напомни Катрин. — Сигурна съм, че графът няма да ви поиска безбожна цена.

Смаяна от думите ѝ, Франческа веднага се възпротиви:

— Господи! Та татко никога не би поискал да му пла... — тя млъкна по средата на думата, защото Катрин многозначително я срита под масата. Франческа цялата се изчерви, без да знае как да продължи.

Виктор ѝ се притече на помощ, като каза:

— Разбира се, че компанията ни ще плати на баща ти наем за използването на помещения от замъка — тонът му беше делови и не търпеше възражения. — Иначе няма да се съглася на този вариант.

Тогав Катрин се захили доволно, очите ѝ самоуверено искряха и в същия момент ѝ хрумна още една идея. С наставнически и компетентен глас тя им заяви, че Франческа е най-подходящият човек за водач на Джери, който възнамеряваше да обходи целия Йоркшир, за да избере подходящи места за снимки.

— При цялото ми уважение към тебе, Джери, все пак трябва да ви напомня, че Франческа идеално познава всичките тези места, защото е родена и израснала там — каза Катрин. — Само си помисли колко ходене ще спестиш, ако си имаш екскурзовод като нея. Освен това съм сигурна, че Франческа ще ти покаже такива скрити красиви местенца, за които не си и подозирал, че съществуват.

Виктор и Джери се бяха разбрали само с по един поглед, защото предложението на Катрин беше толкова разумно, че нямаше нужда да го обсъждат. Франческа се трогна от искрения и ентузиазирани начин, по който и двамата започнаха да я молят да приеме предложението, затова тя не упорства изобщо. Дори се беше съгласила веднага, защото

не искаше да е просто наблюдател, а участник във вълнуващия свят на киното, и искрено се надяваше, че ще успее да помогне на Джери.

„Всъщност искаш да бъдеш по-близо до Виктор, а света на киното е неговият свят“, каза си тихичко на глас Франческа, докато пътуваше във влака. Тя извърна поглед от прозореца и невидящо се втренчи в рекламния плакат пред нея, който разкриваше прелестите на слънчевия курорт Брайтън. Гледаше празно някъде отвъд него, защото цялото ѝ съзнание се изпълни с образа на Виктор. Тя отдавна беше изоставила неодобрението и резервите си към него и вместо първоначалния страх сега изпитваше такива необикновени и бурни чувства, каквито досега не познаваше. С изненада откри, че през времето, което прекара в Йоркшир, Виктор ѝ липсваше и тя постоянно мислеше за него. Миналата вечер се усамоти в стаята в Лангли и прекара часове пред огъня, като се опитваше да разгадае чувствата си, да си ги обясни колкото се може по-добре. Разстоянието между тях и раздялата за известно време ѝ позволиха да разсъждава по-обективно и тя най-сетне призна пред себе си голата истина: „Аз съм влюбена във Виктор Мейсън“. Уплашена и объркана от несигурността и противоречията, които изживяваше, тя не посмя да си признае докрай, че всъщност го обича. Искаше ѝ се да вярва, че това увлечение е нещо временно и затова не бива да го приема толкова сериозно.

Но сега тези въпроси я налегнаха отново. Тя въздъхна, притвори очи, облегна се назад и се опита още веднъж да си обясни чувствата към него. Всичко ѝ се струваше безнадеждно. Франческа се ужаси от тази мисъл. Виктор я приемаше само като приятелка на Катрин. Тя знаеше, че между тях никога не можеше да има нищо повече, освен едно добро приятелство, а и в това се съмняваше. Макар че винаги беше мил и сърдечен с нея, той я възприемаше само като малко момиченце, още дете. Но дори и да разбираше, че тя не го вълнува като жена, Франческа с изненада осъзна, че ще ѝ е трудно, дори невъзможно, да потисне чувствата си към него. Даде си сметка, че до този момент ѝ стигаше да го вижда наоколо, защото самото му присъствие беше достатъчно за нея. Но дали това щеше да ѝ стига и за в бъдеще? Щеше ли да може спокойно да седи до него — да го вижда толкова близо до себе си, а той да бъде толкова далече от чувствата ѝ? Едва ли. Тя знаеше, че ще страда, и то много.

Предната нощ Франческа дълго не можа да заспи, защото продължи да си мисли за Виктор. Лежеше будна, а душата и тялото ѝ го желяеха, копнееха за него. За първи път беше усетила странни и опасни тръпки у себе си, непознати страсти и видения възпламеняваха съзнанието ѝ и изведнъж тя не можа да се познае, а собственото ѝ тяло ѝ се струваше чуждо и загадъчно. Цяла нощ прегръщаше и стискаше възглавницата до полуда, като се опитваше да спре дивите видения, които я преследваха, да обуздае непокорното си въображение, където виждаше как се люби с Виктор, как му се отдава напълно и без остатък. Въпреки че нямаше никакъв сексуален опит, тази нощ тя откри, че фантазията ѝ беше нейната най-ерогенна зона. Виденията за Виктор бяха толкова необуздани, еротични и чувствени, че Франческа се ужаси от себе си и даже се изчерви в тъмнината на стаята си.

На сутринта, когато се събуди, тя откри, че ръцете ѝ все още стискат възглавницата. Беше я прегърнала така здраво, сякаш прегръщаше Виктор. „Де да беше така“, помисли си тя и от очите ѝ бавно потекоха горчиви сълзи на несподелена любов, които преминаха в отчаяни ридания. Франческа дълго плака. Когато най-сетне се успокои, тя реши никога повече да не го вижда. Знаеше, че трябва по някакъв начин да се откъсне от неговата компания, въпреки че все още не беше измислила как да обясни това на Катрин, която и не подозираше за нейните чувства.

Но сега, докато влакът я носеше към Лондон, тя беше раздирана от противоречия — обхващаше я ту мрачна депресия, ту радостна еуфория. Колебаеше се дали да послуша гласа на хладния си аналитичен разум или гласа на неспокойното си жадно сърце. Силният ѝ ум диктуваше да стои далече от него, за да си спести страданията, но чувствата ѝ неудържимо я тласкаха към Виктор. Беше съвсем млада и не познаваше болките и неизбежните разочарования от живота, затова у нея имаше много надежда и тя не се страхуваше да мечтае. Защо пък той да не си промени отношението към нея и да я заобича така, както тя го обичаше.

Изведнъж сърцето ѝ се сви. „Аз не го обичам, не го обичам. Наистина не го обичам! — започна да си повтаря тя. — Просто съм влюбена... просто едно глупаво увлечение.“

Вратата на купето рязко се отвори и тя стреснато погледна. Кондукторът, който стоеше пред нея и приятелски ѝ се усмихваше,

беше неин стар познат. Казваше се Бивър и от много години пътуваше по линията Единбург — Лондон. Франческа го познаваше още от малка, когато два пъти в годината тя, баща ѝ, Ким и Мели отиваха до Лондон.

— Добро ви утро, милейди — поздрави я той.

— Добро утро, Бивър. Как си?

— Благодаря, не мога да се оплача. А вие как сте? Какво прави негово благородие, също и младият граф — брат ви?

— Всички сме добре, благодаря.

Той кимна доволно и ѝ се усмихна пак:

— След малко ще сервираг закуската, милейди, тъй че заповядайте във вагон-ресторанта. Тази сутрин има ужасно много пътници и влакът ще се препълни, особено след като спрем на Лийдс.

— Благодаря ти, Бивър, в такъв случай идвам веднага.

Тя прибра в чантата си книгата, която ѝ беше дал Ник, и се изправи. Бивър ѝ направи място да мине, затвори след нея вратата и с полюшваща се походка тръгна по останалите купета.

Франческа си намери свободна маса във вагон-ресторанта и седна. Погледна менюто, но усети, че не беше гладна, по-скоро ѝ се пиеше нещо топло. Поръча си каничка чай и препечена филийка и отново извади от чантата си книгата на Ник. Това беше един от първите му романи. Той ѝ подари книгата със специално посвещение за нея. Тя вече я беше чела няколко пъти, като попиваше с удоволствие всяка страница и се възхищаваше на необикновения му усет към езика, на майсторския начин, по който си служеше с думите — така, че всичко сякаш оживяваше. Препрочете си няколко любими пасажа и затвори книгата, когато на масата се появи закуската.

Сега мисълта ѝ се прехвърли към Ник. В последно време те бяха станали истински приятели и между тях се установи някакво дълбоко разбирателство. Тя ценеше неговото мнение и внимателно се вслушваше в съветите, които ѝ даваше с най-добро приятелско чувство. За нея беше истинско удоволствие, че той проявява такъв интерес към работата ѝ. Преди десетина дни Франческа доста плахо го помоли да хвърли поглед върху първите страници от книгата ѝ за Чайниз Гордън. Когато ѝ върна листата, той беше направо въодушевен. Думите му още звучаха в ушите ѝ: „Това, което прочетох, е страхотно. Продължавай в същия дух. Изобщо не се колебай — беше ѝ казал той.

А после замислено ѝ даде едно дълго разяснение: — Чуй ме, моето момиче. Ти действително имаш талант. Но талантът само не е достатъчен. Нужни са ти още воля, възискателност, всеотдайност и вдъхновение. Цялото ти съзнание трябва да бъде погълнато от книгата. Иначе нищо няма да излезе. Но има и още нещо с главно «В» — Въодушевление. И без него не може. Желанието ти за писане трябва да е по-силно от всичко останало и трябва да си готова на жертви в името на това. — Накрая той се беше усмихнал дяволито. — А има и едно «В», което е много опасно. Нарича се Вятърничавост — то може да съсипе всеки писател. Трябва да свикнеш така добре да организираш времето си, така да се изолираш от всичко останало, че никога нищо да не може да те изкуши, ако ще е в ущърб на работата ти. Схващаш ли, моето момиче?“

Ник толкова мило ѝ казваше „моето момиче“, колкото мило звучеше и неговото „братле“ към Виктор. Постепенно Франческа разбра, че той си има специфични обръщения, които използва само за най-близките си приятели. Тя отпи от чая и се усмихна, защото от мисълта за Ник ѝ стана малко по-леко на душата. Внезапно ѝ хрумна, че той никога не наричаше Катрин „моето момиче“ — винаги се обръщаше към нея само по име. Може би изпитваше някакво страхопочитание пред невероятната ѝ красота и огромен актьорски талант. Франческа не можеше да повярва, че Ник мрази приятелката ѝ, каквото и да говореше Катрин. Ким също споделяше мнението на сестра си. И тя, и Ким считаха, че Катрин просто си въобразява. Сега, като се замисли за това, Франческа си припомни как Ник се държеше с Катрин така, както и с нея — закачливо, но приятелски. Но като че ли на моменти той се държеше малко сдържано с приятелката ѝ, сякаш умишлено избягваше да се шегува с нея. Въпреки че беше поднесъл на Катрин най-искрени поздравления след прожекцията, по време на обяда се държа странно затворено и изолирано от веселата им компания. Но нали на масата той беше пошушнал на Франческа, че нещо не му е добре и че сигурно го е хванал грип. И наистина изглеждаше зле — лицето му беше преbledняло и някак изпито. Сигурно затова се беше държал така необщително тогава. Тя се надяваше, че за разлика от нея, той е успял да отърве простудата.

След като закуси, Франческа се върна в купето и с облекчение откри, че то все още беше празно. Тя седна в ъгъла и отново се сгуши в

палтото си, като се опита да поспи. Успя да подремне малко, макар че непрекъснато кихаше и кашляше. Когато най-сетне влакът пристигна в Лондон, вече я тресеше, очите ѝ бяха насълзени, а имаше и температура.

Тя слезе от влака и навън валеше проливен дъжд, затова се затича с куфара си по опушения сив перон с надеждата, че няма да чака дълго такси. За щастие до колонката пред гарата все още нямаше много хора и Франческа бързо си хвана такси. Шофьорът сръчно се запровира по задръстените улици в центъра на града, на път за квартал „Мейфеър“ в западната част на Лондон. Дъждът премина в яростен порой и на няколко пъти Франческа видя как небето се разцепва от светкавици, а после става още по-мрачно и зловещо. Гръмотевиците продължаваха да отекват някъде надалеч, когато бурята над Лондон поутихна.

Като стигнаха до улица „Честърфийлд“, Франческа вече се чувствуваше толкова зле, че с нетърпение чакаше да спрат пред дома ѝ. Беше направо смазана — всички кости я боляха и цялата се тресеше, а на няколко пъти почти се задуши от кашлица. Тя плати нетърпеливо на шофьора, изскочи бързо от колата и се втурна тичешком по стълбите пред къщата. Испита истинско облекчение, когато затвори вратата зад себе си. От столовата веднага доприпка госпожа Могс с парцал за прах в ръка. Изглеждаше уморена, но лицето ѝ сияеше под нейната невъобразима шапка с цветя. Разсеяно, Франческа се замисли дали тя изобщо някога я сваля от главата си.

— А-а, милейди, па ти си дойде — заговори високо госпожа Могс и така енергично ѝ кимаше с глава, че маковете по шапката се тресяха целите. — Айде свали ги тия мокри парцали и бегай право у банята. Турила съм да уври една убава супичка на печката, ама че ти я донесем в леглото — разпореди се тя. — Много тебе да се пазиш, милейди, че тая твоята настилка 'ич не ми 'аресва.

— Здравейте, госпожо Могс — успя да я прекъсне най-сетне Франческа и се усмихна едва-едва. Тя остави куфара си на земята, съблече мокрото палто и го закачи. После се обърна с учудено изражение към госпожа Могс. — А вие откъде знаете, че съм настинала?

— Па как откъде! Госпожа Астернан! Тя ми каза! — заяви важно госпожа Могс. — Она сама ми се обади сутринта да ми каже. Сичко я

послушах. Каза ми да ти стотвям чорбичка и да те турим право у креватото. Много арна женица е тая госпожа Астернан. Каза ми още и за негова светлост, дека бил паднал — зацъка съчувствено с език госпожа Могс, но после продължи потока си от думи. — Ай боже, каква беля! Ама и тия стълби са толку лоши! Я се това му викам на моя Алберт, колчем се фане да мие прозорците. Ама пак арно, белким и по-голем сакатлък е можло да стане. Но негова светлост можеше да си счупи и врато. — Тя кимаше компетентно на Франческа. — Като нищо моеше да си гу счупи; милейди!

Франческа едва сдържаше смеха си.

— Да, права сте, госпожо Могс — и ние всички с това се утешавахме. — Тя потрепери в хладното антре, грабна куфара си и тръгна нагоре по стълбите. Но насред стъпалата се спря и се обърна, защото госпожа Могс извика:

— О-о-о, насмалко да забравим, милейди. Мис Темпъл също се обажда. Те нема и час.

— Искате да кажете — мис Темпест — поправи я кротко Франческа. — Каза ли ви да ми предадете нещо?

— Каза, каза, милейди. Искаше да ти каже да не забравиш че ше одите да вечерате некъде. Аз па й казах, че ти си бая болна и сигур нема да одиш никъде. Рекох й още, че госпожа Астернан ми се е обаждала лично и ми е казала за лошийо късмет на негова светлост. Требе да знаеш, че госпожицата много се разстрои — ей, на е културна тая мис Темпъл. Секи случай, каза, че па ше ти се обади по телефоно. Немаше време жената, че отиваше да обедва некъде. Бързаше де, това искам да ти кажем. Рече да не си на кахър за вечерата. Она щела да я отложи, милейди. И си мислим, че добре стана така.

— Аз пък, госпожо Могс, мисля, че не е ваша... — започна Франческа сърдито, като се канеше да я смъмри, че си пъха носа навсякъде. Но после веднага се отказа. Та госпожа Могс си беше добра душица и просто се грижеше за нея, макар и толкова непохватно. — Всъщност, сигурно сте права, госпожо Могс. Мисля, че ще е най-добре да си полежа поне един ден. Чувствувам се направо отвратително, а пък и днес е такъв ужасен ден.

— Тъй, тъй, милейди. Оно не е време като време. Я си стой дома, а я те сега ше изтичам да ти донесем нещо за апване. Айде бегай у

банята да се понатоплиш. След малко че ти донесем чорбичка. Турила съм ти и шише с гореща вода у леглото да се сгрееш.

— Толкова сте мила, госпожо Могс. Много ви благодаря. А между другото, имаше ли много поща миналата седмица? Вие сигурно сте оставили всичко на бюрото на татко? — Франческа реши да тръгне към библиотеката, но госпожа Могс решително ѝ препречи пътя с парцала в ръка.

— Що ви трябва сега да се занимавате с тия работи? Та що като са дошли сметки? Да опустеят тия сметки — произнесе госпожа Могс решително.

— Е, добре. Добре тогава. Ще ида да се пъхна във ваната. Дано да се постопля.

Докато се изкачваше нагоре по стълбите към своята стая, изведнъж болезнено я прободде мисълта, че няма да се види с Виктор Мейсън тази вечер. Именно той ги беше поканил на вечеря, а сега Катрин сигурно вече я е отложила. „По дяволите, и аз не знам какво искам!“ — промърмори си тя и се намръщи сърдито.

ГЛАВА XXI

Виктор Мейсън се втренчи в Джери Масингам с твърд и сериозен поглед, а после рязко му каза:

— Погрижи се да направиш застраховки на всичко ценно в замъка Лангли, извън сумата за общата застраховка на филма. Сериозно ти говоря — на абсолютно всичко ценно, Джери. В никакъв случай не искам да си имаме неприятности, ако случайно стане нещо и повредим някоя ценна вещ. Мисля си, че най-добре е да сме презастраховани.

— Не се безпокой, вече съм говорил с Джейк за това — отговори бързо Джери и се зачуди защо Виктор го смята за глупак. От един час насам не беше престанал да го поучава като малко дете. Но така или иначе Виктор се държеше и с Джейк Уотсън по същия начин. Джери се ухили, защото усещаше, че Виктор днес е изпаднал в едно от своите делови и началнически настроения — държеше се като продуцент, а не като актьор, опитваше се да им покаже, че е добре запознат с подробностите около подготовката по един филм и че умее да предвижда всички рискове. „Няма що, всички вече направо сме във възторг от неговите лекции“, помисли си Джери. Той обаче усети, че Виктор го наблюдаваше с черните си пронизателни очи, затова бързо продължи: — Освен това възнамерявам да ги помоля да си приберат всички лампи, вази и украшения от стаите, в които ще снимаме, а ние ще ги заместим с имитации. Просто за всеки случай, за да не...

— Да, добре си се досетил — прекъсна го Виктор. Той се облегна назад в стола си, издуха педантично една прашина от ръкава на тъмносиньото си сако и отбеляза: — Предполагам, че там е пълно и със скъпи килими, нали?

— Да. Графът ни каза, че имат немало старинни и ценни килими и изрази безпокойството си за тях. Аз обаче му обясних, че независимо дали ще има килими или не, под камерите и останалото оборудване винаги поставяме пластмасови подложки. А най-ценните килими ние и без друго ще ги заменим с имитации. Трябва да ти кажа, Виктор, че

замъкът е пълен догоре с най-невероятни съкровища, с безценни предмети на изкуството, така че в никакъв случай не бива да рискуваме. — Той клатеше глава с възторжен поглед. — Замъкът е невероятен паметник от миналото. При това е необикновено красив. Ами ако беше видял картините! — Той подсвирна с въодушевление, като продължаваше да клати глава. — Мили боже, та само те са цяло състояние! Ти обаче не се безпокой, аз съм се погрижил за всичко — каза Джери с убедителен глас и не сваляше поглед от Виктор. — Знаеш, че не съм от вчера в занаята.

— Знам, че си падаш малко педант, Джери, но и аз самият съм такъв. Обичам да се презастраховам и изненадите не са ми по вкуса. Особено пък неприятните изненади.

Той се усмихна леко на Джери и се зае да разглежда купчината черно-бели снимки, които Джери беше направил миналата седмица в Йоркшир. Разпръсна ги по масата и започна да се спира на всяка една поотделно с набито професионално око.

Джери седна и напрегнато зачака мнението на Виктор, защото знаеше, че той ще му каже истината без заобикалки. Виктор беше човек, който директно изразяваше мислите си, понякога дори безцеремонно.

Той продължаваше съсредоточено да гледа снимките.

— А цветните кога ще станат готови? — попита Виктор, без да вдига глава.

— Към края на седмицата. Ще се смаеш като ги видиш. Йоркшир е направо приказно място. Не съм го предполагал дори. Дъхът ми секна, когато видях какви гледки има там.

— Да, нищо чудно. То се вижда и от черно-белите. Хванал си някои страхотно подходящи местенца. — Едва сега Виктор вдигна глава, като кимаше одобрително и с нескрито възхищение. После направи кисела гримаса: — Далеч по-добро е от кинаджийския реквизит, с който сме свикнали, а, Джери?

— И сравнение не може да става — отговори Джери, щастлив от високата оценка, която получи за работата си. — И аз мисля, че открихме някои страхотни места за снимките. Е, това съвсем не беше случайно. Всичко стана благодарение на Франческа. Чудесно момиче. Невероятно съвестна и много симпатична. Изобщо не е някоя с навирен нос като другите млади аристократки в Англия.

Виктор наостри уши заинтригувано, като го чу, че споменава името на Франческа. Прииска му се да го поразпита какво мисли за нея. Но после се отказа и продължи с делови тон:

— Значи тя се е представила добре? Наистина ли ти помогна чак толкова?

— Боже мой, разбира се! Без нея сигурно щях да се загубя. Тя ни спести не само много време, но и много нерви.

— Радвам се да го чуя — промърмори Виктор и се почуди дали тя вече се е върнала в Лондон. Той тъкмо щеше да попита Джери за това, но промени намерението си, защото реши, че е по-благоразумно да пази пълна дискретност. — А със Стария граф как се спогодихте? — попита небрежно той, докато допиваше кафето си.

— Много добре. Той е голям симпатяга. Човек реалист. А и страшно любезен. Беше толкова гостоприемен през цялото време. Струва ми се, че дори се радва, че ще правим част от филма в неговия замък. Сигурно за него това ще е приятно разнообразие. Предполагам, че животът на един фермер е доста скучен, а Стария граф е точно такъв — благородник, но фермер. И трябва да ти кажа, че той малко се стресна, като чу какъв наем ще му платим. Едва ли е очаквал толкова много. Ако изобщо е предполагал, че ще му дадем някакви пари. — Джери замълча замислено и дръпна от цигарата си. След малко с мрачен тон той произнесе онова, което го беше глождило през последните два дни: — Слушай, приятелю, не си ли прекалено щедър към него? Той щеше да се радва и на много по-малка сума.

— Хайде, Джери, не бъди такава скръндза! — смърри го Виктор сериозно, а вътрешно го напуши смях. — Засега сме напълно в рамките на предвидения бюджет. Пък и разбрах от Катрин Темпест, че графът няма пукнат грош за джобни пари. — Като забеляза объркването по лицето на Джери, той се ухили и му обясни: — Искам да кажа, че няма пари в брой. — После Виктор взе другата купчина със снимки, разпръсна ги пред себе си и каза: — Стаите в замъка са идеални за сцените от имението „Тръшкрос Грейндж“. Щяхме да пръснем луди пари по декори, ако трябваше да ги правим в студио. Ето защо съм доволен, че мога да помогна с нещо на графа. Слушай, наемът, който ще му платим, е направо смешен.

— Може и да си прав — съгласи се неохотно Джери. После продължи предизвикателно: — И трябва да ми бъдеш само благодарен,

че съм такава скръндза. Не се ли оправям добре с бюджета, кажи де?

— Така е, Джери, и съм ти много задължен за това — каза Виктор съвсем искрено. — И Джейк Уотсън ти е много благодарен. Ти му спестяваш толкова главоболия. Уверявам те. А като се заговорихме за нашия гениален асистент–режисьор, къде, по дяволите, се дяна той?

— Когато ходих да взема кафе, го видях, че разговаряше с Хари Пендъргаст. Художникът по реквизита. Между другото, Пендъргаст страхотно си разбира от работата.

— И страхотно скъпо взима — отбеляза Виктор саркастично. — А, между другото, докато още не съм забравил — с Джейк си говорихме тия дни и стигнахме до извода, че ще ни трябва резервен генератор. Сети ли се да питаш какъв генератор имат в Лангли?

— Да, говорих с графа в петък, малко преди да тръгна за Лондон. Той май не е много наясно каква е мощността на техния генератор, но Франческа обеща да проучи нещата. — Той внезапно скочи на крака. — Ей, добре, че ме подсети за това, приятелю. Тя остана там за уикенда, но трябва да се е върнала тази сутрин в Лондон. Мисля, че мога още сега да й звънна. За да уточним и този проблем още сега. Извини ме за малко, Виктор, ще отида в моя кабинет да й се обадя, пък и там имам някои материали, които искам да ти покажа.

Виктор се изправи и се приближи до малката масичка в другия край на заседателната зала. Наля си още една чаша кафе, сложи лъжичка захар и започна разсеяно да бърка, докато си мислеше за Франческа. Значи тя все пак е вече в Лондон. Когато тръгваше за Йоркшир, тя не знаеше колко време ще остане там и дали ще успее да дойде на вечерята довечера. Да, довечера. Той се усмихна и изпита някакво особено приятно чувство при мисълта, че ще я види толкова скоро. Нямаше смисъл да се самозаблуждава. Трябваше да си признае, че тя наистина му липсва.

Той отиде с кафето си до масата и седна, като весело подсвиркваше, а после започна отново да разглежда снимките от балната зала в замъка Лангли. Джери беше направил снимки от най-различни ъгли и Виктор можеше да добие добра представа за обстановката там. Струваше му се, че има нужда от малко ремонт и потягане. Но пък кристалният полилей и свещниците си ги бива, помисли той. Погледна скицата, на която Гини беше нанесла удобните места за разполагане на камерите, осветлението и другото подвижно

оборудване. Очевидно беше, че има много подходящи ъгли, от които да се заснеме пищна и богата бална сцена — с бляскави потоци светлина и красиво облечени гости, които танцуват валс под акомпанимента на малък оркестър. Джейк се беше съгласил с него, че все пак ще бъде необходима някоя и друга бляскава сцена в холивудски стил. Виктор се вгледа и в снимките на други помещения и мислено си представи кои от тях ще паснат за епизодите от сценария на Ник. Джери беше заснел една спалня със стилни старинни мебели, красиво обзаведена гостна и огромна библиотека с книги до тавана — всичко това графът щедро ще го предостави, стига да пожелаят.

Значи ето в този дом тя се е родила и отраснала, замисли се Виктор и отново започна да разглежда снимките, но не като декори за бъдещия филм, а като стаи, в които беше израснал конкретен човек. Като дома на Франческа. Той взе от купчината една цветна картичка, която Джери беше купил от селцето в близост до имението. На нея се виждаше част от красиво бистро езеро, заобиколено от дървета, а един горист хълм свързваше езерото със замъка. Всъщност самият замък се виждаше на върха на хълма на фона на кристалносиньо небе, гладко и ясно като порцелан. Старинният замък се издигаше гордо с назъбени стени и високи кули. Мрачната сивота на старата зидария беше освежена от водопади тъмнозелен бръшлян, който се спускаше от горе до долу по стените. До замъка се изправяха няколко величествени стари дъба, заобиколени от рододендронови храсти, нацъфтели с лилави и розови цветчета. По всичко личеше, че снимката е правена през лятото. В цялата картина имаше някаква пасторална идилия и непреходна красота, които бяха толкова специфични за пейзажите в Англия.

Виктор остана впечатлен от строгата внушителност на замъка, която го накара да се замисли за всичко онова, което той символизираше. Беше ясно и неоспоримо, че този замък е неотменна част от древната история на страната, че той е живо въплъщение на традициите на едно вековно родословие. В този момент той още по-силно осъзна факта, че Франческа е истинска аристократка от стар благороднически род.

Виктор с любопитство се зачуди като какво ли е да си отрасъл в подобен замък. И неволно си спомни за тясната претъпкана кухничка в малката им къща в Синсинати... изпълнена с вкусните миризми на

пикантни италиански гозби, където стените се тресяха от смеховете на много гърла и от воя на стар грамофон, а над цялата тази оглушителна врява се чуваше как майка му вика с нейния силен, но приятен глас „Виторио, Армандо, Джина, стига сте беснели. От вас не мога да чуя великия Карузо!“ Той се усмихна, като си припомни всичко това, и го налегна горчиво-сладка носталгия по детството. Ама че забавно хлапе беше той тогава. Беше хубаво и наперено момченце, голям палавник, който вечно се биеше, а от носа му постоянно течеше кръв. Твърде малък успя да опознае света на емигрантите — несретници, които живееха в един бездушен, враждебен и жесток свят. И въпреки че по характер стана упорит и суров, защото израсна с вечно стиснати юмруци, готови да отвърнат на всеки удар, той имаше интереси и наклонности, които го правеха толкова различен от хората в неговата среда — макар и скришом, жадно четеше книги, обичаше музиката, театъра и киното. Те му помагаша да забрави жестоката действителност, разпалваха въображението му и в много отношения бяха началото на пътя, по който той стигна до сегашната си слава.

„Обзалагам се, че нейното детство няма нищо общо с моето“ — помисли си Виктор с тъжна насмешка. Трябваше да е имала напълно безметежно детство, изпълнено със сигурност и аристократичен лукс. Той се замисли за Франческа, като се опита да си представи как ли е изглеждала тогава. Във въображението му изникна образ на малко, красиво, русокосо момиченце, което играе на криеница в огромния замък, бере макове, язди собственото си пони, люлее се на своя люлка в градината, а до нея неизменно бди гувернантка. Трябваше да е била невероятно сладко и очарователно дете.

„По дяволите! Та тя все още си е дете!“ Тази мисъл така го сепна, че той рязко стана от стола. Виктор запали цигара, изчервен до ушите. Трябваше да се вземе в ръце, и то веднага. Напоследък прекалено често мислеше за нея. Но Франческа Кънингам не беше за него. В никакъв случай. Той взе това решение преди няколко седмици и нищо нямаше да го накара да отстъпи от думата си. Прав беше Ник, като му говореше все хубави неща за Франческа. Та кой ли нормален човек би си помислил нещо лошо за нея? Тя наистина беше и хубава, и умна, и чаровна, а и толкова приятен събеседник. Той отказа да признае пред себе си, че за него Франческа беше нещо много повече от Катрин — не просто убежище от скуката и самотата. Нещата трябваше

да си останат такива, каквито са, не биваше да ги изпуска от контрола си. Не можеше да си позволи никакви увлечения или не дай си боже, по-сериозна връзка с момиче на нейната възраст и с нейното положение. Между него и нея не можеше да има нищо. „Този път всичко е против мене, помисли си той. Е, какво пък, така да бъде. И без това си имам достатъчно работа да върша.“

Виктор решително взе един жълт бележник и започна да отбелязва бъдещите задачи, които трябваше да обсъди с Джери и Джейк. След десетина минути свали очилата си с рогови рамки, облегна се назад и огледа с отвращение заседателната зала на компанията „Монарк Пикчърс“. Атмосферата тук беше особено потискаща. Стените бяха облицовани с тъмна ламперия, имаше тежки махагонови мебели, а тъмночервеният килим на пода беше скъп, но ужасно грозен — всичко тук неприятно му напомняше за зала в погребален дом. Някой беше дал глупавата идея — Виктор подозираше, че това най-вероятно е Хили — да окачат по стените тежки рамки с портретите на известни кинозвезди, с които компанията е сключвала договори. Този кичозен панаир от ретуширани бивши величия в киното изглеждаше абсурден и несъвместим с претенциозната викторианска подредба.

Мислите на Виктор се пренесоха към Хилард Стийд. Въпреки че Хили беше непоправим и бездарен плагиат, който обаче можеше да влуди човек със своята педантичност, Виктор се радваше, че сключи сделка с неговата компания „Монарк Пикчърс“. Той тъкмо се канеше да подпише договор с „Метро Голдуин“, когато съвсем случайно разбра, че Майк Лейзъръс държи голяма част от акциите на компанията. Но Лейзъръс не беше член на управителния съвет и едва ли можеше сериозно да се намеси в пряката работа по създаването на филма. Все пак Виктор реши да размисли внимателно и да изчака, преди да направи решителната крачка. Вече беше осъзнал, че Лейзъръс е мегаломан, и сигурно беше намерил начин да установи своя позиция сред висшето управление на компанията. Виктор си беше припомнил тревогата на Ник от заплашителните думи на Лейзъръс при срещата им в Риц, затова благоразумно подписа договор с „Монарк Пикчърс“, които бяха предпазливи, но сериозни хора. „В крайна сметка аз направих много по-удачен избор“ — каза си Виктор. Освен „Брулени хълмове“ той и Хили вече обсъждаха и други сценарии, които можеха

да реализират съвместно, защото и двамата възнамеряваха да установят дългосрочно сътрудничество между „Белисима“ и „Монарк“. Бъдещето изглеждаше направо розово. Е, вярно, че Хилард беше досаден като муха, но Виктор бе сигурен, че ще го изтърпи все някак. В техния бранш имаше много нетърпими, дори деспотични хора, че в сравнение с тях Хили беше направо безобиден.

Той се чувствуваше нервен, затова се изправи и закрачи бързо към прозореца. Дръпна завесите и погледна надолу към улицата. Дъждът все още валеше като из ведро. „Пак тоя дъжд“ — помисли си той с досада и започна да ругае променливото английско време. Прииска му се да си е в Южна Калифорния — не задължително в ранчото му, по-важно беше да е някъде на слънце. Той се обърна, защото в стаята влезе Джери, а след него вървеше и Джейк Уотсън.

Лицата на двамата мъже бяха много сериозни и Виктор си помисли, че се е случило нещо неприятно. Той знаеше, че когато се прави филм, винаги се случва по нещо неприятно.

— Сега пък какво има момчета? Само не ми казвайте, че графът се е разкандърдисал!

— Не, не. Не е чак толкова страшно, приятелю — побърза да го успокои Джери. — Работата ни там е уредена. Всичко е наред. Въпреки че, що се отнася до графа, той е претърпял малко произшествие. А, да, и Франческа е болна — каза Джери небрежно, сякаш между другото. После, без да си поема дъх, продължи по същество: — Наистина ще имаме нужда от допълнителен генератор. Франческа е говорила с иконома и той е казал, че генераторът в замъка е добър, но едва ли ще издържи да поеме напрежението на всичките ни прожектори. Джейк и аз сме на същото мнение. Новото ни осветление е дяволски мощно. Между другото, тя ни подхвърли една идея, която ще ни спести доста средства от бюджета, а това...

— За бога, Джери! Ти си невъзможен! — избухна Виктор, защото не можеше повече да слуша брътвежите му и да търпи пълната му безсърдечност. — Ще кажеш ли най-сетне какво значи, че Франческа била болна, а графът претърпял произшествие? Господи, та аз първо искам да разбера какво се е случило с приятелите ми!

Той ядно заклати глава и погледна Джери, почервенял от гняв, а после сърдито погледна и Джейк, който се хилеше, но веднага стана сериозен.

— О, Виктор, извинявай, приятелю! — заоправдава се нервно Джери и се смути. — Боя се, че освен бюджета вече нямам нищо друго в главата си. Така ли е наистина? Май е така. А, да. Ами... ами... всъщност не се е случило нищо страшно. Графът е паднал и си е счупил тазова кост. Но не е сериозно. След една-две седмици отново ще е на крак. А Франческа, горкичката, е настинала лошо. Сигурно е пипнала някой гаден грип.

Виктор седна и сам се учуди на огромното облекчение, което изпита, като разбра, че няма нищо опасно за Франческа.

— Е, радвам се да чуя, че не са на смъртен одър все пак, както си помислих от тона, с който ми го заявихте — отвърна той със саркастична нотка в гласа си, за да покаже, че все още е ядосан. — Та значи... — Виктор се облегна назад, събра върховете на пръстите си и изгледа студено двамата си помощници. — Щом всичко останало е тип-топ, защо тогава и двамата ме гледате така, сякаш се задава голям провал?

Джейк отговори бързо:

— Всъщност бих го нарекъл малък провал. Проблемът е в Хили Стийд. Преди малко го срещнахме в коридора и той ни каза, че може да ни отпусне само още две помещения за екипа. Каза, че няма възможност да даде повече на „Белисима“, така че сега не ни достига една стая.

— Това ли наричаш провал! — възкликна Виктор и по лицето му се изписа досада и презрение. — Дай боже такива да са ни провалите. С толкова безобидни проблеми няма и да усетим как ще направим филма. А разрешението е много просто, Джейк. Кажи на Хили, че „Белисима“ ще подслони останалите хора от екипа в някой скъп хотелски апартамент, който ще наеме за сметка на „Монарк“. Повярвай ми, Джейк, че до час той ще ви намери още една стая, дори ако трябва да изрита някой от неговите служители.

Джейк се закиска:

— С най-голямо удоволствие ще им го кажа. Още сега отивам.

Когато той излезе, Джери се отпусна тежко в един стол. По лицето му беше изписано притеснение, а гласът му прозвуча неуверено:

— За бога, Виктор, не ме мисли за толкова безсърдечен и пресметлив... — Той нервно се въртеше на стола и често прекарваше

ръка през чорлавата си коса. — Винаги съчувствувам на проблемите и тревогите на хората — заобяснява той, като внимателно подбираше думите си. — Толкова съм погълнат от филма, че понякога реакциите ми не са много уместни... Е, знам, че това не може да бъде извинение. — Гласът му смутено заглъхна. Той не се сещаше какво повече да каже, защото знаеше, че е виновен.

Виктор усети огромното му притеснение и объркване, затова се усмихна сърдечно и каза с обичайния си приятелски тон:

— Успокой се, Джери. Няма нищо. Знам, че не го направи нарочно, а твоята всеотдайност към филма е достойна за уважение. Винаги съм ценял това ти качество. Извинявай, ако бях малко по-рязък с теб. — Той се сети нещо и се усмихна. — Предполагам, че съм много чувствителен на някои теми. Преди време, на едни снимки, паднах и се ударих лошо, но преди още да дойда на себе си, да отворя очи и да се изтупам от прахта, чух как асистент-режисьорът казва, че съм щял да ощета бюджета, ако съм се пребил. Той продължаваше да мърмори за моята непохватност и за съсипания кадър, когато аз отидох и му забих един в муцуната. — Виктор се изсмя гръмогласно. — Тъпото копеле не очакваше един изпотрошен труп да стане и да му размаже физиономията. — Той продължи да се киска при спомена за тази случка и последиците от нея.

Джери също се разсмя, но някак пресилено. „Държах се като някой надут глупак“ — не можеше да си прости той. За пореден път си каза, че трябва да внимава с Виктор Мейсън, защото очевидно беше голям чешит и никак не приличаше на холивудските звезди, с които Джери беше работил досега. В по-голямата си част те бяха маниакално влюбени в себе си безчувствени егоисти. А Мейсън продължаваше да го изненадва със своите най-неочаквани и непредвидими реакции. Може и да беше суров и взискателен работар и безкомпромисен продуцент, който не изпуска нищо от очи и умее да преценява нещата по-добре от всеки друг, но по всичко личеше, че той беше и човек с голяма душа. Поне досега се държеше като достоен и благороден мъж. Дори и не беше ексцентричен, въпреки че в неговия занаят да бъдеш ексцентрик е почти задължително. Освен всичко, Виктор никога не се държеше като голяма кинозвезда, не предявяваше излишни прищевки и се отнасяше към всеки като с равен. „Трябва да си призная, че такъв като него не съм срещал“ — помисли си Джери.

Тишината взе да става тягостна и Виктор заговори с небрежен и приятелски глас, за да може Джери да преодолее притеснението:

— Както и да е — било, каквото било. За каква идея на Франческа спомена преди малко?

Джери най-сетне се убеди, че Виктор му е простил, и с готовност отговори:

— А, да. Тя ни каза, че таванът на замъка е претъпкан със стари мебели, лампи, вехтории и какво ли не още. Според нея те не представляват никаква особена ценност. Предложи ни да ги използваме за реквизит във филма. Аз ѝ казах, че така или иначе сме решили да махнем ценните неща от помещенията, където ще снимаме. Тя ме посъветва да се поразровим из боклуците — Франческа сама ги нарича така, не аз — и да си изберем всичко, което може да ни влезе в работа.

— Умно нещо се е сетила наистина — каза Виктор с едва доловима усмивка, а вътрешно се възхищаваше на нейната досетливост. — Ако открием подходящи вехтории, това със сигурност ще ни спести пари. Веднага щом определим кой ще бъде художник по реквизита, изпрати го в Лангли да избере каквото може. — Той взе златната си запалка и започна да си играе с нея, а после предпазливо попита: — Ами Франческа? Много ли е болна? Чувствувам се малко виновен, Джери. Все пак тя очевидно е настинала, докато сте обикаляли из Йоркшир.

— Каза ми, че само гласът ѝ е прегракнал, но иначе не била толкова зле. Аз обаче си мисля, че е хванала някой лош грип.

— Но тя нали вече си е в Лондон? Ти в къщи ли я намери, когато се обади по телефона?

— Да, говорих с нея лично. Няма защо да се безпокоиш, приятелю. Сигурен съм, че за нея се грижат добре. Тяхната прислужничка, някаква си госпожа Могс, е там. Именно тя вдигна телефона. Едвам я накарах да извика Франческа. По гласа ѝ личеше, че е добра жена и ще се грижи за нея. — Джери потърка брадичка замислено. — Горкото момиче, сигурно е настинала, като ходихме из ония пущинаци. Беше много студено и ветровито. Може би ще е хубаво да ѝ изпратим една кошница с плодове от името на „Белисима Продъкшънс“. Тя сигурно ще се зарадва, а?

— Идеята ти е чудесна, Джер. Иди и купи една голяма кошница, и то с най-отбрани плодове. Виж, Джейк каза ли ти, че екипът ни ще се събира следобед? Искам и ти да си там.

На Джери му стана приятно, че Виктор държи и на неговото присъствие. Отговори му с широка усмивка:

— Каза ми, че ще се събирате, но не ми е споменавал, че и аз трябва да присъствувам. С удоволствие ще дойда, приятелю. Мислех да ида до студиото, но работата не е толкова спешна. Между другото, Виктор, поздравявам те, че си успял да сключиш договор с Марк Пиърс. Честно да ти кажа, не ми се вярваше, че ще го навиеш. Той си пада малко особняк. Даже преди няколко седмици споделих с Джейк, че по мое мнение ти сигурно ще удариш на камък. Но какво пък, човек никога не знае. — Джери погледна Виктор изпитателно и присви очи с любопитство. — Кажи все пак, как по дяволите успя да го кандърдисаш?

Виктор се усмихна небрежно.

— Просто го омаях — отговори лаконично той. Как можеше накратко да се обяснят всичките сложни ходове и комбинации на Катрин, в които доброволно се беше включила и Хилъри Пиърс? Той окончателно се беше убедил, че Катрин страшно ги умее тия работи. За него нямаше значение как точно е действувала, важното бе, че изпълни уговорката. А и тя не беше проявила никакво желание да му разкрива ходовете си — каза му единствено, че от Хилъри зависи всичко и той трябвало да я вземе като художник по костюмите. Хилъри Пиърс беше талантива и известна дизайнерка по театрални костюми, затова Виктор с готовност се съгласи. Но Джери Масингам едва ли щеше да разбере нещо от цялата тая заплетена история, защото той беше прагматичен и прозаичен човек, който разбираше много от цифри и сметки, но не и от хора. Виктор се прокашля: — Извинявай, Джери, не чух какво каза. Би ли повторил?

— А, нищо, просто гласно се запитах кой ще дойде и какво ли ще обсъждаме следобед.

— Ти, разбира се, Джейк, Марк и отговорникът по актьорския състав. Днес окончателно трябва да решим... кой каква роля ще вземе. — Виктор седна и възвърна сериозния си, делови тон. — Казах и на Николас Латимър да дойде, защото Марк може да има въпроси по

сценария. Искам днес да приключим с всички формалности. Ти разбра ли, че Терънс Огдън подписа договор за ролята на Едгар Линтън?

— Чух го от Джери, точно преди да пристигнеш. Тери ще се справи много добре. Винаги съм твърдял, че той може да бъде и чудесен киноартист. Жалко, че досега само веднъж си е опитвал късмета, и то в неуспешен филм. Може би заради това оттогава се отказва от киното съвсем.

Те едновременно обърнаха глави към вратата, защото в този момент вътре се втурна Джейк Уотсън, ухилен до уши. Той я затвори и се облегна на нея — по всичко личеше, че дълго се е сдържал да не се разсмее.

— Помислих си, че Хили ще сдаде багажа, Виктор, когато чу, че ще наемеш апартамент за екипа. В момента хвърчи нагоре-надолу да ни търси помещение.

Виктор се усмихна лекичко:

— Да се надяваме, че ще е достатъчно обширно, иначе...

Джейк се опули насреща му:

— О, не, Виктор! Няма да го направиш! — Той започна да се смее. — Ти да не мислиш да му отказваш, ако помещението е малко, и да си настояваш за хотелски апартамент... нали няма?

Джейк обаче предварително знаеше отговора. С Виктор бяха стари приятели, защото вече бяха направили заедно пет филма. Така че той прекалено добре познаваше неговото палаво чувство за хумор и дяволското удоволствие, което изпитва, когато добре натрие носа на някой важен и надут тип, а Хили си падаше малко такъв.

— Защо, какво ми пречи? — черните очи на Виктор проблеснаха дяволито. — Нали иска да спечели от филма много пари — защо да не поприпка повечко? Той ми се молеше, направо на колене ми падна, да стане разпространител на „БХ“, но оттогава не е спрял да мърмори за цените на всичко. Негово задължение е да си организира тук нещата добре. Господи, та той има ли представа каква разсипия цари в неговата компания! — Виктор неволно усети, че последната реплика е отглас от думите на Майк Лейзъръс. „Кучият му син — за много неща е прав“ — помисли си Виктор, като си припомни как Лейзъръс ругаеше киноиндустрията. Той отново погледна Джейк: — Хили да му мисли как да ръководи английския филиал на „Монарк Пикчърс“, това не е наша работа. Нали така? — Той вдигна ръка да погледне

часовника си, а изпод сакото се подадоха безупречно белите ръкави на неговата риза. — Докато ви нямаше, си нахвърлих няколко бележки. Искам да обсъдя с вас две-три неща, преди да тръгна.

В продължение на половин час тримата поговориха за различни проблеми по филма и взеха някои решения, но не окончателни, тъй като трябваше да се съобразят и с мнението на Марк Пиърс — като режисьор неговата дума тежеше най-много след тази на Виктор. Но те окончателно решиха някои технически подробности — обсъдиха кандидатурите на няколко художници по декорите и единодушно приеха, че Хари Пендъргаст е най-подходящият. Разговаряха евентуално кой композитор да привлекат за музиката на филма, а също набелязаха и някои възможни дати за започване на снимките.

Към края Виктор каза:

— Добре, мисля, че това беше всичко. Подготвихме основните неща за следобедната среща. Дотогава очаквам да получа и отговора на Оси Едуардс. Марк е говорил с него няколко пъти и ми се струва, че ще успеем да го привлечем към нашия екип. По мое мнение това е най-добрият оператор за филм като този. — Той се изправи и се протегна уморено.

Джери каза:

— Така е. Прав си. Той ще е в стихията си сред гледките на Йоркшир. Има много набито око за красиви пейзажи.

— И за красиви жени — скептично добави Виктор. — Добре. Аз се прибирам в хотела. Трябва да звънна няколко телефона до Щатите. — Прекоси стаята, за да вземе шлифера си от закачалката, и го метна през ръка. — Значи 3 ч. в моя апартамент в хотела. До скоро, момчета. — Той приятелски им се усмихна и си тръгна.

Когато излезе на улицата, Виктор се зарадва, че дъждът е спрял. Той се огледа и веднага откри Гюс, който се подпираше на колата, паркирана недалеч. Щом го видя да се приближава, Гюс се изпъна като струна и се втурна да отвори вратата, като междувременно попита:

— В каква посока сме, Н'чалство?

— Обратно в хотела. Благодаря ти, Гюс. — Виктор беше стъпил с единия си крак в колата, когато му хрумна друга идея. — Знаеш ли, размислих, искам да се поразходя пеша до хотела. Имам нужда от малко свеж въздух. Свободен си до довечера, Гюс. Но няма да е лошо,

ако се отбиеш към четири, за да ти кажа какви са ми плановете за вечерта.

— На вашите услуги, Н'чалство.

Виктор се отдръпна и когато Гюс потегли, той се загледа с възхищение в чисто новото луксозно „Бентли“, което наскоро си беше купил. Скъпа кола беше наистина, но си струваше парите — шикозна машинка в ослепително червен цвят с бежов кожен гюрук и със снежнобели гуми. Човек я караше с удоволствие, защото беше последно постижение на техниката. Виктор се гордееше с две неща — с непогрешимия си усет за коли и с набитото си око на познавач на чистокръвни коне. Той обичаше и конете и колите, и конете му да са грациозни, елегантни, пъргави и с безупречен външен вид.

Виктор се отпрати към площад „Баркли“, защото искаше да се поразходи повечко из „Мейфеър“, преди да се прибере в хотела. Но той се закова на място, когато пресече улица „Честърфийлд“. Съвсем неволно си помисли: „Може би няма да е лошо да се отбия у Франческа, за да видя как е. Какво пък толкова.“ Тръгна бавно по улицата, но когато наближи дома ѝ, усети как забърза крачка. Изведнъж му хрумна, че ако я навести, тя може да се подразни и да приеме идването му като нахалство и проява на лош вкус. Англичаните са такива особняци за някои неща. Той си припомни поученията на Катрин за това, кое е прилично и кое е неприлично по техните стандарти. Да се появи в дома ѝ, без предварително да се е обадил, определено щеше да бъде неприлична постъпка. Той погледна с копнеж към вратата на нейната къща, но се въздържа и решително отмина, без да спре. По близките заобиколни улички Виктор отново се насочи към площад „Баркли“.

Когато стигна там, погледът му веднага беше привлечен от голям цветарски магазин. Огромните стъклени витрини се обливаха непрекъснато с вода. Той се спря и се загледа. Подобни механични хитринки винаги са му били интересни. Постоянно бърникаше някои от машините в ранчото си, но никога не си правеше експерименти със своите коли. Както Ник обичаше да казва, повечето кинозвезди са с две леви ръце, затова трябва категорично да им се забрани да се занимават с техника.

Водата се стичаше по стъклата като плътна водна завеса. Той предположи, че тя идва от множество отвори по тавана, а след това

чрез система от скрити тръбички се движи в затворен кръгов цикъл. Гледаше очарован, а после се притисна до стъклото и се вторачи, за да види какво има зад тази движеща се течна завеса. Отдавна не беше виждал толкова много красиви цветя на едно място. Пищни багри в червено и оранжево се преплитаха с пурпурно и лилаво, а после се преливаха в нежно жълто и снежнобяло. Сред тези пищни тонове избуяваха светлозелени и тъмнозелени растения, чиито листа бяха толкова буйни и лъскави, сякаш някой ги беше полирал едно по едно. Усмивка пробяга по устните на Виктор, а погледът му светна радостно. Тази зеленина и цветна феерия му действа като пролетен полъх и той си представи безкрайни слънчеви поляни, дървета с напъпили нежни листенца и яркосиньо небе. Тук човек се пренасяше в друг свят — толкова различен от мрачния и дъждовен мартенски ден. А щом тези цветя му повдигнаха настроението, те несъмнено щяха да донесат радост и на Франческа.

Сега Виктор изобщо не се поколеба. Решително отвори вратата на цветарския магазин и влезе вътре. Изведнъж го обля смесица от цветни аромати и острият и свеж мирис на мокра пръст и зеленина. Той избра един букет от красиви и дъхави жълти мимози, за които продавачката му каза, че били докарани тази сутрин от Ница. Към тях добави трийсетина бели холандски лалета с червени ръбчета, а също и няколко връзки нежни светли нарциси от островите Сили. Освен това купи една красива саксия с високи и изящни бледосини зюмбюли — той добави и тях към букета заради упоителния им аромат. Знаеше, че попрекали с този невъобразим букет, още повече че Джери щеше да изпрати и кошницата с плодове. „Но по дяволите, защо пък не! — промърмори си той. — На една голяма кинозвезда ѝ подхожда да прави подобни щедри жестове.“

Преди да отиде да опакова букета, продавачката му подаде табличка с картички за поздравления. Виктор взе една, втренчи се в нея и се намръщи, защото се чудеше какво да напише. Не му се искаше Франческа да изтълкува погрешно подаръка му, да се заблуди, че цветята са израз на нещо, което всъщност не съществуваше. След като изхаби няколко картички, той съчини едно съвсем банално пожелание за бързо оздравяване, а отдолу написа „От Ники и Виктор“. Пъхна картичката в плик, запечата го и четливо написа адреса. Когато

продавачката се върна, той ѝ плати, подаде картичката и попита за колко време ще бъде изпълнена поръчката.

— За не повече от час, господин Мейсън — отвърна тя с мила и стеснителна усмивка. — Вие сте Виктор Мейсън, нали?

— Самият аз — отговори той и се усмихна на свой ред с онзи неповторим чар, който пленяваше всяка жена.

Тя се изчерви от възбуждане, докато му връщаше рестото, а после го погледна с респект и сподели с поверителен глас:

— Искам само да ви кажа господин Мейсън, че аз наистина много харесвам вашите филми. Гледала съм ги всичките. Всъщност аз съм ваша запалена почитателка.

— О, благодаря ви — отвърна той. — Много ви благодаря. Толкова ми е приятно да го чуя.

— И непременно заповядайте пак, господин Мейсън! — извика тя, докато той вече излизаше от магазина. Виктор се обърна, махна ѝ за сбогом с мъка и каза, че сигурно пак ще дойде.

„Ей това им харесвам на англичаните — помисли си той, когато тръгна по улицата. — Толкова са любезни. Имат и дяволски добро възпитание.“ Мислено се опита да изимитира английското аристократично произношение на Ким. Той вървеше с бързи крачки към своя хотел и на няколко пъти се усмихна сам на себе си, без да знае защо. Нито пък се досещаше каква беше причината да се чувства така спокоен, така удовлетворен и щастлив — нещо, което не му се беше случвало от години.

* * *

В хотела го очакваше цяла купчина от писма и телефонни съобщения. Като влезе в апартамента си, той почти едновременно метна шлифера на стола, захвърли пощата върху бюрото и грабна телефонната слушалка. Помоли телефонистката да го свърже с апартамента на Ник и зачака. Телефонът даваше свободно. Той си сложи очилата и започна да преглежда пощата.

Трите писма от Бевърли Хилс първи привлякоха вниманието му. Те бяха от търговския директор на „Белисима“, от посредника на компанията и от адвоката. С тревога отвори писмото от адвоката си,

защото то сигурно съдържаеше неприятни и лоши новини за Арлен и за предстоящия им развод. Виктор с изненада откри, че писмото не засягаше Арлен, а втората му съпруга Лилиан. Очевидно тя беше решила да продаде картината на Дали и чрез адвокатата му Бен Чалис се опитваше да разбере дали той не би искал да я закупи от нея. Виктор се изсмя на глас. По време на развода им той ѝ беше отстъпил картината. „Трябва да ѝ се признае, че е много нагла — помисли си той развеселено. Всъщност иска да ѝ плащам за нещо, което си е било лично мое! Да, ама ще има да почака.“ Той заклати глава, остави писмото и продължи да се смее тихичко. Но всъщност защо пък да не я купи? Нямаше много картини от големи майстори, а и толкова си харесваше тази творба на Дали. Пък и тя сигурно пак се нуждае спешно от пари щом е решила да я продава. Това си беше за нея нещо обичайно. Виктор се почуди къде ли успяваше Лилиан да си харчи толкова бързо парите. По време на развода той щедро ѝ отстъпи всичко, което тя пожела. Бен му разказваше, че Лилиан е в постоянни финансови затруднения, затова през последните няколко години неведнъж я беше спасявал.

И вторият, и третият му брак не бяха щастливи, но Лилиан поне не беше кучка, което бе само едно ласкаво определение за истеричната кавгаджийка Арлен. Тя постоянно водеше с него война и умираше от удоволствие да го компрометира пред познати и непознати. Виктор въздъхна и се запита защо ли след смъртта на Ели не случи с нито една сваястна жена. Не знаеше каква е причината. „Нищо чудно аз да съм си виновен щом ги избирам все такива заради едната ми глупава слабост по красиви лица“, мислеше си тъжно той. Правеше грешка след грешка в личния си живот, който беше постоянно объркан. Странно обаче, че рядко грешеше в сделките и в професионалния си живот. „Но сега ще започна живота си отначало“, промълви на себе си той и пропъди от съзнанието си всички спомени за бивши съпруги и жени, защото така не само си губеше времето, но и излишно хабеше нерви. Прегледа набързо и останалите две писма от Бевърли Хилс, но те не бяха кой знае колко важни, и с любопитство се пресегна към пощенския плик на туристическата агенция. Отвори го нетърпеливо и лицето му светна, когато видя двата самолетни билета за Цюрих.

Следващата седмица той и Ник заминаваха за Алпите, като щяха да пътуват през Цюрих. Отиваха на петдневна скиорска екскурзия.

Двамата с нетърпение я очакваха, като ученици, които предвкушат сладките лудории на първата си ваканция без родители. Виктор беше енергична и темпераментна натура и беше привикнал към по-свободен и активен живот, а заседналото му съществуване напоследък в Лондон започна да го потиска, да го изнервя и той се чувствуваше като вързан. Освен всичко, беше изгубил форма и трябваше да поспортува здравата, за да възвърне добрата си физическа подготовка. Виктор предприемаше екскурзията едва ли не с лечебна цел и се надяваше, че тя ще му се отрази благотворно в много отношения. Джейк се опита да го разубеди да не заминава, защото се страхуваше, че може да си счупи я крак, я ръка и да се отложи началото на снимките. Виктор обаче успя да му внуши, че отива най-вече с терапевтична цел, а не да гуляе, да се забавлява и да се заплесва по жени. Накрая даже тържествено обеща, че няма да се спуска по най-стръмните писти, а ще пробира само по-леки участъци.

„Аз си знам как ще карам ски“ — каза си той и изпита огромно удоволствие от мисълта, че го очакват няколко дни в Алпите. Той и Ник откриха курорта Клостерс преди две години. Всъщност заведе ги Хари Кърниц — писател и близък приятел на Ник, който отдавна си ходеше все там. Този курорт беше любимо място и на няколко други американци, все запалени скиори. Сред тях бяха писателят Търуин Шоу, сценаристът Питър Виртъл и режисьорът Боб Париш. Клостерс беше живописно швейцарско селце, съхранило непокътнати уюта и очарованието на старите планински селища, защото беше по-далеч от големите и модни курорти и все още не бе наводнено от туристи.

Виктор с копнеж си представи предстоящата почивка. С нетърпение очакваше да тръгнат, защото знаеше как бързо възвръща силите си в планината. Обичаше студеният вятър да брули лицето му и да свисти в ушите му, когато се спуска с бясна скорост по искрящите заледени писти. Копнееше не само за физическото разтоварване, което го освежаваше и подмладяваше, нито пък само за опиянението и удоволствието от ски спусканията, а също и за уютните вечери във весела приятелска компания. След като цял ден прекарваха по пистите, вечер се събираха в местната кръчмичка, където се угощаваха с вкусни традиционни ястия. После седяха около пращящия огън и започваха да си разказват разни небивалици за какви ли не мъжки подвизи. Пиеха

черешова ракия и си говореха чак до зори, защото едва тогава се произпразваше голямата торба с лъжи.

Устата му се напълни със слюнка при мисълта за вкусните швейцарски гозби и това го подсети, че е гладен. Отново звънна в апартамента на Ник, за да му каже, че екскурзията е уредена, и да го попита какво да му поръча за обяд, но с разочарование откри, че него още го няма. Втренчи се в телефона и се опита да си припомни дали пък наистина си бяха определили среща за обяд преди следобедната дискусия. Готов беше да се закълне, че имаха някаква уговорка. Може би Ник не беше разбрал или пък е забравил. Позвъни и си поръча сандвич със студена бира, като напомни на келнера да се погрижи сандвичът да бъде приготвен така, както беше обяснил на хората в кухнята. Виктор отиде до малкото барче и си наля уиски със сода. После се върна на бюрото и започна да преглежда телефонните съобщения, които му бяха оставили, като отминаваше пренебрежително повечето от тях. Той прочете внимателно съобщението на Катрин, която го молеше да ѝ звънна в ресторант „Каприз“ най-късно до три часа. Виктор веднага ѝ се обади:

— Здравей, Виктор — каза тя, когато взе слушалката.

Той се засмя:

— Откъде си толкова сигурна, че точно аз се обаждам?

— Никой друг не знае, че в момента обядвам тук — изхили се тя. После гласът ѝ стана сериозен. — Виктор, търсих те, за да ти кажа за тази вечер. Франческа е болна и...

— Да, сладурче, знам. Джери ми каза.

— Искаш ли поне ние двамата да си вечеряме след представлението, както се бяхме уговорили.

Мисълта да вечеря посред нощ вече не му изглеждаше никак примамлива:

— Ще ми се сърдиш ли, ако тази вечер си дам малко почивка? Искам да препрочета някои неща от сценария. Но хей, сладурче, не искам да оставаш на сухо тази вечер заради мене. Слушай, ще звънна на Ники. Защо да не вечеряте двамата заедно?

— О, не! Не искам. В никакъв случай. — Тя така категорично изрече тези думи, че той се изненада. След съвсем кратка пауза Катрин му обясни с по-спокоен глас: — Разбери, не искам да му се натрапвам. Няма значение, вечерята не е чак толкова важна. Не ти се сърдя,

честно. Ще взема и аз като тебе да попрегледам репликите си за филма.

— Да, може би така ще е по-добре. Да знаеш, сладурче, много съм ти благодарен, че винаги ми влизаш в положението. Имаш една почерпка от мене. С кого обядваш в момента? — попита той по-скоро от учтивост, отколкото от някакво любопитство.

— С Хилъри Пиърс и Тери Огдън. Поливаме събитието, че всички заедно ще работим за „Брулени хълмове“.

— За това също заслужаваш почерпка! Добре тогава, приятно прекарване, а аз ще ти звънна някой друг ден през тази седмица. Можем да вечеряме заедно някъде.

Той затвори, отпи от чашата си и се замисли за Катрин. Тя беше най-неуморимата жена, която някога е срещал. Постоянно беше по обеди, вечери, празненства. Вечно търчеше и се занимаваше с нещо. Вечно забързана нанякъде. Още повече че тези светски ангажменти никога не пречеха на работата ѝ. Тя беше истински професионалист, всецяло отдадена на своето изкуство. Виктор обаче подозираше, че има пряка връзка между активния ѝ светски живот и професионалните ѝ амбиции, защото отдавна беше разбрал, че Катрин е прекалено амбициозна, упорита и неумолима в преследването на своята кариера. Животът ѝ беше толкова трескав и невъобразим, че тя не просто съществуваше, а гореше. „Но в това няма нищо лошо, помисли си той. Тя все пак е страхотно момиче. Най-страхотното.“ Дяволита усмивка заигра по лицето му. Той си имаше голяма слабост към Катрин още отпреди, а сега пътищата им съвсем щяха да се доближат. Тя подписа индивидуален договор с „Белисима“ и това значеше, че съдбата ѝ е изцяло в негови ръце. През следващите няколко години той щеше да направлява кариерата ѝ във всяко едно отношение. Виктор настоятелно я беше посъветвал да участва във филма с Боу Стантън, след като завършат „Брулени хълмове“. Тя внимателно го изслуша, прочете сценария и се съгласи „Белисима“ да я предостави на „Монарк Пикчърс“.

Въпросите ѝ бяха толкова умни, толкова добре формулирани, толкова на място, че той почти се беше стреснал за момент. Виктор откри, че тя има чудесен усет за сделки, поне що се отнасяше до нейния живот и кариера. Това приятно го изненада и Катрин още повече се издигна в очите му. За разлика от повечето млади актриси

никой не можеше да излъже Катрин за пари — тя добре си знаеше цената и не правеше никакви компромиси. Да, тази малка женичка вече беше направила избора си — искаше да се изкачи до върха, и то по най-бързия начин. Трябваше само някой да ѝ даде началния старт. Виктор знаеше от опит, че в киното играта е жестока и безогледна — човек може да се сблъска и с най-красивото, но и с най-долното. Холивуд често даваше повече възможности на нагаждачите и подлещите, на безскрупулните и отмъстителните, отколкото на истински талантиливите и всеотдайни хора на изкуството. Хубаво беше, че Катрин е умна, но тя имаше и късмета да бъде под негова грижа и закрила, поне докато течеше договорът ѝ с „Белисима“.

Напомни си, че при следващата среща с Хили ще трябва да обсъдят условията по преотстъпването на Катрин на „Монарк“. Искаше да включи няколко специални клаузи в договора. Не очакваше никакви проблеми от тяхна страна, защото в „Монарк“ се радваха, че така бързо се спогодиха, а и Боу Стантън също бил доволен. Преди една седмица Хили му изпратил в Щатите копие от пробните снимки и Боу останал възхитен от красотата и таланта на Катрин. То пък кой ли не се беше възхитил? Виктор замислено сви устни, защото знаеше, че има един човек, който съвсем не беше във възторг от Катрин Темпест.

Келнерът пристигна и Виктор с радост откри, че сандвичът му е приготвен изцяло по негов вкус, а и бирата беше наистина студена, което за Англия е почти невероятно. Едва след като се нахрани, той се обади на останалите хора, които го бяха търсили, проведе кратък разговор с борсовия си агент в Ню Йорк и накрая се свърза с управителя на своето ранчо в Санта Барбара. Те разговаряха цели петнадесет минути, защото Виктор искаше да чуе и за най-дребните проблеми в ранчото, и чак когато се убеди, че там всичко е наред, той приключи разговора. Забърза се към банята, за да вземе един душ преди следобедната среща. Беше доволен, че е успял да подготви всичко за задачите, които го чакаха тази седмица.

Джери и Джейк пристигнаха първи. Малко след това пристигна Тед Редиш — отговорникът по актьорския състав. А точно в три на вратата почука и Марк Пиърс. Всички се познаваха и на Виктор не му се наложи да ги представя един на друг. Насядаха и започнаха да си бърбят приятелски, защото трябваше да изчакат Ник. В 3.20 Виктор вече беше доста ядосан, извини им се и отиде да звънне от спалнята

си. За пореден път набра номера на апартамента на Ник. Този път даваше заето. „По дяволите!“ — ругаеше наум Виктор и бързо се върна при останалите.

Той се обърна към всички:

— Имам неприятното усещане, че не съм обяснил достатъчно ясно на Ник, че задължително трябва да присъствува на срещата. Изглежда, че в момента говори по телефона. Ще изтичам набързо, за да му тропна на вратата. Междувременно, ти, Джейк, защо не вземеш да разкажеш на другите за въпросите, които обсъдихме тази сутрин? Джери, а ти покажи на Марк изгледите от Йоркшир. Връщам се само след минута.

ГЛАВА XXII

Ключът беше отвън. Виктор почука на вратата, отвори я, извика: „Ники, аз съм!“ и влезе, без да чака отговор.

Ник стоеше в дневната с гръб към вратата и разговаряше по телефона:

— Добре. Направи всичко възможно. Благодаря ти. Дочуване. — Той постави слушалката обратно.

— Ти май съвсем си забравил за срещата, братле! Всички вече пристигнаха и само теб те чакаме да благоволиш да... — Виктор рязко млъкна, когато Ник се обърна и го погледна. Той веднага усети, че се беше случило нещо лошо. Лицето на Ник беше изпито и въпреки слънчевия загар си личеше, че страшно е пребледнял. — Ники, какво се е случило? — попита Виктор намръщен. Той се вгледа в приятеля си. В очите на Ник се четеше такава болка, че Вик се вдърви на мястото си.

Ник само поклати глава безмълвно, вдигна безпомощно ръце и се свлече на канапето. Той отвори уста, сякаш искаше да каже нещо, но се отказа и продължи да мълчи. Взе една цигара и я запали с треперещи ръце. Изглеждаше сломен и отчаян.

— За бога, Ник, кажи ми какво се е случило! — Виктор се приближи към него с бързи крачки.

Ник го погледна и тежко въздъхна, а после отпуснато се облегна назад. Накрая той заговори с прегракнал глас:

— Седях си тук. И си работех. Съчинявах нещо за новата ми книга. Чувствувах се прекрасно. Просто си седях тук. И си работех. Когато... когато телефонът извъня и... — Той нямаше сили да продължи и светлите му сини очи се навлажниха. Забърса сълзите си с ръка и погледна настрана. Пое си дълбоко въздух. — Вик, казаха ми, че Марша... Тя е... — Той отново замлъкна, сякаш последните думи заседнаха на гърлото му.

Виктор не изпускате Ник от очи и стоеше неподвижно, защото предусещаше някакво голямо нещастие.

— Какво са ти казали за сестра ти Марша, Ники? Да не би да ѝ се е случило нещо лошо?

Ник клатеше глава и не отговаряше, сякаш отказваше да приеме някаква страшна истина. Когато най-сетне заговори, гласът му трепереше:

— Тя е мъртва, Вик. Марша е мъртва.

— О, не! За бога, не! — Виктор се втрени ужасено в Ник. Без да промълви и дума, той се отпусна тежко на отсрещния стол, а по гърба му полазиха ледени тръпки. После бавно заговори: — Просто не мога да повярвам... нали само преди два дни разговаряхме с нея по телефона. — Виктор не можа да познае собствения си глас и се изкашля, за да успее да каже: — Но какво се е случило? — После замлъкна, защото нямаше сили да промълви и дума повече.

Ник започна с монотонен глас:

— Нелепа катастрофа. Марша си вървяла по „Парк авеню“ в неделя следобед. Вчера. Отивала при майка ми. Някакъв гнусен, проклет шофьор изгубил контрол над колата си. Качил се на тротоара. Врълетял направо върху Марша. Закарали я в болница веднага. Била все още жива. Но вътрешните разкъсвания... — Той поклати глава покрусен и безпомощен. — Починала е в пет часа тази сутрин — изрече Ник с гробовен глас. После реши да добави, сякаш това имаше някакво значение: — Всъщност пет часа нюйоркско време.

По лицето на Виктор беше изписан истински ужас:

— О, Ник, Ник! Какво бих могъл да ти кажа! Как е могло да се случи! Такава трагедия, такава нелепа смърт.

— Но защо точно тя, Вик? — започна да пита Ники с гневен протест в гласа. — Защо! Защо, боже мой, именно тя! — Той повиши тон. — Та тя беше едва на двадесет и две — чуваш ли, божичко, едва на двадесет и две! Целият живот беше пред нея. Та тя беше още дете — толкова жизнена, толкова добра и мила, толкова прекрасна във всяко едно отношение. Никога никому не е сторила зло през живота си. Вик, това не е справедливо!

— Знам, Ник, знам — каза Виктор с мек и успокояващ глас. После се наведе към приятеля си. — Кажи ми какво да направя? Мога ли да ти помогна поне малко да...

Ник изобщо не го чуваше. Той крещеше:

— По дяволите! По дяволите този живот и всичко останало! — Обхванат от болка и гняв, той започна яростно да удря по канاپето със стиснати юмруци, а лицето му беше изкривено от неопишуема скръб.

Виктор го заболя сърцето, като гледаше приятеля си. Отчаяно се чудеше как да смекчи страданието му, но знаеше, че не може да направи нищо. И неговата мъка беше огромна. Чувствуваше се съкрушен и безпомощен.

— Не мога да го повярвам! — крещеше Ник. — Не мога, и това е! Продължавам да си внушавам, че не съм разбрал правилно! — Той скочи, втренчи се във Виктор като обезумял и продължи да крещи: — Та тя е моята мила сестричка! Няма я, чуваш ли... няма я вече! — Ник почти се затича към спалнята.

Виктор също се изправи и го последва, защото неистово искаше да му помогне с нещо, да го утеши някак си. Но в такъв момент успокоенията са безсмислени. Думите са празни. Той неволно потръпна от един тежък спомен. Спомена за смъртта на Ели.

Ник стоеше в банята, притиснал глава в плочките, а под тънката синя риза се виждаше как младежките му рамене висят безпомощно. В гръб изглеждаше толкова млад, беззащитен и уязвим, че на Виктор му се прииска да го прегърне и да го утеши като малко разплакано дете. Той обаче не помръдна от мястото си. Знаеше, че Ник намира за слаби мъжете, които плачат, и в момента се опитва да овладее чувствата си и да спре сълзите си. Но Виктор беше убеден, че сълзите нямат нищо общо с човешката слабост — само силните умеят и да плачат.

— Поплачи си, Ники — каза той накрая, докато стоеше до вратата. — Поплачи си, чуваш ли. Недей да потискаш скръбта си. От това няма да ти стане по-леко. Моля те, Ники, послушай ме. — Приблужи се и сложи ръка на рамото на Ник.

Приятелят му изстена, като се притисна още по-силно към стената и скри лицето си. После внезапно се обърна и погледна Виктор в очите с покъртителен и умоляващ вид. От гърдите му се изтръгна ридание и той покри лицето си с ръце. Виктор се приближи и го прегърна, но не можа да му каже нищо друго, освен:

— Не се бой, Ники, аз съм при тебе. Тук съм, братле.

След малко Ник отчасти дойде на себе си:

— Ще ми мине, Вик, не се притеснявай — той с мъка произнасяше думите. — Ей сега ще ми мине. — Отдръпна се от

Виктор, грабна един пешкир и го притисна към лицето си. После каза глухо: — Остави ме сам за малко, Вик.

— Разбира се, Ники.

Виктор се върна в стаята и се тръшна в първия стол, който му попадна пред очите. Механично запали цигара и запуши. Душата му се изпълни с дълбока печал. Разбираше, че не е лесно на Ник да проумее смъртта на сестра си. Той самият още не можеше да повярва напълно. Трудно е за живите да приемат смъртта на близък човек, но в случая страшна беше не само смъртта, а и ужасяващата неочакваност и цялата нелепост на нещастieto.

Марша беше висока, красива, весела и жизнерадостна, досущ като брат си — имаше неговата руса коса и светлосини дяволити очи. За Виктор Марша беше толкова слънчево момиче — тя постоянно се смееше, изпълнена с радост и оптимизъм за всичко. С годините той много се привърза към нея и те си изкарваха чудесно, когато тя идваше на ранчото заедно с Ник по време на ваканциите ѝ. Синовете му, Стив и Джейми, също много я харесваха и я следваха по петите като кутрета. Тя отвърщаше на детската им обич с такава нежност, че Виктор направо се трогваше. Та той беше говорил с нея в събота, само преди два дни. Да, само преди два дни, и то от същия този апартамент. Не можеше да повярва, че сега тя лежи в някоя болнична морга в Ню Йорк. Виктор стисна с болка очи, за да пропъди това кошмарно видение.

Нейното момиченце Николета, кръстено така на Ник, навърши една годинка в събота и цялото семейство се беше събрало в апартамента на Марша, за да отпразнуват рождения ден на детето. Тогава Ник като кръстник на бебето телефонира в Ню Йорк, за да участва в тържеството, макар и от далечно разстояние. Той сърдечно си поговори със своята обичана сестра, която го увери, че подаръците за племенничката му са пристигнали навреме. Какъв радостен ден беше съботният. Кой можеше да си помисли, че ще последва такава катастрофа. На Виктор му домъчня за детенцето, останало без майка, за младия съпруг на Марша — Хънтър, както и за Ник и за неговите родители. Той угаси цигарата и хвана с две ръце главата си, като се мъчеше да дойде на себе си.

Накрая вдигна очи и бавно огледа стаята. Беше мрачна, а по стените ѝ играеха сенки. Небето беше потъмняло и отново се сипеше

порой. Не се чуваше нищо друго, освен металическия звук на тежките дъждовни капки, които бясно се удряха в стъклото.

Виктор се изправи, разкърши се и направи мъчително усилие да се отърси от отчаянието, което го беше налегнало. Опитва се да се стегне и тръгна из стаята да запали всички лампи. Напъна се да мисли за конкретните неща, които трябваше да се направят сега. Освен че беше смазан от скръб, Ник се намираше в състояние на шок, затова някой вместо него трябваше да се погрижи да го изпрати в Щатите незабавно. Виктор отбеляза наум как да организира пътуването му. Първо — да му купи билет за самолет. Да му помогне да си стегне багажа. Да повика Гюс да ги откара до летището. Да поръча такси, което да чака Ник на аерогарата в Ню Йорк.

„О, господи, съвсем забравих за съвещанието!“ — намръщи се Виктор. Те всички ги очакваха в апартамента му. Трябваше незабавно да се обади поне на Джейк. Виктор тръгна към телефона на бюрото, но в този момент в стаята влезе Ник. Вик се обърна и се вгледа в него загрижено и притеснено.

Очите на Ник все още бяха зачервени, но вече сухи и поне външно изглеждаше по-спокоен и овладян.

— Виктор, съжалявам, че изпаднах в подобно състояние. Когато чух вестта, успях все някак си да потисна скръбта си. Но щом ти дойде, вече не можех да се сдържам.

Виктор му кимна с разбиране.

— Може би така поне малко ти олекна, Ники — отвърна той. Отиде до шкафа, наля две чаши с уиски и ги занесе на масичката. — Хайде сега, ела тук и пийни малко. Дай да помислим как можеш да заминеш най-бързо. Кога мислиш да тръгнеш за Ню Йорк? Успя ли да си уредиш билет за самолета?

— Не успях и в това е проблемът — отговори Ник. — По обяд обиколих всичките самолетни бюра. Май няма да мога да замина тази вечер. Навсякъде всичко е продадено. Когато влезе, аз тъкмо говорех с „Пан Американ“. Малко преди това звънях и на две други наши авиокомпании. Всички ми обещаха, че ако се отвори някаква възможност, незабавно ще ми се обадят. — Той взе чашата си и глътна уискито почти наведнъж.

Виктор каза:

— Мисля, че Джери най-добре ще се справи със самолетния билет. А на Джейк ще кажа да ръководи съвещанието.

— По дяловите, Вик, аз съвсем забравих за това. Извинявай много, че...

— Остави това сега — прекъсна го Виктор. Той взе телефона и помоли да го свържат с неговия апартамент. От другата страна се чу гласът на Джейк. Виктор му каза: — Слушай, Джейк, ще трябва да проведете съвещанието без мене. Ник току-що е получил трагично известие. Сестра му е починала при катастрофа. Ще остана с него, докато замине. — После Виктор търпеливо изслуша Джейк и накрая промърмори: — Да, да, Джейк, благодаря ти. Разбира се — ще му предам. Сега, моля те, дай ми за малко Джери. — Той сложи ръка на слушалката и се обърна към Ник: — Джейк искрено ти съчувства и ти изпраща съболезнованията си.

Ник само кимна, защото нямаше сили да отговори.

— Здравей, Джери — започна Виктор. — Джейк сигурно ти е казал вече за сестрата на Ник. Да, благодаря ти. Виж, Ник има проблем с билета за Ню Йорк довечера. Получил е обещания от няколко авиокомпании, но нищо не е сигурно. Нямах ли някоя връзка там? Да издействаш едно място. — Виктор го слушаше и кимаше с глава. — Добре. Прекрасно. Свържи се веднага. Обади ми веднага щом научиш нещо. О, Джери, да не забравя — Гюс трябва да звъне след малко в апартамента ми. Кажи му да дойде пред хотела и да ме чака. Довечера ще ни закара до летището, но нека да е тук за всеки случай, ако потрябва за нещо друго. — Той затвори, но ръката му остана да лежи върху слушалката.

Ник му каза:

— Вик, моля те, върни се долу при хората. Ще се оправя и сам.

— Ти луд ли си? Оставам с теб, докато не видя, че си се качил на самолета. Няма да те пусна да се оправяш сам точно сега. Сигурно разбра, докато говорех с Джери, че той също ти предава съболезнованията си. — Без да дочака отговор, Виктор продължи: — Той каза, че имал много близък човек в едно от бюрата и веднага ще му се обади. На всяка цена ще уредим да заминеш, не се притеснявай. Слушай, ти днес ял ли си нещо изобщо? — попита той със загрижен тон.

— Не съм — Ник направи гримаса. — Мисля, че не съм в състояние да сложа нищо в устата си.

— Трябва да хапнеш. Макар и на сила. Едва ли ще имаш възможност да ядеш скоро. Поне една супа, а? Трябва да сложиш нещо в корема си.

— Добре де — на Ник не му се спореше, пък и знаеше, че Виктор е прав. Полетът до Ню Йорк беше дълъг, а и когато пристигне, ще трябва да утешава Хънтър и родителите си. После щеше да започне и ритуалът по погребението. Началото на траура. Ник затвори очи.

Вик го наблюдаваше мълчаливо и загрижено, а след това грабна телефона. Поръча горещ бульон, две рохки яйца, препечен хляб и кафе. Остави слушалката обратно, наля още едно уиски на Ник и му го подаде.

— Хайде, братле, пейни си. Ще ти помогне — каза Виктор с мил приятелски глас. — Искаш ли да дойда с теб до Ню Йорк?

— За бога, Вик, не е нужно! Благодаря ти за предложението все пак, но ще се оправя и сам. — Лицето на Ник леко помръкна, а после изведнъж стана съвсем безизразно. Той колебливо попита: — Става ли ти по-леко с времето?

— Да. Постепенно. Човек започва да се примирява, защото няма друг избор. — Виктор загледа Ник, а в очите му имаше мъдра тъга и съчувствие. После погледна към прозореца, за миг потъна в собствените си спомени и накрая каза: — Само смъртта е непоправима загуба, Ник. И колкото и да ти е тежко, в един момент започваш да я приемаш като реален факт. Това не е като изгубена любов или изгубено приятелство, които в бъдеще намиращ отново. Смъртта е необратима. — Той стисна ръце в скута си и погледна Ник с безкрайна обич и приятелско съчувствие. — Казвал съм ти и преди, че бях побъркан от скръб, когато почина Ели. Години наред не минаваше и ден, без да мисля за това, а и до ден-дневен често си спомням за нея. В известен смисъл тя продължава да е жива чрез мен и чрез децата. С времето тази мисъл се превърна в някаква утеха за мене, но знам, че точно сега ти няма да ме разбереш. Скръбта ти все още е много прясна, затова може би не трябваше да ти говоря подобни неща... празна утеха е това за тебе сега... — Гласът му заглъхна и той се отпусна назад, като се запита дали не избърза прекалено много с тези приказки.

Ник нищо не отговори. Гледаше втренчено стената с разсеян и празен поглед, потънал в собствените си мисли. Накрая отпи една глътка от чашата, събра сили и каза:

— Благодарен съм ти, че ме накара да си изплача свободно мъката, Вик, защото скоро ще трябва да се стегна. Родителите ми, Хънтър — те сигурно са смазани от скръб. Аз съм този, който ще трябва да им даде кураж. Трябва да бъда силен, за да ги подкрепям и да им помогна да го преживеят.

— Да — отвърна Вик. — Сигурно това те чака.

Ник се изправи:

— Ще се опитам да си приготвя багажа.

Той отиде в спалнята, разтвори гардероба и се загледа в дрехите си като търсеше тъмен костюм. Какъвто се носи на погребение. Марша щяха да погребват, скъпата му сестричка Марша. Ръката му затрепери, когато се пресегна към една от закачалките. Той стисна очи, за да спре внезапния изблик на сълзи, и му се прииска да пропъди поне за малко от съзнанието си спомените за Марша. Но те продължиха да го връхлитат безмилостно — дори най-незначителните неща сега придобиваха особен смисъл. Чудно как дребните подробности от всекидневието можеха да станат толкова значими и как споменът за тях предизвикваше такава мъчителна болка.

* * *

По пътя за летището те почти не разговаряха. От време на време Виктор крадешком поглеждаше Ник, но не му казваше нищо, защото не искаше да го притеснява, а да го остави със собствените му мисли и терзания.

Изражението на Ник беше мрачно и сериозно, обхванат бе от някакво безжизнено спокойствие. Той насила си налагаше тази желязна маска на непроницаемост, защото се подготвяше за изпитанието, което го очакваше в Ню Йорк. Беше успял да потисне собствената си скръб и сега събираше сили и кураж, за да съумее да утеши родителите си и Хънтър. Изведнъж, малко преди да стигнат летището, Ник проговори с тъжен, но невероятно сдържан глас:

— Какъв абсурд е религиозната вяра, не мислиш ли?

Виктор, който също беше потънал в някакъв унес, се стресна и го погледна заинтригувано:

— Какво искаш да кажеш?

Ник отвърна:

— Искам да кажа, че всъщност религиозните предразсъдъци са абсурдни. Мислех си за баща ми, който никак не одобряваше Хънтър, само защото не бил евреин. Той твърдеше, че Марша не бива да се омъжва за него. И наистина се противопоставяше на връзката им чак до деня на сватбата. Но в крайна сметка се оказа, че Хантър Дейвидсън — момче от сой, но иначе неверник — е по-добрият син на баща ми, отколкото аз самият някога съм...

— Не съм съгласен с теб — прекъсна го Виктор веднага.

— Напротив, Хънт продължи занаята на нашето семейство и стана банков чиновник, за разлика от мене. Той строго спазва религиозните традиции на баща ми, води порядъчен и почтен живот, отдаден е всецяло на работата си и уважава много моите родители. Той се оказа не само чудесен съпруг, но дари баща ми и с внуче — нещо, което аз все още не съм направил.

— Но баща ти се гордее с тебе, Ник, и с плодовете на твоя талант.

— Да, предполагам, че вече е започнал да се гордее, но съм сигурен, че щеше да бъде далеч по-щастлив, ако се бях подчинил на волята му да наследя неговата професия. След като убиха брат ми Ралф на остров Окинава, на мен се паднаха задълженията на първородния син. Татко с цялото си сърце се надяваше да стана банков чиновник според семейната традиция и един ден да оглавя нашата банка, за което трябваше да се придържам към строг и добродетелен живот. Баща ми се надяваше също да се ожения за някое хубаво еврейско момиче, да си народим хубави деца и да се присъединим към изисканото общество, а също и да... — Той спря и вдигна примирително рамене. — Мисля, че му донесох толкова много разочарования.

Виктор каза:

— Но ти си си избрал свой собствен път, Ники, и вече е безполезно да се упрекваш за това. Родителите винаги възлагат големи надежди на своите деца, но често техните планове са абсолютно нереалистични. Още повече че децата трябва да изживеят сами своя

собствен живот. Наивно е да се мисли, че животът им може да бъде направляван — това води само до излишни огорчения, неприязън, дори омраза. Е, нищо чудно и баща ти да е бил разочарован в началото, но той е умен човек и знае, че по-важното е, че е направил тебе щастлив и доволен, като те е оставил сам да избереш своя път. Пък и в края на краищата, почти всички родители искат най-вече децата им да бъдат щастливи.

— Може и да си прав. — Ник приближи лице към стъклото на колата и погледна навън. — Вече сме съвсем близо до летището — каза той. — Не знам кога ще се върна, Вик. Според нашите ритуали ще спазвам строг траур поне три дни след погребението. А сигурно ще трябва да остана в Ню Йорк и още няколко седмици. За да бъда близо до мама и татко.

— Да, Ник, така ще е най-добре. И, моля те, хич не се безпокой за филма. Марк Пиърс страшно хареса сценария и дори да се наложат някои промени, те ще бъдат незначителни.

— Ако възникнат някакви проблеми, непременно ми се обади и аз ще ви продиктувам корекциите по телефона. Бих могъл и... — Ник рязко си пое въздух. — Господи, Вик, съвсем забравих за екскурзията ни до Клостерс. Съжалявам, братле. Като знам само с какво нетърпение я очакваше.

— Я стига, Ник, това е без значение. Ще идем някой друг път. За мен изобщо не се притеснявай. Точно сега си имаш достатъчно свои грижи. И не забравяй — ако имаш нужда от нещо, веднага ми звъни. Сигурен ли си, че не искаш оттук да ти поръчам кола, която да те чака на летището в Ню Йорк?

— Абсолютно. Все пак ти благодаря. Обадих се на Хънт, за да му съобщя кога пристигам, и той ми каза, че ще изпрати колата и шофьора на баща ми.

— Окей.

„Бентли“-то безшумно спря пред входа за заминаващите пътници и Ник се обърна към Виктор:

— Недей да идваш с мен. Веднага ще те наобиколят. Нали знаеш, че почитателите ти само чакат да си покажеш някъде тази твоя грозна муцуна. — Той стисна здраво ръката на Виктор. — Благодаря ти, Вик, благодаря ти за всичко.

Виктор прегърна Ник и топло го притисна.

- Дръж се, приятелю.
- Ще се опитам, братле. До скоро.
- До скоро, Ники.

Докато пътуваше обратно към Лондон, Виктор Мейсън седеше, потънал в дълбок размисъл — Ник Латимър не му излизаше от ума. Той си представяше неговото дълго и самотно пътуване, мислеше за трагичните обстоятелства, които така неочаквано го накараха да замине за Щатите, и за тъжните му траурни дни след погребението. Самият Виктор все още не можеше да повярва за смъртта на Марша. Не проумяваше как така нея вече я няма. Какво непредвидимо нещо е животът, пълен само с рискове и несигурност. Има едно-единствено сигурно нещо. Смъртта. Всички сме толкова слаби и уязвими. Днес ни има — утре вече сме си отишли завинаги. Той се замисли колко много време беше пропилял по незначителни неща — цели часове от краткия му човешки живот бяха отлетели безвъзвратно. Обзе го тъга по ценните мигове, разпилени на вятъра.

И тогава той тържествено обеща пред себе си, че от днес нататък всеки час от живота му ще бъде важен. Че ще изпива до дъно удоволствията на всеки ден, защото никой не знае какво му носи утрешният. Пък и кой ли знае колко утрешни дни му остават?

ГЛАВА XXIII

Франческа предпазливо отвори вратата и отвътре я блъсна гореща вълна от пара, която изпълваше цялата кухня. В първия момент тя стреснато отстъпи назад и се поколеба дали да влезе, но все пак надникна вътре през облаците от дим.

— Защо не ми дадеш да ти помогна с нещо? — попита тя.

Виктор стоеше прав и съсредоточен пред готварската печка и стреснало се обърна, като чу гласа ѝ. Лицето му беше зачервено от топлината и той представляваше мила картинка на ентузиазизиран кулинар, разхвърлял какви ли не продукти из цялата кухня. Стоеше пред нея без вратовръзка, с навити ръкави, препасал през кръста една от най-хубавите ѝ готварски престилки. Франческа едва сдържа усмивката си и го попита:

— Не мога ли поне да разбърквам манджите вместо тебе?

Той бавно поклати глава и се усмихна самодоволно:

— Няма да стане. Нали знаеш, има една хубава приказка — много баби хилаво дете. Пък и как си представяш, че ще допусна англичанка да ми се бърка в моите специалитети? — подразни я шеговито той. — Нали вече ти казах, че само един кореняк жабар може да сготви истинска италианска вкуснотия. Така че бягай отгук и ме остави сам да довърша моите кулинарни творения. — Той ѝ се ухили насреща и остави за малко дървената лъжица. — Всъщност имам една работа за тебе. — Виктор отиде до хладилника, взе бутилка розово шампанско и ѝ го подаде. — Можеш да пуснеш това нещо в кофичката с лед на масата. И моля те, стой си в гостната. И аз идвам след няколко минути. Тука е прекалено влажно и не искам пак да настиваш, след като таман те излекувах.

Когато мина през трапезарията, Франческа потрепери от студ и си помисли, че Виктор все пак беше прав. Беше пристигнал няколко часа по-рано и още с влизането си заяви, че трапезарията е прекалено студена и едва ли е подходяща за човек, изкарал на легло тежък грип. Той ѝ предложи да вечерят в гостната, затова тя донесе една сгъваема

масичка, която Виктор покри с червена басмена покривчица, измъкната някъде от кухненския шкаф. А после донесе и два стола.

Докато влизаше с шампанското в гостната, Франческа се загледа към масичката. Той я беше поставил близо до камината и сам я беше подредил, като отказа нейната помощ. Видя, че е сложил един сребърен свещник с червена свещ и малка вазичка с едно лаленце. Винаги беше мислила, че мъжете не са в състояние да се сецат за такива нежни дреболии, още повече пък Виктор Мейсън. След като подреди масата, Виктор почти се втурна в кухнята да разопакова торбите с продуктите, които беше накупил, и веднага се залови да готви вечерята. Тя се замъкна след него и предложи да му помогне, но той решително я изгони от кухнята и буквално затвори вратата под носа ѝ. Какво ѝ оставаше, освен да се примири. Вече беше разбрала, че понякога Виктор Мейсън се държи самоуверено и като че ли малко властно. В началото на седмицата тя беше толкова болна и омаломощена, че безропотно приемаше грижовните му наставления. А пък тази вечер беше прекалено щастлива от вниманието, с което я обгръщаше, затова и не мислеше да му противоречи.

Погледна тапата на бутилката, но реши, че Виктор най-добре ще се оправи с нея, затова тръгна към камината. Тя се насочи в люлеещия се стол, поприглади полата си и оправи яката на пуловера си. После се облегна назад и подпря крака върху решетката на камината в очакване той да се появи от кухнята. Всички цветя се бяха разтворили от топлината на пращящия огън и силно ухаеха. На Франческа ѝ се струваше, че стаята прилича на лятна градина — изобилието от цветове наоколо и меката светлина на огъня правеха атмосферата още по-красива и уютна. Множеството бели лалета с червени ръбчета изпълваха няколко големи китайски вази, а нежните нарциси бяха поставени в по-малки порцеланови съдини. Саксията със зюмбюлите пък седеше по в средата на една ниска масичка. Мимозите също бяха ухаели в стаята, но те бързо увехнаха — нещо типично за тях, и още в четвъртък тя със съжаление ги беше изхвърлила.

Франческа се наведе напред и дълбоко вдъхна упойващия аромат на зюмбюлите. Изведнъж си помисли колко скъпо е удоволствието да имаш свежи цветя по това време на годината, още повече че за нея все още беше зима с тези непрекъснати бури, вихрушки и мрачни облаци през последната седмица. Тя докосна меките лъскави листенца на

зюмбюлите и си спомни вълнението, с което в понеделник следобед видя колата на цветарския магазин да спира пред дома ѝ. Дъхът ѝ беше секнал, докато отваряше плика с картичката, защото знаеше, че само Виктор можеше да бъде толкова щедър и да ѝ изпрати такъв невъобразим куп цветя. Радостното ѝ лице помръкна, когато видя двете имена на картичката, и трепетното ѝ очакване беше попарено с остро разочарование. Тя беше убедена, че Ник е дал предложението, че букетът всъщност е подарък от него и че той е вписал и името на приятеля си, просто защото сигурно Виктор беше дал парите.

Изведнъж изражението на Франческа стана сериозно и тя се замисли за Николас Латимър. Тя добре разбираше неговата скръб и страдание, защото можеше да си представи как би се чувствала, ако нейният обичан брат Ким загине така нелепо. Когато Виктор ѝ съобщи за смъртта на Марша, Франческа взе от него адреса на Ник в Ню Йорк. После веднага написа едно кратко, но искрено писмо, където с много обич изразяваше своето съпричастие и съчувствие към Ник, който ѝ беше станал толкова близък. На другия ден Виктор пусна писмото вместо нея. Франческа си помисли колко много неща беше направил Виктор за нея през последната седмица. Знаеше, че оздравя така бързо само благодарение на неговите грижи. Тя се усмихна. Той така сладко я къткаше и глезеше през тези дни, че на нея дори не ѝ се искаше да оздравява. Но всяко нещо си има край. И краят приближаваше, защото тя вече почти се беше възстановила. Франческа се облегна назад със затворени очи и пак се замисли за Виктор Мейсън, който за нея вече беше забележително мил и сърдечен човек.

Всъщност Виктор неочаквано се беше появил преди няколко дни, или по-точно — във вторник. Сутринта той ѝ звънна, за да я попита как се чувства. Тя му отговори, че е малко по-добре, но изглежда за него не е било никак трудно да се досети, че това е само една учтива лъжа. Гласът ѝ едва се чуваше по телефона, защото беше прегракнала и постоянно кашляше. Той прояви невероятна настойчивост и упоритост, докато изкопчи от нея признанията, че не е викала лекар и че се лекува съвсем сама. Виктор обаче продължи да я разпитва, докато най-сетне разбра, че единственият човек, който я наглеждаше, беше госпожа Могс, но дори и тя нямаше да идва чак до петък. Без да слуша протестите ѝ, че би могъл да се зарази и също да легне болен от грип, той категорично ѝ заяви, че пристига да я види. Не след дълго

Виктор се появи с антибиотици, сироп за кашлица, приготвен от лекаря на „Монарк Пикчърс“, лимони, портокали и два големи буркана с пилешка супа от „Амбасадор“.

Франческа се чувствуваше много притеснена и обърквана, когато го посрещна, защото знаеше, че видът ѝ е ужасен. Налагаше се да отвори вратата на единствения мъж, за когото искаше да бъде красива, а той щеше да я види в такова неугледно състояние. Лицето ѝ беше бледо и изпито, носът ѝ — зачервен, очите ѝ сълзяха, а косата ѝ беше несресана и разчорлена. Виктор се държа така, сякаш изобщо не забеляза външния ѝ вид, но сега, като се позамисли, Франческа реши, че това май беше обичайното му поведение към нея. Той сякаш не гледаше на нея като на жена и никога не ѝ правеше комплименти.

Виктор само я погледна недоволно, затова че стои с него в студеното антре, и веднага я качи в стаята ѝ, като остана там, за да се увери, че е добре завита. После се втурна надолу по стълбите и през откритата врата Франческа го чу как затропа из кухнята. Скоро той нахълта в стаята ѝ, без да чука, с един голям поднос в ръце, на който беше наредил кана с пресен портокалов сок, термос с горещ чай, подправен с лимон и мед, и най-различни лекарства. С нетърпящ възразение тон, той ѝ нареди да взима антибиотиците три пъти на ден и да пие повече портокалов сок и горещ чай. Преди да си тръгне, ѝ каза, че е сложил супата в една тенджера на печката и тя трябва само да си я стопли.

За нейна най-голяма изненада Виктор започна да идва всеки ден, и то никога с празни ръце — винаги носеше някакъв специалист, приготвен в кухнята на „Амбасадор“. Тя знаеше, че управителят на ресторанта, Джон Милс, е приятел на Виктор и сигурно се радва, че може да му осигурява питателна храна за едно болно момиче. Въпреки че Виктор се държеше властно с нея, на моменти ставаше мил и нежен и толкова загрижен за здравето ѝ. Докато я посещаваше той се държеше така непринудено, че тя почти забрави притесненията за външния си вид. През първите няколко дни беше толкова болна, че изобщо не я интересуваше как изглежда в неговите очи, пък и знаеше, че не го вълнува като жена.

Катрин се показва не по-малко мила и грижовна. Тя ѝ се обаждаше всеки ден, но за разлика от Виктор послуша съвета на Франческа да не я посещава, защото здравето ѝ беше от изключителна

важност за професионалните ѝ ангажименти. Първото обаждане на Катрин беше в понеделник вечерта, малко преди представлението, и тя много се зарадва, когато Франческа ѝ каза, че е получила кошница с плодове от Джери и „Белисима“, а също и цветя от Ник. На другия ден Катрин ѝ изпрати няколко току-що излезли книги заедно с едно мило писъмце, което изпълни сърцето на Франческа с обич към нейната приятелка. Следобед Катрин звънна, за да ѝ каже, че иска да ѝ донесе супа и някои други неща. Тя обясни през смях:

— Оставям ти всичко пред вратата и веднага бягам. Така че не се тревожи, че можеш да ме заразиш с някой вирус. Моля те, скъпа, позволи ми да направя това за тебе. Толкова съм загрижена за твоето здраве.

— Благодаря ти, Катрин, но вече съм по-добре. Наистина — отговори бързо Франческа. — Пък и нямам нужда от нищо. Виктор идва днес сутринта и ми донесе пресни портокали, супа и лекарства.

Катрин изненадано замълча, преди да каже:

— Това е най-малкото, което може да направи за тебе! В крайна сметка ти настина, докато работеше за него. Мисля дори, че трябваше да намери човек, който постоянно да се грижи за теб. Той отлично знае, че в момента си съвсем сама.

Франческа доста се стресна от тази неочаквана язвителност от страна на Катрин.

— Та той изобщо не е длъжен да прави за мен каквото и да било — отговори тя бавно. — Каква съм му аз, че да мисли и за мен. Да не би той да е виновен, че се разболях, докато обикаляхме Йоркшир! За бога, Катрин, та аз може да съм пипнала този грип още в Лондон.

Катрин промърмори нещо в знак на несъгласие, но после разговорът им бързо се прехвърли върху Ким, падането на баща ѝ и разни други неща.

След като приключиха разговора, Франческа се почувства странно потисната и по-нещастна от всякога, защото думите на Катрин я накараха да осъзнае истината. Разбира се, че приятелката ѝ беше права — Виктор се държеше като загрижен работодател и това беше всичко. Рухнаха окончателно надеждите ѝ, че у Виктор са се породили все пак някакви чувства към нея. Затова на другия ден започна да бъде по-сдържана в негово присъствие, като се опитваше, доколкото може, да овладява емоциите и въображението си. Това обаче не ѝ се удаваше

лесно, защото той неудържимо я привличаше и тя беше толкова увлечена, че в мислите си виждаше само него и му се подчиняваше безусловно. Франческа реши повече да не споменава пред Катрин за неговите посещения, защото не искаше да чува прозаичните обяснения на своята приятелка, които само посипваха сол в раните ѝ. Тя предпочиташе да си внушава, че той идва при нея, ако не от друго, то поне от приятелски чувства.

Все пак ѝ оставаше едно успокоение. Виктор изведнъж престана да се държи небрежно и бащински към нея и сякаш бе започнал да я възприема по-различно. Повече като приятел, отколкото като дете, което ѝ доставяше далеч по-голямо удоволствие. В петък тя осъзна колко много бариери между тях са рухнали и те са станали някак си по-близки един на друг. После обаче си даде сметка, че това беше съвсем естествено. В края на краищата, когато се грижиш за някой болен, ти свикваш с него и неусетно се привързваш. Франческа се трогваше от неговата загриженост и внимание и с нетърпение очакваше неговите посещения, макар че той обикновено идваше за малко, и то само за да ѝ донесе нещо. Но вчера всичко се промени.

Когато Виктор дойде предния ден, малко подир обяд, той искрено се зарадва, че тя вече става и изглежда весела като преди. Госпожа Могс го посрещна с безброй ахкания, които изразяваха възторга ѝ, че вижда жива кинозвезда, и тя с удоволствие им направи кафе. Повече от два часа те седяха в гостната и весело си бърбиха. Той ѝ каза, че работата по филма напредва и ѝ описа с най-малки подробности всичко, което беше свършил тази седмица, като говореше с почти момчешки ентузиазъм. На тръгване ѝ каза, че вече я намира за достатъчно здрава, за да опита чудесната италианска вечеря, която възнамерява да приготви за нея в събота вечерта, като я увери, че не само умее да готви, но го прави и с вдъхновение. Франческа се засмя весело и прие любезното му предложение, но едва прикриваше вълнението си от мисълта, че я очаква цяла вечер насаме с Виктор. От този момент тя беше престанала да мисли за всичко друго и само копнееше по-бързо да дойде желаният миг.

„Аз съм най-голямата глупачка, щом не виждам, че всичко това са празни илюзии.“ Тя така се стресна от неочакваното си прозрение, че се изправи на стола. Замислено се загледа в огъня и въпреки тъгата нейните кехлибарени очи изглеждаха все така красиви. „Тази вечер е

началото на края на нашите отношения“ каза си тя с мрачно примирение, сякаш едва сега погледна истината в очите и разбра, че ще трябва да приеме неизбежната болка. Те ще изпият розовото шампанско, ще хапнат от вкусните италиански специалитети, които той така старателно приготвяше в момента, ще опитат безбройните лакомства, донесени за нея, ще бъде мил и любезен с нея, какъвто си беше през цялата седмица. А после ще си отиде и нещата никога вече няма да бъдат същите. Всичко ще свърши — и тяхното приятелство, и тяхната нова близост. Той отново ще започне да се държи на разстояние и да гледа на нея като на... всъщност как ли щеше да гледа на нея? Сигурно като на придагък на Катрин, като на малко безобидно момиченце.

„Но аз съм жена — въздъхна тя. — Ах, защо не може да го забележи?“ Франческа се изправи и отиде до огледалото между двата прозореца. Тя се погледна критично, но се хареса в новия си пуловер. Поне изглеждаше елегантна. Пуловерът беше скъп и изискан. Получи го тази сутрин по пощата като подарък от Катрин. В пакета имаше бележка, на която пишеше: „Това е скромната ми благодарност за сценария ти“. Дрехата беше от мек като коприна яркочервен кашмир, с широки три-четвърти ръкави и красиво набрана висока яка, която изящно подчертаваше дългата ѝ шия. Беше забола в яката си старинна златна брошка. Позлатените халки на ушите бяха в тон с позлатената верижка на колана на бухналата ѝ черна пола, под която носеше колосана фуста. Тя наклони леко глава и отново се заоглежда критично. Беше си сложила малко грим, с който изглеждаше изключително свежа. Следобеда си изми косата и внимателно я изсуши пред камината в гостната. Сега тя свободно и меко се спускаше по раменете ѝ и Франческа съжали, че не си беше направила някоя от нейните любими прически. Изглеждаше прекалено малка с тези къдрички около челото. Така разпусната обаче, косата ѝ красиво блестеше на меката светлина на огъня. „Ех, да можех да съм красива като Катрин“ помисли си тя и се взря недоволено в лицето, което я гледаше насреща. То беше прекалено бледо и изпито. Започна да търка бузите си, за да им придаде поне малко руменина, и съжали, че не си е сложила повечко руж. После приглади косата си назад, за да открие по-добре лицето си.

— Красива си.

Франческа се стресна и извърна. Виктор стоеше, подпрян на вратата, и я гледаше замислено. Тя се ужаси, че той може да е видял как се върти и се оправя пред огледалото. Кръвта се качи в лицето ѝ и за момент се почувства вкаменена от неудобство. Но сърцето ѝ радостно трепна от неочаквания му комплимент.

— Благодаря — най-сетне успя да каже тя с тихо гласче и сведе поглед. После се отмести по-близо до шампанското, което седеше на масичката под огледалото. — Тъкмо се опитвах да отворя бутилката — заобяснява тя, изчервена до уши, и започна да развива телта на тапата.

— Чакай, остави това на мен — предложи той и бързо прекоси стаята. Само след миг вече беше до нея и сложи ръце върху нейните, които все още държаха бутилката. Неговото докосване я прониза като електрически ток и тя не можеше да отлепи пръстите си. Тя погледна втренчено големите му мургави пръсти и силните му мъжки ръце, по които стърчаха черни косъмчета. В същия миг в нея се надигна някакво безумно желание. Тя усети как лицето ѝ гори и без да вдига поглед, измъкна леко ръцете си. После тръгна към камината с внезапното усещане, че краката ѝ направо се подкосиха. „Как ще изкарам до края на вечерта!“ — помисли си тя, цялата разтреперана, и с облекчение се отпусна на стола. „Ама че съм глупачка!“ — укори се тя и се стегна, за да преодолее вълнението си. После си каза: „Радвай се на тази вечер! Недей да мислиш за утре. Не се измъчвай предварително.“

Той се приближи към нея и ѝ подаде чашата с шампанско, като се усмихна приятелски с топлите си тъмни очи. Тя го погледна плахо в очите и също му се усмихна. Взе чашата си и с облекчение усети, че поне отчасти е възвърнала самообладанието си, защото ръцете ѝ вече не трепереха.

Те си казаха „наздраве“ в един глас. Виктор седна на канапето и запали цигара, като попита:

— Днес не си ми казала как е баща ти. Оправя ли се?

— Благодаря, вече е много по-добре и е образцов пациент, защото...

— Каквото бащата, такава и дъщерята — прекъсна я той закачливо.

— Е, дано да е било така — промърмори тя смутено и продължи. — Все се каня, Виктор, да ти благодаря за всичките грижи. Беше

страхотен. Толкова мил и внимателен. Знам, че нямаше да оздравея толкова бързо, ако не беше ти и твоята... твоята сърдечност.

— Всичко това ми доставяше удоволствие.

Франческа се изправи, погледна го и се усмихна стеснително.

— Искам да ти се отблагодаря поне с един малък подарък.

— Слушай, недей да правиш това — каза той и леко смръщи вежди. Но я проследи с нескрит интерес, докато тя прекоси стаята. Видя я как спря пред голямата библиотека и отвори стъклената вратичка. Наблюдаваше я с истинско възхищение. „Тя има най-невероятните бедра, които съм виждал. Като на стройна породиста кобилка“ — заключи той, докато жадно изучаваше краката ѝ с поглед на познавач. „Не гледай натам! Тя е забранен плод! Чуваши ли, Мейсън!“ Той с усилие откъсна очи от нея.

След малко Франческа застана до него и му подаде малък пакет, загънат в луксозна хартия и завързан със сребърна панделка.

— Надявам се, че ще ти хареса, Виктор.

— Нямаше нужда — промърмори той, но въпреки това изглеждаше щастлив и с интерес започна да разгъва подаръка си. Вътре беше книгата „Брулени хълмове“ и веднага му направи впечатление, че е някакво много старо издание. Червената кожена подвързия беше избеляла, а страниците бяха изсъхнали и пожълтели от времето. Когато ги разлисти, те му се сториха толкова крехки. Той вдигна поглед към Франческа и поклати отрицателно глава. — Не мога да приема такъв подарък. Сигурно е някоя антикварна рядкост, която има изключителна стойност и...

— Това е първото издание на книгата и действително е рядка ценност. Ако погледнеш на първата страница, ще видиш годината — 1847-ма. Но искам да приемеш подаръка ми. Не ми отказвай. Иначе ще ме обидиш.

— Тя сигурно струва цяло състояние. Ами баща ти? Какво ще каже той? Няма ли да се разсърди, като разбере?

Франческа се ядоса, че ѝ намеква, че не може да действа без родителско позволение. „Ето, пак ме приема като дете!“ — каза си тя с раздражение, но му обясни с кротък глас:

— Баща ми няма нищо общо с нея. Книгата си е лично моя. Имам цяла колекция от първи издания на английски класици. Получих я от майка ми, която пък я е наследила от баща си, а той от своя баща

лорд Дръмонд и т.н. Това там на корицата е гербът на рода на майка ми, а не на баща ми. Така че мога да правя с тази книга, каквото си искам. Искам да я вземеш за спомен. — Тя отпи от шампанското си и побърза да добави: — Да ти напомня за филма.

Виктор се облегна назад, прегърнал книгата, и не знаеше какво да отговори. Беше безкрайно развълнуван, защото тя му подаряваше нещо толкова лично и скъпо за нея, предавано от поколение на поколение в рода ѝ. Той отново я запрелиства замислено и кой знае защо — буца заседна на гърлото му. След дълго мълчание, Виктор накрая каза:

— Благодаря ти. Ще я пазя като нещо свято, Франческа. Едва ли някога съм получавал такъв прекрасен подарък.

— Радвам се, че е така — отговори му тя, а очите ѝ заблестяха, като видя неговото нескрито щастие. Взе чашите им и ги напълни отново. — Жалко само, че трябваше да отложим уикенда в Лангли, заради падането на татко. — Тя предпочете да не му казва, че баща ѝ падна от стълбата, докато търсеше в библиотеката именно тази книга. — И татко много съжаляваше, също и Дорис. Те с нетърпение ви очакваха. Знам, че и на Катрин много ѝ се идваше в Лангли. Но може би така стана по-добре. Не мисля, че щеше да бъде същото без Ники, нали? — попита тя, остави чашата на масата и седна.

— Права си — едва чуто отвърна той, като се запита дали тя не проявява прекалено голям интерес към Ник. С истинско учудване и раздражение Виктор откри, че ревнува. „Боже мой!“ — стресна се той от себе си и пропъди това непознато за него чувство, защото в случая беше недостойно и абсурдно от негова страна да ревнува приятеля си. После усети неловкото мълчание и се прокашля малко насила. — Ник още не се е обадил, но предполагам, че не му е до мене сега. Сигурно ще звънне следващата седмица. Той ще се оправи. Жилаво момче е — каза той почти на себе си.

— Да, не се тревожи, сигурно бързо ще се оправи. — Франческа го наблюдаваше внимателно, защото усети загриженост в гласа му. Тя реши да смени темата и възкликна уж развеселено. — Знаеш ли, днес следобед говорих с Дорис. Тя предлага да направим увеселението в Лангли или когато започнете снимките в Йоркшир, или когато решите да снимате в самия замък. Нали така уикендът ще стане по-весел?

— Да, идеята е страхотна — каза той и лицето му просветна. — Но коя всъщност е Дорис? Тия дни непрекъснато споменавах името ѝ.

— Господи! Забравих, че не съм ти обяснила коя е Дорис Астернан. Тя е приятелката на баща ми. Разкошен човек е. Направо е страхотна. Аз много я харесвам, Ким също. И двамата се надяваме, че татко най-сетне ще престане да се колебае и ще предприеме нещо по-сериозно в отношенията им. Тогава на всички ще ни олекне, а и Дорис ще си отдъхне.

Виктор развеселено се захили:

— На теб май много ти се е приискало да имаш мащеха, но по-важното е дали баща ти иска да си има съпруга. Не мислиш ли, че това е най-същественото.

— Ама разбира се, че той иска да си има съпруга! — Тя изрече тези думи с такава детинска убеденост, че на Виктор му стана още по-смешно. И преди да е успял да каже нещо, Франческа продължи със същия ентузиазъм: — Добре де, нека да ти го кажа по друг начин. Той има нужда не просто от съпруга, а точно от Дорис. Тя е идеалната жена за него.

— Ами! — Виктор я погледна въпросително, макар и да знаеше, че му говори съвсем искрено. Всъщност тя винаги беше искрена и открита. Стана му толкова мило и той я загледа с възхищение. — Дорис е късметлийка, че има теб на своя страна. Страхотен късмет е извадила. Малко са дъщерите, които биха реагирали така добронамерено и сърдечно.

— Уви, най-често така се случва — каза тя със сериозно изражение. Тя се приведе напред с леко наклонена глава и го погледна с големите си ясни очи, в които се четеше нетипична за възрастта ѝ мъдрост. — Децата често са големи егоисти. И дори когато живеят с един родител, изобщо не им хрумва, че той може да е самотен — разсъждаваше тя като възрастен човек. — Хич и не се замислят, че всеки има нужда от човешко присъствие и общуване, а още повече — от любов, приятелство и близост. Предполагам, че децата просто не осъзнават какво страшно нещо е самотата. А самотата може и да те погуби. — Тя замълча, но тъй като той не отговори, настойчиво го попита: — Може да те погуби, нали?

— Да — каза той, изненадан от зрялото прозрение в думите ѝ. — Да живееш сам най-често е равнозначно на смърт — започна Виктор,

но веднага млъкна, защото това важеше и за него самия. Стана му неловко и той бързо се изправи. — Какво ще кажеш да пийнем още малко от нашето газирано винце.

— С удоволствие.

Франческа се облегна и го проследи с поглед, докато той вървеше към бюфета. „Той е познал самотата“ — помисли си тя изведнъж, защото вече интуитивно разбираше, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат. „Вече ми е ясно защо толкова цени приятелството на Ник — продължи да разсъждава тя, а доброто ѝ сърце се изпълни със съчувствие. Той е силен, жизнен, красив мъж, в разцвета на своите сили — прочут, богат, обожаван от милиони жени. И все пак той е толкова... толкова чувствителен и лесно раним.“ Никога не се беше замисляла за това досега. Новото ѝ прозрение така я изненада, че тя се скова на мястото си. Като го видя, че се връща, Франческа рязко извърна глава, за да скрие от него обожанието и копнежа, изписани по лицето ѝ.

Виктор донесе кофичката с бутилката, наля шампанско в чашите и само с няколко големи крачки се озова до канапето. Изтегна се върху него, кръстоса крака и небрежно вдигна едната си ръка:

— Хайде, разкажи ми още нещо за Дорис! — подкани я Виктор с многозначителна усмивка. — Наистина ли е толкова съвършена?

— Не, тя изобщо не е съвършена — извика Франческа. — Не съм твърдяла нищо подобно. Може би аз толкова я харесвам тъкмо защото тя си има всичките човешки слабости. Но нейните недостатъци са толкова мили, че точно те я правят очарователна жена. Освен това има страхотно чувство за хумор и е изключително жизнена — с нея не може да се скучае. Пълна е с ентузиазъм, но в същото време е много съобразителна и практична. — Франческа примижа замислено. — Чакай да видя какво още да ти разкажа за нея. Ами, тя е висока и симпатична, с къса къдрава червена коса и невероятно ярки зелени очи. Общителна и дружелюбна. Дорис наистина много държи на татко, а за мен това е най-важното.

— Брей! Как само ми я описа — да се шашне човек. Нищо чудно, че я искаш за втора майка — каза Виктор весело, защото му доставяше удоволствие да я слуша. — Отдавна ли ходят с баща ти?

— От няколко години — Франческа се пресегна за чашата си и се вторачи в него, докато отпиваше от шампанското. — О, забравих да

ти кажа! Тя е американка. От Оклахома.

— Не може да бъде! — възкликна той с неподправено удивление, защото не успя да си представи изискания английски граф редом с някаква селяндурка от Средния запад. Но пък щом самият Дейвид Кънингам си я харесваше толкова, тя едва ли беше селяндурка. Виктор сбърчи вежди въпросително: — Астернан ли беше фамилията ѝ?

— Да, точно така. Дорис е вдовицата на Едгар Астернан. Той е бил консервен магнат. Сега огромната му компания принадлежи на Дорис. — Франческа го погледна озадачено. — Виктор, защо изражението ти стана още по-учудено? Да не би да познаваш Дорис? Да не сте се виждали някъде?

— Не, не я познавам. Но името на компанията „Астернан“ ми е добре познато. В Щатите всеки има по нещо в хладилника си с тази марка. Има само още една огромна компания като тяхната, която се нарича „Армър енд Суифт“ и също се намира в Чикаго заради кланиците. — Виктор подсвирна. — Хубава компания е получила в наследство вашата Дорис. Това са страхотно много пари.

— Сигурно е така — каза Франческа замислено, а после бързо сподели с него: — Татко понякога се държи толкова странно и имам неприятното усещане, че точно заради нейните пари той се колебае дали да... — Гласът ѝ заглъхна и тя смутено погледна ръцете си.

Виктор ѝ обясни с кротък глас:

— Това е разбираемо, Франческа. Баща ти си има мъжка гордост. — Той я погледна нежно и добави: — Недей да тормозиш хубавата си главица с техните проблеми. Ако и двамата го искат, все ще се съберат някога. Всяко зло за добро. Животът често сам намества нещата. — Виктор се изправи. — А сега да бягам в кухнята, докато манджите ми не са станали на въглен.

Франческа тръгна да става:

— Ще дойда да ти помогна.

— Не — каза ѝ той на излизане. — Можеш да запалиш свещта, но това е единственото, което ти разрешавам да направиш. Да се надявам, че си огладняла достатъчно, защото ти предстои да опиташ най-вкусните италиански гозби, които някой някога е готвил. Мц-цъ! — С артистична поза на обигран кулинар той целуна шумно върха на пръстите си и хитро завъртя очи. — Можеш да бъдеш сигурна, че тази вечер направо надминах себе си. Вечерята е един път!

Франческа се засмя:

— Щом майстор-готвачът толкова хвали работата си, сигурно и на мен ще ми хареса. Вие с Ники често си казвате, че това или онова било „един път“. Какво всъщност означава този израз?

— „Един път“ ли? Казваме го, когато нещо е страхотно. Някой друг път ще ти разказвам повече за нашите лафове. Хайде да вървя, че наистина нещо ми замириса от кухнята. — Той ѝ намигна и излезе.

На Франческа ѝ беше толкова хубаво, че страните ѝ пламтяха от удоволствие и тя реши да се погледне още веднъж в огледалото. От топлината на стаята и от шампанското по скулите ѝ беше избила нежна руменина, а очите ѝ блестяха щастливо. Дали от шампанското или от присъствието на Виктор. За нея нямаше съмнение, че причината е Виктор. Тя бързо се върна на мястото си, за да не я свари за втори път, че седи пред огледалото. Франческа преливаше от радост заради комплиментите, които чу от него, и заради очарователния начин, по който протичаше вечерта. Дотук всичко беше толкова прекрасно, че тя на моменти се питаше дали не сънува. Беше имала съмнения, че той ще се държи покровителствено и сдържано. А и неговата близост така силно ѝ действаше, че тя се опасяваше дали ще успее да се държи както подобава на нейното възпитание. Но ето, че той се държеше естествено и непринудено, и най-важното — приемаше я такава, каквата е. Тя на свой ред се чувстваше спокойно и сигурно с него.

— Внимание — поднасяме първото ястие! — възвести гордо Виктор и се появи на прага, като майсторски придържаше само с ръце двете порции, панер с фразели, чиния с масло и бутилка изстудено вино.

Беше си сложил тъмносиня копринена вратовръзка и светлосивото кашмирено сако. Докато вървеше към нея, Франческа за кой ли път остана поразена от елегантната му фигура, от скъпите му и изискани дрехи, от усещането за сила и власт, което той внушаваше. Докато беше само по риза, той ѝ се струваше толкова по-близък. А сега пред нея отново стоеше световноизвестният филмов идол и това неочаквано я смути. Тя се притесни от своя семпъл и непретенциозен външен вид, от евтината, саморъчно ушита пола. Добре, че поне пуловерът ѝ беше нов и елегантен. Но така или иначе от малка я бяха научили, че не дрехите правят човека, затова и една жена не бива да залага само на тоалета си. Тя осъзнаваше мъдростта на този принцип,

но въпреки това ѝ се искаше да е облечена в някоя екстравагантно красива рокля, каквито Катрин имаше в изобилие.

Франческа го погледна в очите и му каза весело:

— Това е най-невероятното жонгльорство с чинии, което някога съм виждала.

— Не се и съмнявам, но са нужни много тренировки. Едно време съм бил и келнер. Сериозно ти говоря — не ме гледай така недоверчиво. — Нейната учудена физиономия го забавляваше и той весело се ухили. Постави на масата най-напред бутилката, после — панера с хляба, и най-накрая — чиниите. Извади и чинийката с масло, която беше крепил върху франзелите, и заобяснява: — Когато за първи път пристигнах в Холивуд, трябваше да издържам жена ми и децата, затова си намерих допълнителна работа, освен тази на статист. Така станах келнер. Може и да е нескромно, но бях страхотен келнер.

— О, наистина ли? — Тя го гледаше с широко отворени очи, но вярваше на всяка негова дума. После си каза: „Всъщност колко ли още неща има да науча за него..., та аз не знам почти нищо за неговия живот.“

— Надявам се, че ще харесаш този специалитет — подхвърли Виктор небрежно и седна срещу нея. Наля вино, взе една франзела и я разчупи на две.

— Струва ми се, че никога не съм опитвала подобно нещо.

— Приготвя се от пушена италианска шунка, нарязана на тънки филийки, и обикновено се поднася с пъпеш за гарнитура. Но аз понякога за разнообразие използвам и друг плод.

— Виждам, виждам. Откъде изнамери пресни смокини по това време на годината? — Тя възторжено се загледа в сочната розова сърцевина на зелените смокини, разрязани на две в чинията ѝ.

— В магазините на Ема Харт. Откъде другаде. Обожавам техните гастрономи — мога с часове да зяпам там.

— Не се учудвам. И на мен това са ми любимите магазини.

— Бон апети, мадам.

— Добър апетит. — Франческа опита шунката, каза му, че е страшно вкусна, но спря за миг да се храни и му обясни: — Жената, която е собственичка на магазините „Харт“, е близка приятелка на нашето семейство. Страхотна жена е. Просто забележителна. Не познавам друга като нея. — Франческа продължи да се храни, но не

престана да му разказва факти от живота на легендарната Ема Харт, от която тя очевидно се възхищаваше.

Виктор я гледаше очарован и слушаше с интерес. Помисли си, че Ник е бил прав, когато му каза, че Франческа има истински талант на разказвач — умееше да разказва и умно, и увлекателно. Когато тя свърши, той ѝ каза:

— Харесва ми историята на тази Ема Харт. Винаги съм уважавал силните, независими и решителни жени. Не понасям досадните лигли. — Той ѝ намигна. — Но поне аз не им разрешавам да ми досаждат.

Франческа го гледаше с известно недоверие:

— Повечето мъже се страхуват от силните жени.

— Не и мъжът пред тебе.

Тя не каза нищо, само се усмихна загадъчно и скъта в съзнанието си това ново късче информация за него.

След като привършиха с шунката и смокините, Виктор отнесе празните чинии в кухнята. Но само след миг Франческа го видя, да се връща отново, като бутка пред себе си масичка на колелца, която беше отрупана с ястия в сребърни чинии.

— Боже мой! Та ти си наготвил за цяла рота! — възкликна тя.

Виктор кимна с глава и се засмя:

— Знам, че е така. Боя се, че имам навика да попрекалявам. Сигурен съм, че тази ми склонност е резултат от моето мизерно детство. Предполагам, че сега несъзнателно се стремя да компенсирам годините на недоимък. Но, по дяволите, какво да правя — не мога да понасям празни кухненски шкафове и празни хладилници. Те трябва да са буквално натъпкани догоре, за да съм добре, за да се чувствавам спокоен. — Той се засуети около масичката и започна да ѝ показва блюдата едно по едно, като с артистичен жест и усмивка до ушите отхлупваше капака на всеки съд. — Това са специалните спагети, които се приготвят в ресторанта на Алфредо в Рим. Лично той ми даде рецептата си, за да засвидетелствува своето приятелство. — Виктор сръчно ѝ сервира спагетите, а после отхлупи един голям съд. — Те винаги се сервират с телешка пържола — розова, крехка и сочна. Да се надяваме. Заповядай. — Той ѝ поднесе пържолата. — Как ти се струва?

— Всичко е направо превъзходно, Виктор. Благодаря.

— Приготвил съм също салата от босилекови листа, домати и сирене „Моцарела“. Но нека първо да свършим със спагетите. — Той

сипа и в своята чиния и вдигна за наздравица чашата с бяло вино.

Франческа направи същото. Чашите иззвънтяха и преди той да обяви тоста, тя го изпревари:

— За главния готвач!

— Грация, сеньора. — Виктор отпи от виното. — Хммм... Не е лошо, никак даже не е лошо. — Той се наслаждаваше на богатия му аромат. После отново долепи чашата си до нейната. — А сега да прием за моята красива пациентка. Най-сетне благополучно оздравяла.

Франческа кокетно наклони глава:

— О, благодаря ти, Виктор. — Тя с облекчение усети как този път не се изчерви от комплимента му.

Докато се хранеха, Франческа с изумление откри, че той съвсем не беше преувеличил кулинарните си умения. Личеше си, че е приготвил тези вкусни ястия старателно и с любов. Спагетите бяха превъзходни — с гъст, но не тежък сос. Пържолата беше крехка и сочна, както той се надяваше, и се режеше бързо и лесно като масло.

— Аз съм направо смаяна — призна му тя в един момент. — Къде си се научил да готвиш така?

— Има едно-единствено място. Около майка ми в кухнята. — Той отпи от виното си, преди да продължи. — Обожавам да готвя. Помага ми да се разтоварвам. Бих казал дори, че любимото ми занимание е да си чопля нещо из кухнята в ранчото. Трябва да знаеш, че умея много неща. — Черните му лъскави очи заиграха палаво. — Мога да спретна страхотни пържоли на жар. А как умея само да приготвям пилета и кнедли. Стават направо божествени.

— Не се и съмнявам — засмя се тя, като изпитваше истинско удоволствие, че са заедно. Досега не бяха оставали насаме. С него винаги бяха Ник и Катрин и цяла тумба други хора. Беше щастлива, че са само двамата, че открива толкова нови неща у него.

Виктор не спираше да говори по време на вечерята. Разказа ѝ за много неща, но най-вече за ранчото си край Санта Барбара, за любовта към конете и живота сред природата, за тихото и скромно ежедневие извън работата му в киното. Но той ѝ разказа и за някои неща от професионалния си живот, разсмиваше я със забавни истории от първите му години в Холивуд, както и с весели случки от работата си с някои прословути чудаци в киното. Разказваше интересно и увлекателно и тя се смееше и забавляваше през цялото време.

Виктор се забавляваше не по-малко от Франческа, защото тя беше умен слушател, който жадно попиваше думите му. И ако го прекъсваше понякога, то беше само за да му зададе някой умен и съобразителен въпрос или да вметне уместна и остроумна забележка. Той установи, че отдавна не беше прекарвал така добре — може би от години.

По природа Виктор Мейсън беше домошар и обичаше домашния уют много повече от блясъка и шумотевицата на светския живот. Внезапно осъзна, че тази интимна домашна вечеря беше именно онова, което винаги му беше липсвало с предишните две съпруги. И двете умираха да ходят по гости и събирания. Бяха побъркани по светската показност и често пъти го довеждаха до умопомрачително отегчение, когато го влачеха насила по разни пиршества.

И все пак си призна, че присъствието на Франческа беше най-съществената причина за очарованието на тази вечер. Тя беше интересна и весела и с нея се чувствуваше спокойно. Привличаше го повече от всякога, и то с много неща. Но най-много харесваше слънчевия ѝ нрав, непринудените ѝ маниери, нейната интелигентност и неподправена прямота. Не можеше да понася хитри и кокетни жени, които постоянно флиртуват и се опитват да те оплетат в коварните си мрежи. Чувствуваше се толкова спокоен с една така естествена жена, която не се опитва да му предлага неясни съблазни. Нейната интелигентност, проникателност и задълбочени разсъждения, нейната самоувереност го накараха да забрави за разликата във възрастта им, която толкова го притесняваше и го тормозеше вече седмици наред. Така обаче приспа единствения си аргумент против никаква връзка с нея и попадна в собствената си клопка.

След вечерята те се настаниха пред камината, за да изпият по чаша кафе и да продължат сладките си приказки. Виктор седеше в люлеещия се стол, в едната ръка — с чаша коняк, а в другата — с една от най-добрите пури на графа. И двете удоволствия му бяха осигурени от Франческа, след като той прибра и разчисти масата. Тя седеше срещу него на широко кресло, подвила крака под себе си.

И двамата замълчаха, но дори и това им беше приятно. Виктор се излегна назад и кръстоса опънатите си крака. Доволно си дърпаше от пурата и наблюдаваше Франческа през кълбата от дим.

Тя му се усмихна:

— Всъщност кога започвате снимките в Йоркшир?

— Някъде май или юни. Трябва да изчакаме хубаво време. Но през април започваме със студийните снимки. Първата седмица на април е крайният срок за започване. Докато стигнем до снимките на открито, вече ще сме заснели голяма част от филма. Защо питаш?

— Искам да кажа на татко някаква приблизителна дата за уикенда, който ще организираме в имението.

— В понеделник ще уточня датата с Джейк Уотсън и ще ти кажа, преди да замина. Другата седмица няма да съм тук.

Франческа усети, че лицето ѝ се изопна от напрежение:

— О, така ли — промълви тя, — аз... аз не знаех. — Започна без причина да си оправя колана и плахо попита: — В Холивуд ли се връщаш?

— Не-е. Заминавам за Швейцария. В Клостерс. Щяхме да ходим заедно с Ники, но след като той замина, аз мислех да се откажа. После си казах — защо да не се пошляя и сам. Имам нужда от няколко дни почивка, преди да се заловя с филма. Заминавам тази сряда за около пет дни. Това е последната ми възможност, защото после Джейк ще ни хване всички изкъсо.

— Чудесна идея. Сигурна съм, че ще изкараш много хубаво — тя се опита да изглежда ентузиазирани.

Виктор отпи голяма глътка коняк и се втренчи в дъното на чашата си, чудейки се дали наистина щеше да изкара добре без своето приятелче. Той не пътуваше никъде без Ник, затова мисълта да седи сам цели пет дни, пък било то в Клостерс, не му се стори никак привлекателна. Остави чашата на масата и седна изправено.

— Слушай, Франческа. Хрумна ми страхотна идея. Защо не вземеш да дойдеш с мене? — Той рязко се облегна назад, като че ли не вярваше, че сам е изрекъл тези думи. „Че нея изненадах, няма и съмнение. Ама аз пък що за изненада си поднесох!“

Всъщност Франческа беше направо като гръмната. Беше го зяпнала с отворена уста, без да знае какво да каже, а в очите ѝ се четеше недоумение.

Виктор изглеждаше не по-малко смешно от нея и също не се сещаше какво да каже. Беше изрекъл предложението си без изобщо да се замисля и сега съзнанието му съвсем блокира. Но вече беше

отправил поканата и щеше да изглежда като глупак, ако се откаже от думите си. Освен това той реши, че идеята не беше чак толкова лоша.

— Е, какво ще кажеш?

Въпреки че беше смаяна, Франческа усети радостно вълнение. Тя тъкмо щеше да се съгласи, когато осъзна, че това беше абсолютно невъзможно. Радостта ѝ се замени от истинска покруса. Тя преглътна и едва успя да каже:

— Боя се, че няма да мога. — Започна да хапе притеснено устни, защото знаеше, че за да не го обиди, трябва да обясни причината за отказа си. А мисълта за това я ужаси. — Виж, ще ми бъде малко трудно да замина, без да кажа на баща си, а той ще... ами... ще... нали разбираш. Искам да кажа, че ще му се стори доста странно. — Тя не можа да продължи по-нататък и погледна Виктор безпомощно. Притесни се от своето признание, че е още малка и трябва да пита баща си, да иска от него разрешение за толкова много неща.

Подтекстът в нейните думи така шокира Виктор, че той стреснато се изправи на стола и я погледна изумено. „Мили боже! Тя ме разбра съвсем погрешно. Та аз нямам никакво намерение да я прелъстявам.“ Той реши веднага да изясни нещата, преди да е продължил разговорът.

— Надявам се не се страхуваш, че имам към тебе някакви плътски помисли! — заоправдава се той енергично. — Та аз да не съм някой...

— Не, разбира се! — прекъсна го Франческа почти ожесточено. — Нищо подобно не ми е хрумвало дори! — Тя го изгледа хладно, а в държанието ѝ имаше нотка на високомерие. — Нито пък баща ми би си помислил това. Той ме е възпитал сама да преценявам кое е редно и кое не е и има в мене голямо доверие. Причината е, че просто никога досега не съм пътувала сама с някой... — Тя се прокашля, сякаш търсеше точните думи. — Онова, което искам да ти обясня, е, че татко си е малко старомоден и ще счете, че е неблагоприлично да отида на почивка заедно с теб.

— Всъщност той е прав за себе си — отговори Виктор, като се опита тонът му да прозвучи леко и непринудено. После се облегна назад и се усмихна тъжно. — Изглежда, че предложението ми не беше много удачно. — Той вдигна рамене с привидна небрежност. — Надявам се поне, че не съм те обидил по някакъв начин. — След това

реши, че трябва да ѝ даде по-изчерпателно обяснение. — Наистина се надявам, че не съм те засегнал заради неточния начин, по който се изразих. Изведнъж ми хрумна, че планинският въздух ще ти се отрази добре след това тежко боледуване, пък и да ти призная, щеше да ми бъде приятно да си имам събеседник като тебе. Просто не обичам да пътувам сам — става ми много самотно. А и толкова се сприятелихме през тази седмица. — Тъй като тя не каза нищо, той настойчиво попита: — Кажи ми, не е ли така?

— Да — едва чуто отговори тя, защото бе разочарована и отчаяна. „Аз не съм за него нищо повече от един заместител на Николас Латимър — помисли си тя тъжно. — Някакво си там приятелче! Защо изобщо си въобразявах, че би могло да бъде иначе?“

— Хей, не клюмвай чак толкова! — Виктор се опита с усмивка да разведри обстановката. — Светът няма да се свърши. Аз разбирам защо баща ти ще е против. Виж, Франческа, ти си само на деветнайсет години. Нищо, че аз все забравям това — каза той с недоволен глас и рязко се изправи. — Ще възразиш ли ако си сипя още малко коняк?

— Разбира се, че не. — Засегната от намека му, че е още малка, тя добави: — Ще те помоля и на мен да ми сипеш.

— С удоволствие.

Франческа приглади полата си и седна на самия край на стола. После опря лакти на коленете си и хвана брадичката си с две ръце. Изражението ѝ беше замислено и тъжно. Толкова ѝ се искаше да бъде част от живота на Виктор, да прекарват заедно времето си, че беше готова да приеме всякакво предложение, само и само да е по-близо до него. А той безмилостно ѝ предлагаше само едно приятелство. Така да бъде — ще си останат просто приятелчета, както Виктор сам се беше изразил. Но някакъв вътрешен глас не я оставяше на мира: „Защо ти е да се подлагаш на такова мъчение?“ Тя обаче упорито му отвърщаше: „Все някак ще се справя.“ И Франческа действително си вярваше. Бързо и решително успя да се примири с неговата представа за тяхната връзка, затова сега се замисли за пътуването до Клостерс. „Другата седмица заминавам с него, ако ще и земята да се разтвори — каза си тя непоколебимо. — Длъжна съм да замина, за да укрепя нашето приятелство.“ Но как да го направи, без да мами никого? Тя изобщо не можеше да лъже, най-малко пък баща си. „Всъщност защо трябва да го лъжа? Просто ще замина, без да му казвам“ — помисли си тя. Но това

пак си беше измама. Пак беше лъжа от нейна страна — ами ако той ѝ позвъни, а нея я няма? Тогава щеше да го разтревожи не на шега. Франческа знаеше, че не бива да му причинява такива безпокойства. Той и без това си имаше достатъчно грижи. „Трябва да измисля как да му спестя и обясненията, и тревогите. Трябва, непременно трябва да измисля нещо. Нямам друг избор“ — каза си тя и умът ѝ трескаво заработи.

Виктор прекъсна мислите ѝ, като ѝ подаде чашата с коняк и каза:
— Ето, заповядай.

— А, благодаря. Наздраве — каза разсеяно тя и отпи голяма глътка.

— Ехей, това не е вода. Ще вземеш да се напиеш — приятелски ѝ напомни той.

— Няма. Аз нося много.

— Гледай ти, значи си приличаме — ухили се Виктор, а след него се засмя и Франческа. Но той усети, че смехът ѝ е малко пресилен, а очите ѝ гледат тъжно. Загледа се в нея изпитателно. Дали пък не беше тъжна и унила, защото трябваше да откаже на поканата му. „Бъди сигурен, че именно това е причината, приятелю“ — отговори си сам той.

— Слушай, Франческа. Недей да се ядосваш повече за Клостерс. С нищо не си ме обидила. Не мисли повече за това. Аз съм решил да карам ски по цял ден и на тебе сигурно щеше да ти е скучно, дори и да си запалена скиорка. Ще тренирам от зори до здрач и ти едва ли ще издържиш на подобно темпо, защото...

— Ски ли каза? — прекъсна го тя.

— Разбира се. За какво друго ще ходя в Клостерс?

Франческа го гледаше, без да помръдва. Изведнъж я осени една страхотна идея. Сърцето ѝ се изпълни с надежда, че най-сетне е намерила изход. „Дръж се спокойно, непринудено, изискано! Не се втурвай като глупава ученичка!“ — предупреждаваше се сурово тя. Не искаше думите ѝ да прозвучат припряно и нахално, затова започна да обмисля отговора си дума по дума. Усещаше, че той я наблюдава въпросително и за да спечели време, тя погледна чашата си, а после отпи глътка коняк и без да му обяснява нищо, започна с въпрос:

— Наистина ли ще ти е толкова самотно, ако си нямаш компания в Клостерс? — За нейна радост гласът ѝ прозвуча спокойно.

— Разбира се. Нали ти казах, че никъде не тръгвам без Ники. Освен това съм установил, че не умея да се забавлявам, когато съм сам. Обичам да си имам компания, когато пътувам сред красивите места, когато хапвам или пийвам нещо интересно, и изобщо — предпочитам да не съм сам. — Той я изгледа с любопитство и се зачуди защо ли му зададе този въпрос. Нали ѝ беше обяснил това от самото начало?

— Така че — да разбирам ли, че ти трябва просто заместник на Ники?

— Ако искаш и така го кажи — съгласи се той. — Но естествено имам нужда от някого, с който да се разбирам... Слушай, аз не бих взел със себе си който и да е... ей така, наслуки. Защо ми е да си търся белята по такъв начин? — Той се разтревожи, че тя е решила да му предложи някой друг за компания. Например брат ѝ. Нямаше нужда друг да му подбира спътник за почивката. И за да е сигурен, че тя го е разбрала напълно, Виктор бързо добави: — Именно затова поканих теб, а не някой друг. Ние се разбираме, допадаме си и ни е приятно заедно.

„Сериозно ли?“ — каза си тя с насмешка. Но му отговори с мила усмивка:

— Да, така е, Виктор. — Франческа се изкашля колебливо. — Правилно ли съм те разбрала, че човекът, с когото пътуваш, е не по-малко важен за тебе от мястото, където отиваш, дори държиш на него повече, отколкото...

— Точно така. — Той я погледна озадачено. — Но, честно казано, Франческа, не разбирам накъде биеш с тези въпроси?

— Към Бавария.

— Моля?! — Виктор сбърчи вежди. — Е сега вече съвсем нищо не разбирам.

Франческа се размърда на стола и кротко се усмихна:

— Ако вместо в Клостерс се съ согласиш да отидеш в Кьонингзе, тогава аз наистина ще мога да дойда с теб. Освен ако не решиш да поканиш някой друг за компания в Клостерс. Дори и да направиш така, аз няма да ти се сърдя.

— За кой друг не съм и помислял, още по-малко пък бих поканил някого — той чистосърдечно си призна. — Но нещо не разбирам, Франческа. Щом можеш да дойдеш с мен в Кьонингзе, защо да не ми правиш компания и в Клостерс?

— Много просто — защото няма да ми се налага да искам позволение от баща си да замина за Бавария. Моите братовчеди Даяна и Крисчън живеят там и аз съм добре дошла при тях по всяко време на годината. Там снегът е хубав за ски чак до пролетта и има чудесни писти, както и много уютни алпийски хотелчета. На Даяна всичко ѝ е познато и тя ще ти запази хубав апартамент в някой от тях. Е, аз ще трябва да отседна при моите братовчеди. Но както виждаш, баща ми не би имал нищо против да отида там дори и с теб. Защото ще бъда..., защото ще бъда при сигурни роднини, които ще се грижат за мен. Не е ли така?

Виктор се загледа в нея с блеснали очи.

— Точно така е — съгласи се той и се усмихна.

— Какво ще кажеш за тази идея?

— Страхотна е, но... — Изведнъж в гласа му се появи някакво колебание и нерешителност. — Виж, ти сигурна ли си, че наистина ти се идва? Сигурна ли си, че ако си само с мене цели пет-шест дни, няма да ти доскучае?

Тя спокойно срещна изпитателния му поглед, въпреки че сърцето ѝ лудо заби при мисълта, че там ще бъдат само двамата.

— Стига глупости, Виктор. Разбира се, че няма да ми стане скучно, а и ти сам каза, че страхотно си допадаме.

— Длъжен бях да те попитам. Прави ми впечатление, че говорим само за възраженията на баща ти, а нищо не си казала за своето отношение. Искам да съм сигурен, че наистина ти се идва.

— Да, много ми се идва с теб. Наистина. Пък и си мисля, че си прав, като казваш, че планинският въздух ще ми се отрази добре — добави тя съвсем делово, за да прикрие растящото си вълнение. И тъй като забеляза, че той все още се колебае, Франческа побърза да го убеди: — Нима щях да ти предложа тази идея, ако не исках да дойда с теб? Не е ли така?

— Така е. Тогава значи, уредихме всичко. — Цялото му лице сияеше. — Още в понеделник сутринта ще се обадя в туристическото бюро да ми презаверят билетите за Кьонингзе. Никога не съм ходил в Германия, затова сигурно ще ми е интересно. — Изведнъж лицето му помръкна при мисълта за всички евентуални трудности. Той помисли малко и каза предпазливо. — Има обаче няколко спънки. Е, спънки е силно казано. По-скоро трябва да уточним предварително някои неща.

— Така ли? — Тя го погледна напрегнато и сериозно. Питаше се дали не е решил да осуети цялото пътуване. — Най-добре е да ми кажеш за какво точно става дума, Виктор.

— Естествено. — Той стана и сложи няколко дърва в огъня, после се върна на мястото си и каза: — Ще имаш ли нещо против, ако ти заминеш във вторник сама?

Франческа го погледна стъписано.

— Не, нямам — беше първата ѝ реакция, но после попита: — И все пак защо да не пътуваме заедно в сряда?

— Ти също можеш да заминеш в сряда, ако държиш, но предпочитам да вземеш по-ранен самолет. Мисля, че ще е по-разумно да не пътуваме с един и същи самолет.

— Но защо, за бога?

— Хората ще си помислят какво ли не, ако ни видят заедно. Ще бъде много по-дискретно, ако пътуваме поотделно. — Като забеляза, че думите му я обидиха, той обясни: — Катрин не ти ли е разказвала за моя развод и за интереса на списанието „Конфиденшъл“ към мене?

— Спомена ми, че имаш някои неприятности около развода, но нищо не знам за това списание. Може и да съм глупава, но не виждам връзката между двете неща. — По лицето ѝ се четеше пълно объркване и притеснение. — Би ли ме осветлил по този въпрос?

Виктор се приведе напред, склучи длани и мрачно стисна устни. Без заобикалки, кратко, но изчерпателно, той ѝ разказа за списанието, за сензациите и компрометиращите материали, които то публикуваше. Цитира думите, които Катрин беше чула от журналистката Естел Морган. Накратко ѝ описа що за човек беше бившата му съпруга Арлен. Обясни ѝ също, че тя има особена склонност към клюки и скандали, и лошия навик да говори какво ли не пред хора от пресата.

— Разбираш ли сега? Думите на Естел окончателно ме убедиха, че съм прицел на „Конфиденшъл“, които се опитват да скалъпят поредната си сензация на мой гръб. Те не подбират истина или лъжа, съчиняват си сами каквото им падне, като се хващат за най-дребния повод. Що се отнася до мен, изобщо не ми пука. След толкова години на слава и популярност вече съм развил биволско търпение за подобни истории. Вестникарските скандали изобщо не ме стряскат, но в никакъв случай не бива да въвличам и теб в техните клюки. Не мога да допусна да петнят и твоето име, още повече че ти нямаш абсолютно

никаква вина. И независимо че това пътуване е толкова безобидно, те могат да го представят в най-невероятна светлина. Сигурен съм, че баща ти няма да бъде във възторг. А и аз самият никога не бих си го простил, Франческа.

— Господи, но това е ужасно! Но няма няма никакво възмездие? Нима няма кой да ги осъди за клеветата?

— Някои кинозвезди и знаменитости го правят. Но повечето от моите приятели, които бяха окаляни, решиха да си затворят очите пред вестникарската пошлост, за да не падат толкова ниско. Но все пак е гадно да знаеш, че пишат за тебе какви ли не измишльотини.

Тя кимна разбиращо.

— Сигурно е така. Явно, че ще трябва да замина във вторник и може би така е по-добре. Тъкмо ще мога да проверя дали Даяна ти е запазила хубав апартамент. Още утре ще ѝ се обадя, за да ѝ кажа, че пристигаме.

— Ех, че послушно момиче. Но няма нужда там да разбират, че пристигам. Нали ще помолиш Даяна да резервира апартамента на нейно име.

— Разбира се. Няма проблеми.

— Бих искал да уточним още нещо, Франческа — подхвана той колебливо, търсейки най-точните думи, защото знаеше, че въпросът е деликатен. — Като кажеш на баща си, че ще ходиш при братовчедите си в Бавария, ще му кажеш ли също, че и аз ще бъда там?

— Да, мислех си да му кажа. Ти имаш ли нещо против, Виктор?

— Струва ми се, че е по-добре да не му споменавам за това. Знаем колко си пряма, но да премълчиш нещо невинаги значи да излъжеш, затова...

— Укриването на нещо също е лъжа, не мислиш ли? — каза тя и повдигна въпросително вежди.

— Е, понякога е така — отвърна той, като си помисли колко откровена беше винаги. Изправи се, застана с гръб към огъня и замислено огледа стаята, а после погледна Франческа и заговори бавно: — Имам сериозни основания, за да те моля да не споделяш с баща си. Наистина сериозни основания. — Искаше му се хем да му повярва, хем да я успокои. — Виж, Франческа, ако баща ти знае, че аз съм в Кьонингзе, той ще каже на Ким, а това значи, че и Катрин ще научи. А честно казано, предпочитам тя да не знае. Искам тя да мисли,

че съм в Клостерс. Всъщност искам всички да си мислят, че съм в Швейцария. Единствено Джейк Уотсън ще знае истината. Той трябва да е наясно къде точно се намирам, защото може да му потрябвам спешно за нещо по филма. Но аз имам доверие на Джейк. Той умее да си държи устата затворена.

Франческа го погледна изумена:

— Но защо за бога не искаш да кажеш на Катрин? — извика тя. — Та Катрин е най-добрата ми приятелка, а и ти си много близък с нея! Тя на никого не би казала и думичка! Нали знае за „Конфиденшъл“, затова съм сигурна, че сама ще бъде нащрек. Аз съм абсолютно сигурна в нея. Трябва да ти кажа, Виктор, че й имам пълно доверие.

— За бога, Франческа, но аз също й вярвам! — заяви Виктор с убедителен глас. Всъщност той действително й имаше доверие. Но като човек с голям опит знаеше как от една случайно изпусната дума могат да се забъркат големи каши. Въпреки че не обичаше потайните неща, в случая искаше да бъде максимално дискретен единствено заради Франческа.

Той внимателно й обясни всичко това и тя сякаш поглъщаше всяка негова дума. А в желанието си да я убеди, че има пълно доверие на Катрин, Виктор заключи:

— Аз знам не по-зле от теб колко коректен човек е Катрин и тя умишлено никога не би навредила нито на мене, нито на теб. Но, по дяволите, ти сама знаеш, че тя винаги е сред хора, и то най-вече сред онази шумна глутница от шоубизнеса. А в тези среди журналистите никнат като гъби. Може просто неволно да изпусне нещо точно където не трябва. Само си представи как ще се почувствува баща ти, ако това гадно списание публикува някоя клюкарска история за нас двамата, и твоите познати почнат да те одумват. — Той я погледна съсредоточено и завърши с кротък, но твърд глас: — Знам, че не искаш да лъжеш баща си. От друга страна, мисля, че ще трябва да сме извънредно предпазливи, не си ли съгласна? — Тя не отговори, затова Виктор продължи: — Когато се върнем в Лондон, можеш да му кажеш, че случайно сме се срещнали в Алпите и аз съм погостувал на братовчедите ти.

Франческа бавно кимна с глава, защото разбираше, че той има право. Освен това не беше глупава и се досещаше, че ако не го

послуша, той ще си отиде в Клостерс, и то без нея. Желанието ѝ да бъде с Виктор беше толкова силно, че стопи и последните ѝ угризения спрямо баща ѝ.

Виктор я наблюдаваше въпросително и се питаше защо изобщо я беше поканил. Сега имаше чувството, че е направил огромна грешка. Той се приведе към нея, сякаш четеше мислите ѝ:

— Виж, не искам заради мене да нарушаваш своите принципи. Може би най-добре е да се откажем от целия този план. Ще взема да отида сам в Клостерс, както първоначално бях решил.

Франческа се засмя лекичко и без да обръща внимание на последните му думи, заговори оживено:

— Тъкмо мислех да ти кажа, че си абсолютно прав. Баща ми ще бъде ужасно разстроен, ако нашето име бъде опетнено в пресата, така че наистина трябва да бъдем много предпазливи. — Той се опита да каже нещо, но тя го изпревари. — Харесва ми твоето предложение да обясня на татко, че случайно сме се срещнали. Това май е най-доброто решение. А и той няма да се изненада, че заминавам при Даяна и Крисчън за няколко дни. Обикновено им гостувам поне веднъж в годината. Така че... — Тя си пое дълбоко въздух. — Така че аз съм „за“, ако ти още не си се отказал.

— Окей — извика той. — Значи е решено. — Всичките му съмнения изведнъж се стопиха и Виктор ѝ се ухили. — Страхотно ще си изкараме, моето момиче.

Тя го погледна изненадано. За първи път той се обръщаше към нея с галено име. Е, „моето момиче“ едва ли беше най-галеното обръщение, но Виктор си позволяваше да бъде фамилиарен само с много близки хора. „Освен ако не вижда в мен временен заместител на Ники“ — помисли си тя, но дори и на това беше доволна. Изведнъж Франческа се сети нещо и каза:

— Но за по-сигурно ще трябва да разкажа поне на Даяна как стоят нещата. Имаш ли нещо против?

— Добре тогава — щом считаш, че е необходимо. Но се постарай да я убедиш, че ние с тебе сме... сме само приятели.

— Разбира се — каза мило Франческа и го погледна невинно. — Аз също не бих искала тя да си създаде погрешни впечатления.

„Да си помисли, че сме любовници — боже опази!“ — довърши тя наум и едва се сдържа да не се разсмее. Изглеждаше, че Виктор е не

по-малко старомоден и консервативен от баща ѝ.

— До понеделник следобед ще съм ти купил билет за Кьонингзе. Гюс ще ти го донесе, а във вторник ще те закара на летището.

— Благодаря ти. Но до Кьонингзе не пътуват самолети. Отива се първо до Залцбург, а после с кола се минава австрийската граница. Пътят не е дълъг — едва ли отнема повече от час.

— Тогава ще купя билети до Залцбург. Между другото, иска ми се да те питам — как така имаш братовчеди в Германия? Отдавна ли живеят там?

— Те са си родени там. По-голямата сестра на баща ми, Арабела, се омъжила за немски принц някъде в началото на трийсетте години. Та тя всъщност им е майка. Даяна и Крисчън са си в много отношения англичани. Освен немски говорят и английски като роден език, така че без проблеми ще се разбираш с тях.

— Е, това поне е добре — каза Виктор. — Ами леля ти и чичо ти? И те ли живеят в Кьонингзе? И с тях ли ще ме запознаеш?

Тя замълча за миг, а после отговори с тих глас:

— Едва ли.

На Виктор му се стори, че някаква сянка пробягна в погледа ѝ. Той се вгледа в нея по-внимателно. Но по лицето ѝ сега нямаше и следа от тъга, затова реши, че само си е въобразил, и продължи да я разпитва:

— Хайде, разкажи ми малко повече за братовчедите си. На колко години са? С какво се занимават?

— Сигурна съм, че ще ти харесат — отговори тя и се замисли за Даяна и Крисчън, за трагичните събития, които бяха белязали живота им. Но когато говореше за братовчедите си, Франческа винаги премълчаваше лошото, затова и сега продължи с жизнерадостен тон: — Крисчън е на трийсет и е много добър музикант. Свири чудесно на цигулка и е голям познавач на Моцарт. А Даяна е симпатична веселячка на двайсет и шест години. Има си един бутик в Кьонингзе и един — в Мюнхен. Тя смая целия род, когато започна да се занимава с търговия. А баба ѝ по бащина линия беше направо възмутена. Но трябва да ѝ се признае, че се справя отлично. Освен това Даяна е много добра скиорка и ще ти покаже най-хубавите писти.

— Идеално. Предполагам, че и Крисчън кара ски.

— О, не — отговори бързо Франческа. — Не, той не кара ски.

— Ами ти? Ще имам ли удоволствието да се спускам заедно с теб от върховете на стръмни писти?

Франческа направи гримаса и се разхили:

— Да, ама не от върховете. Аз си карам само в ниската част. Така и не стигнах по-високо от детските писти, а дори и там често пъти се спускам по корем. Никак не ме бива.

— Не мога да го повярвам — каза през смях Виктор. — Излиза, че ще влача със себе си Даяна, но кой знае — може пък и тя мене да влачи.

— Виж, за последното си прав — обзалагам се, че няма да ти е леко с нея. Тя има и медали от ски състезания.

ГЛАВА XXIV

Летището на Залцбург беше сравнително спокойно в сряда сутринта. Виктор мина през митническия контрол, следван от един носач с багажа му, и внимателно огледа посрещачите в залата за пристигащи пътници. Никъде не видя Франческа и това малко го изненада, но не го разтревожи. Беше сигурен, че тя ще се появи всеки момент, затова се отправи към изхода — предпочиташе да я изчака на въздух.

Носачът остави до него двата му куфара, подпря на стената ските, прибрани в специален кожен калъф, и го попита дали да му извика такси. Виктор отказа, благодари му, като му даде голям бакшиш, и с интерес се загледа, в пейзажа наоколо.

Беше ясно слънчево утро. Студеният и сух въздух доставяше истинска наслада на Виктор след мъгливата сивота на Лондон. Почувствува истинско облекчение, когато няколко пъти си пое въздух и развълнувано погледна към далечината пред себе си. На фона на ослепително синьото алпийско небе се издигаха сиво-лилави планини със заснежени склонове и остри заледени върхове. Виктор имаше усещането, че всичко наоколо искри от светлина — небето, планините, дори въздухът.

През него премина радостна тръпка. Искеше му се в този момент да е на пистите. Времето беше идеално за ски. Въпреки че през последните няколко дни най-различни съмнения и лоши предчувствия бяха минавали през ума му, сега изведнъж всичко изчезна и той беше сигурен, че ще си почине прекрасно. Настроението му се оправи и Виктор усети, че за пет дни с удоволствие ще се откъсне от грижите и проблемите около филма.

Очите го заболяха от ярката светлина и той премигна няколко пъти, затова извади слънчевите си очила и си ги сложи. Тъкмо се канеше да си запали цигара, когато чу веселото и настойчиво подсвиркване на клаксон. Виктор бързо се обърна и видя как един яркочервен Фолксваген се приближава към него. Колата спря и от нея

изскочи Франческа — тя се смееше и тичаше през снега да го посрещне. Свежото ѝ младо лице грееше като слънчевото утро. На снежния фон Франческа приличаше на ярко екзотично птиче, избягало от своята клетка — носеше яркожълт пуловер и шапка в същия цвят, по които имаше алени пискюли. Беше обута в жълт скиорски клин, пъхнат в червени кожени боти. Като я видя в това пъстро облекло, той се усмихна и извика:

— Здравей, моето момиче! — После пристъпи към нея, прегърна я и приятелски я притисна до себе си.

Тази негова проява на спонтанна сърдечност достави истинско удоволствие на Франческа. Тя на свой ред го прегърна и го погледна в очите, като не преставаше да се смее. Дъхът ѝ беше секнал от вълнение. Той изглеждаше по-красив от всякога и сърцето ѝ заби лудо, когато я притисна до себе си. Най-накрая тя се овладя и му каза:

— Извинявай, че закъсняхме, но пътят през планината беше заледен и трябваше да караме по-бавно.

— Тук съм само от пет минути — отговори той и я освободи от прегръдките си. Закачливо започна да си играе с пискюлите по пуловера ѝ. — Видът ти е съвсем като моето настроение.

— А какво е твоето настроение? — попита Франческа.

— Хубаво ми е. Леко ми е на душата. И трябва да ти кажа, моето момиче, че се чувствавам направо като нов на този въздух. Изобщо не съжалявам за Клостерс.

Тя се засмя:

— Нали тук е чудесно? Радвам се, че ти е хубаво, защото и ние сме в отлично настроение. А, ето я и Даяна.

Виктор се обърна. Съвсем не си беше представял, че братовчедката на Франческа ще е чак толкова красива и интересна, както момичето, което вървеше към тях. Но той успя да прикрие изненадата си зад една учтива усмивка.

Даяна беше облечена цялата в бяло, бели бяха дори високите до коленете ботуши. Красивият ѝ скиорски клин плътно прилепваше по нея. Върху него носеше широк ангорски пуловер, пристегнат в кръста с копринен ремък с пискюли по края. Но най-забележителна беше косата ѝ — имаше такъв светъл оттенък, че изглеждаше като посребрена. Разделена на път над високо ѝ чело, тя падаше меко чак до средата на гърба ѝ. Когато Даяна съвсем наближи, Виктор забеляза, че

лицето ѝ е нежно, изящно и аристократично като на Франческа, но иначе те двете изобщо не си приличаха. Чертите им бяха съвсем различни. За разлика от Франческа, която беше висока и източена, Даяна беше дребничка и деликатна като статуетка.

Тя се спря пред него и го огледа с нескрит интерес и любопитство. Не можеше да се каже, че лицето ѝ е красиво, но у нея имаше някаква кротост и благородство, които веднага привличаха погледа. Тя се усмихна и Виктор неволно си каза: „Истинска мадона. И усмивката ѝ е като на Джокондата.“ Светлите ѝ сиви очи гледаха умно и весело изпод дълги гъсти мигли, които имаха цвета на косата ѝ. Кожата ѝ имаше меден слънчев загар и за Виктор беше пределно ясно, че това момиче е израснало сред чист въздух и красива природа и не се нуждае да използва грим, за да подчертае своята женственост. Беше си сложила единствено малко светло пастелно червило върху устните.

Франческа ги представи:

— Даяна, това е Виктор Мейсън. Виктор, запознай се с моята братовчедка Даяна фон Витинген.

— Приятно ми е, господин Мейсън — Даяна протегна ръка. — Радвам се да се запозная с вас.

— Аз също — каза той и се здрависа с нея. — Ще имаш ли нещо против, ако оставим формалностите. Наричай ме просто Виктор. Аз мога ли да те наричам Даяна?

— Да, разбира се — отговори тя със загадъчната усмивка на Мона Лиза. — Нали ще ме извините за момент, но искам да се обадя у дома. Предполагам, че Ческа ти каза колко е заледен пътят. Ще им кажа да насипят пясък и сгурия, за да не стане някоя катастрофа. През това време Ческа ще ти помогне да качите багажа в колата. Ските ще се поберат, ако ги сложите отзад така, че да се подават от единия прозорец.

— Да се надяваме, че ще успеем. — Той погледна с недоверие малката кола, а после проследи с очи Даяна, докато тя влезе в летището. — Страхотна е твоята братовчедка!

— Да, така е. В Бавария е пълно с разбити сърца по нея. — Тя продължи с по-делови тон: — Хайде сега да качим куфарите в колата. Единият ще го сместим в багажника, а другият ще го натикаме на задната седалка заедно със ските и мене. — Франческа взе калъфа със ските и тръгна към фолксвагена.

Виктор я последва, нарамил куфарите.

— Вие с Даяна сте големи оптимисти. Най-добре е да наема едно такси за багажа — предложи той. — Хич няма да ти е удобно, затрупана с всички тези неща.

— О, нищо ми няма, не се притеснявай за мен. Вчера така откарахме и моите два куфара. Е, вярно е, че нямах ски.

Виктор свали кашмиреното си пардесю и го метна на предната седалка, за да се оправи по-лесно с багажа. Доста се помъчи, но всичко беше здраво натъпкано във фолксвагена, когато Даяна се върна. Тя избухна в смях, като видя как Франческа е приклещена между огромния куфар и ските, които буквално я притискаха към седалката, за да излязат през прозореца до нея.

— Горкичката ми тя — възкликна Даяна, като седна в колата и затвори вратата. — Слава богу, че си такава слабичка и че не ни чака дълъг път.

— Много съм си добре даже — отговори Франческа. — Хайде да тръгваме, Дипс. Нямаме време за губене.

— Точно така — отговори Даяна и запали двигателя. Тя потегли така рязко и профуча през паркинга на летището с такава скорост, че Виктор замръзна на мястото си. Но преди да се включат в главния път, тя намали и каза: — Надявам се, Виктор, че няма да се сърдиш, ако заобиколя Залцбург, но трябва да стигнем до Кьонингзе по най-краткия път. Спокойно можем да се върнем някой ден през седмицата и да разгледаме града, ако искаш. Залцбург е доста красив град с уникална готическа и барокова архитектура.

— Да, може и да го разгледам — уклончиво отговори Виктор, защото в момента си мислеше как ще кара ски и никак не му се обикаляше по музеи, паметници и катедрали.

Даяна усети, че той не е много ентузиазизиран от идеята, затова подхвърли небрежно:

— Е, не е нужно да мислим за това отсега. — Без да се обръща, тя попита Франческа през рамото си: — Ти ли ще му кажеш или аз да го направя?

— Какво има да се казва?

— Остави това на мен, Дипс. — Франческа погледна плахо Виктор, който се размърда неспокойно на мястото си. — Има една малка промяна в плана. Даяна не ти е запазила апартамент в хотел.

Просто е размислила и е решила, че е по-добре да отседнеш у тях. Те искат да им бъдеш гост.

Виктор учудено повдигна черните си вежди. Той беше безкрайно изненадан. Франческа само повдигна рамене в отговор на въпросителния му поглед. Затова той отново погледна Даяна.

— Страшно мило от твоя страна, Даяна, трогнат съм от поканата, но мисля, че ще е по-разумно да отседна в хотел, както първоначално бяхме решили.

Даяна го погледна с крайчеца на очите си и се усмихна многозначително.

— Не съм сигурна, че ще е по-разумно. Ческа ми разказа всичко и на мен ми се струва, че веднага ще се разчуе за твоето пристигане, ако отидеш в хотел. Толкова си известен, че ще те познаят веднага. Да не забравяме, че и ние в Германия си имаме журналисти. Домът ни е отдалечен от града и живеем в уединение в самото подножие на планината. Ако отседнеш у нас, никой няма да разбере, че си в Бавария. Можем изобщо да не слизаме до града, а в скиорски костюм и с очила едва ли някой ще те познае по пистите.

— Звучи доста логично — отбеляза Виктор. Замисли се, за да прецени предложението ѝ, и си призна, че тя има право. — Може би действително това е най-мъдрото решение. И все пак не искам да поставям Франческа в неудобно положение. Затова ще трябва да чуем и нейното мнение. Кажеш ти какво би предпочела, моето момиче?

Франческа се приведе напред, като се подпря на ските, и се усмихна щастливо:

— Искам да останеш при нас — каза тя искрено, защото беше решила повече да не прикрива чувствата си, каквито и да са последиците. Замълча за миг, но като видя, че той все още се колебае, побърза да добави: — Вчера следобед Даяна ме заведе в най-хубавия хотел в Кьонингзе, но ми се струва, че няма да ти хареса, а пък нямаха и свободен апартамент. Само няколко мрачни стаички. Така че най-малкото, което мога да ти гарантирам, е, че при Даяна ще се чувствуваш много по-удобно.

Виктор я изгледа позачудено. Помисли си що за промяна беше това в нейното поведение и я попита:

— Няма ли да ти създам някакви проблеми, ако остана у братовчедите ти? Какво ще кажеш после на твоя...

Но тя бързо го прекъсна, като възкликна самоуверено:

— Нищо не съм длъжна да казвам! Няма защо отсега да мислим за това. — Гласът ѝ беше мек и спокоен.

Виктор още повече се учуди, защото внезапно си спомни колко притеснена беше тя в събота вечерта, когато обсъждаха идеята за пътуването. Той я изгледа изпитателно и като видя, че веселото настроение и ентузиазмът ѝ не помръкват, осъзна, че тя е наясно какво върши и не изпитва угризения за това. Но му беше трудно да повярва, затова продължаваше да се чуди.

— Добре де, но все пак не разбирам как...

— Извинявай, че те прекъсвам, Виктор — каза Даяна, — но искам да ти обясня нещо. Домът ни е доста голям. Ще разполагаш с напълно самостоятелни стаи и никой няма да те безпокои. Няма да ти досаждаме с нищо и ще можеш да излизаш и да се прибиращ, когато си поискаш. — Тя се усмихна лекичко и го погледна закачливо. — Никога не ограничавам с нищо моите гости.

— Виж, Даяна, не заради това се колебая. Знам, че ще се чувствавам добре и удобно у вас. — Извърна се към Франческа и като видя, че тя го гледа умолително, бързо отсече: — Съгласен. Ще остана при вас. Но само при условие, че ти, Франческа, си напълно убедена, че това е най-разумното решение за тебе.

— Повече от убедена съм — извика тя, без да прикрива вълнението си. — Страхотно. Значи е решено. Дипс, миличка, напред към Витингенхоф.

Виктор се засмя, но не каза нищо. Щом Франческа приема нещата с такава готовност и задоволство, защо му трябва да се противопоставя. Той се облегна назад спокойно и извади пакет цигари. Запали една и в продължение на няколко минути пушеше мълчаливо, а после каза:

— Даяна, надявам се, че моето гостуване няма да ти отвори много работа.

— Не се безпокой. Има кой да се грижи за това. Всъщност стаите ти вече са готови и те очакват. Крисчън настоя да ги приготвим предварително. Освен това ни заръча да направим и невъзможното, но да те убедим да ни погостуваш.

— Явно не е знаел колко съм лесен.

Даяна се засмя:

— Не бих казала, че е така. А, ето че вече сме на австрийската граница. Под ръка ли ти е паспортът, Виктор?

— Да, разбира се. — Той бръкна във вътрешния джоб на самото си и ѝ го подаде.

— Моят е в тебе, нали? — каза Франческа и потупа Даяна лекичко по рамото.

— Да, знам. Може и да не ни потрябват, но нека да са ни готови. — Тя спря, защото митничарите тръгнаха към колата. Когато обаче видяха Даяна, те се усмихнаха и ѝ махнаха да минава. Само след няколко минути, тя спря на немската граница. Очевидно и тук митничарите я познаваха, защото се заприказваха с нея приятелски, погледнаха небрежно паспортите и вдигнаха бариерата, за да я пуснат.

Когато отново потеглиха с бърза скорост, Виктор попита:

— Май не ни обърнаха много внимание. Такава ли е обичайната практика?

— Не съвсем. Но аз непрекъснато пътувам до Залцбург и обратно, пък и митничарите на немската граница са местни хора и ме познават от години — обясни му Даяна. Тя намали скоростта. — Виктор, огледай се само! Не е ли красива Бавария?

Виктор с интерес погледна през прозореца на колата. От двете страни на пътя се редяха величествени борови гори, които бяха толкова тъмнозелени, че изглеждаха почти черни. Клоните на дърветата се превиваха под замръзвания сняг, който блестеше на яркото слънце. Все този внушителен горски пейзаж се простираше във всички посоки, докъдето погледът стигаше. Над тези безкрайни иглолистни гори самотно и величествено се издигаха заснежените Алпи. А над всичко се простираше ослепително ярка синева.

— Зашеметяващо е — каза възхитено Виктор. — Нямам търпение да се спусна по тези склонове. — Той посочи планините пред тях.

— Добре те разбирам — добави Даяна. — Франческа ми каза, че си страхотен скиор.

— Тя и за теб ми каза същото!

— Е, не съм от най-лошите — отговори скромно Даяна. — И тъй като по всичко личи, че си опитен скиор, решила съм утре да те заведа на една от най-трудните писти. В петък можем да опитаме по друга писта, която не е чак толкова трудна, но доста по-дълга. Тази година

валя хубав сняг и се задържа дълго. Условието са идеални за ски, Виктор. Ще си покараш чудесно.

— Дано. Откога я чакам тази почивка.

Франческа се обади:

— Аз едва ли ще ви правя компания, защото тази година дори детските писти ми изглеждат малко страшнички. Мисля си, че най-добре ще е изобщо да не карам ски.

— Може би така ще е най-разумно. Не бива да се преуморяваш — напомни ѝ Виктор. — Да не забравяме, че беше доста болна. Някакво по-кратко занимание ще е най-подходящо за теб.

— Ще си почивам в дома и ще правя компания на Крисчън.

— Ако знаеш, Ческа, как ще го зарадваш — каза Даяна с много топлота в гласа. После тя се обърна към Виктор: — Разбрах, че обикновено ходиш на ски в Клостерс. Ще видиш, че тук условията не са с нищо по-лоши. — Тя въздъхна леко и замислено поклати глава. — Която и да е планината, качиш ли се над две хиляди метра, всичко под теб започва да изглежда дребно и жалко. Горе, сред онази невероятна красота и ведрина, се чувствуваш по-близо до Бога, по-близо до истината и изведнъж започваш да възприемаш света по нов начин, сякаш току-що си прогледнал. Не е ли така, Виктор?

Той се изненада от думите ѝ, макар че отлично разбираше значението им. „Тя е не само умна, но и чувствителна“ — помисли си Виктор и я погледна с още по-голям интерес.

Преди да е успял да ѝ отговори, тя се разсмя високо и каза:

— Господи, какво ме избива на такива сериозни и философски теми! Не е сега моментът за подобни разговори. — Даяна стрелна с поглед Виктор, а после отново се загледа в пътя пред себе си. — Снощи аз и Ческа решихме, че тези няколко дни само ще се забавляваме и ще се веселим.

— Съгласен съм и аз — отвърна Виктор дружелюбно. — И се надявам, че ще ми доставите удоволствие да ви заведа на вечеря някой ден... — Той спря, защото си спомни думите на Даяна, че навсякъде ще го разпознаят, и се пошегува: — Но за да остана инкогнито, ще трябва да се появя в ресторанта със скиорския си костюм и очила.

Те и двете се разсмяха, а Даяна каза:

— Добра идея. А за милата покана ти благодаря. Всъщност в околността има много очарователни стари механи, а и в Залцбург има

заведения, които ще ти харесат. Но... ще видим — завърши тя с неопределен тон.

Франческа протегна ръка и докосна Виктор по рамото.

— Тази седмица Даяна има рожден ден. В четвъртък вечерта ще има малко приятелско парти. Планирали са го още преди да разберат, че ще пристигнем. Нали няма да имаш нищо против да се запознаеш с някои техни приятели.

— Целият съм твой, моето момиче. А идеята за приятелското парти е чудесна.

Виктор си помисли, че непременно трябва да обсъди с Франческа какво да подарят на братовчедка ѝ, и в същото време се зачуди дали ще намерят добри магазини в града. Даяна и Франческа започнаха оживено да разговарят за тоалетите, които ще облекат на рождения ден, а той отново си запали цигара, като ги слушаше с половин ухо. Женските им приказки го забавляваха, но изпитваше странно задоволство от новото развитие на нещата. „Човек никога не знае какво ще му се случи в живота, стари приятелю. Просто никога не знае“ — каза си Виктор наум.

Той потъна в своите собствени размишления и изведнъж сепнато се запита дали не сбърка, като прие предложението на Даяна, или по-точно — като промени своя собствен план. Не можеше да си отговори еднозначно на този въпрос. Но беше сигурен в едно — братовчедката на Франческа беше необикновено изтънчена, зряла и прозорлива жена в най-добрия смисъл на тази дума. Въпреки че беше млада, си личеше, че животът ѝ е поднасял много страдания и горчивини, защото само личното съприкосновение с болката и нещастieto дават на човека мъдрост, каквато тя имаше. Гласът ѝ звучеше толкова убедено, искрено и дълбоко, когато казваше колко жалко и нищожно изглежда всичко, погледнато отвисоко. А нима целият свят не беше жалък и нищожен? Този въпрос звучеше в съзнанието на Виктор и докато търсеше отговора, той усети, че мисли за Франческа. У нея нямаше нищо жалко и фалшиво. Толкова искрена, толкова естествена — тя беше цяло съкровище. Беше толкова истинска, но... Изведнъж той сепнато си напомни, че за него Франческа е забранен плод. Вече не можеше обаче да се брани от чувствата си към нея, да се съпротивлява на неудържимото привличане между тях. Тези мисли го изпълниха с безпокойство и той се питаше какво ли ще се случи през последните

пет дни, когато ще живее под един покрив с нея. „Господи! Трябваше ли да го правя!“ — помисли си той.

* * *

Виктор погледна часовника си. Бяха пътували вече почти час и той тъкмо щеше да попита колко още им остава до Витингенхоф, когато Даяна обяви:

— Ето, че пристигнахме, Виктор.

Тя намали скоростта и спря, за да изчака да мине колата срещу тях, после сви встрани от главното шосе и тръгна нагоре по един стръмен път, който беше заледен, но си личеше, че някой скоро го е посипвал със сгурия. Пътят беше тесен и криволичеше между гъсти борове, а по краищата имаше преспи замръзнал сняг. Те продължиха да се изкачват нагоре цели двадесет минути. После пътят стана по-широк и равен, а към края излезе на едно просторно плато, където гората оредяваше съвсем.

Виктор се втренчи с любопитство напред. Виждаше се каменна портиерска постройка с бяла фасада с открити греди и малки прозорчета с дървени капаци. Сградата беше разположена над сводест каменен тунел, от двете страни на който имаше месингови фенери, а на самия му вход се разтваряха тежки порти от черно желязо. Преди да минат през портите Виктор видя над главата си масивна каменна плоча, на която беше изписано „Шлос Витингенхоф, 1833“. Колата изтропа по калдъръма под сводестия проход и те влязоха в едно огромно имение.

Даяна зави наляво и натисна рязко спирачки пред някакви сгради, долепени до портиерската постройка, които очевидно бяха конюшни и гаражи. Тя веднага изскочи от колата и извика на Виктор:

— Хайде, ела бързо да измъкнем горкичката Франческа. — Даяна започна да измъква ските.

— Остави това на мене — извика Виктор и тръгна към нея, но тя вече беше успяла да ги измъкне от единия прозорец.

Франческа изпълзя навън, поразкърши се и направи физиономия:

— Господи, още малко и щях да закрепця. Цялата съм смачкана и вдървена.

— Ти си си виновна. Аз нали предложих да вземем такси за багажа — напомни ѝ Виктор. — Слушай, моето момиче, опъни няколко пъти ръцете си назад, а после се наведи и докосни пръстите на краката. Така ще се пораздвижиш и ще ти мине схващането.

Тя послуша съвета му, а Виктор отиде да вземе куфара си от задната седалка. Даяна нарами неговите ски и каза:

— Остави багажа, Виктор. Манфред ще го внесе по-късно.

Тя тръгна по една пърина през дълбокия сняг наоколо, а сребристорусата ѝ коса проблясваше на слънцето, докато вървеше към къщата.

Виктор взе пардесюто си от предната седалка и тръгна бързо след Франческа, която весело подскачаше зад Даяна като същинско жълто птиченце, пуснато на свобода от клетката си. Той се усмихна на това сравнение и не изпускаше поглед от нея. И наистина — Франческа изглеждаше толкова различна — много по-свободна и по-безгрижна, отколкото беше в Лондон. Може би се държеше така, защото беше в чужда страна, далеч от условностите на нейната среда, или пък беше обхваната от общото ваканционно настроение на всички тях. Не беше изключено и Даяна да ѝ е повлияла така благотворно. Но за Виктор нямаше никакво значение на какво се дължи тази промяна. Харесваше му нейното весело безгрижие, защото ѝ отиваше, пък и той я възприемаше по-лесно така.

Виктор откъсна поглед от Франческа и се загледа с интерес към сградата в края на пътеката. Това беше домът Витингенхоф, който се издигаше в цялото си достолепие. Въпреки че Даяна спомена, че къщата им е голяма, той не си беше представял нито толкова огромна, нито толкова величествена сграда. Това си беше всъщност един малък замък. Домът не беше висок, но беше много дълъг, с многобройни асиметрични разклонения, които тръгваха от централната част, и така се оформяше една интересна раздвижена сграда с изключително красив силует. Покривите бяха покрити със сиво-сини плочи, които се спускаха чак до каменните стени с мазилка в светлобежови оттенъци. Имаше множество прозорци с черно-бели дървени капаци. А двукрилата входна врата беше боядисана в бяло и украсена с декоративни черни пирони и черни железни панти. Ниски квадратни коминчета се забелязваха край многобройните тавански прозорчета по

покривите и всичко това подчертаваше живописното очарование на този дом.

Точно зад Витингенхоф имаше красива борова горичка, от която започваха склоновете на планината, които се издигаха високо над дома.

Близостта на огромната величествена планина с нищо не намаляваше поразителното въздействие на къщата. Тъкмо обратното, на фона на суровия планински пейзаж Витингенхоф изглеждаше още по-внушителен и красив. Тук, на високото равно плато, върху което беше разположено имението, въздухът беше кристалночист и свеж. Силните отблясъци на замръзналия сняг се смесваха с ярката синева на небето и така се получаваше почти неестествен блясък, който заслепяваше погледа. Виктор запримига и сложи ръка над очите си, докато догонваше Франческа.

— Домът изглежда направо приказно — каза той с възхищение.

— Да, прекрасен е, но почакай да го видиш и отвътре. Даяна го е обзавеждала сама и е постигнала неповторима атмосфера.

— Това ли е типичната архитектура за областта — попита той, когато успя накрая да тръгне редом с нея.

— В общи линии — да. В него има много от баварските традиции, но са вложени и някои по-съвременни елементи. Построен е от един много известен за времето си архитект, но забравих как му беше името. Витингенхоф се счита за образец на архитектурно майсторство и е на повече от сто години.

— Да, видях годината на входа, когато влизахме. Предполагам, че е построен като родово имение.

Франческа кимна:

— Един от прадядовците на Даяна е притежавал планината и земите наоколо ѝ, доколкото знам, той е построил Витингенхоф за младата си съпруга, която имала крехко здраве и се нуждаела от планински въздух. Страдала е от някакво белодробно заболяване. След нейната смърт къщата станала почти необитаема. Идвали само от време на време през лятото и за ваканциите. Именно Даяна решила да го направи отново дом за живеене и тя и Крисчън са тук постоянно вече от години. Лятото е не по-малко красиво. Всичко това... — тя посочи огромното заснежено пространство пред къщата — е една голяма поляна, а отзад са ливадите, където има и красиво езеро. Ей,

Виктор, погледни натам... цяла делегация идва да те посрещне! — извика тя и го дръпна за ръката.

Той се обърна в същата посока и лицето му грейна. Върволица от снежнобели пухкави и охранени гъски маршируваше през снега с комична съсредоточеност. Виктор погледна Франческа и се усмихна:

— Подредили са се като за снимка. Кажи ми, моето момиче, кой ли ги е научил тия твари така да маршируват в стройна редица?

— Нямам представа — разсмя се Франческа. — Но те винаги се появяват по това време на деня. Предполагам, че им е дошъл часът за хранене. Хайде да вървим, че Даяна ни чака.

Даяна стоеше на входната врата, облежната на ските.

— След като пернатите вече тържествено те посрещнаха, искам и аз да ти кажа „добре дошъл“ — каза тя. — Надявам се, Виктор, че ще прекараш добре във Витингенхоф. Чувствувай се като у дома си.

— Благодаря ти, Даяна. Много си мила.

Тя се обърна към Франческа:

— Защо не заведеш Виктор в големия гардероб, а аз ще ида да кажа на Крисчън, че сме пристигнали. — Даяна подаде ските на Виктор. — Имаш ли нещо против да си ги носиш сам? Франческа ще ти покаже къде си оставяме ските.

— Не, разбира се — каза той и пое калъфа от нея.

Двете жени влязоха в преддверието, а Виктор ги последва, като се оглеждаше с все по-голям интерес. Антрето беше малко квадратно помещение с бели варосани стени и дървени греди по тавана, а по пода имаше теракотени плочки, които блестяха в меки кафяви тонове от слънчевата светлина, която се процеждаше през прозорците. Имаше едно масивно огледало с богато украсена сребърна рамка, което висеше над чамов скрин с дърворезба. В кристалната повърхност на огледалото играеха отраженията на предметите наоколо. До скрина стоеше висока сребърна ваза с клончета от боровинки. Към вътрешността антрето се разделяше на две големи разклонения, които образуваха просторен коридор с много врати, а по средата се виеше красива стълба към горните етажи.

Пред самата стълба коридорът се разширяваше в малък салон, обзаведен семпло и стилно. В него имаше само няколко дъбови мебели с дърворезба — шкаф, два-три стола и едно писалище, всичките в типичен баварски стил. Тук всичко носеше отпечатъка на

аристократично достолепие. Таванът беше висок, а стените бяха боядисани в същия светлобежов цвят като фасадата на къщата. Огромен старинен гоблен, изобразяващ ловна сцена, висеше над първата площадка на стълбището. От тавана, на дълги вериги, се спускаше полилей от ковано желязо. Подът беше от полирано тъмно дърво и не бе покрит с нищо.

Даяна тръгна надясно и им махна с ръка, преди да влезе в една от стаите. Франческа поведе Виктор наляво, а после се спуснаха по няколко каменни стъпала и се озоваха в друг коридор, чиито прозорци се спускаха до земята и извеждаха на една покрита тераса. В далечината се виждаше замръзналото езеро, оградено от дървета с голи черни клони, които се превиваха под ледени висулки.

В коридора беше топло и отнякъде се носеше апетитният аромат на вкусни ястия. Виктор гладно подуши с нос.

— Подозирам, че кухнята е някъде наблизко — каза той и погледна Франческа.

— Да, ей там е — отговори тя и посочи с глава към дъното на коридора.

— Чак сега усещам колко съм гладен. Направо като вълк. Станал съм в ранни зори, за да не закъснея за самолета, и не съм ял почти нищо.

— Манфред сигурно скоро ще ни донесе нещо за хапване в гостната. Лека закуска с аперитив, преди да обядваме. Хайде първо да си оставиш ските ето тук. — Тя му показва един дървен шкаф, а после отвори вратата на съседната стая. — А това пък е гардеробът за спортните принадлежности.

Виктор подпря калъфа в шкафа, където имаше няколко чифта ски, затвори го и я последва. Целият гардероб беше в бяло и синьо — като се започне от плочките по пода и се стигне до бяло-сините тапети на цветя, които покриваха дори и тавана. Франческа закачи вълнената си шапка на една от многото кукички по стената, на които висяха анораци, якета и дъждобрани.

— Можеш да си закачиш тук палтото, а тази врата е за банята, ако искаш да се поизмиеш.

— Благодаря.

Тя застана пред един чамов скрин, над който имаше огледало, и се среса, а после леко разтърси глава.

— Ще те изчакам отвън, за да те заведа горе в гостната.
— Мисля, че и сам ще намеря пътя, моето момиче — отвърна
той.

ГЛАВА XXV

Франческа почти тичешком изкачи каменните стъпала, като тихичко си тананикаше. Чувствуваше се щастлива, и то най-вече заради присъствието на Виктор. Не беше толкова глупава да си въобразява, че престоят му тук ще промени него или отношението му към нея, но вярваше, че във Витингенхоф поне можеха да се сприятелят повече, отколкото в Лондон. Но като че ли най-важното беше, че тук той е само с нея — нямаше да ѝ се налага да го дели с Ники или Катрин и с многобройните му приятели, а дори само това я правеше щастлива.

Тя тръгна бързо по коридора, който тук всички наричаха „еленовия“, и все още си тананикаше, но когато минаваше покрай библиотеката, сепнато се спря. Въпреки че дебелият врата беше плътно затворена, Франческа се стресна, защото чу гневния глас на Даяна, която извика отвътре:

— Но защо, за бога!

После тя продължи все така на висок глас, но вече на немски и въпреки че Франческа не разбираше какво говори, беше очевидно, че Даяна е много ядосана. Франческа не се забави нито миг повече, защото считаше дори неволното подслушване за недостойно, и със смръщено лице бързо отмина по коридора. Беше нетипично за Даяна да държи такъв тон, още по-малко на брат си, към когото винаги се отнасяше толкова мило и грижовно. Франческа се зачуди какво ли е ядосало така братовчедка ѝ, но после реши да не мисли за това. Не беше нейна работа, пък и предпочиташе да не узнава за сложните проблеми в този дом.

Франческа влезе в гостната и веднага отиде до шкафа с грамофона, за да пусне една своя любима плоча с класическа музика. После се приближи до голямата камина и започна да топли на огъня ръцете си.

Тя седна и се отпусна със замечтано изражение — мислите ѝ се пренесоха към Виктор и към петте дни, които ги очакваха заедно.

Снощи Франческа се довери за много неща на братовчедка си — разказа ѝ за объркания живот на кинозвездата Виктор Мейсън, за необходимостта от дискретност поради шумния му развод и неприятностите му с „Конфиденшъл“. Но Франческа никога никому не се доверяваше докрай, затова и сега запази част от нещата в тайна. Тя беше много чувствителен и самовглъбен човек и считаше за неуместно да споделя интимните си мисли и чувства дори с най-близки хора. Именно заради това тя не каза нищо и на Катрин за Виктор, пък и се страхуваше да не изглежда глуповато и смешно в очите на приятелката си със своите терзания. Катрин често се отнасяше с ирония към любовните похождения на Виктор и Франческа не искаше да изглежда като поредната му любовница. А и беше достатъчно умна, за да се досети, че така само ще подразни Катрин и ще я направи своя съперничка.

Все пак Франческа накрая беше намекнала пред Даяна, че много харесва Виктор. След кратък размисъл братовчедка ѝ я посъветва:

— Мисля, че не трябва да се тормозиш прекалено много за отношението му към тебе. Иначе ще си съсипеш цялата почивка тук, миличка. Струва ми се още, че не бива да прикриваш чувствата си към него, а спокойно да му покажеш колко го харесваш. — В този момент Даяна спря и се разсмя. — Недей да ме гледаш така уплашено, Ческа. Можеш да му покажеш, че държиш на него и без да му се натрапваш или да му се хвърляш на врата. — Тогова Даяна се беше привела към Франческа, за да стисне окуражително ръката ѝ. — Чуй ме, скъпа. Странни същества са мъжете. Знаеш ли, и те като нас се страхуват, да не би да бъдат отблъснати. Така че понякога им е нужен поне малък знак за взаимност. А и още нещо ще ти кажа. Ако бях на твоето място, щях да забравя на колко години съм аз, на колко години е той, а и кой всъщност е Виктор Мейсън. Може и да е известна кинозвезда, но освен всичко си е мъж като всеки друг. Трябва да гледаш на него просто като на мъж. Ако не друго, така поне ще си по-спокойна. А и кой знае, може пък той да очаква знак от тебе.

Двете братовчедки си поговориха като жени още дълго след това. Когато си легна, Франческа се чувствуваше по-ведро и оптимистично и твърдо беше решила да последва съвета на Даяна. „Какво губя от това? — запита се тя сега пред камината. — Нищо. А мога да спечеля толкова много.“

Унесена в собствените си мисли, тя не забелязваше, че Даяна стои на прага на гостната. Братовчедка ѝ я гледаше сериозно, но погледът ѝ беше изпълнен с много обич и загриженост. Изведнъж на Даяна ѝ стана страшно хубаво, че Франческа им е на гости, защото нейното присъствие внасяше ведрина и свежест в техния дом. „Тя е толкова земно, топло и сърдечно същество — помисли си Даяна, — че носи радост на всички тук.“

Даяна си пое дълбоко въздух, като се опита да пропъди тревогите си, които не ѝ даваха мира. Нямахше какво да се лъже — беше ядосана. Ядосана на Дитер Мюлер, когото остави в библиотеката при брат си, ядосана на себе си, затова, че си позволи да избухне така невъздържано пред Дитер.

Франческа вдигна глава и се усмихна, като видя братовчедка си. Даяна се приближи към нея до камината и се отпусна тежко до Франческа, а после каза с бавен глас:

— Ческа... Мама е в Мюнхен.

Франческа се опита да запази спокойствие, но знаеше, че погледът ѝ издава смущението ѝ.

— А ще идва ли тук? — попита тя тихо.

Даяна поклати отрицателно глава.

— Не. Но е в Бавария заради рождения ми ден. Дошла е специално за това и ще се срещнем в петък. По случай рождения ден. — Гласът ѝ едва доловимо потрепери, когато каза: — Страхувам се от тази среща. Наистина ме е страх.

— Аз ще дойда с теб — предложи веднага Франческа. — Може пък и да ти помогна с нещо. — Тя беше напълно искрена, но сърцето ѝ се сви при мисълта за това.

Даяна мълчеше замислено, а после каза:

— Не, не е необходимо, пък и няма никакъв смисъл. Нали баща ти се видя с нея миналото лято, когато бяха тук с Дорис, но това с нищо не помогна... — Гласът ѝ заглъхна, а очите ѝ се насълзиха. — Ческа, ти поне знаеш, че аз обожавам мама, затова ми е толкова мъчно да я гледам в това безпомощно и окаяно състояние. — Тя затвори очи, избърса сълзите си с ръка и преглътна тежко. — Чувствувам се безсилна. Вече не знам какво още да направя, за да ѝ помогна... какво ли не опитах...

— Дипс, миличка, не се измъчвай, моля те, недей. Моля те. Твоята обич е толкова много за нея. Трябва да си сигурна, че действително ѝ помагаш с обичта си. — Франческа стисна здраво ръцете на Даяна. Толкова ѝ се искаше да я утеши и да ѝ вдъхне смелост. — А и твоят невероятен кураж ѝ дава сили. Та ти и Крисчън сте единствената ѝ опора и утеха на този свят. Може би ще помогне, ако послуша съвета на татко да се върне в Англия и да заживее отново в Лангли. Сигурна съм, че това е най-доброто разрешение за...

— Знаеш, че тя никога няма да напусне Берлин. За нищо на света!

— Сигурно е така — Франческа прехапа устни и поклати тъжно глава, защото знаеше, че Даяна е права. — Крисчън ще дойде ли с теб в Мюнхен?

— Да, разбира се, но ти не му напомняй за това. Той обожава мама не по-малко от мен. Затова се притеснява за нея и непрекъснато се мъчи да я върне към нормалния живот. Но както и да е, в петък ще тръгнем рано сутринта, някъде към шест часа, и ще се върнем чак за вечеря.

— Но това е само един ден. Защо не останете по-дълго?

— И аз исках да прекараме няколко дни с нея, но когато тази сутрин се обадила на Крисчън, мама му казала, че се връща в Берлин още в събота. Тя се страхува да напусне Берлин за по-дълго време...

— Това е съвсем обяснимо, Дипс. Всичките ѝ спомени са свързани с Берлин. А сигурно и всичките ѝ надежди.

Даяна отмести очи от Франческа и се втренчи пред себе си с невиждащ поглед. Дълго мълча, преди да каже:

— Лъжливи надежди, Ческа. Празни надежди.

— Може за мен, за теб, за татко да са празни надежди, но за нея не са такива и никога няма да бъдат. Леля Арабела е инат човек. В това отношение и Ким се е метнал на нея, а може би и аз.

— Да, изглежда това ни е семейна черта. — Даяна лекичко въздъхна и се пресегна към кутията с цигари на масичката. Запали една и започна да пуши мълчаливо. Изведнъж тя сепнато погледна Франческа. — Ами ти какво ще го правиш Виктор в петък? Чак сега се сетих, че няма кой да го заведе на ски, освен ако ти не се престрашиш, но мисля, че няма да е много разумно — заключи тя, защото добре познаваше неопитността на Франческа и страха ѝ от стръмните писти.

— За бога, Дипс, няма какво толкова да го мислиш Виктор! Той може да си иде на ски и сам. Едва ли ще има нещо против. Освен това Манфред би могъл да го закара до пистите, или пък просто да помолиш някой от твоите приятели да му прави компания. Изобщо недей да се безпокоиш за него. Ще му кажеш, че си заета и той ще те разбере.

Слаба усмивка премина по лицето на Даяна:

— Е, сигурно ти го познаваш по-добре. Виж, извинявай, че ти плача точно сега — не искам да те разстройвам и с моите проблеми. Знаеш, че обикновено се владеея. Но преди малко говорих с Дитер Мюлер, който сега е при Крисчън, и той ми развали настроението с неговите приказки. Не знам защо, но този път му се ядосах много. Убедена съм, че той иска да помогне, но обикновено само обърква нещата. А и не очаквах мама за рождения си ден и това ме разстрои. Не ме разбирай погрешно, Ческа, аз се радвам, че е дошла и че ще я видя. Просто, ако трябва да ти призная честно, плаша се от мисълта, че ще трябва пак да я гледам как се мъчи.

— Знам това, мила моя — Франческа я прегърна и притисна до себе си. — Но запомни, че съм тук и че съм готова да направя за теб всичко, което е по силите ми.

— Твоето присъствие така ми стопля душата, миличка. Но нека да не мислим за петък още отсега. — Лицето на Даяна се поразведри и тя се усмихна малко по-уверено. — Обещах ти, че трябва да прекараме весело и ще удържа на думата си. Стига вече с неприятните неща. И сега ще се справя, както вече две години се оправям — просто живея ден за ден, като се опитвам да не мисля за вчерашни или утрешни тревоги. — Даяна стана. — Най-добре е да ида да звънна на мама. Няма да се бавя. После ще пийнем по чашка преди обяда. Между другото, когато Виктор се качи, защо не го заведеш да си види стаите?

— Не се безпокой, Дипс. Ние с Виктор ще поседим тук и ще си поговорим докато ти и Крисчън дойдете. Виктор може и след обяда да си види стаите.

— Добре. Както вие решите. — Даяна леко докосна Франческа по рамото. — Благодаря ти, Ческа, че си толкова, толкова мила с мен.

Тя рязко се обърна и излезе през вратата, която водеше към западното крило на къщата.

Франческа я проследи с поглед и си помисли: „Тя наистина е изключителна. Толкова мъничка и крехка, а е най-силният човек, когото познавам — и сърцето ѝ е толкова голямо.“ После се замисли за леля си: „На нея вече никой не може да ѝ помогне“. Чудеше се как Даяна успява така твърдо и спокойно да се справя с това безизходно положение. Но Франческа отдавна беше разбрала, че братовчедка ѝ е изключително смела жена. Тя си имаше своя собствена философия за живота, от която непрекъснато черпеше кураж така, както непрекъснато се осланяше на дълбокото си религиозно чувство. Миналата година, когато Даяна ѝ гостува в Лангли, те двете имаха необикновен разговор, който изненада Франческа, но ѝ разкри толкова много неща от душата на нейната братовчедка.

Беше един юлски следобед. Сутринта бяха ходили на пазар, а после бяха обядвали в един тих ресторант, затова решиха да се разходят из парка на Лангли. Когато стигнаха до красивото изкуствено езеро, те поседнаха на една пейка. Даяна дълго ѝ беше разказвала за влошаващото се състояние на майка си. И тогава най-неочаквано сподели, че според нея животът на всеки човек е предопределен, че всяко нещо в живота има дълбок смисъл.

— Всичко може да ни се случи — дори ужасни неща, които не можем да проумеем, когато ни сполетят. Те ни се струват толкова несправедливи, жестоки и непонятни. Но просто е трябвало да се случат, защото... така е било предопределено от някаква сила, която е извън нас. Сигурна съм, че един ден всички ние ще проумеем тази сила, ще я видим в конкретни измерения и ще разберем смисъла ѝ. — Тогава Даяна се загледа в езерцето, лицето ѝ излъчваше покой, а в очите ѝ се появи някакво странно просветление. Тя дълго мълча и после каза с толкова тих глас, че Франческа едвам я чу: — Бог си знае за какво създава всяко нещо. И ще дойде ден, когато ние всички ще проумеем великата Божия цел и промисъл.

През цялото време Франческа я слушаше внимателно и макар че думите на братовчедка ѝ звучаха странно и я бяха изненадали, тя знаеше, че Даяна говори напълно искрено и вярва в това, което казва. Навярно тези духовни прозрения и силната ѝ вяра подхранваха волята и огромния кураж на Даяна.

Сега, като си спомни отново нейните думи, Франческа за пореден път се убеди, че Даяна възприема нещастията, сполетели

родителите ѝ, като неизбежна част от божия промисъл. Те бяха за нея нещо, което е трябвало да се случи и което си има свой смисъл, затова тя ги усещаше като естествена част от живота си. „Това е, което я крепи и ѝ помага да приема така стоически нещастията, да продължава да живее и дори да гледа с ведро чувство на света. Но какво пък, може би в думите ѝ има много истина...“ — прошепна на себе си Франческа.

* * *

Щом Виктор тръгна по „еленовия коридор“ веднага разбра защо го наричаха така. Цяла колекция от трофейни еленови рога и глави беше изложена по двете стени на дългия коридор, а до входа за гостната имаше стъклен шкаф с ловно оръжие.

Тъй като Виктор самият беше ловец и колекционер на оръжие, той с интерес се приближи към шкафа, но установи, че е заключен. Ето защо залепи лице до самото стъкло и загледа ценната сбирка от ловни пушки и карабини, която беше изложена там. Всички бяха в отлично състояние, а имаше и редки старинни образци. Реши да попита Даяна дали може да ги поразгледа по-отблизо. Напомни си също, че непременно трябва да намери време, когато се върне в Лондон, да купи две хубави ловни пушки за себе си и за Ники.

Виктор се отмести от шкафа и продължи през преддверието към гостната, а стъпките му силно отекваха по голия паркет. Той изведнъж се замисли, че досега не беше видял никакви пътеки или килими в този дом. Да не би пък и родът Витинген да беше обеднял така, както родът Кънингам? Едва ли, защото Даяна беше изискано облечена, а къщата беше красиво обзаведена и добре поддържана. Но той реши, че това не е сигурно доказателство, защото се сети за Франческа, която винаги се носеше елегантно, макар и семпло. Вече добре знаеше, че аристократите умеят да поддържат вида си безупречен, независимо от финансовото им състояние. „Външността поддържа човешкото самочувствие“ — каза си той с горчива усмивка, защото се сети за собствената си суетност.

Преддверието не беше много голямо. Единствената му украса бяха няколко маслени картини в тъмни тонове и някакъв странен

предмет, поставен в средата на голия под. Когато се приближи, Виктор видя, че това всъщност беше чудесна стара шейна, истинска реликва от миналото. Шейната беше боядисана в ярки цветове и имаше месингови орнаменти. Протритата ѝ кожена седалка блестеше меко на светлината, която се процеждаше от няколко прозорчета със стъклописи. Тя беше отрупана със саксии с избуяли растения и с букети от сухи цветя, привързани с тъмнозелени кадифени панделки. Виктор си помисли, че това сигурно е дело на сръчните ръце на Даяна, защото цветята носеха отпечатъка на тази необикновена жена, която той беше харесал още от пръв поглед. Тя му беше интересна като човек, тъй като по очарователен начин съчетаваше веселото жизнелюбие с мъдра самовглъбеност.

От преддверието Виктор се озова направо в гостната, но се закова на самия ѝ праг, защото остана поразен. Първо го смая онова, което видя — ярка планинска светлина заливаше цялата стая. Тя струеше от многобройните прозорци и се отразяваше от полираните повърхности и предмети, а на всичко останало придаваше меки и изящни тонове. После звуците погълнаха вниманието му — пращенето на дърветата в огъня и нежните упоителни звуци на пиано, които сякаш се носеха на вълни из въздуха... А най-накрая обонянието му долови смесица от прекрасни аромати — свежата и остра миризма на борова гора и уханието на цветя и плодове...

Франческа се виждаше в дъното на тази дълга и ниска стая и приличаше на малко жълто петънце на фона на огромната каменна камина, пред която беше застанала. Той се запъти към нея с усмивка, а краката му потъваха в дебел мек килим и съвсем внезапно усети колко уютно, изящно и скъпо беше всичко тук.

Достатъчен му беше само един поглед, за да оцени с колко вкус е наредена тази стая. Имаше старинни шкафове и масички. Стените бяха боядисани в бежово, а подът беше застлан с бежов персийски килим, по който се преплитаха ярки фигури в червено, розово, зелено и синьо. Възглавнички в същите пъстри тонове бяха пръснати по две огромни канапета, тапицирани с бежово кадифе и разположени пред камината. Имаше много вази със свежи цветя и саксии със зелени растения. Навсякъде се виждаха свещи и изящни предмети на изкуството, които отразяваха светлината със своите сребърни, кристални и порцеланови отблясъци.

— Даяна ни остави за малко, защото трябва да се обади до Мюнхен — обясни му Франческа, докато вървеше към него, и също му се усмихваше. Тя съвсем не принуди го хвана под ръка, тъй като вече нито се страхуваше, нито се притесняваше от него, и го поведе към камината. — Но няма да се бави, а и Крисчън сигурно ще се появи всеки момент. Доколкото разбрах, някакъв човек е дошъл при него, но той скоро ще го отпрати. Щом дойдат, ще пийнем по чашка и ще хапнем нещо леко.

— Това ще бъде чудесно, моето момиче. — Той застана с гръб към огъня, извади цигарите си и запали. — Беше права за къщата. Божичко, Франческа, тук наистина е прекрасно. — Виктор огледа гостната с нескрито възхищение. В тази стая бих могъл да седя с дни, просто да си мечтая и да забравя за всичко останало. Макар и странно, тук нещо ми напомня за моето ранчо, въпреки че са толкова различни, поне що се отнася до обзавеждането. Навярно ги свързва тази тишина и чувството за покой.

— Радвам се, че ти харесва — каза доволно Франческа. — Сигурна бях, че ще ти допадне. И все пак, да си призная, притеснявах се, да не би да се почувствуваш прекалено изолиран от цивилизацията и да ти стане скучно само с нас тримата и никой друг тук, на върха на планината.

— Нека да върви по дяволите цивилизацията — каза тихо той и я погледна. — Музиката е чудесна. Какво си пуснала?

— Концерт № 2 на Рахманинов. — В този момент плочата свърши и тя бързо отиде до грамофона, който седеше съвсем близо до камината. — Искаш ли да чуеш и другата страна?

— Разбира се, с удоволствие.

Франческа обърна плочата, пушна отново грамофона и се върна при него.

— Даяна мислеше, че днес сигурно няма да ти се карат ски след толкова пътуване. Така че ще обядваме, а после ще си починем. Ако искаш, после можем и да се поразходим. Сега в гората е толкова красиво. Ела само да погледнеш какво се вижда от...

Тя замълча, защото една странична дъбова врата се отвори и в стаята влезе мъж на средна възраст с прошарена коса. Беше облечен в тъмнозелени панталони и баварска куртка в същия цвят.

— На вашите услуги, госпожице — каза той на немски и застана чинно пред тях.

— О, Манфред, влезте моля. Виктор, това е Манфред, който се грижи толкова добре за всички нас тук. Манфред, това е хер Мейсън. — Тя се стараеше да произнася думите ясно и отчетливо.

— Моите почитания, хер Мейсън — усмихна се Манфред и вежливо кимна с глава. — Добре ви е дошли. Ваш багаж в стая. — Той отново поклати глава усмихнат. — Аз накара Клара да разопакова ваш багаж. Искате хер Мейсън? Я? — Английският му беше неправилен и със силен акцент, но му се разбираше всичко.

— Да. Благодаря ви, Манфред. Това ще бъде чудесно. Благодаря ви още веднъж.

Манфред отново сведе глава почтително, а после погледна Франческа с меките си сини очи и каза на немски:

— Принцесата ме помоли да сервирам шампанското.

— Благодаря ви, Манфред — отговори Франческа също на немски. Когато той излезе, тя обясни на Виктор: — Даяна явно още говори по телефона, затова го е помолила да ни поднесе шампанското.

— Е, дотолкова и аз отбирам немски. Но го чух да казва „принцесата“. — Той погледна Франческа въпросително. — Вярно ли е? Наистина ли Даяна е принцеса?

— Да. Господи, нима съм забравила да ти кажа!

Виктор се засмя весело:

— Да, но това не е единственото, което си забравила да ми кажеш. Ами рожденият ѝ ден? Защо нищо не ми спомена за него? Можех да купя за нея някакъв подарък от Лондон.

— Лошото е, че аз самата забравих. Сетих се чак в самолета, когато вече беше твърде късно. — По лицето ѝ се изписа недоволство и тя нервно заобяснява: — Можех да ѝ купя някакви плочи с джаз. Тя много обича тази музика и има особени предпочитания към Франк Синатра. Утре, докато сте на ски, аз ще сляза до града, за да ѝ купя нещо от нас двамата. Мисля, че най-добре ще е да ѝ изберем някакъв парфюм.

— Дали пък в града няма магазини за плочи?

Франческа поклати глава смръщено:

— Има само един музикален магазин, но едва ли изборът е голям. Пък и сигурно Даяна вече си е купила оттам всичко интересно,

което имат.

— Тогава парфюм ще е по-добре. Виж, моето момиче, исках да те питам нещо за утрешното празненство. Дали ще е много официално? Аз не си нося смокинг.

— О, сигурна съм, ще бъде официално, но ще говоря с Даяна да помоли гостите си да не са с вечерни тоалети, за да не се чувствуваш неудобно. Виктор, искам да ти кажа нещо. Става дума за Крисчън, който е... — Но тя не довърши, защото в този момент в стаята влезе Манфред, който носеше табла с кристални чаши и бутилка шампанско. Зад него вървеше млада жена със сребърен спиртник в ръка. Тя беше облечена в тъмнозелена вълнена пола и пуловер в същия цвят, а отгоре беше вързала голяма бяла престилка. Те двамата се приближиха до една малка масичка и Манфред се обърна към Франческа:

— Госпожице, аз отвори бутилка? Я?

— Да, Манфред. — Франческа погледна Виктор и каза: — Това е Клара, дъщерята на Манфред. Клара, това е хер Мейсън.

Виктор поздрави Клара любезно, но тя само стеснително се усмихна, извини се и побърза да излезе. Франческа отиде до масичката и повдигна капака на спиртника. Като видя какво има вътре, тя възкликна:

— Ама че прелест! — После се обърна към Манфред, който отваряше шампанското, и започна да говори с него на развален немски.

Виктор се огледа за пепелник, за да загаси цигарата си, и видя, че има един на дългата маса зад канапето. Там бяха наредени множество снимки в сребърни рамки и погледът му веднага се спря върху красива русокоса жена, облечена във вечерна рокля и с диамантена диадема на главата. Личеше, че снимката е правена някъде през трийсетте години, и той веднага позна, че това е лелята на Франческа, защото тя имаше типичните за фамилията Кънингам черти. Очите и изящните черти на младата жена напомняха толкова много за бащата на Франческа. После вниманието му беше привлечено от снимките на две хубави деца — очевидно това бяха Даяна и нейният брат. Малко по-встрани някак самотно стоеше портретът на красив чернокос мъж, облечен в старомоден смокинг. Дали не беше баща й?

Виктор се приведе, за да го разгледа по-добре. Имаше нещо необикновено у него. Това беше не просто достолепна осанка, а осанката на кралска особа. Но не достойнството, което излъчваше,

беше най-забележителното у него. И лицето му беше изключително — по него бяха изписани невероятна доброта и благородство. Но това, което поразя Виктор, бяха очите му. Тъмни, изразителни, пронизващи. Магнетични очи, които приковават със силата си. Виктор се втренчи като хипнотизиран в това лице с такова мощно излъчване. А Виктор знаеше, че никой не можеше да излъже камерата, че тя винаги разкрива дълбоката човешка същност. Затова сега си спомни: „Аз виждам душата на този човек. А той има душа на светец...“

— Здравейте! — в стаята отекна силен мъжки глас.

Виктор се изправи, извърна се рязко и остана като закован.

— Здравейте! — отвърна той веднага, като се надяваше, че с нищо не е показал изненадата си. Дори успя да разтегне една учтива усмивка.

— Мъжът, който го беше поздравил, седеше в инвалидна количка. Но не инвалидният стол, а човекът в него предизвика изненадата на Виктор. Той беше живо копие на мъжа от снимката. Ако не знаеше, че това е абсурдно, Виктор би си помислил, че те са един и същи човек. Филмовата лента беше запечатала образа на бащата. Тук пред него седеше синът. За това поне не се съмняваше. И ако пред себе си не виждаше лице на светец, то със сигурност виждаше лицето на изключително благороден и чувствителен човек.

Младият мъж се усмихваше и преди Виктор да успее да помръдне от мястото си, той се запридвижва към него бързо и сръчно като човек, отдавна привикнал с инвалидната количка.

— Крисчън! — извика Франческа и се втурна към камината, за да застане до Виктор. — Тъкмо помолих Манфред да те извика. А това е Виктор.

— Досетих се, че е той! — каза Крисчън със смях. Той спря пред Виктор и му подаде ръка. — Добре дошли във Витингенхоф.

Франческа се обърна към Виктор:

— Виктор, нека да ти представя моя братовчед — негово височество принц Крисчън Майкъл Александър фон Витинген унд Хабст.

— Ех пък и ти, Франческа — каза Крисчън тихо, — кому са нужни тези титли. — Той поклати укорително глава, но в очите му имаше много доброта.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — каза Виктор усмихнат, защото знаеше, че Франческа специално заради него беше произнесла цялата поредица от титли — нали само преди малко я беше попитал за аристократичния ранг на нейните братовчеди. — Благодаря, че ме поканихте да бъда ваш гост.

— За нас е радост, че сте в дома ни — отговори Крисчън с такъв безупречен английски, с какъвто говореше и сестра му. — Моля да ме извините, че не успях да ви посрещна, когато пристигнахте. Неочаквано ме посети един... стар приятел... на баща ми и се заседя по-дълго, отколкото очаквах.

— Моля ви, не се притеснявайте. Франческа добре се погрижи за мен, а и в тази стая е толкова приятно. Прекрасна е.

— Благодаря. Какво ще кажете да пийнем по чаша шампанско? Франческа, скъпа, би ли влязла в ролята на домакиня?

— Разбира се. — Тя бързо отиде да налее шампанското и с табличка донесе чашите на една ниска стъклена масичка между двете канапета. Подаде им ги и седна. Виктор седна до нея на канапето и те тримата вдигнаха чаши, а Крисчън каза:

— Наздраве.

— Наздраве — отвърнаха Виктор и Франческа в един глас.

— Жалко, че Даяна още не идва, но има някакви проблеми с бутика си в Мюнхен — Крисчън си послужи с тази безобидна лъжа, за да избегне трудните обяснения за действителната ситуация. Той отпи от шампанското, усмихна се широко и продължи: — Но тя е много оправна и предполагам, че скоро ще се появи. Сигурно сте огладнели след днешното пътуване. — Той погледна към спиртника. — Берта е направила шведски кюфтета. Много са вкусни. Заповядайте, опитайте ги.

— Аз с удоволствие ще си взема — каза Виктор и тръгна да става.

— Аз ще ти ги поднеса — извика Франческа и пъргаво се втурна през стаята. — Крисчън, да ти сложа ли и на тебе? — попита тя, докато слагаше няколко кюфтета в една прозрачна чиния.

— Благодаря, засега не. — Той се придвижи със стола си поблизо до масичката и си взе цигара от сребърната табакера. После я запали и се заприказва с Виктор: — Чудесно е, че ни дойдохте на гости по това време на годината. Зимата тук е много безлюдно. След

шумотевницата по Коледа почти никой не ни посещава чак до лятото. Тогава ни гостуват доста приятели заради фестивала в Залцбург. Е, разбира се, знам, че музиката е това, което ги привлича.

— Чувал съм за този фестивал. Казват, че бил един път! — каза Виктор.

Крисчън го изгледа озадачено:

— Един път ли казахте, че бил?

Франческа, която тъкмо се връщаше с чинията, се усмихна и му обясни:

— Това е любим израз на Виктор. Употребяват го в Калифорния и означава, че нещо е супер. — Тя остави чинията пред Виктор, като го погледна под око и му напомни: — Ти обеща да ми обясниш откъде произлиза този израз, но така и не го направи.

— Права си, извинявай. „Един път“ значи да хапнеш от всички вкусотиини на един път. Изразът идва от мексиканците в Калифорния — те си имат едно ястие, което представлява плоска царевична питка, напълнена с месо, сирене, зеленчуци и какво ли още не, а накрая залята с някакъв сос. А на вкус е... — Той спря, усмихна й се и добави: — Ами... един път! Мисля, че често попрекалявам и го казвам не на място, но според мен с тези думи се изразява толкова много.

— И така е образен този израз — допълни Крисчън, като очевидно се забавляваше. — Може и аз самият да започна да го употребявам.

— Какво си решил да употребяваш? — попита Даяна, която тъкмо влизаше.

Крисчън се обърна към нея и повтори дума по дума разказаното от Виктор, докато тя си наливаше шампанско. Виктор си дъвчеше кюфтето и гледаше с нескрит интерес тези странни брат и сестра. И имаше защо да е любопитен в такъв необикновен и старинен дом. В главата му напираха какви ли не въпроси за миналите и за настоящите фон Витинген. Надяваше се, че Франческа сама ще му поразкаже повече неща за тях. Когато Манфред беше влязъл с шампанското, тя явно бе почнала да му обяснява, че Крисчън е инвалид. Виктор скришом погледна Крисчън още веднъж, защото му се искаше да го разгледа по-добре. Младият принц изглеждаше в отлично здраве, независимо че беше прикован към инвалидна количка, и от него се излъчваше някаква особена жизненост. Виктор веднага усети, че това

не беше толкова физическа, колкото духовна жизненост. Огромна сила имаше в неговия дух, а не в неговото тяло. Виктор долови, че пред него седи един твърд и непоколебим човек, въпреки външната му добросъщност.

Даяна се настани пред камината до тях, погледна Виктор и го попита:

— Може ли този израз да се употребява за хора или за къщи например? Може ли да се каже, да речем, че Витингенхоф е един път?

Гласът ѝ звучеше шеговито, а очите ѝ го гледаха закачливо, затова Виктор не беше сигурен дали да приеме насериозно въпроса ѝ, но все пак реши да отговори:

— Разбира се, че може. И поне от онова, което видях досега, мога да кажа, че домът ви е един път!

— Е, благодаря ти, Виктор. Много мило. И ние си го обичаме. Тук сме преживели толкова щастливи дни, нали, Крисчън?

— Да, мила, така е.

— Франческа ми разказа, че дълго време къщата не е била обитавана. Не мога да си представя, че подобно красиво място може да бъде изоставено. Пък макар и временно. Когато сте били малки, вашите родители не са ли ви водили тук? — попита Виктор Даяна.

Тя обаче не отговори. Също като брат си Даяна не обичаше да се впуска в тази тема, която изискваше сложни и мъчителни обяснения. Беше се приучила деликатно да избягва отговорите на подобни въпроси.

Виктор умееше да усеща настроенията на хората и сега веднага долови притеснението и конфузната тишина, предизвикани от неговото съвсем безобидно любопитство. Той се вгледа внимателно в Даяна и видя някаква тъга в очите ѝ. Но съвсем неочаквано тя му се усмихна и поклати глава. После запали цигара и каза:

— Не, не са ни водили тук. Никога. Всъщност те самите не идваха в този дом. Баща ми не обичаше много Бавария. — Даяна замълча, защото се изненада на себе си, че беше казала толкова много. Причината беше у Виктор. Имаше нещо у него, което я караше да се чувствава спокойна и я предразполагаше към откровение. Той я гледаше право в очите и тя видя неговото въпросително и объркано изражение. Сякаш против волята си Даяна отново заговори: — През двайсетте и трийсетте години Бавария е била център на политически

размирици. На мръсни политически игри, както считаше баща ми... — Тя млъкна отново, защото Крисчън се изкашля. Почуди се дали това не беше знак на неодобрение, че се е разприказвала.

Но очевидно той нямаше нищо против, защото продължи вместо нея:

— Виктор, нашият баща беше антифашист по убеждения и тук, в Бавария, той имаше прекалено много врагове. Сигурно знаеш, че Мюнхен беше гнездото на гадните разбойнически банди на Хитлер. — Крисчън се приведе напред. Лицето му се оживи, тъмните му очи станаха още по-черни и напрегнати. — А освен това тук се бяха установили най-различни десни организации с фанатици, които протестираха срещу Версайския договор и какво ли още не. На всичкото отгоре тук се навъртаха и баварските монархисти, които претендираха за своя независима държава и за свой собствен крал — представяш ли си? Във всеки случай тук е било доста опасно за баща ми. Виж, той не просто е проповядвал републикански идеи, но ги е отстоявал и на дело. Искал е демокрация за Германия, а не диктатура, затова не жалел нито време, нито енергия, нито пари, за да попречи на разрушителните сили, които вилнеели из Германия. — Крисчън леко се поразмърда в стола си и продължи. — Така че той съвсем естествено е гледал да стои по-надалеч от Бавария и е живеел в Берлин или в някоя от къщите ни в околностите му. Ето защо Витингенхоф седял затворен в продължение на години. Идвали понякога само слугите, за да го поддържат.

— И правилно е постъпил — отговори Виктор и чак сега някои неща му се изясниха. Явно не беше сбъркал в преценката си за мъжа от снимката. Спомни си, че го бе поразил именно погледът му на всеотдаен идеалист. — Какво значение има една къща, когато животът ти е в опасност. От всичко, казано дотук, Крисчън, разбирам, че вашият баща е изключително смел и доблестен човек. Надявам се, че един ден ще мога да се запозная с... — Франческа погледна Виктор многозначително и той усети, че трябва да замълчи. Разбра, че пак е казал нещо неуместно, което е смутило домакините. Отново се възцари конфузно мълчание.

Крисчън първи заговори, като обясни с кротък глас:

— Малко са хората на тоя свят като моя баща, Виктор. Хора, които умеят да разпознават всяко зло и да не се примиряват с него, та

дори това да им струва живота. — Той се усмихна леко. — Но точно сега не е моментът да се впускаме в подобни разговори. — Крисчън поклати глава, за да покаже, че темата действително не му е приятна, но продължи да се усмихва дружелюбно. — Да се върнем на историята с този дом. След войната решихме да дойдем да живеем в Бавария, просто защото нямаше къде другаде да отидем. Къщата ни в Берлин беше изравнена със земята, а останалите ни къщи край града се оказаха в Източната част, контролирана от руснаците. Нашата баба имаше като наследство от брат си една къща в Мюнхен и тя реши, че ще бъде най-разумно всички да се преселим там. Живяхме в нея няколко години и тогава Даяна се сети, че Витингенхоф е идеално място за моето здраве — заради природата, чистия въздух и т.н. — Той погледна весело Виктор и му довери с усмивка: — Е, трябва да призная, че най-вече искахме да се отървем от баба, която е чудесна жена, но понякога се държи като заядливо старо чудовище.

— Точно такава е! — съгласи се с охота Франческа. Тя беше доволна, че Крисчън така ловко смени темата, и искаше да спомогне за по-веселото настроение. — Ух, пардон, Крисчън, не исках да обидя нейно височество принцеса Хети.

Даяна и Крисчън ѝ се усмихнаха мило. Изведнъж настроението стана по-ведро и Виктор погледна към Франческа, която му кимна леко, сякаш за да го успокои, че вече всичко е наред. Даяна стана и взе бутилката с шампанско, за да напълни отново чашите.

— Но тя наистина е невъзможна, Ческа. Само да я бяхте чули как нареждаше, когато отворих първия си бутик тук. „Ама че резил! Да се занимава с търговия!“ — все това си повтаряше дълго време, защото смяташе бизнеса за неблагоприятно занимание.

Всички се разсмяха, а Крисчън каза:

— Горкичката, боя се, че тя още си живее в един отминал свят. И въпреки че обича да се държи властно, все пак не е лоша женица. Тя ни обича много и ни мисли само доброто.

Виктор кимна в съгласие:

— Разбира се — като всяка баба. — После той се обърна към Даяна. — Франческа ми каза, че успешно се оправяш в бизнеса. Моите поздравления.

— Благодаря. — Тя му се усмихна приятелски, за да му покаже, че ѝ е симпатичен и че иска той да се чувствава приятно в тяхната

компания.

Виктор усети неподправената ѝ сърдечност и също се усмихна мило:

— А начинът, по който си подредила къщата, е просто невероятен. Всичко тук е приказно красиво и уютно.

— Радвам се, че ти харесва — отговори тя бързо. — Когато покъсно излезете с Франческа на разходка, още по-силно ще усетиш тишината и покоя тук. А гледките, които ще видиш от планината, са направо поразителни.

В стаята влезе Манфред, съобщи им тихо, че обядът е готов, и бързо излезе. Даяна ги поведе към трапезарията, която се намираше в съседство с гостната. Това беше дълго помещение с каменна камина от едната страна и голям прозорец от другата, през който се виждаше красивата панорама на заснежените ливади и стръмните планини зад тях. Имаше варосани стени и полиран незастлан под, а мебелите от тъмно дърво бяха в строг баварски стил. Но тази семпла обстановка се оживяваше от множеството букети, поставени в големи медни кани, от саксии със зелени растения, както и от красиви дървени фигурки с изящна форма и ярки цветове. Те бяха подредени върху два дълги шкафа и върху полицата на камината, където гореше буен огън.

Крисчън се придвижи с количката до отсрещния край на дългата маса, която се простираше през цялата трапезария, и каза:

— Сядай, където искаш, приятелю, тук не робуваме на никакви формалности.

— Благодаря — отговори Виктор и се намести на стола срещу Франческа.

Даяна пък седна срещу Крисчън, чак на другия край на масата, и каза на Виктор, като посочи купичката пред него:

— Надявам се, че първото ще ти хареса. — Тя вдигна похлупака на своята собствена купичка. — Това е супа от леща — много вкусен местен специалитет.

— Обичам всякакви супи — отговори той. — Пък и не се срамувам да си призная, че съм гладен като вълк.

— Чудесно. Берта, съпругата на Манфред, е отлична готвачка. Днес тя е приготвила за нас типичен баварски обяд. Всъщност в твоя чест.

— Много мило — каза той с лъжица в ръка. — Непременно трябва да ме запознаете с нея, за да ѝ благодаря лично.

— Тя ще си умре от щастие.

Докато те ядяха супата, Манфред и Клара донесоха огромни чинии с подноси, на които имаше горещо кисело зеле, прясно червено зеле, варени картофи и голяма чиния със свински пържоли и апетитно препечени телешки наденички в сос. Двамата оставиха чиниите на шкафа до масата, а Манфред бързо им наля бяло баварско шампанско в зелени кристални чаши. Тогава Крисчън обясни:

— Виктор, при нас всеки сам си слага, каквото му хареса от донесените ястия. — Той се придвижи със стола до шкафа с подносите. — Заповядай, избери си и ти.

Виктор и Франческа се изправиха едновременно. Докато слагаха в чиниите си, Виктор се приведе към нея и ѝ пошепна:

— Не ти ли се струва, че ухае така вкусно, както италианската ми вечеря, моето момиче?

Тя го погледна в очите и му се усмихна заговорнически, но не каза нищо. Продължи да го гледа, а накрая каза с тих и чувствен глас:

— Едва ли някога ще има по-вкусна вечеря от твоята. Ти не просто ме нахрани, а ми достави истинска наслада.

Тя го погледна с такъв палав и многозначителен поглед, че Виктор остана смаян — той усети, че гледа като хипнотизиран нейните красиви очи. Разбираше безпогрешно подтекста на думите ѝ. Нещо го стегна в гърлото, кръвта се качи в главата му и той си помисли: „Та тя флиртува с мен! Божичко, тя флиртува с мен! Да пукна, ако не е вярно!“ Прониза го някакво непреодолимо желание и страшно му се прииска да са само двамата. Ръцете му се разтрепераха и той едва не изпусна чинията.

Когато се върнаха на масата и започнаха да бърбят, докато се хранеха, Виктор си спомни как преди няколко седмици Ник Латимър му беше казал, че у Франческа има много повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Изглеждаше, че този всезнайко Ник пак има право. Той си повтаряше неговите думи и постоянно я наблюдаваше, като внимателно се вслушваше във всяка дума, която Франческа казваше на него или на братовчедите си. Беше така погълнат от нея, че долавяше всяко нейно движение, всяка промяна в гласа ѝ. По едно време той ѝ зададе съвсем безобиден въпрос, на който тя отговори непринудено и

спокойно, но изражението ѝ беше подканващо, а очите ѝ за първи път му разкриха, че у нея има дълбока сексуална чувственост. Тя сякаш му казваше „Искам те!“ Едва ли някога жена го беше гледала по-красноречиво и това го развесели. Но той се поддаде на внушението ѝ и усети как през него преминава мощна вълна на възбуда. Най-неочаквано му стана горещо около врата и под пояса, което беше по-важно. От години не му се беше случвало да изпита сексуален порив наред с ядене. „Ай, ай, ай! Докъде ме докара тая млада госпожица! Явно, че всичко мога да очаквам от нея.“ — каза си той наум.

После те се върнаха в гостната за коняка с кафето. Виктор усещаше как отношението му се е променило напълно и вече гледа на Франческа с нови очи. Сутринта, докато идваха от летището, той най-сетне си беше признал, че тя го привлича. Сега обаче не се съмняваше, че и нейното влечение към него е не по-малко силно. „Но дали мога да отговоря на чувствата ѝ? Струва ми се, че е още рано — помисли си той, но в следващия миг се упрекна, защото вече беше наясно и със своите собствени чувства. — Я стига си се изтезавал, приятелю! Знаеш отлично, че я пожела като жена още в мига, когато я видя за първи път.“

Издание:

Автор: Барбара Бредфорд

Заглавие: Гласът на сърцето

Преводач: Елена Ваташка; Анжела Лазарова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Богас“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полипринт“ — Враца

Редактор: Весела Теофилова

Технически редактор: Васил Даков

Художник: Красимир Андреев

ISBN: 954-8081-01-6 (не е указан)

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1503>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.